

ЕЛИЗАБЕТ НОУТЪН ИЗКУШЕНИЯ

Част 1 от „Безсмъртни пазители“

Превод от английски: Виолина Димова, 2018

chitanka.info

На Тоня Уабина и Рита Ван Ней...

*... моите най-първи читатели и най-големи фенове.
Благодаря ви за вашата честност, подкрепа и най-вече за
вашата безкрайна любов към написаното.*

Всичко това е за вас.

*Не от други узнахме ний,
не мълва злоезична,
а самите видяхме как
ни градът, ни приятел твой
от неволите, от страшните —
не потребна за теб.
Кой не знае приятели
и сърце си не казва на тях,
той да бъде проклет!*

*Еврипид,
Медея*

РЕЧНИК

Агкелос — ангел;

Аделфос — брат;

А́ндрас — жител на Арголея, арголеец (м.р.); а́ндраси (мн.ч.);

Арголея — царство, създадено от Зевс за благословените герои и техните потомци;

Аргонавти — Безсмъртни пазители — воители, защитаващи Арголея. Във всяко поколение в тяхната група се избира по един представител на седемте семейства (водещи своя род от Херакъл, Ахил, Язон, Одисей, Персей, Тезей и Белерофон), за да продължат традицията на Пазителите;

Архидемон — командирът на войската от демони, надарен с допълнителни сили от Аталанта;

Гигия — баба;

Гинайка — жителка на Арголея (ж.р.); гинайки (мн.ч.);

Демони — зверове, някога смъртни, затворени в Полетата на Асфодел, които Аталанта присъединява към армията си;

Е́ленкхо — способност на контрол над разума, която Аргонавтите използват върху хората;

Избраните — една гинайка, една смъртна; две жени с общ баща, които трябва да се съединят, за да завършат Арголейското пророчество. По този начин, те ще прекъснат договореността между Хадес и Аталанта. Тя ще бъде изхвърлена от Подземния свят и повече няма да бъде безсмъртна;

Иос — син;

Илитиос — идиот;

Кардия — сърце мое;

Кей — спри (от медейски);

matèras — майка;

Медейски вещици — последователни на учението и традициите на Медея. Събират се в горите Арголея;

Мели — любима;

Мизоси — расата на нечистокръвните — полуарголейци, които се крият сред хората;

Мойри — трите богини, които контролират живота на всички — от раждането до смъртта. Клото преде нишката на живота, Лахезис я отмерва, а Атропос я срязва.

Окхи — не;

Олимпийци — Всички богове от Гръцкия пантеон, начело със Зевс, които се месят в живота на смъртните

Орайос — красавица;

Ори — трите богини на равновесието, отговарящи за живота и реда; Евномия отговаря за порядъка в обществото; Дике — за справедливостта, а Ейрена — за мира и равновесието между първите две;

Островът на Блажените — Рай;

Пайди — дете (от медейски);

ратèрас — баща;

Полетата на Асфодел — Чистилице;

Ромпа — старинно традиционно червено облекло, носено от членовете на Съвета на Арголея;

Сизигос — жена;

Ската — ругатня;

Сферата на Кронос — диск с четири вдлъбнатини, който е способен да освободи Титаните от Тартар;

Съвет на Старейшините — дванайсет арголейски аристократи, съветници на царя;

Тартар — Подземен свят;

Тея — богиня;

Титани — Боговете, родили Олимпийците и управлявали преди тях.

ПЪРВА ГЛАВА

Обликът на греха в задимения нощен клуб предизвикваше безумието, скрито дълбоко в душата му.

Деметрий пресуши чашата си с една голяма глътка и я тръшна върху масата със силен звук. Около него пулсираха тежки басови звуци. Премигващите от тавана светлини проблясваха и се отразяваха върху оголена човешка кожа, обвита в кожени ленти и полюшващи се вериги, докато телата на танцуващите се извиваха едно срещу друго в такт с музиката.

Аргонавтът не можеше да си спомни къде се намира — Лос Анджелис, Хюстън, Атланта? — но не му пукаше. Градовете на смъртните си приличаха като две капки вода, а такива долнопробни клубове като този се откриваха лесно. Те водеха съществуването си по тяхната отдалечена периферия и служеха за събиране на всякаква измет. А днес Деметрий беше в настроение за болка. Без да го е грижа, дали ще я причини, или ще я получи. На последното беше съгласен и от брюнетката в оскъден кожен костюм на доминираща господарка отсреща.

Жената му хвърли палав бих-те-напляскала поглед и се усмихна, когато Деметрий я повика с кимване на глава. Тя прекъсна разговора с двамата голи до кръста мъже с кучешки нашийници на вратовете, обърна им гръб и се насочи към него. Светлината проблесна върху деколтето, дългите крака и тъмнокафявата коса, дълга до раменете. Върху горната ѝ устна имаше белег и, поне според него, беше прекалила доста с грима, но... това беше добре. Самият той също не минаваше за красавец. Единственото, което го вълнуваше беше, че жената не е дребна, бледа и съвършена.

Непознатата спря в сянката на сепарето му и внимателно го огледа от главата до петите. Деметрий знаеше добре какво впечатление прави на смъртните — облечен в черно едър и заплашителен мъж, покрит с белези и татуировки. Но ако съдеше по блясъка в очите на жената, тя явно одобряваше това, което вижда. За съжаление, тя не

виждаше онова, което се криеше в него и което би трябвало да я уплаши до смърт.

Жената опря длани върху масата и се наведе толкова ниско, че гърдите ѝ едва не изскочиха от кожения корсет. Отдясно, близо до сърцето, имаше татуировка във вид на три малки триъгълника — гръцкия символ „делта“.

Деметрий я погледна в очите, подчертани от плътен черен контур. Връхчетата на изкуствените ѝ мигли се извиваха почти до веждите, но той беше сигурен, че жената не е арголейка и няма връзка с древногръцките герои, населили неговия свят преди хиляди години. Като Аргонавт и наследник на род на Пазители, Деметрий беше надарен с проникателност, която определи жената като обикновена смъртна.

Съвестта му се обади и нещо го присви.

— Бих те попитала дали си готов за езда, жребецо, но... — Тя се позабави и въздъхна от удоволствие. — Мисля, че вече зная отговора. И ако съдя по вида ти, явно отдавна си готов.

Върху гримираното ѝ лице беше изписано „завържи ме, причини ми болка и ме изучай“, но когато получи от нея ела-и-го-направи поглед, остатъците от съвестта му много бързо притихнаха.

Деметрий захвърли банкнотите върху масата и се изправи, отказвайки да мисли за причината, която го беше довела тук, в този клуб. Той отчаяно се опита да усети познатата болка, която имаше способността да го принуждава да забрави.

— Накъде?

— В подземие то има тъмница.

— Ще свърши работа.

С блеснали от възбуда очи жената се обърна и даде възможност на Деметрий да я огледа в гръб. Полата на микроскопичния ѝ кожен костюм едва прикриваше дупето, което не беше идеално, но за днес щеше да свърши работа.

— Следвай ме!

Едва успя да направи няколко крачки, когато вляво от себе си долови движение и зърна лицата на двамата мъже, чието място не беше тук.

— Уау! — възкликна Грифон, също Пазител и събрат на Деметрий в сраженията. Той спря на няколко крачки от него, облещил

очи от обстановката в клуба. — В онази клетка гола жена ли има?

— Няма начин! — Финей се приближи към клетката, която висеше от тавана над главите на танцуващите, за да я огледа по-добре. — Не е възможно... Да му се не види, точно така си е!

Деметрий стисна зъби. Определено не разполагаше с време за глупости. Днес не беше на служба, дявол да го вземе. За пръв път от месеци не се налагаше да патрулира в търсене на демоните, които Аталанта беше пуснала от Подземния свят, последвала извратеното си желание да господства и унищожава. И последното, което му липсваше, бе да стои сега тук с двамата досадници, зяпнали наоколо. Деметрий погледна към далечния край на помещението. Избраната от него жена се беше спряла на високите си токчета до стълбище, водещо към коридор, който изчезваше зад ъгъла. И ако съдеше по нейното защо-по-дяволите-се-бавиш изражение, Деметрий не разполагаше с много време.

— Готин! — възкликна с широка усмивка Грифон, без да сваля очи от жената в клетката, която започна да се извива и да отърква тяло в решетките. — Я какво си криел от нас! Значи, ето къде идваш, когато зачезнеш от Арголея. Вече няма начин да не последвам!

Деметрий погледна раздражено към светлокосия Аргонавт, след което отново погледна към стълбището. Жената не беше там. Очите му я откриха отново в тълпата от тела — явно в търсене на нов партньор.

Не! Мускулите в тялото му се напрегнаха. Беше висял тук почти час, докато оглеждаше смъртните жени. И тази беше единствената, която по някакъв начин не му напомняше на...

— ... Изадора изчезна безследно.

Деметрий се обърна рязко към Финей и концентрира вниманието си върху тъмнокосия Пазител.

— Какво каза току-що?

— Мамка му! — извика Грифон в опит да надвика пулсиращата музика. — Нима не чу и дума от онова, което ти казахме?

Деметрий не спираше да мести поглед от единия Аргонавт към другия и обратно. Двата определено бяха спрели да зяпат наоколо и втренчено го гледаха. Хората започнаха да обръщат внимание на повишения тон на беседата им, но това не притесни Деметрий. Мозъкът му сякаш едва сега заработи и той успя да осмисли думите им. И да си спомни, че Грифон и Финей трябваше да бъдат в царския

дворец. Точно в тази минута. Като свидетели на сватбената церемония на принцесата. А не да стърчат тук, при него, в този долнопробен клуб.

— Какво искаш да кажеш с това „изчезна“?

— Изчезна — отвърна Финей и за нагледност щракна с пръсти. — Във въздуха. Никой не знае къде е. И за това Терон иска да си довлечеш задника обратно в Арголея и да ни помогнеш да я намерим. Ако Съветът узнае, че я няма...

Деметрий изтръпна, когато осъзна думите му. Съветът на Старейшините смяташе да свали Изадора от трона веднага след смъртта на царя, когато властта преминеше в нейни ръце. За никого не беше тайна, че съветниците не желаеха да я признаят за своя царица. После мислите му насочиха към Аталанта и към всичко онова, на което беше способна полубогинята, за да сложи ръце върху принцесата. Иза беше потомка на Орите — трите богини на равновесието и справедливостта, но тя все още не можеше да осъзнае и използва способностите си.

И все пак...

Нима не беше в неин стил отново да избяга? Като се изключеше факта, че сега постъпката ѝ касаше не само нея, а всички тях, нима не беше разбрала, че с лекомислието си можеше да ги погуби? Ако Аталанта успее да сложи ръце върху нея?

Забравил за плановете си от преди малко, Деметрий премина покрай двамата си събратя и се насочи към вратата, като с всяка крачка ставаше все по-мрачен. Черната тъма, която беше станала неразделна част от шибания му живот, се размърда и загърчи. Хората се отдръпваха от пътя му и Аргонавтът нямаше нужда да се оглежда, за да види страха в очите им. Обикновено той му носеше наслада, но сега трябваше да излезе навън, да отвори портал и да се върне в Арголея. И да намери една непослушната принцеса, преди последната да е успяла да прецака всичко. А после? После, когато откриеше бегълката — и след като ѝ преподадеше незабравим урок — щеше да довлече кльошавия ѝ задник в замъка и да проследи да си остане в него.

Омъжена. Завинаги. За всеки друг Аргонавт, освен него.

— Деметрий! По дяволите! — чу той въздишката на Грифон, преди да излезе от клуба. — Какво, в името на Хадес, му стана?

— Не зная — отвърна Финей. — Аз самият се чудя повече от сто години. Кажи ми, ако разбереш.

* * *

Усещаше се така, сякаш тежеше цял тон.

Изадора се опитваше да се изправи, но безуспешно. Ръцете и краката ѝ тежаха като железни, докато заблуденото ѝ съзнание сякаш бродеше в плътна и тежка гъста мъгла.

Тя размърда глава и простена от болката, която я прониза. После усети миризмата на босилек и... карамфил?

Под клепачите ѝ сякаш бяха насипали пясък, но Иза се насили да отвори очи. Направи опит да се огледа, но картината пред нея ту се замъгляваше, ту придобиваше ясни очертания. Все пак успя да види, че се намира в тъмна стая. Въздухът беше студен, а по стените проблясваха сенки от слабия пламък на свещи.

Баща ѝ често използваше свещи, за да освети коридорите на стария дворец в Тайрнс, но нещо в Иза настояваше, че не се намира в замъка в Арголея. Или поне не беше идвала в тази стая.

Тревогата ѝ предизвика гадене. Някакъв глас до нея прошепна:

— Сигурна ли си, че е безопасно?

Изадора разпозна гласа. Тя премигна няколко пъти и се взря във фигурата с черна наметка. Качулката закриваше цялото лице на жената, чиито протегнати ръце се движеха над голия ѝ корем.

— Идеално! Почти няма да изпита болка.

— Не съм сигурна — прошепна първият глас.

Жената с качулката се протегна към нещо отзад и намаза ръката си. Тя докосна челото на Изадора, продължи надолу към гърдите и нарисова няколко линии върху голия ѝ корем.

По тялото на Иза пробягаха тръпки. Съзнанието ѝ се мъчеше да помогне, но работата му наподобяваше на тази на износено зъбно колело, което се опитваше отново и отново да се завърти, ала всеки път приплъзваше.

— Деметра, богиньо на плодородието — занарежда жената. — Ела при нас и ѝ помогни да зачене плод.

Да зачене ли! Изадора застина, когато съзнанието ѝ престана панически да търси отговори, а се съсредоточи върху жената над нея. По гърба ѝ се плъзнаха тънките пипала на страха.

— Тя е будна — проговори познатият глас. Въпреки чудовищната болка в главата си Изадора помръдна и насочи поглед натам, откъдето дойде той. Тя познаваше този глас. Принцесата се опитваше да си спомни името. И застина, когато успя.

Нейната прислужница. Сафира. Най-довереният ѝ човек. Единствената жена, която я познаваше най-добре от всички.

Сафира не поглеждаше господарката си в очите, но мислите, спомените и образите се завъртяха в замъгленото съзнание на Иза, докато тя не откъсваше очи от жената, която смяташе за своя приятелка. Принцесата си спомни суматохата в деня, когато трябваше да се омъжи за Зандер. И как, докато гледаше в огледалото, видя в него картина от бъдещето за пръв път от седмици. Как осъзна, че е в капан и че видяното от нея определено щеше да се случи, ако не стореше нещо, за да го спре. И Сафира. Която казваше, че ще я спаси. Коленичила в краката ѝ. Тя беше настояла Изадора да изпие чая, твърдейки, че има начин принцесата да се измъкне от ситуацията.

Изадора отново се опита да се изправи и когато не успя, направи опит да погледне нагоре. Ръцете ѝ бяха завързани към нещо над главата. Обзета от паника, тя започна да се дърпа и се насили да повдигне глава. Успя. Иза огледа тялото си и видя, че е гола. Само парче плат прикриваше слабините ѝ. Върху кожата ѝ бяха нарисувани червени линии, които тръгваха от пъпа и пълзяха настрани. Линии, които сякаш бяха нарисувани с кръв.

О, богове...

От гърлото на Изадора се изтръгна писък, който прозвуча като приглушен и хриплив стон. Тя със закъснение осъзна, че в устата ѝ има парцал, здраво завързан около главата с друг. Страхът заби ноктите си в принцесата.

— Тя ще се нарани — обезпокои се Сафира, когато Изадора отново се замята.

— Не, няма да го направи.

Очите на Иза се преместиха върху жената в черно наметало и гневът ѝ кипна, когато тя свали качулката си.

Принцесата беше съвсем сигурна, че я познава. Щръкнала рижа коса, проницателни зелени очи. Тя присви своите в опит да си спомни, като изолира мъглата в съзнанието си, но не успя.

— Да — прошепна жената. После се наведе над пленницата си и втренчи поглед в нея. — Двете сме се срещали, принцесо. Търпение. Отпуснете се и паметта ви ще се върне.

— Изида — укори я Сафира.

И изведнъж в главата на Изадора нещо проблесна. Принцесата си спомни лицето и името. Жената беше вещица. Тя, заедно със сестрите си от ковена, обслужваше тайните портали в Егейските планини, един от които принцесата беше използвала, за да премине незабелязано в света на смъртните. А линиите върху корема й... Тя отново погледна към тялото си. И разпозна формата: кървавите линии образуваха пентаграм.

Не! О, богове, не!

Изадора изви гръб и направи опит да се освободи, като риташе с крака и се мъчеше да драска с нокти, но напразно. Беше завързана прекалено здраво, а гранитната плоскост под гърба й беше непоклатима и студена като лед.

— Ш-ш-шт, пайди — изрече Изида и потърка с ръка челото на Изадора. — Не бихме искали да изразходиш цялата си енергия. Все още не. Занапред ще имаш нужда от нея.

Изида се отдалечи, но след малко отново се появи с малък черен кинжал в ръце. Очите на Изадора се отвориха широко, когато видя двуострия му връх. Двете еднакви сребристи извивки оформяха острите му ръбове отляво и отдясно, свързвайки се в блестящата черна дръжка, която завършваше с кръг, изработен във вид на пентаграм. Когато разпозна слънчевите символи на Медея по дръжката, пред очите на принцесата всичко отново се замъгли.

Атаме. Церемониалният кинжал, с чиято помощ медейските вещици направляваха енергията, когато използваха магия. Ската!

Сафира я заобиколи, ръсейки нещо по пода, и Изадора усети аромата на рози. Изида прокара острието през дима от горящите билки, а после над пламъка на черната свещ. От джоба си извади нещо — вероятно пръст — и го посипа върху кинжала и корема на Изадора. Накрая потопи пръсти в някаква купа и опръска с течността оръжието и пленницата си.

Изадора застина неподвижно, въпреки въжетата. Тя можеше единствено да гледа как Изида поднася върха на кинжала над корема й и занарежда:

— Дете на земята, вятъра, огъня и морето. Влез в живота ни, ние те приветстваме. Нека бъде така, както аз повелявам!

Заклинание за плодовитост. Защо правеха заклинание за плодовитост?

— Сигурна ли си, че ще проработи? — попита Сафира.

— Повярвай ми, ще проработи — отговори Изидида.

— Аз ти вярвам, просто... — Сафира закърши ръце. — Нима това е единственият начин? Искам да кажа... — тя заговори по-тихо, без да поглежда към Изадора. — Мрачният... той ще я нарани.

— Аталанта знае какво прави.

Аталанта ли? Ужасът стисна гърдите на Изадора подобно на клещи.

— Ти добре знаеш, че тя е единственият ни шанс за свобода — каза Изидида преди Сафира да успее да отговори. — Ако силите ни нараснат, ще можем да се освободим от този затвор. Нали това искаме? Не можем да си позволим да развалим сделката с Аталанта.

Сделка с Аталанта? Това не вещаеше нищо добро. Принцесата отново се опита да се бори, за да се освободи.

Сафира намръщено кимна, а върху устните на Изидида се появи зловна усмивка.

— Повярвай ми, Сафира, тя ще се наслади на онова, което предстои. В крайна сметка всички ще получат желаното.

— Но Изидида... — Сафира продължи шепнешком: — Ти знаеш, че тя е с царска кръв. Принцесата е недокосната. Тя...

Изидида вдигна ръка и Сафира млъкна. Тя не продължи дори когато Изадора изкрещя през парцала в устата си:

— Бори се за мен.

Младата вещица положи кинжала на камъка до нея и се върна със запалена черна свещ, която постави над корема на Изадора. Очите на принцесата се преместиха от Сафира към Изидида, която започна да движи свещта над корема ѝ.

— Кръговете са очертани и сега сме между световите. Извън пределите на времето, където деня и нощта, раждането и смъртта, радостта и скръбта се събират. И тук ние призоваваме тантрическите сили на Хеката.

Не, не, не...

Изида постави дебелията черна свещ над пътя на Изадора, точно над нарисувания пентаграм. После отново започна да движи свещта и ръцете си над принцесата, като продължи да нарежда:

— Богиньо майко, ние те призоваваме. Освободи нейната женственост. Позволи ѝ да види сънища, изпълнени с необуздана похот и страст, за да подготвиш пътя на нашето прераждане чрез огъня. Както повелявам аз, така да бъде!

Необуздана похот? Страст? О, проклет да е Хадес... Не!

Страхът и тревогата на Изадора нараснаха, докато тя се бореше с въздетата. Изида наклони свещта и очите на принцесата се разшириха. Тя започна да се дърпа още по-упорито, когато една-единствена капка разтопен восък се плъзна от края на дебелията свещ и полетя към голата ѝ плът.

Иза изви гръб, когато капката я докосна и не сдържа писъка си, когато горещият восък изгори нежната кожа между гърдите. Очите ѝ се насълзиха и зрението ѝ отново се замъгли. И въпреки че продължаваше да се бори упорито, усети как под кожата ѝ започва да прониква нещо; нещо, което стигна чак до костите ѝ и я повлече надолу в тъмната бездна.

Принцесата не можеше да види черната магия, но усещаше как я обсебва. Постепенно ръцете и краката ѝ отново натежаха и плътната мъгла я обгърна. Мускулите ѝ се отпуснаха един по един, макар душата ѝ да крещеше за освобождение.

— Ето така — донесе се нейде отдалеч гласът на Изида. — Добре, пайди. Не се съпротивлявай на магията. Нека потече през тялото ти. Виждаш ли? Всичко ще е наред. След известно време, принцесо, определено ще има от какво да се страхуваш. Но сега ще изпиташ само безумно удоволствие.

До челото ѝ се докосна топла ръка и колкото и да се мъчеше Изадора да остане в съзнание, мракът я завладя. От ъгълчето на окоото ѝ се отрони самотна сълза, която се плъзна по слепоочието ѝ.

— Спете сега! — тихо заповяда Изида. — Отдъхнете си! Бъдещето ти поема по нов път, пайди. Нашата нова царица чака. Вашето желание ще ни прероди.

ГЛАВА ВТОРА

Кейси винаги усещаше, когато нещо не беше наред. И сега се случваше същото.

— Сигурен ли си, че си разпитал всички стражи? — попита Терон.

Зандер прокара ръка по брадичката си, докато изучаваше картата, разпъната в центъра на масата в стаята, която преди беше царски кабинет, а сега се използваше като щабквартира на Аргонавтите.

— Всички са разпитани. Никой не е влизал или излизал през последния час. Терон, мерките за сигурност в замъка са засилени заради провеждането на церемонията. Тя няма начин да се е измъкнала незабелязано.

Терон въздъхна. Той прокара пръсти през дългата си до раменете черна коса и отново се втренчи в картата. Двамата със Зандер бяха облечени в традиционното бойно облекло подобно на онова, което носеха, когато се сражаваха с демоните в света на смъртните. Мъжете имаха почти еднакъв ръст и телосложение, а така, както стояха един до друг, можеха да минат и за братя. Ако, разбира се, се пропуснеше фактът, че почти двуметровият Терон — техният командир — беше тъмнокос, а високият почти колкото него Зандер приличаше на помускулеста версия на Дейвид Бекъм.

Кейси ги гледаше и се измъчваше от чувството на безнадеждност у Терон. Съпругът ѝ беше воин. Това беше част от задълженията му. И същността му. Всеки път, когато Пазителите излизаха да патрулират, той беше загрижен за тяхната безопасност. Но сега беше различно. Той не просто беше разтревожен заради изчезването на Изадора преди собствената ѝ сватба. Сега просто се страхуваше. Страх, че с нея се беше случило нещо лошо. Страх, че тя беше в опасност. И ако нещо наистина се беше объркало, щеше да пострада не само принцесата.

Терон вдигна глава и пресрещна погледа на Кейси, сякаш прочел за какво си мисли. Никога нямаше да ѝ омръзне да се вглежда в

тъмните му очи, които в момента казваха: „Ти си моя и аз няма да позволя да ти се случи нещо!“

— Акация? Какво има?

Явно не беше успяла да разсее безпокойството му, щом съпругът ѝ използва пълното ѝ име. Кейси въздъхна. А и как да го направи? Тя и Изадора бяха не просто сестри по бащина линия. Двете ги обединяваше цяло пророчество. Въпреки че още не бяха проверявали границите му, сестрите не можеха да бъдат разделени задълго една от друга без болестта, която едва не беше станала причина за смъртта им, да се върне. Макар Кейси да не се чувстваше болна — поне засега! — усещаше, че нещо се беше случило; нещо, което никой не можеше да предположи.

Тя пристъпи към масата.

— Терон, тя не би избягала просто така.

— И откъде си толкова сигурна?

И тримата в стаята се обърнаха към вратата, на чийто праг стоеше намръщеният Деметрий. Зад него Грифон обърна очи към тавана, а Финей изглеждаше така, сякаш искаше да бъде навсякъде другаде, само не тук.

Кейси стисна зъби, когато Деметрий и компания нахлуха в стаята. Той беше най-едрият сред Аргонавтите — малко над два метра, около сто и трийсет килограма, с късо подстригана черна коса и толкова пършив характер, какъвто не беше срещала. Този Аргонавт не харесваше никого, не му пукаше за царските неразбории около престола, а презрението му към Изадора беше широко известно.

— Защото тя не е толкова глупава, Деметрий, колкото си мислят някои — сряза го Кейси.

— Дори не искаш да знаеш какво си мисля, смъртна.

Кейси кръстоса ръце. Тя беше човек само наполовина.

Другата половина беше арголейска. И предразсъдъците на Деметрий опъваха допълнително и без това изопнатите ѝ нерви. Още повече че всички арголейци — включително и недоволника — бяха потомци на великите гръцки герои, за които беше създадена тази страна.

— Явно си забравил, че и в теб има от тази смъртна част.

— Не залагай на това.

Охо, опитваше се да я сплаши. Няма начин!

— Не ме плашиш.

Деметрий присви очи.

— А би трябвало.

— Деметрий, достатъчно! — намеси се Терон.

При звука от стъпки в коридора всички отново погледнаха към вратата. Калия, съпругата на Зандер, нерешително застина на прага с разрошена коса и очи, в които имаше тревога.

Зандер се вгледа в очите ѝ и пристъпи към любимата си.

— Тея, какво има?

— Аз... — Калия се приближи към него и не се възпротиви, когато той я притисна в обятията си. Близостта им беше трогателна и Кейси си спомни как само преди няколко часа и двамата се бяха примирили с факта, че царят няма да се откаже от идеята си да омъжи Изадора за Зандер. За щастие, баща ѝ се беше осъзнал навреме. За всеки беше видно дори от километър, че двамата са предназначени един за друг. Калия погледна Зандер в очите. — Аз усетих нещо... по...

— Потръпване — довърши Кейси от другия край на стаята. И когато и Калия, и Зандер се обърнаха към нея, добави: — Аз също го усетих.

Терон погледна към съпругата си, а после към сестра ѝ, преди да отмести поглед към Зандер. Той винаги усещаше, ако Калия я болеше или беше в опасност, но това не се простираше върху нейните сестрите и връзката им като Ори.

— Аз не усетих нищо, тъй като съм свързан само с Калия, а не със сестрите ѝ — поясни Зандер.

Терон разочаровано разтри чело.

— Да, щеше да е прекалено лесно, но бях длъжен да попитам.

Стаята се изпълни с гласове. Посипаха се предложения къде може да е отишла Изадора и как да я открият. Терон прокара ръка през лицето си, докато слушаше различните теории, и сложи другата на бедрото си. Мигрената му се увеличаваше и започваше да придобива размерите на планината Рашмор.

Знакът върху кръста на Кейси — омега с крила, същият като този на крака на Изадора и на врата на Калия — започна да потръпва. Тя погледна към лечителката и се убеди, че Калия също го усеща.

Кейси застана между Терон и Деметрий.

— Спрете веднага! Тя не е избягала.

Деметрий погледна към нея.

— Пак ще повторя, смъртна: защо си толкова сигурна?

— Престани да изричаш „смъртна“ като обида, Деметрий — предупреди го командирът на Аргонавтите.

Гърдите на Кейси се стоплиха при защитата на Терон, но тя нямаше нужда от нея. Защото не беше излъгала, когато каза, че за разлика от Изадора, тя не изпитваше страх от Деметрий.

— Защото няма смисъл да бяга.

— Тя вече избяга веднъж, когато царят реши да я сгоди за Терон. И тя...

— ... намери мен. Да, зная. Но този път всичко е различно. Сега не би избягала, защото е безсмислено. Тя не може да се скрие в Арголея и...

— Но може да го направи в света на смъртните — прекъсна Кейси Деметрий.

— ... тя не е толкова глупава, че да отиде сама в света на смъртните.

— И защо не? — презрително се изсмя Аргонавтът. — Изглежда, че там ѝ харесва. И в действителност, принцесата обожаваше да създава проблеми. Харесва ѝ да ни кара да се тревожим, да зарежем всичко и да се втурнем да я търсим.

Кейси не можеше да повярва на ушите си.

— Смяташ ли, че тя търси точно това? Внимание?

— Мисля, че точно това иска.

Кейси просто се възпламени.

— За твое сведение, Деметрий, тя не би се отправила в света на смъртните по своя воля.

— И защо така?

— Защото Иза много добре знае, че Аталанта иска една от Орите. Тя не би рискувала да застраши нашия свят заради собственото си удоволствие.

— Защо не съм толкова убеден?

Изгубила търпение, Кейси пристъпи към него.

— Е, какво пък, може би това ще те убеди. Тя не би отишла там, защото, ако нещо се случи с нея, бъдещето, което я очаква, е хиляди пъти по-лошо, отколкото, ако се омъжи за човек, когото не обича.

— Мели — предупредително изрече Терон зад гърба ѝ.

Кейси не му обърна внимание и се отърси от ръката му, когато той се опита да я издърпа назад. Аргонавтите трябваше да знаят пред какво са изправени. Това не беше един от поредните опити на Изадора да повлияе върху решението на царя. С принцесата се беше случило нещо лошо; Кейси го усещаше. И не беше на себе си от безпокойство.

— Тя склучи сделка с Хадес да му даде душата си — продължи тя, като местеше последователно очи върху всеки един от Пазителите. — Направи го, за да ме спаси, когато разбра, че опитът на нашия баща да завърши пророчеството на Избраните ще завърши с моята смърт. Хадес склучи тази сделка с нея, макар негодникът да знаеше, че и двете ще оцелеем. — И когато единствено Деметрий остана втрещен в нея, добави: — Схвана ли какво обясних току-що? Животът с един от вас е в хиляди пъти по-привлекателен, отколкото вечността с Хадес. Освен това Изадора е прекалено лоялна, за да направи нещо, което би изложило на риск мен или някого другото. Тя не би избягала. Похитили са я.

— Кейси е права — намеси се и Калия. — Макар Иза да не искаше да се омъжи за Зандер, тя не би избягала.

В стаята настъпи тишина. Кейси знаеше какво се въртеше в главата на всеки Аргонавт. Нямаше доказателства, а само интуицията на една полуарголейка. Но дълбоко в себе си Кейси знаеше, че е права.

Терон прокара ръка по челото си.

— Мели, в замъка цял ден имаше усилена охрана заради церемонията. И никой не е забелязал нещо подозрително. Тя не може да...

Думите му бяха прекъснати от стъпки пред вратата. Кейси погледна нагам и видя Титус и Церек. Кичури от леко къдравата светлокафява коса на Титус се бяха измъкнали от кожения ремък, с който обикновено я връзваше на тила си, докато късата черна коса на Церек стърчеше във всички посоки така, сякаш войнът се беше измъкнал от ураган. Лицата и на двамата бяха зачервени — явно бяха тичали.

— Сафира липсва — изрече Титус, докато пресичаше кралския печат на пода в центъра на стаята.

— Коя е Сафира, по дяволите? — попита Терон.

— Прислужницата на Изадора — поясни Церек.

— Откъде знаеш? И откога я няма? — попита и Калия.

Титус поклати глава.

— Не зная със сигурност. Тя също не може да бъде открита. Но намерихме това под дивана в покоите на принцесата — и той протегна ръка. На голямата му длан лежеше сребърна гривна, върху чиято лъскава страна се виждаше символа на слънцето. — Сафира е видяла принцесата последна.

— Ската! — изруга Терон.

— Какво? — попита Кейси и се приближи, за да разгледа находката по-отблизо. — Какво означава това?

— Това е символът на Хелиос — поясни Калия, която също пристъпи напред.

Кейси се постара да си спомни митологията.

— Богът на Слънцето. Който беше титан, нали?

— Да — потвърди Терон, стиснал зъби. — И працядо на Медея. — Той погледна към Пазителите и попита: — Значи, прислужницата е вещица? Защо никой не знае за това?

Кейси не разбираше какъв беше проблемът. Тя взе гривната от Титус и започна да разглежда гравирания символ, докато останалите спореха.

— Почакайте! — възкликна тя. — Спрете само за минута!

И когато осем чифта очи се насочиха към нея, Кейси попита:

— Защо вещицата би имала нужда от Изадора?

— Не зная — поклати глава Терон. — Но определено ще се доберем до истината. Титус, Церек, разберете къде живее.

— Смятай го за сторено — отговори последният и заедно с Титус се насочи към вратата.

— Фин, Зет, претърсете отново покоите на принцесата и поговорете с всеки един от охраната. Ако вещицата е използвала заклинание, за да изведе Изадора от проклетия замък, все някой ще знае нещо. Изяснете го.

Финей кимна, Зандер целуна Калия и ѝ прошепна нещо, след което заедно с Финей излязоха от стаята.

— Ди, Грифон — продължи Терон. — Проверете портала и се убедете, че никой не го е използвал...

— О, богове! Порталът! — прекъсна го Калия.

Кейси пребледня, когато схвана какво искаше да каже сестра ѝ.

Терон погледна към тях.

— Сега какво има?

Кейси се обърна към съпруга си.

— Тайните портали. Трите преминахме през тях в света на смъртните, когато ти и Пазителите бяхте в колонията на полуарголейците. Не можехме да използваме основния портал заради специалната стража, която не би ни пропуснала през него за нищо на света.

— Помня. И какво?

Тя сложи ръка върху неговата над символите, с които Аргонавтите бяха белязани. Древногръцкият текст започваше от пръстите му и стигаше до лакътя; свидетелство за произхода му от рода на един от седемте велики герои.

— Терон, тайните портали се обслужват от вещици. Орфей ни заведе там. Те разпознаха Изадора в деня, когато преминахме през един от тях. Тогава не обърнах внимание, но сега...

— Орфей — изръмжа Деметрий зад гърба й.

Полуарголейката се обърна и застина от гнева в очите му. Деметрий се обърна рязко и се втурна към вратата, без да каже нищо повече. Единствено черният плащ се развя зад гърба му.

— Грифон — бързо изрече Терон. — Твоят брат...

— Разбрано — изрече Грифон и се затича след събрата си. — Аз може и да искам да сритам задника на Орфей, но никога не бих пуснал Деметрий след него.

Когато в стаята отново настъпи пълна тишина, Кейси се обърна към съпруга си. Тя знаеше, че той прави всичко по силите си, но тежестта в гърдите и потръпването в основата на кръста й показваше, че нещо не беше наред.

— Терон — прошепна тя.

— Ш-шт, мели — притисна я той към себе си. — Ще я намерим.

Кейси се притисна към мъжа си и погледна към Калия. Сводната й сестра беше кръстосала ръце пред гърдите си и гризеше нокътя на палеца си. В погледа на лечителката се виждаше същият страх и ужас, които изпитваше и самата тя.

* * *

Черната тъма се обви около Деметрий, когато се пренесе на тротоара на „Коринт авеню“ в района на Драко в град Тайрнс; бедняшки квартал, населен от най-низшите съсловия в града. Смрачаваше се и уличните фенери проблясваха с оранжев пламък. Аргонавтът забеляза боклука в канавките, полуразрушените сгради, закованите с дъски прозорци и поклащащите се знаци на фирми, които отдавна бяха приключили дейността си в тази част на Арголея.

Той познаваше района. И кръчмата отсреща, изпълнена с бумтяща музика и дрезгав смях. Пазителят познаваше и някои от обитателите на това долнопробно заведение, защото и те идваха тук за същото, за което идваше и той. Нямахше как Изадора да знае за това място. Дори мисълта, че принцесата беше идвала тук, за да се срещне с Орфей, накара черният мрак в душата му да закипи.

Забеляза знака на Хелиос над магазина на Орфей и се насочи натам. Само каква ирония! Магазинът също носеше името на божеството, прославяно от проклетите вещици.

— Ди, почакай! — извика Грифон. — Мамка му, ще ме изчакаш ли?

Деметрий го игнорира и се спря пред прага на магазина. На вратата имаше табелка „Затворено“, но той хвана дръжката и я натисна. Нахълта вътре и огледа слабо осветените маси и етажерките, запълнени с всякакви дрънкулки. Безсмислени дреболии от света на смъртните. Без съмнение, Орфей беше откъснал вещите от света на смъртните и ги продаваше тук, в магазина си в Арголея.

Грифон мина покрай Деметрий и взе една топка от близката маса. От гърлото му се изтръгна лек смях, когато я обърна, и в бистрата течност във вътрешността ѝ заплуваха малки бели люспи, подобни на снежинки.

— О, човече, как ще се зарадва Съветът на моя брат, когато чичо Люциан най-накрая се оттегли. — Очите на Грифон срещнаха тези на Деметрий. — По дяволите! Можеш ли да си представиш добрия стар Орфей в Съвета на старейшините да дава указания на царя, Изадора или на онзи, който заема това място?

Да, Деметрий определено не можеше да си представи Орфей в качеството му на нечий съветник. Какъв кофти обрат на съдбата, че двамата с Грифон бяха единствените живи наследници на лорд Люциан, Глава на Съвета на старейшините. И понеже Грифон беше на

служба при Аргонавтите, то точно на Орфей се падаше честта да замени чичо си след оттеглянето му от поста. Но този андрас беше много различен. Той се грижеше единствено за себе си и явно не изпиваше угризения да отвори някъде портал и така даде възможност на хора от Арголея да бродят напред-назад между техния свят и този на смъртните. Изглежда, не му пукаше за опасностите, които ги дебнеха там, или демоните, които очакваха с нетърпение да проникнат в Арголея и да я унищожат. И определено не му пукаше за монархията, след като именно той беше отвел Изадора при вещиците.

Деметрий стисна зъби, но преди да попита Грифон за неговия мързелив брат-негодник, забеляза вратата в задната част на магазина и се насочи към нея.

— Ди, дявол да те вземе! — извика Грифон.

Вратата водеше към слабо осветена стая през дълъг коридор, който преминаваше покрай целия магазин. В далечината се чуваха гласове.

— Хайде! — каза мъжки глас, явно Орфей. — Не обръщай внимание на звуците и се съсредоточи отново. Опитай се да получиш наслада от действието. Настройката е наполовина свършена работа.

— Точно това правя — отвърна женски глас. — И престани да ми нареждаш.

— Нямахте да го правя, ако ми се беше разкрила. И без това нямаме на разположение цяла нощ.

Мракът отново се загърчи в тялото на Деметрий, като го обви подобно на плътна мъгла. Пазителят сви зад ъгъла и влезе в помещението.

Млада жена с дълга руса коса стоеше до правоъгълна маса. Пред нея имаше купа вода. За кратък миг Деметрий си помисли, че е намерил принцесата, но после бързо си спомни, че последният път, когато я видя, тя беше с къса коса. А и Изадора беше по-слаба от тази непозната; по-стройна и определено по-симпатична.

Жената протегна длани над повърхността на водата, затвори очи и започна напевно да говори. Вдясно от нея стоеше Орфей, леко разкрачил крака. Той беше кръстосал ръце пред гърдите си, смръщил лице.

Мъжът беше също толкова едър и висок, колкото Аргонавтите, защото освен брат на Грифон, той беше и потомък на Персей. И макар

да не беше добре обучен като Пазителите — не че Орфей не се славеше като побойник — Деметрий знаеше добре, че може да го победи в ръкопашна схватка.

След като водата в купата се завихри, жената отстъпи и обърна длани нагоре, без да спира да говори. Течността се издигна, като се завърташе все по-високо и по-високо, докато не се издигна на около метър, подобно на мини циклон.

— Да, точно така — каза Орфей и отпусна ръце. Непослушен кичур от кафявата му с лек рижав оттенък коса падна върху челото. — Концентрирай се! Получава ти се. Наистина ти се получава, по дяволите! Какво виждаш?

Клепачите на жената трепнаха от напрежение.

— Лица.

Деметрий пристъпи в стаята.

Непознатата отвори очи и го погледна.

— Дяволите да те вземат, Аело! Съсредоточи се! — извика недоволно Орфей.

Само че циклонът престана да се върти и водата, под силата на тежестта и земното притегляне, се стовари обратно върху масата и пода, като изпръска и Орфей, и Аело.

Жената извика, а Деметрий се насочи към Орфей. Хвана го за дрехата на гърдите и го блъсна в стената.

— Къде е принцесата?

— Ската! Деметрий, пусни го! — опитваше се да го успокои Грифон.

Устните на Орфей се разтеглиха в зловеща усмивка.

— Само не ми казвайте, момчета, че отново сте я изгубили. Значи, слуховете не лъжат. Никой от вас, недодялани копелета, не е в състояние да я задоволи.

Деметрий направи нов опит да го блъсне в стената, но наглецът изчезна направо измежду пръстите му. Очите му се разшириха от изненада и той учудено се вгледа в празните си ръце. После се обърна рязко, само за да види зад гърба си Орфей, със заплашително изражение върху лицето му.

— Не се ебавай с мен, Пазителю. Аело, това е всичко за днес. Вземи си вещите и си върви вкъщи.

Жената погледна нервно към Аргонавтите, но бързо вдигна чантата и наметалото си от пода, прескочи локвата и стремглаво се насочи към вратата.

— А сега... — започна Орфей, като кръстоса отново ръце пред гърдите си, без да спира да мести поглед от брат си към другия Пазител и обратно — ... с какво съм заслужил тази... неочаквана визита?

Деметрий отново се устреми към него, но беше спрял от Грифон.

— Принцесата е изчезнала, Орфей — обърна се той към брат си.

— И защо това да ме притеснява?

— Защото си я отвел до портала.

— Представа нямам, за какво го...

Деметрий се освободи от Грифон.

— Навсякъде около това място витае черна магия. А онази жена беше вещица.

Сивите очи на Орфей се спряха върху Аргонавта, след което в тях припламнаха зелени искрици. Зелени ли? Нещо не беше наред.

— Внимавай, Пазителю!

— Чуй ме, Орфей — изрече Грифон и заобиколи Деметрий, който продължаваше да гледа заплашително. — Изадора изчезна от замъка точно преди сватбената ѝ церемония със Зандер. И никой не може да я открие. Тя дори не знае, че царят промени решението си — поясни Грифон.

При тези думи Деметрий се обърна към него.

— Какво е направил царят?

Грифон намръщено му изшътка, след което продължи:

— В покоите ѝ намерихме гривна със знака на Хелиос. Същия като над магазина ти. И у вещицата. — И Аргонавтът посочи към вратата, през която току-що беше излязла Аело. — Кейси ни разказа, че порталът, до който си ги завел и през който са преминали заедно с Калия и Изадора, се обслужва от вещици.

Погледът на Орфей се местеше от Грифон към Деметрий и обратно.

— Царят е отменил сватбата на Изадора?

— Да. — Грифон се намръщи. — Я, чакай! Ти би трябвало да присъстваш на церемонията. И да го знаеш от първа ръка.

— Е, реших да пропусна събитието. Защо царят отмени церемонията?

— Защото на всички беше ясно, че на Калия и Зандер им е предопределено да бъдат заедно.

Орфей присви очи.

— И... на кого даде Изадора този път?

На никого.

— На никого. — Думите се отрониха от устните на Деметрий преди той да го осъзнае и това принуди Грифон сърдито да погледне към него с такова изражение на лицето, което сякаш казваше: Какво по дяволите не е наред с теб? На Деметрий му премалая, когато осмисли думите на Пазителя.

Нима царят действително не беше устроил на принцесата нов годеж? Мамка му!

— С други думи, братко — презрително заключи Орфей, като продължаваше да гледа двамата Пазители с любопитство, — царят е нямал време да я пробута на другиго от Аргонавтите, когото тя не желае. И затова тя е решила да избяга, преди баща ѝ да го е направил.

— Или това, или е била отвлечена.

Братята се спогледаха и от напрежението, което се появи във въздуха помежду им, стана ясно, че определено знаеха нещо, което Деметрий не знаеше. Мракът в душата му потръпна и се размърда.

— Ще ни помогнеш ли? — попита Грифон.

Орфей повдигна вежди.

— Този път молиш, а не заповядваш?

— Да, този път моля.

Брат му кимна към Деметрий.

— А този?

— Той иска да я намерим не по-малко от нас.

— Не съм толкова сигурен. Струва ми се, че по отношение на принцесата мотивите му са противоречиви. И определено не се дължат на загриженост.

Деметрий усети, че между Орфей и Изадора съществуваше някаква връзка. Разбра го от начина, по който го изглежда братът на Грифон. Какво значеше тя за Орфей? И какво беше той за нея?

Черният мрак в него закипя, когато Деметрий си ги представи заедно. И тя беше предпочела този тип? Това гнусно копеле, което

обичаше да плете интриги?

Орфей се обърна към брат си.

— Ще ви заведе до портала, до който ги отведох тогава. Но ако тя вече е преминала...

— Знаем — каза Грифон. — В този случай може да е навсякъде.

Орфей грабна плаща си от близкия шкаф, изведе Аргонавтите навън и им даде координатите на Егейските планини. След което изчезна в проблясък от светлина. На Деметрий му се наложи да го последва. Той освободи съзнанието си, представи си мястото, а после — че лети. И само след миг от тротоара на „Коринт авеню“ се озова до гористата местност в подножието на планината Парнития.

Орфей вече беше тук и ги чакаше, когато Деметрий отвори очи. Няколко секунди по-късно до него се появи и Грифон. Двамата го последваха към върха на хълма и към палатковия лагер от разноцветни шатри. Вятърът развяваше зелените, червените и златните ленти на флагите. В центъра на лагера имаше голяма шатра с три флага, символизиращи слънцето. Деметрий се огледа и успя да преброи двайсет, трийсет... около петдесет вещици.

Петдесет. Мракът в душата му се концентрира, сгъсти се и започна да търси излаз навън.

Очите на жителите на лагера се обърнаха към тях, когато тримата навлязоха в него. Разговорите затихнаха и всяко движение спря. Деметрий видя как ръката на Грифон се приближи до паразония, закрепен на бедрото му. Явно дори той нямаше пълно доверие на брат си. Не и когато ги беше отвел в самия център на леговището на вещиците.

Орфей заговори на медейски с младото момиче на входа на шатрата, чиито очи се разшириха. То кимна отсечено и изчезна вътре. Секунди по-късно се върна заедно с по-възрастна жена с дълга права и бяла като сняг коса, младежко лице и пронизващи сини очи. Вещицата изглеждаше на около трийсет години, но Деметрий усещаше, че е на много, много повече.

Непознатата присви очи и внимателно огледа арголейците, след което се обърна към Орфей.

— Това не са Орите.

— Не са.

— Те нямат нужда от услугите ни. — Вещицата понечи да се върне в шатрата, но Орфей я хвана за ръката и я спря.

— Търсим една от жените, които доведох тук преди няколко дни. Спомняш ли си блондинката?

Белокосата жена изпитателно го изглежда.

— Принцесата ли?

— Да. Знаеш ли, дали през последното денонощие не е преминала през някой от порталите?

— Наскоро никой не е преминавал през портала.

— И през другите ли? — тихо попита Деметрий с нисък глас.

Вещицата обърна поглед към него и той видя разпознаването в очите ѝ. Напрежението се концентрира във въздуха наоколо и тревогата едва не накара Деметрий да загуби контрол.

„Тя знае!“ — отекна в съзнанието му. Той затова предпочиташе да ги избягва. Вещиците бяха прекалено проникателни и лесно разпознаваха себеподобните си.

— Всички искания за преминаване стигат до мен — най-накрая отвърна вещицата. — Повечето от порталите са свързани. Аз щях да зная.

Деметрий облекчено си пое дъх, когато тя отново насочи вниманието си към Орфей. Но беше за кратко, защото вещицата попита:

— Защо сте дошли при мен?

Орфей показа гривната, донесена от Грифон.

— Това е намерено в покоите на принцесата.

Вещицата измърмори нещо на медейски, но Деметрий не разбра тихите думи. Жената повдигна глава и махна с ръка.

— Влезте в шатрата!

От забързаната ѝ реакция по кожата на Деметрий плъзнаха тръпки, но той последва Орфей и Грифон, които наведоха глави и се мушнаха под платнището. В центъра на шатрата имаше пространство във формата на кръг, около който имаше подредени килими и столове. Вътре имаше няколко жени, които разговаряха в далечния край извън кръга и които замлъкнаха, щом ги видяха.

Магията увисна във въздуха, комбинирана с аромата на тамян, билки и масла. Примитивното начало у Деметрий реагира на

ароматите, но той успя да се сдържи и да фокусира вниманието си върху вещицата. Тя се спря до кръга, обърна се и сплете пръсти.

— Тази гривна принадлежи на една моя ученичка. Сама съм я направила. Но се страхувам, че тя може да я е дала на сестра си.

— А сестрата има ли си име? — попита Орфей.

— Сестрата... — вещицата направи пауза — ... е още по-млада. Работи в замъка през деня. Името ѝ е Сафира.

Предчувствие за нещо лошо се плъзна по гърба на Деметрий.

— Така се казва прислужницата на принцесата — каза Грифон.

— Зная. — Вещицата преглътна и прокара ръка по челото си. — О, боже! Мисля, че вероятно имаме проблем.

— Какъв? Какво иска твоята ученичка от принцесата? — едва успя да произнесе Деметрий.

Вещицата погледна към Орфей.

— Изида също я няма. Помислих, че е отишла в Тайрнс, за да се види със сестра си. Но сега вече се страхувам, че не е така.

— В името на Хадес коя е Изида? — попита Грифон.

— Вещицата, която е превела Изадора през портала преди няколко дни. Къде са я взели, Делия? — поиска да узнае Орфей.

По лицето на Делия пробяга безпокойство.

— Скоро ще е пълнолуние, а с него и празникът на Хеката. По това време на годината тъмните сили ще направят всичко възможно, за да се освободят. Аз наложих на Орите свързващо заклинание, когато ти дойде тук с тях, за да не могат другите да видят същността им, но ако Изида ги е разпознала...

— Мамка му! — изруга Орфей.

Деметрий изобщо не хареса посоката, в която потръгна разговора им, и кожата му потръпна от напрежение.

— Какво? — попита Грифон. — Човече, просто не мога да доловя същността на целия този разговор.

— Вещицата е отвела принцесата при Апофис — едва процеди Орфей през здраво стиснатите си зъби.

— Магьосникът? — поиска да уточни изненаданият Грифон.

— Да, по дяволите! В този свят, братле, има добро и зло дори сред вещиците. — После се обърна към вещицата и продължи: — Делия, какво знаеш за плановете им?

Жената нервно закърши пръсти.

— Говори се, че Апофис е обединил силите си с Аталанта.

Деметрий се напрегна и мракът в него рязко се раздвижи.

— Кучи син! — промърмори Орфей. — Те ще предадат Изадора в замяна на освобождаването му от затвора. Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Да — печално потвърди Делия.

— Как? И какъв е този затвор? — попита Грифон.

Делия отвърна:

— Апофис се е родил като обикновен андрас, също както много други младежи в тази страна. Преди близо две хиляди години най-накрая открил как да извлече полза от черната магия и да я използва, за да обезпечи безсмъртието си. Когато силата му нараснала неимоверно, ковените на вещиците осъзнали ужаса, който той можел да създаде, ако остане на свобода в Арголея. Затова обединили силите си и го затворили в планината Парнития. Изолиран в нея, Апофис съградил Фракийския замък и от дълги години си набавя съюзници сред нас. Изкушава ги с властта на черната магия и не спира да търси начин да се освободи.

Деметрий стисна зъби. Само това им липсваше: шибан магьосник с божествени сили, свободен да всее хаос в техния свят. И който е встъпил в съюз с Аталанта? Проклет да е Хадес!

Орфей отново погледна към Делия.

— Ти знаеше ли, че Изида принадлежи към поклонничките на Апофис?

— Не, не знаех... Но като погледна назад... — и Делия отново закърши ръце. — Тя се държеше странно, след като ти и Орите преминахте през портала.

— Мамка му! — измърмори отново Орфей. — С колко време разполагаме?

— Не много. Празникът на Хеката почти е настъпил. При светлината на пълната луна, Апофис и сподвижничките му — вещици — ще бъдат в състояние да отворят свой собствен портал и незабелязано да пренесат принцесата през него. И след като тя вече е там, Аталанта, ако поиска, може да им отвори портал навсякъде, където пожелаят.

— Къде се намира Фракийският замък? — попита Грифон.

— Той е под защитата на черната магия. И няма да можете да се приближите.

— О, даже ще влезем. Колко охрана има при портите? — изръмжа Деметрий.

Делия най-накрая отново го погледна.

— Най-малко петдесет. Внимавай, Пазителю! Поклонниците на Апофис не са като нас. Те са отдали всичко, което е останало от човечността им, в обмен на изключителна сила и способности. Магьосникът използва човечността, за да подхранва безсмъртието си, така че там вие няма да се срещнете с обикновените ни посестрими.

Тя погледна през рамо и една от вещиците, която стоеше в далечния край на шатрата, забърза към тях.

— Селена ще ви отведе до външната стена. Способностите ѝ ще ви дадат прикритие само до нея. След това трябва да се оправяте сами. Не можем да влезем с вас, защото Апофис веднага ще ни усети. И вероятно няма нужда да ви предупреждавам, че ако той, заедно с подчинените си, успее да се измъкне на свобода в света на смъртните...

Тогава Аталанта нямаше да бъде единственото безсмъртно същество, ядосано и на двата свята.

— Ясно — Орфей отново погледна към брат си. — Може би трябва да включиш готиния си медальон и да извикаш и останалите Пазители. Трима няма да могат да дадат отпор на петдесет.

Грифон посегна към верижката, която висеше на врата му, и задейства медальона, който изпълняваше функциите на GPS-локатор. През това време Деметрий не спираше да си представя Изадора зад крепостните стени на черния замък със съществото, което, дявол да го вземе, в тази минута правеше с нея каквото си иска. Коремът му се присви. Тази жена не можеше да стои далеч от неприятности дори пет минути. И както винаги, когато изпаднеше в беда, изпращаха на спасителна мисия Аргонавтите. Беше се уморил до смърт да играе ролята на кралска бавачка. Кога най-накрая щеше да се освободи от нея?

Никога.

И докато мракът се вихреше и бушуваше в него, Деметрий твърдо си обеща само едно: ако принцесата все още не беше мъртва, собственоръчно да я довърши.

ГЛАВА ТРЕТА

Изадора чуваше как наблизно се разбиваха вълни и усещаше прииждането и отдръпването на водата. Меките и повтарящи се звуци на прибойа бяха успокояващи. Кожата ѝ опияняващо тръпнеше, сякаш беше прекалила с най-силното арголейско вино.

Нещо я докосна по глезена и по всичките ѝ нервни окончания пробягаха искри. Иза въздъхна и се отпусна, когато някой я погали по бедрото с бавна ласка и продължи нагоре към корема. В него вече се беше събрала дразнеща топлина, която се надигна към гърдите ѝ. Незнайно откъде се появи непонятна слабост, която я завладя. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха от неудовлетворено желание. Кръвта ѝ се стопли, запулсира и бавно се плъзна към слабините в чувствена ласка, която накара Иза да стисне бедра, за да сподави стона си.

„Това ти харесва, нали, принцесо?“

В гърдите ѝ се разля радостно вълнение. Гласът беше мъжки, дълбок и греховно съблазнителен. В него имаше някаква тъма, която призоваваше нещо дълбоко в нея. Иза се опита да си спомни откъде познаваше гласа, но безуспешно.

Тя се обърна по гръб и се изви. Нуждаеше се... от нещо повече, въпреки че не беше сигурна от какво. Повече от докосванията му? Повече от ласките, които караха кръвта ѝ да пулсира? Повече от... него?

Мъжът се разсмя, близо до ухото ѝ. Горещият му дъх облъхна чувствителната кожа на врата ѝ и изпрати чувствените тръпки надолу по гръбнака.

„Каж ми, принцесо, влажна ли си?“

Този път Иза простена, защото докосванията му, съчетани с еротичните думи, изречени от дрезгавия и изразителен глас, накараха в лоното ѝ да пламне огън.

Ръцете му разтвориха бедрата ѝ със сила и пламъкът облиза слабините ѝ преди още Иза да усети първото му докосване.

„Отвори очи, скъпа. Погледни ме! Времето настъпи.“

Тя изгаряше от желание и потребност. Съвсем бавно Иза отвори очи и погледна към неясната фигура над себе си. Къса черна коса, сурово лице с ониксови очи и квадратна челюст с малка трапчинка в средата на брадичката.

Деметрий!

В главата ѝ прозвуча тревожно звънче, но тялото ѝ продължи да се стреми отчаяно да се притисне към неговото. Тя се извиваше под черните очи, изпълнени с желание и обещаващи наслада. Усети, че нещо не беше наред. Той беше жесток. И тя никога не беше мислила за него по този начин. Съзнанието ѝ започна да протестира, когато се опита да помръдне. От гърдите ѝ се откъсна стон и Иза се обърна настрана в опит да си поеме дълбоко дъх и да се опита да се избави от напрежението, което изпълваше тялото ѝ с неудовлетворено желание.

Две ръце я стиснаха за бедрата и принцесата извика, когато те лесно я обърнаха по гръб. В центъра на тялото ѝ отново започна да се събира топлина. Тя не го искаше. Тя не искаше и мъжа. Защо тялото ѝ не я слушаше?

— Събуди се, пайди, време е!

Този път не беше дълбокият и съблазнителен мъжки глас; този път гласът беше рязък и женски. И ръцете върху кожата ѝ бяха малки и студени.

Изадора премигна и разтърси глава в опит да види нещо през мъглата, която все още я обгръщаше като наметало. Помещението беше каменно и кръгло, а студът вътре я накара да потръпне. От високия таван висеше метален полюлей, който освен пода и принцесата, осветяваше и зловещата усмивка на Изида.

Изида. Вещицата. Изадора си спомни случилото се по-рано. Тя бързо се огледа, но и тази стая беше непозната за нея. Помещението наподобяваше на спалня с високи прозорци с арки, легло с балдахин, скрин и голяма камина в далечния край, пълна с мъртви въглени и пепел.

— Времето настъпи, пайди — повтори Изида. — Трябва да те подготвим за пътешествието.

— Почакай...

Някой хвана Изадора за ръката. Тя се опита да се съпротивлява, но много лесно беше издърпана от леглото. Чаршафът падна на пода и

принцесата остана напълно гола. Гърдите ѝ се напрегнаха не само от желание, но и от студ.

Смутена, тя се изчерви, но двете вещици, стиснали ръцете ѝ в мъртва хватка, не го забелязаха, а повлякоха пленницата си към другия край на стаята. Те я вдигнаха така, сякаш изобщо не тежеше, и я потопиха във ваната до почернялата камина.

Иза искаше да избяга и да се махне, но водата беше топла, а ароматът на рози — успокояващ. Тялото ѝ се отпусна. Едната вещица стисна раменете ѝ и я задържа неподвижна.

Изида изля някакви масла във водата като не спираше напевно да говори на медейски със самодоволна усмивка.

— Аталанта иска да бъдеш в най-добрата си форма, когато преминем през портала.

Аталанта! Тревожните звънчета в главата ѝ буквално загърмяха. Изадора нямаше представа за плановете на богинята, но знаеше, че не може да очаква нищо добро. Аталанта ненавиждаше Арголея от хилядолетия — откакто я бяха лишили от правото да бъде една от Аргонавтите. Доскоро тя живееше в Подземния свят и събираше армия от демони в неутолимото си желание да унищожи онези, които я бяха отхвърлили. И сега, когато в ръцете на Аргонавтите беше попаднала сферата на Кронос, осигурявала ѝ абсолютен контрол, яростта ѝ просто нямаше край.

Мислите в главата на Изадора се рееха и се разпръскваха, докато вещиците я къпеха. Тя не обръщаше внимание на действията им, а се опита да се съсредоточи върху онова, което вече знаеше. Държаха я в някакъв замък — доказваха го влагата и прохладата, идващи от каменните подове и стени. И вещицата донякъде беше успокоила една от тревогите ѝ: тя все още се намиреше в своя свят, в Арголея.

Принцесата се опита да се пребори с паниката си и отново да се съсредоточи. Тя не можеше да преминава през стени, но ако успееше да се измъкне от замъка, можеше просто да се пренесе вкъщи. Само трябваше да събере достатъчно сили, за да избяга.

Вещиците извадиха ръцете си от водата и направиха знак на Иза да се изправи. Тя се подчини, като се мъчеше да обмисли и планира бягството си, докато я подсушаваха. Едната вещица свали закачалка с дреха от куката на стената и я постави пред голото тяло на Изадора.

— Да, идеална е — каза втората. — Давай, да я обличаме. И побързай! Побързай!

Първата вещица свали тънката черна дреха и я вдигна над главата на принцесата. Тя плъзна ръцете ѝ в дългите ръкави на роклята, която падна меко надолу и закри босите ѝ стъпала. Иза с ужас осъзна, че дрехата беше почти прозрачна и през нея се виждаше всичко — краката, пъпа, гърдите. Единствените места, защитени от плътните ивици кадифе, бяха зърната на гърдите и слабините ѝ. Тя успя да извърне глава назад и да се погледне през рамо. Върху дупето ѝ имаше същите ленти.

О, милостиви богове! Това не беше рокля, а истинско negliже, което не скриваше нищо, а по-скоро показваше повече, отколкото някой би могъл да види.

Тя не можеше да се досети за нито една логична причина защо Аталанта ще иска да я види в подобна дреха. В гърдите ѝ се надигна паника, която я стисна за гърлото така, че ѝ се прииска да закреши. Огледа се наоколо в търсене на изход, но зад гърба ѝ Изида само се разсмя.

— Отпусни се, пайди, заклинанието работи. Ще ти хареса.

Иза нямаше представа какво е това „това“, но по-рано беше сънувала Деметрий. И макар да не можеше да го причисли към отбора на добрите, Аталанта беше хиляди пъти по-лоша.

— Водете я! — заповяда Изида.

Вещиците я хванаха за ръцете и Изадора осъзна, че ако тръгне с тях, това ще бъде краят ѝ.

— Не, спрете! — Принцесата опря босите си стъпала в камъните и се опита да се дръпне. — Не е правилно.

— Разполагаме с малко време — каза вещицата вляво.

— Не, моля ви! — Изадора се съпротивляваше, докато я влачеха напред към студения коридор. — Моля ви!

Виковете ѝ останаха без отговор. Ръцете, които я държаха, бяха прекалено силни. По страните на принцесата се стекоха сълзи, когато осъзна, че е в капан. Дълги години беше смятала, че не съществува нищо по-лошо от желанието на баща ѝ да я свърже с един определен Аргонавт, защото Деметрий беше най-лошото нещо, което можеше да си представи. Сега вече знаеше истината. Нищо не можеше да се сравни с ужаса, които я очакваше някъде в този замък.

* * *

Студеният вятър брулеше лицето на Деметрий. Той се беше притаил заедно с другите Пазители в тъмната гора на югоизток от Фракийския замък. Внушителната постройка, сътворена в най-високата част на планината, беше обвита от гъста мъгла, която се разсейваше около огромната крепостна стена в основата му и неприветливите сиви кули над облаците, осветени по върховете от луната.

Кръвта на Деметрий бушуваше от нетърпение. До него Терон, заедно с водача им — вещицата Селена — отново се бяха навели над картата на замъка.

— Така — каза тя. — Веднага щом преминете външната стена, трябва да сте внимателни. Стражата на вещиците проверява всичко подозрително. Щом успеете да проникнете вътре, принцесата най-вероятно ще бъде в една от четирите кули.

Четири кули. Деметрий погледна към Селена, която трепереше в дебелото си черно палто, а после към кулите, издигащи се над сенките и мъглата. С техния късмет Изадора можеше да не е в нито една от тях, защото замъкът беше построен като отбранителен. Едната му страна свършваше до отвесна скала, а другата опираше в смъртоносен леден водопад. Имаше само един начин да се влезе вътре — през главната порта, която, без съмнение, щеше да се охранява най-малко от двайсет вещици.

— Слугите на Апофис имат способност да променят възприятията, така че бъдете внимателни. Това, което виждат очите ви, може да не отговаря на реалността — предупреди ги Селена.

Страхотно! Бяха в такава безизходица, че дори не беше смешно.

Терон вдигна поглед от картата и погледна към Аргонавите.

— Аз и Зандер ще отвлечем вниманието на охраната, докато вие влезете вътре. Орфей се съгласи да ни помогне, така че ще отиде на запад заедно с Деметрий и Грифон. Фин, Церек и Титус ще претърсят източната част. Трябва да сме бързи и точни, момчета. След като откриете принцесата, се възползвайте от медальона и ние ще ви разчистим пътя, за да я измъкнете. Това е само спасителна мисия, а не нападение, ясно ли е?

Всички кимнаха едновременно.

— И ако някой от вас се натъкне на Апофис...

— ... се навежда и си целува задника за довиждане — измърмори Титус.

Терон го прикова на място с раздражен поглед, докато навиваше картата на руло.

— Щях да кажа да си разкара задника оттам колкото се може побързо. Няма да можете да издържите дори две минути срещу мощта на магията му. — Командирът погледна към подчинените си и подаде картата на Селена. — Единственото преимущество, което имаме, е, че той не може да използва силите си извън замъка. Не влизайте, докато не чуете, че сме ги нападнали. След това — действайте! Някакви въпроси?

Във въздуха витаеше едва сдържано нетърпение. Всички се спогледаха един друг, но никой не обели дума.

Терон кимна и погледна към Зандер, който стоеше вляво от него, облечен в същото бойно облекло като останалите.

— Готов ли си да раздразниш малко вещици?

Зандер широко се усмихна.

— И още как! Само не казвайте на Калия. Не искам да й давам повод за ревност.

Титус изсумтя от другата страна.

— Да тръгваме, любовнико. А вие — обърна се командирът към останалите, — постарайте се никой от вас да не се окаже мъртъв.

Когато Терон и Зандер се насочиха към главната порта на замъка, Селена протегна ръце към останалите Аргонавти и пророни нещо на медейски. Деметрий знаеше, че вещицата им налага заклинание за невидимост, за да проникнат незабелязано зад стените на замъка, но част от него се напрегна. Той избягваше магиите. Независимо от вида им. На всяка цена. И това беше поредната точка в списъка му, за която беше виновна Изадора. И когато откриеше бегълката...

— Ди, да вървим — подхвърли Грифон.

Деметрий повдигна глава и видя, че всички останали бяха тръгнали. Затова последва Орфей и Грифон, когато двамата се насочиха към западната част на замъка. Мъглата в гората се разсея и най-накрая просветля като ден заради почти пълната луна. На фона на високата планина Парнития се извиси непристъпният Фракийски

замък, който хвърляше тъмната си сянка наоколо. Страховити гаргойли сърдито гледаха надолу по протежение на цялата му външна страна. Около главната порта в далечината трепкаше пламъка на горящи факли.

— Е, момчета — каза Орфей и се обви в черното си наметало. — Тук смятам да ви напусна.

Деметрий не се изненада, защото не очакваше Орфей да играе по правилата. Но някакъв вътрешен инстинкт му подсказваше да не оставя дори за секунда наглеца насаме с Изадора. Затова хвана ръката му, преди андрасът да успее да направи и крачка.

— Задръж малко. Какво е отношението ти към принцесата?

— Внимавай, Пазителю!

Зеленият проблясък в очите на Орфей го разтревожи почти толкова силно, колкото и фактът, че имаше някаква връзка между принцесата и това копеле.

— Ако смяташ да й навредиш...

— Не, причиняването на болка на жени е твоя специалност, не моя.

— Орфей!? — опита се да го предупреди Грифон.

Брат му пусна предупреждението покрай ушите си и внимателно се вгледа в Деметрий.

— А какво е тя за теб, Пазителю?

Мракът запулсира в гърдите на Деметрий и притисна ребрата му в опит да се измъкне на свобода.

— Тежест.

— Ето това ни различава, Пазителю. За мен тя представлява възможност. Принцесата и аз имаме уговорка. Тя е моя длъжница и аз възнамерявам да си получа дължимото. А сега, ако разпитът е приключил... — Орфей красноречиво изгледа ръката на Деметрий върху своята и изчака, докато той го пусне — ... ще се видим вътре. — След което сложи качулката на плаща на главата си и изчезна.

Деметрий обърна изненадания си поглед към Грифон, който просто извърна очи нагоре в жест на отчаяние.

— Плащът невидимка. Само не ме питай откъде го има. Повярвай, няма да искаш знаеш.

Деметрий отново погледна натам, където стоеше Орфей преди няколко секунди.

— И в случай че не знаеш, той може да преминава и през стени. Така че, вече най-вероятно е вътре. И къде, в името на Хадес, е този сигнал?

Като по поръчка, мощна експлозия разтресе входната порта и раздруса земята. Разнесоха се писъци и викове, а до рова пламна огнено кълбо. Деметрий погледна в очите на Грифон, който кимна и се пренесе. Той го последва. Отвори очи на парапета на външната стена и се обърна точно навреме, за да види трите вещици, които вече тичаха към него с мечове в ръце. От устните им излизаха смразяващи душата писъци.

Проклет Хадес! Деметрий се напрегна. Той бързо извади от ножницата на гърба си паразония — древногръцкия кинжал, който носеха всички аргонавти — и замахна към първата вещица, решил, че най-добрата защита е нападението. Но острието му прониза единствено въздуха. Пропускът го изненада, но той се съсредоточи върху средната вещица, която изпищя. Тя замахна към него с оръжието си и едва не го заби в рамото му. Воинът се извъртя. Той чу вика на Грифон по-надолу, удари вещицата и я събори. Тя падна върху камъните, но веднага подскочи и се преобърна във въздуха като първокласен кунгфу боец.

Оръжията им се сблъскаха. Вещицата беше дребна, но силна, и Деметрий усещаше излъчващата се от нея черна магия докато се сражаваха. Третата вещица изчезна, но отново се появи встрани от него — точно копие на тази, с която се сражаваше в момента — и докато той отново и отново замахваше с паразония си и настъпваше, осъзна, че тя създаваше илюзия, с която се опитваше да го обърка.

Шибани вещици...

Деметрий отново притисна вещицата към камъните. Тя изръмжа и стисна по-здраво оръжието си. Очите ѝ злобно блеснаха, когато гърбът ѝ се блъсна в стената с тъп звук. Притиснатата в ъгъла, тя се втренчи в Деметрий и подкупващо му се усмихна.

— Ела, присъедини се към мен. Знаеш, че не можеш дълго да се съпротивляваш.

— Не мисля така! — Деметрий замахна и удари вещицата по ръката с плоската страна на паразония си. Ударът изби оръжието ѝ, което полетя към твърдата земя долу и издаде силен звън, когато стигна до нея.

Жената отвори широко очи и ирисите ѝ станаха неоново жълти... — ненормално! — и опита да се изправи. Тя вдигна ръка и насочи пръстите си към Деетрий.

— Богиньо майко...

— Не си падам нещо по нея — и Аргонавтът сложи крак върху гърдите ѝ. Той натисна, за да ѝ привлече вниманието, и гърбът ѝ отново се удари в каменната стена. — Предай се!

Деетрий беше убивал цял живот. Демоните не бяха проблем и ако някой смъртен междуременно се изпречеше на пътя му — какво пък? — смяташе загубата за приемлива. Но той имаше психологическа бариера, що се отнасяше до убийството на жени, макар и вещици. Не му се искаше да я убива, но добре осъзнаваше силите ѝ. Затова не смяташе да ѝ позволи да го омагьоса.

— По-скоро ще умра! — вдигна ръце вещицата.

Но преди да успее да му наложи магията си, Деетрий притисна по-силно крак към гърдите ѝ. Дочу се пукот, посипаха се камъни и тялото на вещицата започна да се свлича от ръба на стената. Аргонавтът посегна да я хване, но тя му се изплъзна. Отекна писък, когато вещицата полетя надолу към облаците.

— Деетрий!

В името на Хадес! Щом чу името си, той се хвърли от другата страна на стената и погледна към вътрешния двор, където Грифон се сражаваше с вещиците. Само че тези не приличаха на илюзия. Бяха истински, ядосани и материални.

— Ската! — Деетрий стисна очи и се пренесе зад групичката. Той събори една от тях, но тя бързо се изправи на крака, обърна се към него и засъска, преди да му се нахвърли с вдигнат меч. Аргонавтът замахна и ударът му я прониза в корема. Около нея, подобно на нимб, заблестяха искри. От раната бликна кръв, чийто цвят не беше червен, а неоново жълт. И когато пръска от нея попадна върху ръката му, започна да съска и го изгори.

Проклета шибания...

Писъкът на жертвата нямаше как да не привлече вниманието му. Деетрий като в мъгла наблюдаваше как красавицата потъмнява и изчезва, оставяйки след себе си набръчкано, изкривено и деформирано „нещо“ с остри като бръсначи зъби и змии вместо коса.

Не може да бъде! Делия не беше излъгала, когато каза, че последователите на магьосника не били обикновени вещици. Те бяха подобни на фурии, но без крила. Нежеланието му да убива изчезна. Деметрий използва отново оръжието си върху едната, а после и върху другата вещица. При всеки удар от раните им бликаше киселина, която изгаряше кожата му, щом попаднеше на незащитен участък от нея.

Вещиците бяха безмилостни и нападаха отново и отново. Деметрий се добра до Грифон целия в кръв, синини и обгорени ръце. Воинът дишаше тежко с оглед на редицата от мъртви тела, които беше оставил след себе си.

Грифон не изглеждаше по-добре от него.

— Никога не съм мислил, че ще го кажа, но предпочитам да се сражавам с демони. Тези вещици са брутално жестоки.

Най-малкото, защото проклетите демони се убиват по-лесно.

Деметрий нямаше желание да сравнява. Очите му се насочиха към вътрешния двор.

— Трябва да влезем вътре преди тези, които охраняват вратите, да ги залостят.

Двамата се пренесоха от двете страни на вратата към кулата, която други вещици се опитваха да затворят. Деметрий кимна към събрата си и се затича по стълбите към първата от тях. Вещицата обаче се оказа бърза и пъргава и го нападна като фурия. Писъкът ѝ отекна в прохладния въздух, но Пазителят умело замахна с оръжието си и то прониза гърдите ѝ. Лицето на вещицата се изкриви и се превърна в отворителна маска. Неоново жълтите ѝ очи се отвориха широко и тя падна в краката му.

Деметрий обърна глава и видя как другата вещица прободе Грифон в гърдите, който извика и падна на едно коляно. Втората вещица изпищя и вдигна оръжието си, за да го довърши, но преди да успее да нанесе удар, Деметрий се хвърли към нея и я удари с рамо. Нападателят влетя в отворената врата и се блъсна в една от колоните в залата. Очите ѝ се изцъклиха, главата ѝ увисна и заблуждаващата магия изчезна. Вещицата се свлече на пода и вместо коса, около лицето ѝ започнаха да се извиват и съскат змии.

Деметрий се изправи и протегна ръка към Грифон.

— Добре съм — измърмори той, докато се опитваше да се изправи. — Мамка му, как боли! — Аргонавтът избута ръката му. —

Казах ти, че съм добре!

Отвън се дочуха викове, отекнаха приближаващи стъпки. И съдейки по писъците и виковете, към тях определено не се приближаваха арголейци.

— Ската! Насам, бързо! — посочи с оръжието си Грифон към извитото стълбище.

Едва стигнаха до средата, когато от горния етаж им се нахвърлиха още пет вещици.

Воините се сражаваха на всички страни, като се въртяха, убиваха и посичаха. Но на мястото на всяка убита вещица се появяваше нова.

— Проклетата Хера! — извика Грифон. — Размножават се като зайци!

Деметрий вече си мислеше, че ще претърпят поражение, когато на стълбищната площадка над тях се появи Орфей и замахна към вещиците. Чу се звънтене от удара на метал о метал. Отекнаха викове. Понесоха се писъци на усилие и болка, чието ехо отекна в голямата каменна зала.

— Оставям ви да свършите едно просто нещо, момчета — въздъхна Орфей и прониза крака на една вещица. Ранената зави и арголеецът я изрита в корема. Вещицата се затъркаля надолу и спря до купчината мъртви и обезобразени тела.

Деметрий изтри потното си чело с опаката част на ръката си и погледна към камарата от тела.

— Няма начин в този гаден замък да е имало само петдесет вещици.

— В момента вещиците са най-малкият ни проблем. Открих я. — Очите на Орфей проблеснаха странно.

Той се обърна и се затича нагоре по стълбите, като ги прескачаше по две. С извадени оръжия Деметрий и Грифон го следваха. На третия етаж водачът им вдигна ръка и ги спря. В края на арката на дългия коридор имаше отворена врата, от която струеше свръхестествена синя светлина. Наоколо витаеше тъмна магия, която беше пропила с покварата си всеки сантиметър пред тях.

Деметрий се втренчи в светлината, прикован от сиянието, докато се опитваше да успокои дишането си. Тъмната в него отново се размърда.

Той преглътна и стисна паразония си. До него Грифон направи същото.

— Ето това отличава момчетата от мъжете. — Орфей погледна към брат си. — Искаш ли да си ходиш вкъщи?

Грифон му хвърли сърдит поглед.

— И да пропусна цялото веселие? Няма начин!

Орфей изсумтя и погледна към Деметрий.

— А, ти, каубой? Никога ли не си се чудил какво е пуснала Пандора от онази кутия?

Деметрий се напрегна. Нямахте как Орфей да знае какво криеше той, но изражението на лицето и очите на андраса, наклонил глава към вратата, беше напрегнато. Деметрий се досети, че Орфей знае много повече от необходимото.

Братът на Грифон направи крачка към него.

— По-добре е някои неща да си останат невидими. Знаеш за какво говоря, нали, Пазителю?

В думите му прозираха познания и тайни, които се отразиха и в безизразните му очи. Тъмната обгърна Деметрий от всички страни. Двете същности, които той криеше от света — вътрешният си мрак и своя така наречен дар — напиреха да се измъкнат на свобода. И най-накрая да бъдат използвани.

Изкушението беше по-близо от всякога. Всичко, което трябваше да направи, бе да протегне ръце и да се подаде на силата...

Във въздуха отекна сърцераздирателен писък и нещо в гърдите му се стегна. Погледът на Деметрий премина покрай Орфей и се насочи към синьото сияние, когато разпозна гласа.

Без колебание, той се подчини на инстинкта си, който го тласна напред.

— Изадора!

ГЛАВА ЧЕТИРИ

Изадора смяташе Хадес за най-ужасяващия сред безсмъртните, но явно беше сбъркала.

Тя трепереше в центъра на огромната зала. Пред нея проблесна светкавица, която освети цялото помещение през трите огромни сводести прозореца. Нејде долу вълните с рев се разбиваха в скали, като кипяха и бушуваха наравно със страха ѝ. Но това, което привлече вниманието на Изадора, не беше нито светлината, нито звуците или думите, които вещиците напевно изговаряха, а синьото сияние, което се носеше над водата и се движеше право към нея.

И сякаш летеше.

О, боже, то летеше!

Сърцето заблъска в гърдите ѝ силно и гръмко. Страхът обхвана всяка частица от душата ѝ и я призова да бяга, но тя не можеше да помръдне. Дори ако вещиците не я държаха, тя пак би останала неподвижна на мястото си, защото злото вибрираше и трептеше точно пред нея; нещо, което не беше по-добро от Аталанта и Хадес; нещо, което не би трябвало да съществува в нейния свят. И Иза беше безсилна да направи друго, освен да стои и да трепери.

— Ти — проговори светещото същество с дрезгав глас, който отекна така, сякаш идваше от света на мъртвите. — Ти... надмина очакванията ми.

Изадора нямаше представа за какво говори то. Тя не отместваше очи от сребристата коса, която се спускаше от средата на черепа му и стигаше почти до бедрата. Подобно на два храста под ноздрите му стърчаха посивели мустаци, които очертаваха изкривени устни. Дори косъм от косата му не помръдваше; единственото нещо, което се движеше, беше дългата черна роба, която се развяваше над пода зад него.

Съществото спря до нея. Бръчките върху лицето му запулсираха от енергия, когато то вдиша дълбоко. Зениците му се разшириха, докато в очите му не остана нищо от бялата склера; сякаш просто

зейна огромна бездънна яма. Изадора осъзна, че това „нещо“ беше дошло, за да открадне последните остатъци от свободата ѝ.

— Името ми е Апофис, малката. Знаеш ли кой съм аз?

От страх Изадора остана безмълвна. Апофис! Митологическият магьосник. Не може да бъде! Тя беше слушала много истории за него като дете, но никога не ги беше смятала за реални. А сега магьосникът да стои пред нея? Не, нямаше начин!

— Аталанта постъпи мъдро, като скри от мен истинската ти сила — изрече той със зловец глас, когато принцесата не отговори. — Много наивна е била да смята, че няма да разбере истината.

— Господарю мой? — обади се вещицата вляво от Изадора.

Апофис не сваляше сияещите си очи от принцесата.

— С тази красавица, Изида, ще стана по-силен от Аталанта и ще се издигна до нивото на титаните.

Титаните ли? О, по дяволите... Това бяха боговете, родили Олимпийците. Тревогата на принцесата се усили стократно.

Изида се напрегна.

— Но, господарю мой, тя не е нещо повече от едно слабо дете.

— Не е дете. И определено не е слаба. — Устните му се изкривиха в злобна усмивка. — Тя е една от трите Ори, Изида. Знаеш ли какво означава това? Аталанта ни подлъга да мислим, че иска принцесата заради царския ѝ произход, но това ново обстоятелство променя всичко. — В очите му припламна вълнение и Изадора разбра, че не я чака нищо добро. — Тя има дарбата да вижда не само миналото и бъдещето, но и настоящето.

Изида ахна, но Изадора се намръщи при думите на магьосника. Не, това не беше вярно. Нейната сестра — Кейси — имаше способността да вижда в миналото, докато тя — Изадора — виждаше в бъдещето. Но тези способности бяха непредсказуеми. А и двете с Кейси съвсем скоро бяха открили, че третата им сестра — Калия — поддържаше баланса и равновесието помежду им. Макар все още да не знаеха какво означава това.

— Аз мислех, че са необходими трите Ори, за да се управляват тези способности — каза Изида.

— Ако използват дарбите си самостоятелно, то това е така — отговори Апофис. — Но чрез използването на силата на черната магия, ще мога да използвам силите само на едната. Само си представете

какво ще съм в състояние да направя, когато се съединя с нея. Ще мога да виждам всичко — минало, настояще, бъдеще. Дори и плановете на Боговете.

Смисълът на думите му премина през Изадора като буйна вълна, която помете всичко по пътя си. Ако той беше прав, това означаваше, че тя, заедно със сестрите си, притежаваха силата да виждат в настоящето, да се върнат в миналото, а после да погледнат в бъдещето и да узнаят плановете на Боговете, включително и тези на Аталанта. Кое то още означаваше, че със силата на Аргонавтите зад гърба им, трите сестри биха могли да гарантират, че нито един човек, същество или божество нямаше да може да разруши равновесието на света.

Нещо в гърдите на принцесата трепна. Сякаш най-накрая годините на безцелно лутане придобиха смисъл. Баща ѝ — царят — беше казал веднъж, че тя може да играе важна роля в техния свят, ако престане да бъде толкова плаха. Можеше ли това да е нейната роля? Не просто да управлява страната им като царица, но и да помогне на Аргонавтите да изпълнят древния завет на Зевс: да защитават не само Арголея, но и света на смъртните?

Иза толкова беше потънала в мислите си, че не видя приближаването на Апофис, докато не усети студа от ръката му над гърдите си. Стресната, тя сведе очи и видя кокалестите пръсти с остри като бръснач черни нокти на сантиметри от кожата си.

— Да — мърмореше той. — Да, ще свърши чудесна работа. Тя не само че е една от трите Ори, но е и невинна. — Апофис свали ръката си. — Няма да я изпратим на Аталанта, както беше уговорено, а ще я задържим. Нейната невинност ще подхрани силите ми, а когато съединим душите и телата си, ще мога да отворям портали навсякъде, където си пожелаея. Тогава Аталанта ще се преклони пред мен, а не аз пред нея — и той се обърна към Изида. — Подготви я за ритуала.

Да се съединят телом и духом? Ритуал?

Я чакай малко...

Изида се отдалечи. Едната вещица завърза лявата ръка на Изадора към дървена опора, висяща от тавана, а Апофис се насочи към стената зад гърба ѝ. Другата вещица продължаваше да изрича думи на медейски до принцесата. Иза знаеше, че ако Апофис я докосне, Арголея и светът на смъртните щяха да се променят завинаги. Инстинктът ѝ за самосъхранение се събуди и предизвика гнева ѝ. Тя се

съсредоточи и се опита да стори онова, на което я беше учил Орфей. Не смяташе да стои и да чака. Тя нямаше да позволи на магьосника да я овладее.

Опита се да насочи силите си и се приготви. Когато Изида заобиколи господаря си и посегна към другата ѝ ръка, за да завърже, Иза сграбчи дръжката на кинжала атаме, прикрепен към кръста ѝ. После се отдръпна леко и се завъртя с насочено напред оръжие. Върхът му успя да пореже горната част на ръката на Изида, която извика и се олюля. Очите ѝ се отвориха широко и в тях проблесна жълто. О, ската! Страхът обхвана Изадора, когато вещицата изсъска и яростно се нахвърли върху нея. В паниката си принцесата замахна на сляпо и този път кинжалът разряза сънната ѝ артерия.

По пода във всички посоки плисна яркожълта кръв, чиито капки попаднаха и върху самата Изадора. Тя извика, когато пръските със силен съскащ звук прогориха голата ѝ кожа. В другия край на стаята Апофис извика и отскочи назад, сякаш кръвта беше изгорила и него. Очите на Изида продължаваха да се разширяват все повече и повече, преди тя да се свлече на пода, притиснала ръце към врата си. Лицето ѝ се деформира и изкриви. Младостта и красотата му изчезнаха, като отстъпиха мястото си на задебеляла и набръчкана кожа, неонов жълти очи, остри зъби и коса, която вече не беше в модна прическа, а представляваше сборище от стотици малки змийски глави, които агресивно съскаха и нападаха.

Изадора не беше на себе си от ужас. Тя забрави за болката от изгореното върху ръцете си и се обърна към другите две вещици, които изсъскаха и също отскочиха назад. Очите им придобиха същия неонов жълт цвят като тези на Изида и двете отново започнаха напевно да говорят.

Принцесата преглътна конвулсивно и стисна по-здраво кинжала. Тя се опита да отстъпи назад, но лявата ѝ ръка все още беше завързана над главата.

Апофис изкрещя от другия край на стаята:

— Кей!

Принцесата почти беше забравила за него. Тя се обърна и веднага съжали. Магьосникът вече не беше предишният. Той беше станал по-висок от два метра, а синьото сияние около него беше станало толкова ярко, че буквално заслепяваше.

— Ти си моя, пайди — Апофис протегна изкривените си пръсти към нея. — Но няма да изпиташ и капка наслада от предстоящото. — Той направи жест с ръка така, сякаш сграбчи нещо от въздуха и после дръпна. Тялото на Изадора се устреми неудържимо напред, сякаш някой се опитваше да извади гръбнака ѝ.

Заслепяваща болка я прониза в корема и бедрата. Кинжалът излетя от ръката ѝ и се блъсна в стената, след което отскочи и със звън тупна върху каменния под. Коленете ѝ поддадоха. Рамото ѝ беше пронизано от остра болка, когато тялото ѝ се отпусна и тя увисна на завързаната си китка.

Апофис я приближи. В бездушните му очи пламтеше заплаха.

— В името на славата на Хеката, аз съм тук и сега ще те обладая.

Изадора вдигна глава. Пред очите си виждаше проблясващи звезди. Рамото ѝ сякаш се беше измъкнало от мястото си, но всичката болка бледнееше пред осъзнаването, че магьосникът няма да прекрати страданията ѝ. Дори щеше да я измъчва още повече. А след това... тя изобщо не искаше да си мисли за това сега.

Злобният глас на Апофис се разнесе в главата ѝ. Звучите и писъците рикошираха в каменните стени около нея. Сълзите изгаряха очите ѝ. Тя не искаше нищо повече от това да се свие на кълбо и да се озове на сигурно място, но вниманието ѝ беше привлечено към вратата от ужасяващ вик.

В помещението нахлу мъж с извадено оръжие и свирепо изражение върху лицето. А това лице и тяло Изадора познаваше много добре. Тя премигна няколко пъти, като едва можеше да повярва на очите си.

Деметрий! Само че сега той нямаше нищо общо с любовника от съня ѝ, а по-скоро приличаше на въплъщение на смъртта и унищожението, породени от нечий кошмар.

Аргонавтът замахна. Сребърното острие на паразония му проблесна и прониза ръкава на робата на Апофис. Магьосникът изпищя. Звукът на смразяващия кръвта вопъл се отрази с ехо от каменните стени и проникна чак до костите на Изадора.

В стаята след Деметрий нахлуха още двама мъже. Орфей също нападна Апофис, докато Грифон се насочи към нея. Магьосникът вдигна ръце. От върховете на пръстите му излетя енергиен заряд, който попадна в рамото на Орфей и го отхвърли към вратата.

Деметрий се плъзна настрани, като едва избегна следващия мощен поток, насочен към гърдите му.

Вещиците до Изадора пронизително запищяха и тя рязко се обърна, когато двете се втурнаха към Грифон. Аргонавтът беше успял да заобиколи Апофис и сега се насочваше към нея.

— Не! — Изадора усети прилива на адреналин, който притъпи болката в тялото ѝ. Тя посегна със свободната си ръка към хоризонталната опора над нея, хвана се здраво с двете си ръце и зачака.

Когато вещиците я приближиха, тя се повдигна нагоре и с всичка сила се изтласка напред. Голите ѝ стъпала се сблъскаха с плът и кости. По-близката вещица падна с изненадан вик върху втората, преди двете да се блъснат в Апофис и да го съборят на пода. Но той пъргаво се завъртя и бързо се изправи на крака. Деметрий отново го нападна, но магьосникът му избяга и успя да го удари в лицето. При стълкновението им проблесна синя светлина и Аргонавтът се олюля. Вещиците се изправиха. Орфей замахна и заби оръжието си в гърдите на първата, преди тя да успее да нападне Изадора, и блъсна втората вещица в стената.

Грифон стигна до нея.

— Дръж се! — изрече той, докато се опитваше да освободи ръката ѝ. — Можеш ли да вървиш?

Изадора нямаше сили, но волята ѝ за живот никога не е била по-силна. И никога не е била толкова щастлива да види Аргонавтите — включително и Деметрий.

— Д-да. Побързай!

В другия край на стаята Апофис изрева. Ръцете му се вдигнаха и той изстреля нов енергиен заряд от върховете на пръстите си. Деметрий замахна и го прониза в гърба, но прекалено късно — енергийният поток се носеше с голяма скорост към Грифон и Иза.

Лъчът удари Аргонавта в гърба и мощта му го разтърси. Очите му се разшириха, потръпващото му тяло застина и той се свлече на пода като подкосен.

От гърдите на Изадора се изтръгна писък. Деметрий отново замахна към Апофис. Орфей побърза да се присъедини към него. Останалата жива вещица се изправи и с яростен вопъл се хвърли към принцесата.

Изадора се опита да отстъпи назад, но ръката ѝ, все още завързана, не го позволи. Тя погледна надолу и забеляза оръжието на Аргонафта в краката си.

Спомни си уроците на Орфей и се съсредоточи върху паразония, като последва инстинкта си. Представи си как обвива пръсти около оръжието и вдиша дълбоко, за да се фокусира.

Енергията запулсира в знака върху бедрото ѝ. Силата изпълни тялото ѝ и се плъзна по свободната ѝ ръка, към която полетя и оръжието на Грифон. Иза склучи пръсти около дръжката му и замахна с всичка сила. Паразоният се заби дълбоко в гърдите на вещицата, която извика и се олюля. После залитна назад и острието на кинжала се измъкна от гърдите ѝ с чмокащ звук, който отекина в стаята. От раната бликна жълта кръв. Няколко капки попаднаха върху скулата на Иза и изгориха кожата ѝ. Тя се присви от заслепяващата болка. Вещицата се свлече на колене, преди да падне на пода.

В другия край на стаята Орфей успя да забие оръжието си в крака на магьосника. Апофис извика и падна на едно коляно, като страдаше така, както преди малко страдаше и Изадора. През множеството прорези и драскотини по тялото му се стичаше кръв. Но за разлика от вещиците, той все още не беше погубил човешкото в себе си. Защото сега кървеше. С яркочервена кръв. Същият цвят като нейната.

Върху лицето му блестяха капки пот. Прилежно сресаната му и подредена бяла коса сега висеше на сплъстени кичури около гротеските черти на лицето му. Очите му се спряха върху мъртвите вещици, преди да се обърнат към Дементрий и Орфей, които се готвеха да му нанесат смъртоносен удар.

— Пак ще се срещнем — изръмжа той с един последен поглед към Изадора и се разтвори във въздуха.

— И още как, копеле — измърмори Орфей. — Върни се обратно в дупката си и се скрий като истински страхливец.

Дементрий стигна до Изадора с три големи крачки и посегна към завързаната ѝ ръка. Той мълчеше, докато я развързваше, а тя беше прекалено слаба, за да отрони дори дума.

Орфей най-накрая забеляза изгубилия съзнание на пода Грифон и се втурна към него.

— Гриф! По дяволите! — Той пусна оръжието си и го обърна по гръб. Дрехите на Аргонавта бяха прогорени както откъм гърба, така и откъм гърдите. — Дявол да те вземе, Грифон! Събуди се, глупак такъв!

Ръката ѝ най-накрая се оказа свободна и тя се олюля към Деметрий, който я прегърна през кръста. Иза не обърна внимание на петната от кръв и пот по дрехите му, а само на силните и топли ръце, обвити около нея. Не беше от значение и миризмата от остатъците на вещиците по него. Той беше непоклатим като скала. И истински. А в момента това беше всичко, от което тя имаше нужда.

Но Деметрий се отстрани прекалено бързо. Той премести ръка върху гърба ѝ и когато се убеди, че тя може да стои стабилно на крака, се отдалечи. Прибра паразония в ножницата на гърба си, коленичи от другата страна на Грифон и двамата с Орфей се опитаха да свестят изпадналия в безсъзнание Аргонавт.

Все още дезориентирана и зашеметена, Иза просто стоеше и гледаше какво правят, но писъкът, долетял откъм вратата, привлече вниманието ѝ и я изтръгна от унеса.

Прислужница ѝ Сафира връхлетя към тях, насочила меча си като копие. Само че това не беше онази Сафира, която принцесата познаваше. Очите ѝ имаха неонов жълт цвят, а лицето ѝ беше изкривено от убийствена ярост — все признаци, че човечността ѝ отдавна беше престанала да съществува.

— Проклятие! Орфей! — извика Деметрий при вида на обезумялата вещица.

Орфей се обърна и стисна дръжката на оръжието си. Деметрий направи същото.

Иза реагира, без да мисли. Тя вдигна паразония на Грифон, който все още стискаше в ръка, и го хвърли срещу Сафира с всичката сила, която ѝ беше останала. Оръжието я прониза в гърдите и вещицата се олюля, отворила широко очи от изненада. Тя невярващо разтвори устни и оръжието ѝ се изплъзна от ръцете, докато се опитваше да измъкне пронизалия я кинжал. От гърлото ѝ успя да се изтръгне само един писък, преди магията ѝ да започне да избледнява. Вещицата рухна на каменния под по лице, а паразоният прониза плътта и костите и се показа откъм гърба.

Изадора притисна длани към лицето си. Вгледана в безжизненото тяло на Сафира, тя нямаше как да не си спомни хилядите

пъти, в които беше гледала към това лице и на което се беше доверявала като на приятел. Силата, която до преди малко я поддържаше на крака, се оттече като вода. Тя отстъпи крачка назад и коленете ѝ се подкосиха.

— Държа те.

Около нея се сключиха силни ръце. Все още безсилна да говори, Иза погледна нагоре и видя Деметрий, който отново я притисна към тялото си.

Деметрий?

Да, той беше.

Иза се фокусира върху лицето му, за да не се поддаде на паниката. Кожата му беше покрита със синини, кръв и мръсотия. В ъгълчетата на очите му имаше паяжина от леки бръчки, устните му бяха присвити, а в средата на брадичката му имаше видима трапчинка. Видя изпъкналите скули и проницателния поглед, който я пронизваше до дълбините на душата. Това беше същият Аргонавт, когото видя в съня си. Същият, който беше всявал страх у нея толкова пъти, че им беше загубила бройката. Но този път у него се усещаше... нещо различно.

Той свали ръцете от лицето ѝ, огледа изгореното и измърмори: кучки! После сви устни и внимателно подухна. Дъхът му охлади горещата ѝ кожа, като едновременно с това стопли други места в тялото ѝ, на които определено не си струваше да обръща внимание точно сега. Заради реакцията на тялото си Иза се притисна по-плътно към него, макар някаква част от съзнанието ѝ да крещеше: „Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?“.

— Шибана работа! — изруга Орфей. — Момчета, назрява голям проблем.

Иза успя да откъсне поглед от Деметрий и да го насочи към Орфей, който беше застанал на прага на вратата и гледаше в дългия коридор.

— Какво има сега? — попита Деметрий.

— Втората вълна — поясни арголеецът. Той бързо прекоси стаята и вдигна кинжала си от пода. — Само че този път са настроени решително.

— Ската!

Изадора се напрегна в ръцете на Деметрий.

— Какво означава това?

— Това означава, че е време да се махаме оттук. — Деметрий погледна към принцесата. — Можеш ли да вървиш?

— Не, но мога да бягам.

— Умница. — Деметрий я пусна, наведе се над Грифон и шляпна събрата си по лицето. — Стига толкова, Грифон! Събуди се!

Грифон изхриптя и се размърда.

Орфей отново погледна към коридора и изруга:

— По дяволите, нямаме време за бягство! — той се обърна към Деметрий. — Ще ти се наложи да ги пренесеш през портала.

Деметрий го изгледа, докато Орфей помагаше на брат си да седне.

— Тя не може да отиде в света на смъртните.

— В противен случай я очаква смърт, умнико! Грифон няма достатъчно сили, за да се пренесе оттук, а ти няма да го оставиш. Така че, избирай! Имаме само няколко секунди. Аз мога да ги задържа, докато преминете през портала, но само за кратко.

Изадора се обърна и тръгна към Орфей.

— Ти идваш с нас.

Той я погледна, докато слагаше черния си плащ, целия покрит с кръв и мръсотия.

— С удоволствие, Иза, но тук все пак трябва да остане някой храбрец, нали?

— Почакай, няма нужда да го правиш.

— Внимавай, Иза, защото ще започна да си мисля, че наистина не съм ти безразличен.

— Орфей...

Преди да успее да го докосне, той отново се обърна към нея. Насмешката беше изчезна от лицето му и принцесата застина. В очите му проблеснаха зелени искри, но след миг те отново се превърнаха в сиви. Изадора се напрегна, когато забеляза леката демонстрация на демона, който отново се беше оттеглил.

— Мога да се справя със себе си — каза той. — И ти го знаеш.

Да, тя знаеше тайната му. И беше единствената. Дори Грифон не знаеше, че брат му беше наполовина демон. Орфей беше прав; той можеше да се справи с всяка твар, но не беше непобедим.

Инстинктивно, Изадора усещаше, че моментът на тези събития беше предвиден много отдавна.

— Орфей...

— Върви, Иза — каза той по-меко. — Ти успя да ме спасиш. Сега се погрижи за брат ми. Заведи Грифон у дома. Ще успея да ги задържа достатъчно, за да се измъкнете. Този път аз имам нужда от твоята помощ.

Принцесата конвулсивно преглътна. В коридора се чу тропот на крака, смесен с писъци, вопли и бойни викове.

Тя отстъпи крачка назад, а после още една.

— Вървете! — извика Орфей и очите му отново проблеснаха в зелено, преди да се втурне към вратата, в чийто отвор се появи орда вещици. Те пищяха и съскаха, като размахваха оръжия, каквито Изадора не беше виждала.

Страхът накара принцесата да се обърне и да побегне, когато Орфей се хвърли в атака. Деметрий сви ръце и допря пръсти.

— Тичай!

Порталът изпука и се отвори, като освети цялата стая с толкова ярка светлина, че я заслепи. Изадора вдигна ръка, за да предпази очите си, без да спира да тича толкова бързо, колкото можеше. Зад нея се носеха писъци, вопли и звън на оръжие. Страхуваше се, че оставяха Орфей тук сам, но щом стигна до Аргонавтите, не се поколеба, а просто прекрачи към спасението. Без да спира да се моли, всички да оцелеят.

* * *

— Ди?

Зад Деметрий порталът пукаше и разпръскваше поток от ярко сияние, което осветяваше тъмната поляна. Едната му ръка беше обвита около кръста на Грифон, а с другата притискаше ръката му към рамото си, за да го удържи прав. Страхът се размърда в гърдите на Деметрий.

— Да?

— Кажи ми, че имам халюцинации — измърмори Грифон.

Към тях бяха насочени множество зелени очи.

— Никой от трима ни няма късмет.

— Мам... — Грифон се намръщи от болка. — Минаването през портала изобщо не ни помогна.

Без майтап? Когато демоните на поляната се обърнаха и се насочиха към тях, в главата на Деметрий се прокрадна план за отстъпление. Потомъкът на Персей, великия герой, победил Медуза — Грифон — притежаваше дарбата да парализира противника си, но рядко я използваше. Защото дарът му беше ненадежден. Той изсмукваше всичките му сили и го оставяше напълно безсилен, докато слабостта му не преминеше и Аргонавтите предпочитаха да използват силата му само в краен случай. Както сега например. Но Грифон не беше в състояние да замрази противниците им, без да убие и себе си. Значи, трябваше да си пробиват път с битка през цялата тълпа, което нямаше да им донесе нищо добро.

Грифон не беше прав. Деметрий беше готов да се сражава с петдесет вещици, отколкото с орда демони. Лунната светлина не можеше да скрие грозните им тела с котешки лица, кучешки уши и рога, които наподобяваха на рогата на козел. Аргонавтът погледна към Изадора, която стоеше неподвижно встрани, втрещена в онова, пред което се бяха изправили.

Адреналинът нахлу в тялото му. Деметрий не можеше да отвори отново портал и да изпрати принцесата и Грифон в Арголея. Демоните бяха прекалено близо. Ако само един от тях успееше да се вмъкне в портала...

Не разполагаха с време. Деметрий свали ръката на Грифон от рамото си и го бутна към принцесата. Той се олюля, но Иза успя да го удържи прав.

— И двамата назад!

— Демет... — започна Изадора.

Той извади кинжала от ножницата на бедрото си и пъкна дръжката му в деликатните ѝ ръце. Против тези твари оръжието изглеждаше като детска играчка, но беше по-добре от нищо. Деметрий все пак се надяваше то да им даде някакъв шанс да оцелеят. Макар и малък.

Шибан късмет! И той беше сметнал битката с вещиците за проблем? Проблемът на поляната пред него беше в пъти по-страшен.

Мракът в душата му се завихри, сгъсти се и се напрегна в очакване в гърдите му. Деметрий извади паразония от ножницата на

гърба си и се обърна към противниците си. Демоните бяха в пълна бойна готовност и се насочваха към тях.

— Бягайте отгук!

Не му остана време да се огледа и да види дали Иза и Грифон го послушаха, защото първият демон го нападна с оръжие и остри нокти.

Паразоният на Деметрий се сблъска с оръжието му и ударът отекна в ръката му чак до върховете на пръстите. Може би щеше да успее да се справи с пет или шест демони, но на поляната имаше поне четиридесет. Ама че гаден късмет! Той не се замисли къде да отвори портал в света на смъртните. Преди няколко дни Деметрий, заедно с другите Аргонавти, бяха помогнали на мизосите да отблъснат атаката на демоните и сега той просто използва координатите от последната им мисия.

Отекна писък. Деметрий заби кинжала си в гърдите на демона, измъкна го и се обърна. Грифон и Изадора стояха на около тридесетина метра от него, обкръжени от две грамадни твари. И сякаш като насън Деметрий видя как демонът замахва с остриите си като бръсначи нокти и събаря Грифон. Изадора го прикри и Деметрий се изненада от умението и смелостта на принцесата да борави с оръжие. Но той добре разбираше, че тя няма да може да устои дълго срещу чудовищата — трите демона, които се насочваха към тях, изобщо не бяха впечатлени от храбростта и жалкия кинжал в ръцете ѝ.

Сърцето на Деметрий лудо се разтуптя, когато нещо невидимо го стисна за гърлото. Той нямаше да успее да стигне до нея навреме и в главата му се завъртяха варианти. Демонът изби оръжието от ръката ѝ с такава сила, че принцесата се извъртя и падна. Аргонавтът се задейства, без да мисли.

Магията винаги е била част от него; също както очите, лицето, косата. Но той винаги я беше сдържал. Ала сега тя започна да се концентрира в дланите му. В съзнанието му се появи заклинание, което не спираше да се върти, докато думите не излязоха от устата му без усилие.

— Земя, вятър, вода ѝ огън, дарете ми растящата си сила! — Усети енергията, която се раздвижи по ръцете му и слезе до върховете на пръстите. Представи си как се прицелва отдалеч и обвива гърлото на демона. И щом усети допира, воинът не се поколеба — той стисна противника си за врата и дръпна.

Демонът загуби равновесие, прелетя няколко метра и рухна на земята. Изадора се изправи на крака. Чудовището също. В зелените му очи се четеше желание за убийство, насочено към онзи, който го беше съборил. Грозната твар се хвърли в атака и Деметрий едва успя да блокира удара му. Той отново погледна към принцесата, но демоните, които го атакуваха, я скриха напълно. Противникът му отново се нахвърли върху него в момента, когато Аргонавтът замахна. Паразоният му прониза плътта и разряза мускулите на гърдите му. Деметрий се олюля под тежестта му.

— Изадора! Бягай!

Кръвта го опръска, когато демонът рухна тежко на земята и се претърколи. С крайчеца на очите си Аргонавта забеляза Изадора да тича към гората.

Но поваленият демон отново се изправи и блокира гледката му, като го атакува — отвратително чудовище с оголени зъби и ослепително сияещи зелени очи върху гротескно лице.

Изадора извика отново. Дочу се силен пукот секунда преди противникът му да му нанесе удар и да го събори на земята. Главата на Деметрий се удари в нея с такава сила, че от очите му се посипаха искри. Уплашен, че не може да види нищо от случващото се около него, той не спираше да размахва отново и отново оръжието си.

Не успя да си пробие път. А и не разполагаше с достатъчно време, за да се съсредоточи и да се възползва от магията. Демонът изби паразония от ръцете му. Оръжието полетя към близката скала и се удари в нея със силен звън. Чудовището отново замахна с покритите си с кръв нокти с намерение да го довърши.

— Стой!

Демонът над него се поколеба. Той обърна глава към посоката, където се намираха Изадора и Грифон, и към демона, който издаде заповедта.

Деметрий също погледна натам. Принцесата беше наобиколена от повече от десетина демони, които я скриваха от очите му.

Демонът — явно с по-висш ранг — кимна към чудовището, което все още продължаваше да го притиска към земята и изрече:

— Доведи го тук!

В дрехите на Деметрий се забиха демонски нокти и го издърпаха нагоре.

— Ставай, задник!

Аргонавтът се олюля, но успя да се задържи на крака. Но после отново се олюля, когато го повлякоха напред и го блъснаха на земята пред краката на останалите.

Болката избухна във всяка клетка от тялото му, но Деметрий бързо я потисна. Той успя да се понадигне и се опита да намери Изадора сред изобилието от ръце и крака, подобни на стволоче на дървета. Кръвта и потта, които се стичаха върху очите му пречеха, но той не им обръщаше внимание.

Цялото лице на принцесата беше в синини и рани. Ръцете ѝ бяха отпуснати до тялото, а главата — извита настрани. По слепоочието ѝ се стичаше кръв, която беше сплъстила късите кичури светла коса. Единият ѝ крак беше извит под странен ъгъл, а после му се стори, че гърдите ѝ изобщо не помръдваха.

Не! О, ската, не...

Демонът, който беше заповядал да го доведат, пристъпи по-напред и с това блокира гледката му. Сграбчи го с огромните си ръце за дрехата на гърдите и със силно дръпване го изправи на крака. Деметрий не го атакува и дори не опита да се защити. Всичко, което виждаше пред очите си, беше образът на Изадора, лежаща мъртва на земята.

Чудовището го оглеждаше със светещите си зелени очи, докато черният мрак в гърдите на Аргонавта се трупаше с всяка изминала секунда. Двеста и осемнадесет години от живота му щяха да приключат тук. Той беше направил една-единствена ужасяваща грешка, с която беше обрекъл и трима им на смърт. И беше изпратил Изадора право в ръцете на Хадес. Завинаги.

— Просто ме убий, шибан кретен!

Устните на демона се извиха в отвратителна усмивка, която показва остри и мръсни зъби.

— И да рискувам да предизвикам гнева на Аталанта? Няма да стане!

Грозната твар помогна на Деметрий да се задържи прав, но вместо ослепяващата болка от метално острие, зъби, или нокти, Аргонавтът получи тупване по гърба така, сякаш двамата бяха стари приятели. После демонът се обърна към останалите:

— Това, което имаме тук, приятели мои, е с царска кръв. И за ваше щастие, само аз успях да го разбера, преди да сте я убили.

Деметрий погледна към Изадора. Тя не беше мъртва? В гърдите му се зароди надежда.

— Аталанта я очакваше — продължи демонът. — Какъв приятен обрат на съдбата, че точно ние ще сме тези, които ще я отведем при нашата царица. — Той се обърна и погледна към Деметрий. — А тя ще бъде много доволна, че именно ти си ни довел принцесата.

Надеждата в гърдите на Деметрий умря веднага. Обзе го лошо предчувствие, когато командирът им гордо изпъчи гърди. Всички демони се скупчиха около тях. В нощта се разнесоха шумове и гърлен шепот, които обвиха околността със злокобен и пулсиращ ореол от зло.

Командирът на демоните разтвори широко ръце.

— Воини, благодарете на този Аргонавт, който ще промени хода на войната. Синът на Аталанта успя да изпълни задълженията си успешно. Нашият брат най-накрая ни донесе заслужената награда!

ГЛАВА ПЕТА

Орфей се чувстваше така, сякаш го беше прегазил танк. Кожата на ръцете му беше изгорена от киселината в кръвта на вещиците, рамото ужасно го болеше от енергийния заряд на Апофис, а драскотините от нокти и прорезите от мечове по тялото му бяха достатъчни и за следващото хилядолетие.

Проклятие, Аргонавтите му дължаха много!

Но след като се пренесе в палатковия лагер на Делия в подножието на Егейските планини, промени мнението си. Не Аргонавтите, а Изадора беше тази, която трябваше да му е длъжница до гроб.

И този път не смяташе да се отказва от уговореното, а да я накара да си плати.

Делия изхвърча от шатрата веднага, след като Орфей свали качулката на плаща невидимка. Тя го хвана за ръката и пръстите ѝ се забиха в изгорената му кожа.

Той потръпна от болка и се опита да се освободи, но вещицата стискаше здраво. Очите ѝ — широко отворени и тревожни — веднага привлякоха вниманието му. Той се огледа и не видя Аргонавтите. А бяха планирали да се срещнат тук след спасяването на Изадора.

— Къде са? — попита Орфей.

— Тръгнаха.

Тръгнали? Защо тези неблагодарни ко...

— Усетиха, че някой от тях отваря портал.

— Зная. Онзи голям приятел го отвори, за да спаси принцесата от Апофис.

Делия толкова силно поклати глава, че белите ѝ коси се разпиляха около раменете. Нишката на търпението на Орфей се скъса. Едва не го бяха изпържили, беше рискувал собствения си живот, за да може Деметрий да спаси Изадора и Грифон, а тези тук го бяха зарязали, за да...

— Порталът не се отвори отново.

— Какво каза?

— Порталът не се отвори. Те не са се връщали нито тук, нито в Тайрнс.

Орфей се намръщи.

— Откъде...

— Защото усещам, когато се открива портал в Арголея. Как мислиш, по какъв начин мога да следя за подвижните ни портали? — Вещицата стисна ръката му. — Усетих да се отваря портал в света на смъртните, но не и обратно в Арголея. Орфей, няма нужда да ти припомням, че за принцесата — една от трите Ори — не е безопасно да е там.

Да, не беше безопасно, но Орфей не се разтревожи за Изадора. Той си помисли за ранения Грифон. Брат му беше толкова слаб, че дори не можеше да стои на собствените си крака, когато Деметрий го беше вкарал в портала.

Без да си направи труд да отговори на Делия, той просто затвори очи, представи си замъка в Тайрнс и се пренесе насред центъра на грандиозното фоайе.

Стражата на главния вход го забеляза веднага и възклика изненадано, когато видя как се пренася през стените. Орфей се обърна и погледна към величественото стълбище, откъдето слизаше Терон, следван от няколко Аргонавти.

Докато тропотът на ботушите му отекваше по мраморния под, командирът махна с ръка и изрече:

— Той е с нас.

Спря се до Орфей и заповяда на Церек да се заеме с изненаданата стража. После продължи:

— Радвам се, че се върна обратно.

Да бе, как ли пък не!

— Какво се е случило?

— Надявах се ти да ми кажеш.

— Нападнаха ни и Деметрий пренесе Грифон и принцесата през портала. Аз останах, за да им дам време да преминат.

— А как, в името на Хадес, се измъкна ти?

Разпитът не се хареса на Орфей. Макар Терон да беше командир на разнородната паплач, които се наричаха Аргонавти, над него той нямаше абсолютно никаква власт.

— Имам си начини.

Терон внимателно го огледа. В очите му прозираше недоверие и скептицизъм, с които Орфей отдавна беше свикнал. Но не и когато помощта му беше доброволна; не и когато едва не му бяха видели сметката. Ето какво получаваш, когато си играеш на добрия самарянин.

Той стисна зъби, като едва се удържа да не се нахвърли върху него, когато Терон каза:

— Те не се върнаха тук. Какво ти казаха, преди да тръгнат?

Нищо, което би помогнало на Аргонавите да ги намерят; поне в това беше сигурен. Можеше да бъдат навсякъде. Освен ако...

— Грифон беше ранен.

— Къде? Как?

— Шибаният магьосник го улучи с мощен заряд. Грифон едва се държеше на краката си. Ако не са се върнали веднага след...

— Ската! — Терон погледна през рамо. — Зандер, доведи Калия. Може да ни потрябва.

Когато светлокосият Пазител се заизкачва обратно по стълбите, Орфей не се стърпя:

— Нима не можете да ги проследите с помощта на онези предаватели, които всички носят?

— Те вършат работа като такива само ако някой ги активира. Някой трябва да го направи, за да...

Разнесоха се тежки стъпки и всички се обърнаха по посока на шума. След няколко секунди се появи Титус, който прескачаше стъпалата през три, за да може по-бързо да стигне долу. Той задъхано изрече:

— Аз го... Получи се... сигнал току-що — и размаха някакъв малък уред. — Предавателят на Грифон се активира.

— А на Деметрий? — попита Терон.

Титус поклати глава.

— Не е задействан. В колонията на мизосите са.

— Ската! — изруга Терон.

Не беше нужно да си чак толкова умен, за да се досетиш, че това беше най-неподходящото място за отваряне на портал. Демоните неотдавна бяха завзели колонията и мизосите — полусмъртни-полуарголейци — бяха принудени да се преместят някъде в Монтана.

И ако Деметрий беше отворил там портала, имаше голяма вероятност да са попаднали в центъра на отрядите демони, които все още обхождаха околността в търсене на бегълци. А ако Грифон беше ранен, шансовете им за оцеляване намаляваха почти катастрофално.

— Звънни на Ник. Той все още е в Орегон — събира и превозва хората си.

— Веднага — извика Титус и хукна нагоре, като се размина със Зандер и Калия, които слизаха надолу.

— Титус, какво става?

— Нищо хубаво — промърмори той и изчезна зад ъгъла. Калия не успя да скрие безпокойството си. С едната си ръка тя стискаше здраво ръката на Зандер, а с другата — дръжката на медицинската си чанта. Двамата спряха на най-долното стъпало и тя погледна към Терон и Орфей.

— Зандер каза, че Грифон е ранен. Раните сериозни ли са?

Терон поклати глава и се обърна към съпруга й.

— Титус прихвана сигнал в колонията.

— Мамка му! — Зандер почти изплю думите. — Какво, дявол да го вземе, са забравили там?

— Нямам представа. Трябва много внимателно да тръгнем натам като отворим портал на някое по-отдалечено място, за да не могат да ни усетят онези твари.

— Аз също идвам — намеси се Калия.

— Не — възрази Терон, но бързо се смекчи, когато видя разтревожения й поглед. — Не, Калия, това е прекалено опасно. Докато не изясним какво става, ти оставаш тук. В готовност в стражевата кула. Ако няма опасност, ще ни трябваш. Зет ще се върне за теб. Ако ли не... все ще измислим как да изпратим Грифон при теб.

Това изобщо не успокои Калия, но тя кимна и се обърна към съпруга си. Двамата тихо започнаха да си шепнат, докато другите Аргонавти обсъждаха плана и се подготвяха. Орфей усети, че беше преднамерено изключен от всичко, затова стисна зъби и решително заяви:

— И аз идвам с вас.

— Не, ще се справим сами — отвърна му Терон, без да го поглежда.

Майната им тогава!

Орфей се напрегна и усети как очите му започват да се променят, безсилен да спре неизбежното. В този момент Калия го погледна и неволно възкликна. Това привлече вниманието на всички към него, но преди очите му да променят цвета си на зелен, той стисна клепачи и се пренесе близо до официалния портал в замъка.

Тези Аргонавти да вървят на...

Макар Съветът да беше поставил специална охрана, Орфей бързо се насочи към стражевата кула, сложи си плаща невидимка и премина покрай глупаците, които пазеха портала.

Съветът беше сигурен, че Арголея няма нужда да бъде защитавана от Аргонавтите. И че това можеше да направи специалната стража, която бяха назначили да охранява портала. Горките глупаци! Те дори си нямаха представа какво зло ги дебне от другата страна. За разлика от Орфей. А той го знаеше много добре, защото живееше с него всеки шибан ден.

Той беше ходил в колонията на мизосите преди няколко дни и знаеше координатите им в горите на Орегон. И затова лесно отвори портал близо до входа на пещерата. При преминаването му през него заискри светлина, която бързо просъска и се разтвори във въздуха.

Орфей свали качулката на наметалото си, но не помръдна, докато очите и ушите му не привикнаха към заобикалящите го звуци. Високите ели не помръдваха, потънали в страховитото мълчание под светлината на пълната луна, която навлизаше през клоните им в гората, плъзгаше се по тънкия слой сняг и му придаваше свръхестествен сив оттенък. По гърба му се плъзна тръпка. Косъмчетата на тила му настръхнаха, когато в носа му нахлу миризмата на земя, смола, гнило и кръв; голямо количество кръв.

Вътрешният му демон се размърда, но Орфей успя да го укроти. За щастие, точно обострените му чувства щяха да го отведат до онова, което търсеше. Той безшумно се местеше през гората като черна сянка, каквато всъщност си беше. След няколко минути стигна до открит участък. Всичко си беше така, както го помнеше отпреди няколко дни — широка, покрита със сняг и кръв пустош. Само че този път тук нямаше никого.

След нападението на демоните върху колонията, развилнялата се снежна буря преди два дни беше покрила с тънък слой сняг полето на битката, но кръвта, която виждаше сега пред себе си, беше съвсем

свежа. Докато се движеше по откритото, той не изпускаше от поглед следите. Спря, за да огледа локвата кръв върху мекия сняг, около която се забелязваше и друга на цвят течност. После се наведе, прокара пръсти по червената следа и ги повдигна към носа си.

— Не прилича на коледна украса, нали?

Беше Ник. Орфей веднага разпозна гласа на командира на мизосите. Макар Ник Блейдс и Аргонавтите да не се харесваха особено, двамата с Терон се бяха съюзили в борбата срещу демоните и си помагаха един на друг в случай на нужда.

Орфей погледна към късо подстриганата коса на Ник и белезите по лицето му. Добре обученият войн носеше военни боти, плътни черни панталони, топъл черен пуловер и обичайните си ръкавици без пръсти. Личеше си отдалеч, че мизосът имаше телосложението на Аргонавт и беше също толкова опасен, но за разлика от Пазителите, Орфей винаги беше смятал Ник за свой съюзник. Ала днес беше прекалено нервен и мислеше единствено как да намери брат си.

Усети как в гората се отваря и затваря портал. Явно Аргонавтите скоро щяха да бъдат тук. Той отново се съсредоточи върху следите по земята, но долови приближаването им с периферното си зрение.

— Демоническа ли е? — попита Терон.

Орфей изтри окървавените си пръсти в панталона, изправи се и огледа пустеещата местност.

— Не, арголейска.

— Хората ми убиха четирима демони в гората на път за тук. Но не са забелязали нищо друго — съобща Ник на Терон.

— Ската! Да се разпръснем. Зет, двамата с Финей си отваряйте очите на четири — не искам изненади, докато оглеждаме мястото на сражението.

Никой не възрази. Няколко от хората на Ник също се присъединиха към търсенето. След малко от далечния край на открития участък се разнесе гласът на Церек:

— Насам!

Орфей последва Терон и останалите към Церек, който беше вдигнал някакъв кинжал. Терон посегна към оръжието с облечената си в ръкавица ръка и го пое.

— На Деметрий е — обясни находката си Аргонавтът и посочи към издълбаната буква „Д“ на дръжката.

— Да — съгласи се и Терон. Той обърна оръжието и отново огледа бойното поле. — Тук трябваше да има тела. Ако демоните са ги нападнали при излизането им от портала, Деметрий и Грифон трябваше да бъдат тук. Дори ако те са разпознали Изадора.

— На верен път сме — заяви Титус, докато се взираше в малкия екран в ръката си, и допълни: — Медальонът на Грифон е точно... там — обърна се той наляво към гората.

Орфей огледа наоколо, а после и гористия склон, докато Аргонавтите и Ник обсъждаха какво би могло да се е случило. Не забеляза нищо, освен сняг, дървета, няколко храсти, камъни и старо, пречупено дърво, обраснало с мъх. То изглеждаше така, сякаш някой го беше съборил преди повече от двайсет години, и сега се беше превърнало в дом на змии и гризачи.

Хайде, Гиф! Къде си, дяволите да те вземат?

Орфей отново огледа дърветата, като се вглеждаше във всеки камък или ствол, зад който можеше да се скрие човек; всеки...

Вниманието му отново се върна към старото дърво. Когато се насочи към него, сърцето му се разтуптя по-бързо. Някой го извика, но Орфей не се обърна. Колкото повече се приближаваше към поваленото дърво, толкова по-силна ставаше миризмата на свежа арголейска кръв. Той скочи върху падналия ствол, придвижи се на около метър и половина нагоре по него и погледна към земята отдолу. Обхвана го ужас от гледката на онова, което лежеше от другата му страна.

— Мамка му!

Той се хвърли към брат си и коленичи до него. Грифон лежеше странно извит на една страна, притиснал гръб към ствола. От многобройните прорези върху лицето, ръцете и краката му се стичаше кръв, която попиваше в онова, което беше останало от някога бялата му риза.

— Дяволите да те вземат, Гриф! — и когато брат му потръпна, Орфей свали плаща си и го загърна около раменете му.

— Ти... не изглежда... че... се... се радваш... да ме видиш.

— Аз винаги съм си бил такъв, глупчо.

Но в думите на Орфей липсваше ентузиазъм; той ясно осъзнаваше, че трябва много бързо да предприеме нещо.

Дяволите да го вземат! Имаше нужда от Калия. И то незабавно. Орфей не беше лечител, но нямаше как да не види, че заради раната на

гърдите, брат му беше изгубил много кръв. Да, той беше Аргонавт и можеше да се изцели много по-бързо от обикновен арголеец, но Орфей не знаеше пораженията, които му беше нанесъл магическият удар на Апофис.

Другите Аргонавти също наобиколиха падналия ствол.

— Ще те върнем вкъщи, братко — прошепна Орфей.

Терон клекна до Орфей.

— Здравей, Гиф! Как си, приятелю?

— Няма къде по-добре — прошепна Грифон и целият се разтнесе. После погледна към мъжете за гърба му. — Прекалено сте шумни. Мислех... че никога... няма... да ме откриете.

Терон погледна обезпокоено към Орфей, който с кимване посочи натам, където кръвта се просмукваше през черния плащ.

— От гърдите му е. Трябва веднага да го махнем оттук.

Терон внимателно повдигна плаща, след което изруга и го пусна.

— Орфей е прав, Грифон, трябва да те отведем вкъщи. Ще се опитаме да не те местим излишно, но трябва да побързаме. Не знаем колко са демоните тук, в гората. Ние...

Грифон поклати глава и хвана ръцете на командира си, с което не му разреши да го повдигне.

— Не, няма нито един. Всички се разкараха.

— Как така?

— Тръгнаха си... — Грифон отново потръпна. — С Дементрий.

— Какво означава „тръгнаха си с Дементрий“? — повтори думите му Терон — Искаш да кажеш, че демоните са го заловили заедно с принцесата?

Грифон отново поклати глава.

— Не, не са го заловили.

Той се намръщи и се присви така, сякаш обзет от пристъп на нетърпима болка, но след малко се отпусна. Челото му беше облято в пот.

— Дементрий нарочно е отворил портал тук. Чух ги. Те си мислеха, че съм мъртъв, но аз чух как архи... демонът го поздрави за дългоочаквания подарък.

Мамка му! Орфей беше сгрешил. Голямата тайна на Дементрий не беше в магическите му способности.

Видял недоумението, изписано върху лицето на Терон, Грифон отново потръпна и добави:

— Терон, приятелю, Деметрий... Той е син на Аталанта. Копелето ни предаде.

* * *

— Сигурен съм, че нямаш търпение да се видиш с Аталанта — каза архидемонът Фрайс — Деметрий беше чул другите да го наричат така. Той пхна ключа, завъртя го и двигателят на стария ръждясал товарен камион заработи.

Демонът вдясно от Деметрий изрече с изсумтяване:

— Мога да се обзаложа, че тя много иска да се види с теб.

Да, Деметрий изобщо не се съмняваше. Тя много искаше да го пониже в корема и да набучи главата му на копие, като така продемонстрира силата си пред всички Аргонавти.

През цялото време, докато камионът подскачаше върху замръзналата земя, той мълчеше. Откакто ги бяха пленили двамата с Изадора, в близост до колонията на мизосите, бяха изминали повече от няколко часа. Първо ги бяха качили на малък самолет, който ги беше оставил някъде в северната част на Британска Колумбия, а сега пътуваха дявол знае накъде по голата тундра. Чудовищата страдаха от същото ограничение, от което страдаха и арголейците — в света на смъртните не можеха да се пренасят бързо от едно място на друго. Което означаваше, че за превозването на зложниците им се налагаше да губят много време.

Единственият плюс в цялата ситуация беше, че Изадора все още беше в безсъзнание. Докато не разбере накъде ги водят, той нямаше да им покаже с нито едно движение, че трескаво обмисля начин да пренесе Изадора по-далеч от тези твари, да открие портал и да измъкне и двамата им от кошмара.

Пропътуваха двадесет минути до огромен ловен дом за туристи — любители на дивата природа. Мракът в него се надигна и сгъсти.

Камионът заобиколи постройката и се насочи към друга, по-малка, доста встрани от голямата. Фрайс паркира камиона и отвори вратата.

— Излизай!

Косъмчетата по тила на Деетрий настръхнаха, когато се измъкна от купето и стъпи на земята. Снегът почти не прикриваше замръзналата кафява и безплодна почва. Демоните отвориха задната врата на превозното средство и след няколко секунди единият от тях се появи, небрежно праметнал през рамо безчувственото тяло на Изадора.

— Насам — заповяда Фрайс и направи знак на Деетрий да го последва.

— Мърдай, червей!

Деетрий се олюля от удара. Той се обърна и хвърли сърдит поглед към чудовището, което току-що го беше блъснало в гърба. Демонът предизвикателно му се усмихна, като показва грозните си зъби.

Двете масивни крила на вратата на склада бяха отворени и Фрайс ги поведе навътре. Стигнаха до друга врата и стълби, които изчезваха към подземен тунел.

Лампите, закрепени на тавана на всеки пет метра, осветяваха коридора с оранжева светлина. Въздухът беше пропит с миризмата на земя, плесен и пот, а единствените звуци, които се чуваха, бяха учестеното дишане на всички и тежките им стъпки, които отекваха по циментовия под на подземиято.

Безпокойството на Аргонавта нарасна, когато след около двеста метра се озоваха пред затворена врата. Изцяло черна, със странни символи, вдълбани в дървото около нея, която неудържимо го привличаше. Около него навсякъде пулсираше като ореол черен дим, а в носа му се набиваше миризмата на сярa. Аргонавтът усещаше как тъматa в гърдите му се прокрадва към повърхността на кожата, сякаш привлечена от онова, което се намираще от другата страна на вратата.

Колкото по-дълго се взираше Деетрий към чернатa врата, толкова по-учестено туптеше сърцето му. Демоните зад гърба му избухнаха в смях.

— Какво чакаш, червей? Не искаш ли да се видиш със скъпата си майка? — подразни го демонът отзад.

Този път Деетрий беше готов да бъде блъснат и затова спря да се бори с пулсиращия мрак, впиващ нокти в гърдите му. Преди демонът да успее да му нанесе удар и да го събори, Аргонавтът се обърна и стисна чудовището за гърлото. Дватама бяха приблизително

еднакви на ръст и тегло и демонът се опита да се освободи от хватката му, но Деметрий вече беше обхванат от бушуващия мрак. От устните му се ронеха думи, които разкриваха медейските му способности и които той обикновено държеше под контрол.

Демонът отпусна ръце. Заклинанието парализира крайниците му, но не спря болката. Деметрий го стисна по-здраво, като така попречи на демона да диша. Фрайс се подсмихна и измърмори:

— О, да, той определено е син на Аталанта — а после повиши глас: — Казах ти да не се заяждаш с него, Зепар.

Тъмният мрак се извиваше и се усукваше около Деметрий като питон, който задушаваше жертвата си. Демонът трепна с клепачи на крачка от смъртта си. Деметрий посегна към дръжката на оръжието на кръста му. Той беше успял наполовина да го извади, когато Фрайс изкрещя:

— Достатъчно!

Демоните зад жертвата му се нахвърлиха върху Деметрий от две страни, като така развалиха магията и изтръгнаха Зепар от хватката му. Аргонавтът се строполи на земята и главата му буквално издрънча от удара в твърдия под.

— Вдигнете го — излая Фрайс.

Демоните изръмжаха и рязко издърпаха Деметрий на крака. Те го повлякоха към вратата, докато мракът в него се гърчеше и се мъчеше да излезе навън. Той извиваше пипала по краката, ръцете и в главата му така, сякаш се мъчеше да го вземе под контрол и да го управлява по начин, за който от много години копнееше Аталанта. Болката в главата му леко поутихна, когато пред очите му се появи черната врата.

— Я чакайте — промърмори Фрайс. — Виждал съм Аталанта да го прави няколко пъти, но само някой с нейната кръв може да управлява това заклинание.

Архидемонът вдигна ръката на Деметрий и я сложи върху символа, издълбан в центъра на вратата. Повърхността ѝ изгори дланта на Пазителя и в коридора отекна силен свистящ звук, преди дима от изгореното да запуши около ръката му. Очите на Аргонавта се разшириха от изненада, когато видя как ръката му преминава през вратата като през течност, преди да го обгърне ослепителната болка. Но Деметрий не извика. Каквото и да се намираще от другата страна,

то подхранваше тъмата в дълбините на душата му и го призоваваше, както нищо друго преди това.

„Предай се, ела при мен!“

Енергията сякаш се взриви в гърдите на Деетрий. Тя се разпространи по цялото му тяло и го изпълни със сила и мощ. Мракът нахлу в него, обгърна го и го дръпна напред. Вратата се отвори със скърцане и той свали ръката си.

Фрайс го бутна напред. Макар Деетрий да виждаше прекрасно в тъмното, въздухът вътре беше толкова гъст и тежък, че не успяваше да види дори на метър пред себе си. Другите му осезателни органи също се включиха, но той продължаваше да не усеща нищо; нито звуци, нито миризми. Освен една съвършена и безкрайна пустота.

Демоните го накараха да спре и той усети сладникавия, подобен на миризмата на захарен памук аромат; аромат, който беше усещал и преди.

— Не трябва да ме притесняват в стаята ми за уединение. Наказанието е смърт.

— Простете ми, царице моя — с треперещ глас обяви Фрайс. — Но този, който отвори вратата, е подарък... Подарък с невиджана стойност.

Настъпи тишина, последвана от шепот. Няколко секунди покъсно цялата стая беше окъпана от пламъците на светлината на стотици свещи с разнообразна форма и размери, подредени в кръг.

Очите на Деетрий го заболяха от ярката им светлина. Той премигна, за да се избави от тъмните точки, които танцуваха пред тях, и видя пред себе си Аталанта, седнала върху черен трон. Проницателните ѝ ониксови очи го гледаха така, сякаш двамата бяха сами в стаята. И онзи мрак, от който той не можеше да се избави, се изви и развълнува в гърдите му.

„Предай се, ела при мен!“

Полубогинята се изправи и се насочи към него. Краят на червената ѝ рокля се влачеше по пода зад нея. Фрайс се отместил от пътя ѝ.

Демоните отляво и отдясно на Деетрий се впиха в него в мъртва хватка, за да го задържат, но в това нямаше нужда — мракът вече го беше приковал на място с пулсиращата си жизненост.

Аталанта дълго се вглежда в чертите на лицето му, след което отново го погледна в очите. Най-накрая ъгълчетата на кървавочервените ѝ устни се извиха в злорада усмивка.

— Иос!

Тъмната в него замърка подобно на погалено коте. И макар някакво слабичко гласче в крайчеца на съзнанието му да нашепваше: „Бъди внимателен!“, тръпката от силата ѝ опияняващо запулсира във всичките му нервни окончания подобно на неизвестен наркотик.

Аталанта вдигна ръка и прокара ледените си пръсти по брадичката му. По кожата му пробяга тръпка, която стигна до костите и го разтърси дълбоко.

— Мина много време, иос, и вече си мислех, че съвсем си забравил за своята матéрас.

Неговата матéрас. Нима тя наистина беше негова майка? И ако да, защо се опитваше да я забрави?

Деметрий не успя да отговори, защото зад него се разнесе приглушен стон. Той се обърна и видя Фрайс, праметнал блондинка през рамо.

Аталанта същото гледна натам.

— Какво е това?

— Подаръкът, който ни донесе Аргонавтът — отговори Фрайс.

Аргонавт.

Думата закръжи в съзнанието на Деметрий, без той да може да си спомни значението ѝ. Мракът бушуваше в гърдите му и убиваше съпротивата на съзнанието му. Той гледаше пренебрежително как демонът свали жената от рамото си и я взе в ръце. Полупрозрачната дреха беше изцапана с кръв и мръсотията там, където в нежната кожа на жената се бяха забили ноктите му. Блондинката смръщи лице от болка, но не извика. И дори не направи опит да помръдне. Сякаш се намираще в някакъв унес, безсилна да се съсредоточи върху нещо, докато погледът ѝ обхождаше стаята. Но когато Аталанта се приближи към нея, жената отвори широко шоколадовите си очи и възкликна.

Аргонавт.

Принцеса.

Изадора.

Дом.

В гърдите на Деметрий се разля топлина, когато успя да си спомни всичко, и не разреши на мрака и студа да го погълнат. Всичко се изсипа върху му подобно на буен поток: кой беше той, какъв беше и какво беше заложено на карта.

Сърцето му ускори ритъма си и Деметрий започна да се поти. Злокобната черна сила все още се опитваше да го обсеби, но стиснал зъби, той не спираше отчаяната съпротива. Защото знаеше, че ако се поддаде, Изадора щеше да изчезне завинаги.

„Гледай, не откъсвай очи от нея, не забравяй за какво си тук...“

Аталанта посегна с дългите си пръсти към челото на принцесата, а после я погали по косата.

— Очаквах те — и полубогинята погледна към Фрайс. — Къде я намерихте?

— Близо до колонията на мизосите.

— Колко вещици имаше с нея?

— Нито една. Тя беше с двама Аргонавти. Единият го убихме, а другият... — демонът посочи към Деметрий — магията му свидетелстваше за корените му. Помислихме, че може да ни бъде от полза.

— Нито една — повтори Аталанта, без да сваля очи от Изадора. — Значи, Апофис ни е предал. Но независимо от това, моят син ни я доведе.

Демонът не отговори. За няколко секунди настъпи зловеща тишина. Най-накрая Аталанта се усмихна и насочи вниманието си към Деметрий.

— Пуснете го и ми я донесете.

Полубогинята се обърна и махна с ръка. Свещите се разместиха и разкъсаха кръга.

Деметрий едва овладя паниката си, когато го изблъскаха от осветения кръг към друга част на помещението, потънала в мрак. Върху висока колона отпред пламна още една свещ, която подобно на разноцветен прожектор освети гладкия под.

Аталанта влезе в осветения кръг и посочи надясно към масата, която наподобяваше на олтар и която на светлината на свещите блестеше като сребро. Демонът остави Изадора върху студената ѝ повърхност и отстъпи в сянката. Принцесата трепна от болка, но успя да се изправи и да седне. Тя се опита да се слезе, въпреки треперещите

си ръце, без да издаде звук. Жестока усмивка изкриви устните на Аталанта.

— Усещам страха ти, принцесо. Каж ми, дете, знаеш ли какво е да загубиш най-ценното, което притежаваш?

Деметрий се огледа наоколо, опитвайки се да измисли план за бягство, докато майка му говореше, но мракът в него доволно се изви, когато забеляза мястото за оттичане на кръвта под жертвения олтар, върху който седеше Изадора.

Аталанта се наведе и лицето ѝ се изравни с това на принцесата.

— Ти и твоите близки си присвоихте нещо, което ми принадлежеше. Нима смятахте, че ще го оставя без последствия?

Богинята материализира от мрака кинжал с тридесетсантиметрово острие и Изадора отвори широко очи, когато злодейката я стисна за ръката и притисна върха на оръжието към тънката ѝ китка.

— Не — прошепна принцесата.

Цялото тяло на Деметрий се напрегна. Той усети демоните, затаили дъх в очакване в мрака, и вълнението им отново подхрани тъмната в него.

— Ръката е чудно нещо. Дар. Права ли съм, принцесо? И тя ти е скъпа, нали? Без нея можеш да оживееш, но болката от загубата ѝ ще бъде невероятно силна. Казват, че онези, които са изгубили крайник, усещат как кръвта пулсира по несъществуващите им вече вени дълго след като раната е зараснала. — Аталанта се наведе още по-близо и злобно прошепна: — Това е добра сделка, нали, принцесо? Твоята ръка в замяна на откраднатото от мен?

Богинята говореше за момчето — Макс, синът на Калия и Зандер — когото тя беше откраднала като бебе и отгледала. Тя имаше нужда от Макс, защото той беше наследник на Орите и чрез него можеше да управлява сферата на Кронос — медальона с магически свойства, който щеше да я надари със силата да контролира света на смъртните. А получила тази власт... тя би могла да си отмъсти на целия свят.

Аргонавтите бяха спасили Макс преди повече от седмица, но очевидно тя все още не се беше смирила с поражението си.

— Не, моля ви! — Изадора се съпротивляваше, но полубогинята я държеше здраво.

Върхът на кинжала прониза бледната кожа на принцесата и Изадора извика. Пръстите на Аталанта стиснаха по-силно дръжката на оръжието и върхът му проникна по-надълбоко.

Ската! Мисли...

— Моля ви! — възкликна Изадора, когато кръвта потече по вътрешната страна на ръката ѝ.

— Ако ѝ отрежеш ръката, няма да ни е от голяма полза — успя най-накрая да изрече Деметрий, като се опитваше да говори спокойно.

И двете се обърнаха към него, но върхът на оръжието си остана все така притиснат към китката на Изадора.

— Може би предпочиташ да ѝ отрежа крака? — попита Аталанта.

Той не отговори, а Изадора започна да трепери, докато се взираше в тъмнината.

— Излез на светло, иос.

Деметрий се поколеба, но после бавно пристъпи напред. В момента, в който го видя, Изадора приглушено ахна.

Той се постара да не обърща внимание на начина, по който го гледеше принцесата — погледът ѝ го пронизваше така, сякаш гледеше предател. А този неин поглед го нараняваше. Това го убеждаваше, че принцесата го смяташе за истинско зло; такъв, какъвто щеше да си остане завинаги.

— Стъпалото? — отново попита Аталанта.

Деметрий си представи бледия крак на Изадора с оформени нокти, лакирани в яркочервен цвят. И се опита да не мисли, че такова съвършенство можеше да бъде повредено и унищожено.

Затова присви рамене.

— Не ми пука! Но ако започнеш да режеш, определено няма да дочакаш добро отношение от нея. И двамата знаем, че не съпротивляващият се заложник е много по-полезен.

Аталанта не свалеше очи от него. Деметрий беше наясно, че майка му изпитва съмнения относно неговата лоялност, и да, тя определено не беше глупачка. Двамата не се обичаха много и не можеха да имат претенции за преданост един към друг. Мракът в него отново се раздвижи, но той се опита да го потисне.

Много бавно полубогинята махна кинжала и Изадора облекчено въздъхна. Аталанта сложи оръжието до принцесата, но не пусна ръката

й. Тя прокара показалец по китката на Изадора, взе капка кръв и я поднесе към устните си, като не отместваше очи от Деметрий.

Принцесата не спираше да мести ужасения си поглед от Аталанта към Деметрий и обратно.

Устните на полубогинята се извиха в жестока усмивка.

— Вещиците все пак са успели да изпълнят една част от сделката ни.

Сделка ли? Вещиците са били в съюз с Аталанта? Деметрий се замисли за последствията, но бързо успя да потисне всичко. Сега трябваше да се съсредоточи и да намери изход от тази демонска дупка.

Аталанта пусна ръката на Изадора и я докосна по лицето.

— За днес приключихме с теб, принцесо.

Преди Деметрий да успее да реагира, очите на Изадора се затвориха и тялото ѝ се отпусна върху олтара. Аргонавтът отново се напрегна, но инстинктът му подсказа, че полубогинята едва ли щеше да навреди сериозно на принцесата. Във всеки случай поне не сега. Защото имаше нужда от Изадора.

Аталанта погледна към него.

— Така... Принцесата я очаквах, ала теб — не. Каква приятна изненада. Толкова се радвам, че няма да ми се наложи да те търся, както го бях планирала.

Планирала ли? Деметрий нямаше представа какво става, но нещо в гърдите му трепна и му нашепна да внимава.

Аталанта се приближи и прокара ледените си пръсти по скулата му.

— Търпях съпротивата ти прекалено дълго, иос. Дойде време да докажеш своята пригодност. Орите никога не биха ми помогнали доброволно, затова заповядах на вещиците на Апофис да наложат заклинание за плодовитост на нашата красива принцеса. А ти, сине мой, ще трябва да направиш така, че да получи този плод. Като награда.

Сърцето на Деметрий се присви. Пред очите му се появи картината на завързаната Изадора и магьосника, който я гледаше похотливо. Спомни си и прозрачната дреха върху тялото ѝ.

Аталанта сведе глава. Тя се приближи до Деметрий, който успяваше да усети единствено сладникавия ѝ аромат.

— Мислех, че ще ми се наложи първо да те убеждавам, за да застанеш на моя страна, но сега виждам, че това няма да е проблем. Хера най-накрая е успяла да направи нещо както трябва.

Кръвта се оттегли от лицето на Деметрий, когато той осъзна плана ѝ: тя възнамеряваше да го използва, за да получи дете от едната от Орите.

— Е, не се разстройвай толкова, иос — и тя го погали по скулата. — Това ще ти хареса. — После стана сериозна и погледна към олтара и изгубилата съзнание Изадора върху него. — Въпросът е само къде? Къде да ви изпратя? Преди си мислех просто да ви затворя тук, докато мракът не те погълне, но сега смятам, че ще е по-добре двамата да сте някъде сами. Така всичко ще стане по-бързо. Разбира се, ще ми се наложи да блокирам способностите ти, за да не можеш да отвориш портал. А и двамата ще имате нужда от време. И е хубаво да е на място, където няма да можеш да я избягваш...

На Деметрий му се догади от неприятното предчувствие, което се надигна в гърдите му и закръжи в съзнанието му.

— Ама, разбира се — продължи радостно Аталанта, като с това прекъсна мислите му. — Разбира се, иос. Има само едно място, където ще ти се наложи да охраняваш тази красавица като зеницата на окото си. А аз изобщо не се съмнявам, че ще успееш да я опазиш жива, макар че няма да е лесно. В крайна сметка вроденият ти героизъм най-накрая ще ми свърши работа.

Деметрий се напрегна, когато богинята отново докосна челюстта му със студената си ръка.

— Да, сине мой, ти най-накрая ще изпълниш предназначението си, като ми поднесеш най-хубавия подарък на света — законен наследник, който ще ме свърже с Орите и трона на Арголея. И благодарение на Хера, ще го направиш, независимо от волята си.

Хера! Аталанта имаше предвид проклятието на сродните души — зловния подарък от Хера, съпругата на Зевс, за Херкулес и всички Аргонавти. За всеки от тях съществуваше една-единствена жена, предопределена им от съдбата за цял живот. Само че това не беше благословия, а жестоко проклятие. Защото предопределената им от съдбата беше единствената жена на света, която се явяваше най-неподходящата за тях.

Деметрий беше син на Аталанта — наследник на истинско зло и враг на жителите на Арголея. Той отдавна хранеше подозрения, че Изадора е неговото проклятие. И точно поради това си беше наложил да я избягва в продължение на двеста години — за да не може да го използва Аталанта. А сега, благодарение на погрешното му решение, всичко, което беше направил до момента, за да ги защити — и Изадора, и техния свят — беше отишло по дяволите.

— Спи сега, иос, имаш нужда от почивка. — Аталанта прокара ръка пред лицето му и зрението на Деметрий се замъгли.

И вместо образа на Изадора, легнала върху олтара, той виждаше единствено мрака, който се носеше към него. И беше наясно, че не може да стори нищо, за да му избяга. Остана му единствено надеждата, че все някак щеше да успее да събере сили и да устои на единствената жена, която винаги беше желал.

ГЛАВА ШЕСТА

Деметрий прикри с ръка очи от палещото слънце и огледа пустия плаж. Водата нежно се плискаше в златистия пясък, а бризът леко шумолеше в клоните на дърветата. По гърба му се плъзна капка пот, докато той оглеждаше километрите пясък и високи скали, които обграждаха златната ивица отляво и отдясно, сякаш я защитаваха от гората зад гърба му. И вода... толкова много шибана вода.

Аталанта ги беше захвърлила на остров. Беше сигурен в това. Само че къде? Дървета, горещина, пясък... имаше нещо смътно познато. Подобно на пощенска картичка с изглед някъде от Средиземноморието. Интуицията му подсказваше, че съществуваше един-единствен остров, където не трябваше да сваля очи от Изадора, но поне засега Деметрий не смяташе подозренията си за основателни. Въпреки всички машинации на Аталанта, кучката все пак имаше нужда от Изадора. И то жива. Тя не би могла да бъде толкова небрежна и да ги захвърли в Ада.

Аргонавтът погледна към принцесата, която все още лежеше върху пясъка в безсъзнание. Той се беше събудил до нея преди няколко минути и едва след като се беше уверил, че диша, започна да оглежда околността. Щом се убеди, че не съществува непосредствена заплаха, реши, че трябва да скрие Изадора от лъчите на палещото слънце, да провери крака ѝ, който вероятно беше счупен в битката с демоните, и да разбере какво, по дяволите, щяха да правят по-нататък.

Деметрий се наведе и вдигна принцесата на ръце. Главата ѝ увисна като на парцалена кукла, но дишането ѝ си оставаше равномерно и дълбоко. Той се постара да не обръща внимание на усещането на копринено гладката ѝ кожа до неговата и направи опит да се съсредоточи върху начина, по който ботите му затъваха в пясъка и му пречеха да върви. Той намести внимателно Изадора в сянката на най-близкото палмово дърво и седна до нея. После развърза връзките на ботите си, изхлузи ги и ги захвърли зад гърба си.

Челото му беше потно. Пръстите му затъваха в топлия пясък, когато се насочи към падналия клон, който беше забелязал недалеч. Провери гъвкавостта му и се върна при Изадора. Отчупи го от двата му края, приблизително колкото дължината на прасеца ѝ, след което коленичи и вдиша дълбоко.

Не беше използвал способностите си от години и не знаеше дали ще може да наложи ефективно заклинание, но... трябваше да направи нещо. Избърса потните си длани о бедрата и погледна към лицето на принцесата с надеждата, тя да не дойде в съзнание по време на лечението.

Аргонавтът затвори очи, протегна ръце напред и започна напевно да произнася отдавна не изричани думи. В пръстите му се събра сила, която започна да свети и да излъчва топлина и той бавно ги премести над счупения ѝ крак.

Иза потръпна, но не се събуди. Той отново и отново повтаряше думите на заклинанието, като прокарваше ръце над счупените кости и ги съединяваше с магия, от която се беше отказал отдавна. Няколко минути по-късно, прекалено уморен и изтощен от усилието, Деметрий се отпусна на пети и изтри потното си чело.

Принцесата продължаваше да лежи в същата поза — склонила глава настрани, сред ореол от разрошени кичури светла коса. Едната ѝ ръка лежеше на пясъка, а другата — върху корема. Гърдите ѝ се повдигаха и спадаха в такт с дишането. Деметрий нямаше представа дали заклинанието беше сработило; това щеше да стане ясно едва тогава, когато Иза се събудеше и направеше опит да се изправи. Аргонавтът леко я погали по челото и се наведе към нея с думите:

— Събуди се, кардия, отвори очи заради мен.

Иза дори не трепна.

Тревогата отново го обзе, но Деметрий реши да се съсредоточи върху факта, че тя все още дишаше и нямаше треска. После опита отново:

— Събуди се, кардия! Отвори очи, за да знам, че си тук. Моля те, отвори очи.

Отново не се случи нищо.

Отчаянието изпълни гърдите му, но Деметрий отказа да му позволи да го обземе. Изадора беше жива. Това беше най-важното. И вероятно беше добре, че все още е в безсъзнание.

Така поне не изпитваше болка, а сънят щеше да даде време и сили на тялото ѝ, за да се излекува.

За всеки случай той реши да се подсигури като ѝ сложи шина на крака. Свали ризата си я захвърли на пясъка. Погледна още веднъж към пародията на нощница, в която я бяха нагласили вещиците, след което си заповяда да престане да бъде слаб и да се захване за работа.

Набра с ръце долната част на дрехата, близо до коленете, и внимателно я издърпа нагоре, като се опитваше да не я гледа. После подпъкна ръка под гърба ѝ и леко я повдигна, за да може да плъзне нощницата през главата ѝ. Посегна към ризата си и плъзна ръцете ѝ първо в единия ръкав, а после — в другия. Положи я обратно върху пясъка, издърпа двата края пред гърдите ѝ и започна да закопчава копчетата.

Шибани копчета! И защо, в името на Хадес, трябваше да бъдат толкова много? Дланите му се изпотиха, докато се опитваше да я прикрие колкото се може по-бързо.

Закопча едното копче, после премина към следващото и пръстите му се озоваха между гърдите ѝ. Нежната кожа отдолу привлече вниманието му и той се опита да извърне глава, но не успя. Оттенькът на кожата ѝ беше няколко нюанса по-светъл от неговия; гладка там, където той беше покрит с белези, и мека там, където той беше груб. Копчето се изплъзна от непохватните му пръсти. Той отново го хвана, но кокалчетата му случайно докоснаха хълмчето на гърдите ѝ.

Обля го горещина, която проникна в корема му и се стече в слабините. Погледът му се плъзна по-надолу, към нежната кожа на корема, след което се насочи към мястото между бедрата ѝ...

Деметрий скочи, изтри потта от челото си и се обърна. Кучи син! Точно това очакваше Аталанта от него. Затова ги беше изпратила тук, на този уединен остров. Е, какво пък, щеше да претърпи провал! Той възнамеряваше да се махне далеч от Изадора, преди да е направил онова, за което, без съмнение, щеше горчиво да съжалява.

Деметрий внимателно откъсна ръкавите на тънката материя на неглижето, притисна дървената пръчка към крака на Изадора и я завърза, като се стараеше да не докосва арголейката повече от необходимото. В опит да се охлади, той се насочи към дърветата като се оглеждаше за всичко, от което беше възможно да се изгради заслон.

Изадора все още спеше, когато Деметрий се върна след час и се захвана за работа. Слънцето изгаряше голата му кожа, докато той оплиташе дървените стволоче със здравите стъбла на дивите лози, които после щеше да покрие със зелени листа. Доволен от свършената работа, той внимателно взе Изадора на ръце и я пренесе в укритието. И след като се убеди, че е на сигурно място, обърна поглед към водата и сияещия залез.

Добре, раните ѝ бяха превързани, укритието им — построено... Сега имаха нужда от храна. Той беше добър, когато имаше цел, а перспективата да остане насаме с нея направо го ужасяваше. Посегна към една от пръчките, които беше донесъл, махна листата и се огледа за подходящ камък, който да използва, за да я подстри в единия край. Смяташе да отиде на риболов. И точно тогава дочу воя.

Той застина, повдигна глава и се обърна към дърветата. Здрачът настъпваше.

Не, не беше вой, с ужас осъзна той. Това беше писък. Само че не на човек или животно, а на чудовище. А ревът, който се чу в отговор, сякаш беше излязъл от нечий ужасяващ кошмар.

Пръстите на Деметрий се стегнаха около дървеното копие в ръката му. Той погледна към укритието и към Изадора, която продължаваше да спи. И веднага осъзна, че е бил прав. Дяволите да го вземат! Двамата наистина се бяха озовали в Ада. Първият етап от плана на Аталанта беше осъществен. Деметрий вече беше наясно, че няма да има възможност да се отдалечи от принцесата дори за секунда. А това можеше да означава само едно — ако не внимава, Аталанта щеше да получи желаното.

* * *

Изадора отново се рееше някъде. Чуваше лекия шум на прибоя в далечината, докато съзнанието ѝ се опитваше да се пробуди и да я измъкне от мрачните и тъмни дълбини.

Като през мъгла тя гледаше към калейдоскоп от безсмислени и невероятни образи: син двуметров гигант, с дълга до пода коса. Жълта киселина, която я плисна в лицето. Открито поле, пълно с демони, и

жена с бездушни черни очи, облечена в дълга кървавочервена рокля. А после се появи той.

Кръвта ѝ се сгорещи. По кожата ѝ се плъзна тръпка, когато видението се трансформира и промени. Мъжът определено не беше със син цвят на кожата. Той беше висок, мускулест и силен. Имаше къса, гарвановочерна коса и големи длани, които биха могли да обхванат гърдите ѝ. Тя не можеше да види лицето, но позна гласа, който ѝ шепнеше до ухото. Ръцете му я прегърнаха. Тялото му излъчваше топлина, която тя никога не беше усещала.

Изадора се опита да се размърда и да се приближи до него, защото докосванията му бяха невероятни и тя искаше да ги усети отново. Навсякъде. Върху всяко местенце по тялото си. Но когато протегна ръка, картината пред очите ѝ се завъртя и изчезна, оставяйки след себе си единствено шума от свистенето на вятъра.

Не, не на вятър. А на вода.

Изадора се заслуша. Обзе я странно предчувствие, което накара всичката топлина от тялото ѝ да изчезне.

Тя се обърна по корем и простена. Усещаше болка във всяко мускулче. Между устните ѝ попаднаха зрънца пясък. Изадора се приповдигна на ръце и се изкашля, за да го изплюе. После отвори очи и ослепителната светлина сякаш ги прониза. Иза се обърна по гръб и седна. По краката и гърба ѝ отново се плъзна болка. Тя рискува пак да отвори очи, като този път ги прикри с ръка.

Постепенно принцесата започна да различава обкръжаващата я действителност под ярката слънчева светлина. Намираше се на плаж и наистина чуваше шума на прибой, но не разпознаваше мястото.

В главата ѝ се завъртяха мисли, докато в гърдите ѝ се надигна тревога. Къде беше? И как, в името на Хадес, се беше озовала тук?

Долови движение вдясно от себе си и се опита да погледне натам, но отново беше заслепена от залязващото слънце. Тя трепна и присви очи, когато силуетът се насочи към нея.

Лицето на непознатия беше в сянка, но черните му коси бяха подчертани от ореол от слънчева светлина. Дори от разстояние Иза успя да види, че мъжът беше силен и много впечатляващ, особено в този полугол вид.

По кожата ѝ се плъзнаха тръпки, когато той се приближи. Тъмни косъмчета покриваха леко потъмнялата кожа на впечатляващи гърди,

които блестяха на слънцето при всяко негово движение. Погледът на принцесата се спусна по-надолу към корема и ясно изразените шест..., всъщност осем коремни плочки и колана на черните панталони, които се бяха свлекли ниско на мускулестите му бедра. Долният им край беше навит до коленете върху крака, зад чиито силни стъпала се надигаше пясък, докато той вървеше към нея с грацията на олимпийски бог.

За миг Иза се почувства така, сякаш към нея наистина вървеше бог. Тя едва дишаше, когато непознатият спря на известно разстояние. И макар да присви очи и да отметна глава назад, за да го види по-ясно, лицето му все още оставаше в сянка.

Мъжът пусна възето на пясъка и Изадора се досети, че той влачеше нещо след себе си. Слънчевите лъчи осветиха мускулести гърди и ръце, като неустойимо подчертаха всяка капчица пот върху загорялата кожа. Тя успя да различи тънките и бледи белези, които я покриваха.

— Най-накрая се събуди! — разнесе се подигравателен и познат глас. Мъжът сложи ръце на кръста си. — Отдавна беше време!

Я чакай малко? Боговете не могат да имат белези, нали? Защото бяха безсмъртни. И боговете не можеха да бъдат наранени, за разлика от смъртните и арголейците. Иза наклони глава на другата страна, в опит да го види по-добре, но безрезултатно.

— Скоро ще настъпи нощта. Освен ако не предпочиташ да останеш тук в мрака, принцесо, предлагам да си размърдаш дупето и да се опиташ да се изправиш на крака.

Мъжът се наведе и започна да издърпва тридесетина сантиметрови клони от наръча, който беше донесъл. Иза видя, че дървените пръчки не бяха по-дебели от пет сантиметра, почистени от разклонения и листа. Това отново я обърка. Защо, по дяволите, му бяха необходими дървени пръчки? И кой беше той?

Залязващото слънце отново освети раменете на мъжа и мускулите на ръцете, които се раздвижиха под кожата му, когато той започна да работи. Точно в средата на гърба му имаше три дълги червени прореза на еднакво разстояние един от друг. Още един се обвиваше около бицепса на лявата му ръка — по-червен и по-дълбок, ако съдеше по неравния край — и тази рана беше много по-свежа от другите.

Иза се опитваше да разбере какво става и кой беше мъжът. И сякаш почувствал погледа ѝ, непознатият се обърна и настойчиво я погледна.

За част от секундата слънцето освети лицето му и Изадора ахна. Тя най-накрая беше успяла да разпознае гласа.

Принцесата страхливо се опита да изпълзи назад, като си помагаше с ръце и крака, но не успя — гърбът ѝ се опря в нещо твърдо.

Лицето на Дементрий помръкна, но той не каза нищо. Само стисна силно зъби и продължи да оплита с въжето по-късите дървени пръчки.

Пулсът на Изадора направо подскочи. Последното, което си спомняше, беше как седи в покоите си в замъка, взряна в огледалото, докато се готвеше за сватбената си церемония със Зандер. И еротично видение на нея и Дементрий в него.

Принцесата стисна очи и притисна ръка към устните си. Дори не можеше да си го помисли, а какво оставаше да си го представи... Но това беше първо ѝ видение за бъдещето през последните месеци. Иза се насили да отвори очи. Тя погледна към мястото, където Дементрий продължаваше да връзва пръчките напречно към довлечените от него дълги и прави клони на около половин метър една от друга.

Проклета да е Хера, какво ставаше!?

Аргонавтът се обърна, преди Иза да е успяла да се вземе в ръце, и се насочи към нея. Принцесата се напрегна при приближаването му и се опита да изпълзи назад, но стената я спря... Не, не стена, а някакъв подслон, изграден от преплетени клони и покрит с листа.

Тя видя стиснатите устни върху лице, покрито с набола брада и черни, мрачни очи, в които прочете... примиреност? За секунда Изадора си помисли, че Дементрий ще я докосне, и се напрегна. Омайващият аромат на мъж и още нещо, което тя не можеше да определи, я накараха да потръпне. Но вместо да я докосне, Аргонавтът я подмина и взе нещо зад гърба ѝ. После се обърна и мълчаливо се отдалечи.

Иза любопитно се придвижи напред и едва тогава разбра какво беше взел Дементрий от укритието им. Тя никога не беше виждала такова въже — зелено, сплетено от стеблата на диви лози, също както се сплита плитка на коса.

Изадора продължаваше да го гледа как прикрепва дървените пръчки. Той работеше мълчаливо. Мускулите му се свиваха и отпускаха при всяко негово движение, а голата му кожа блестеше от пот. Все още измъчвана от главозамайване, Изадора също мълчеше, несигурна какво да каже или направи. Затова се огледа наоколо.

Зад нея се извисяваха зелени планини, а наляво и надясно се беше прострял безкраен плаж с бял пясък, който граничеше с гора от гъсти дървета, над които тук-там се извисяваха палми. Температурата на въздуха беше умерена, а прииждането и оттеглянето на водата от пясъка не беше непознато явление за нея. Точно пред Изадора имаше купчина черни въглени и пепел, вероятно от огън, а малко по-напред и вдясно — няколко дървени копия с различна дължина и остро заточени върхове.

Принцесата започна да трепери. Тишината се нарушаваше единствено от тихия шум на прибоя и влаченето на дървените пръчки по пясъка, където работеше Деметрий.

Никъде не се виждаше нищо, което да напомня, че освен тях двамата наоколо има и други хора. Иза знаеше, че не бяха в Арголея, защото не разпознаваше мястото. И не можеше да схване смисъла на случилото се. И въпреки нежеланието, очите ѝ продължаваха да се връщат върху Деметрий и онова, което той правеше. И към мускулите, които се движеха под загорялата кожа на големите му, силни ръце.

Ниско в корема ѝ се събра топлина; топлина, която беше непонятна и нежелана. Какво ставаше? Защо Деметрий беше тук? И къде беше това „тук“, по дяволите?

Слънцето почти докосна водата, когато Иза най-накрая се досети, че Аргонавтът правеше стълба.

Откъм дърветата зад гърба ѝ се дочу силен крясък, последван от вой, който сякаш разтърси земята. Принцесата потръпна и косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Тя инстинктивно се опита да се изправи, като се опря на ръце и колене, преди да погледне назад.

— К-какво б-беше т-това?

— Ската! — промърмори Деметрий и започна да оплита въжетото по-бързо. — Това, ваше разглежено височество, е или каледонски вепър, или харпия. Избирайте.

Очите на Изадора, обърнати към него, се разшириха. Той стисна зъби и продължи да оплита дървените части.

— Какво — какво?

— Не „какво“, принцесо, а „кога“. — Аргонавтът пусна края на стълбата върху пясъка. Приблужи се до копията и сграбчи в ръка колкото успя. — Ако не побързаш и не разкараш задника си оттук, ще имаш удоволствието лично да се запознаеш с едната от двете твари или и с двете едновременно.

Дърветата затрещяха и се разклатиха, а ръмженето и крясъците се усилиха. Страхът накара Изадора да се изправи, но тя успя да направи само крачка, преди левия ѝ крак да поддаде.

Иза извика от острата болка, която я прониза под коляното, но преди да падне върху пясъка, Деметрий уви ръка около талията ѝ и я притисна към себе си.

— Направо прелест — измърмори той и пъкна копието в ръката ѝ. — Ето, вземи това.

Тя не успя да направи нищо повече. Аргонавтът сграбчи останалото оръжие под мишница, вдигна края на стълбата и побягна.

Здраво притисната към хълбока му, Изадора успяваше само от време на време да стъпи на здравия си крак, за да удържи равновесието си, докато пръстите на свободната ѝ ръка оставаха впити в рамото му.

Кракът ѝ пулсираше от болката, която с всяка крачка рикошираше в тяло ѝ. Иза не знаеше в каква посока се движат, но ръмженето и воплите отзад накараха адреналинът ѝ да скочи. Дочу се гръмоподобен трясък. Деметрий се забави и рязко се обърна. Във въздуха летеше гигантски вепър, сякаш прескочил гората, който с грохот се приземи върху укритието, където малко преди това седеше Изадора.

Убежището им се превърна в купчина трески. Вепърът издаде нещо средно между грухтене и квичене, обърна се на хълбок и се изправи. Обърна се на другата страна и погледна към гората. После отвори широко паст и демонстрира огромните си, остри като бръснач глиги.

„Няма начин! Това не може да е истина!“

Но преди Изадора да осъзнае случващото се, вниманието ѝ беше привлечено от разклащането на клоните на дърветата. Принцесата

погледна към гората и забеляза крилато чудовище, сякаш излязло от нечий кошмар, което надвисна над вепъра.

— Проклятие! — изруга под нос Деметрий.

— К-какво е-е т-това?

Нещото с болезнен сив цвят, наподобяващо на ужасяващ хибрид между жена и птица, изпищя. Звукът беше толкова силен, че Изадора усети остра болка в тъпанчетата си. Тя притисна свободната си ръка към ухото си и извика. Чудовището погледна към тях и присви налетите си с кръв очи.

— Ската! — Деметрий пусна Изадора и напъха края на стълбата в ръката ѝ.

— Бягай колкото можеш по-бързо.

Той пусна копията на пясъка и взе по едно от тях във всяка ръка. Гърлото на Изадора се присви от страх. Тя не можеше да осъзнае реалността на случващото се, но не смяташе да стои тук и да спори с Деметрий. Докато се опитваше да се подпре на здравия си крак, принцесата се обърна назад и веднага си помисли: „О, проклятие!“.

Бяха изминали доста прилично разстояние по плажа и тя вече можеше види по-ясно скалите. Пясъкът свършваше след около петдесет метра до гладка отвесна скала, висока почти колкото четириетажно здание.

Зад гърба на Изадора се чу съскащ звук. Тя се обърна точно навреме, за да види как крилатото чудовище разтваря паст, в която се виждаха три реда остри като бръснач зъби, от които капеше кръв. От гърлото му се изтръгна оглушителен писък, когато то разпери крила и полетя към нея.

Изадора буквално се парализира от ужас. Тя едва се задържа на крака, докато наблюдаваше приближаването му.

— Бягай! — извика Деметрий, когато крилата твар се изравни с него, и замахна с копието.

Писъците и крясъците се смесиха със звука от сблъсъка на оръжието на Пазителя с кости и плът. Звярът замахна с ноктестата си лапа и разкъса кожата на корема на Аргонавта, преди той да успее да се извърти. От раните му бликна кръв, но воинът замахна и рязко хвърли копието. То прониза крилото на чудовището, като отвори голяма дупка, от която кръвта бликна като поток. Съществуването изпищя и падна на земята.

В този момент на плажа, изгрухтя вепърът и се хвърли в атака, сякаш едва сега разбрал, че пропуска цялото веселие на битката.

Деметрий подпъкна босия си крак под друго копие и го подхвърли високо във въздуха, преди да го хване с ръка.

— Бягай най-последно, дяволите да те вземат!

Резкият вик накара застиналата от ужас Изадора да се раздвижи. Тя се олюля, докато се опитваше да се задържи на здравия си крак, но все пак падна.

Вепърът се хвърли към нея. Крилатата твар отново запищя и започна да се изправя. Очите ѝ бяха станали още по-кървави на цвят.

О, проклятие...

Потиснала болката, Изадора се изправи и се втурна по пясъка толкова бързо, колкото позволяваше болният ѝ крак. С лудо туптящо сърце принцесата продължаваше да влачи стълбата с едната си ръка, едва сега разбрала предназначението ѝ, докато с другата продължаваше да стиска копието.

Та тя дори не знаеше какво да прави с това копие. Сякаш имаше шанс, ако онези чудовища пробиеха отбраната на Деметрий. Едва беше успяла да се научи да използва кинжала, и то благодарение на уроците на Орфей. Но само след предварителна и методична подготовка къде и как да нанесе удара. Но копие? Копие?!

О, богове!

Обзе я нова вълна от ужас, когато стигна до подножието на скалата, защото отблизо тя се оказа много по-висока, отколкото изглеждаше. Стълбата нямаше достатъчно височина, за да стигне до върха ѝ. Гърдите ѝ се присвиха от страх и дишането ѝ се затрудни. Туптенето на сърцето ѝ отекваше с такава сила в ушите, че заглушаваше звуците на битката, ръмженето, крясъците и ревят оттам, където Деметрий продължаваше да се сражава с чудовищата.

Изадора преглътна, издърпа стълбата и я опря на скалата. Тя не достигаше със съвсем малко до издатината, която се виждаше над нея. Може би, ако успееше да се изкачи най-горе и протегне ръка...

Принцесата огледа напречните клони, оплетени със зеленото въже. Дали щеше да издържи теглото ѝ? Деметрий бързаше, докато я правеше. Дали стълбата нямаше да поддаде, когато принцесата стигнеше най-горното стъпало? И дали тя нямаше да падне и да си счупи врата?

Ръмженето буквално разтресе земята. Изадора сложи ръце върху напречния клон над главата си и започна да се изкачва.

Мускулите на ръцете ѝ тръпнеха и боляха от напрежение, защото тя се изтегляше нагоре с тях, вместо да използва болния си крак. Задъхана от умора, принцесата успя да преодолее около три четвърти от височината, без да поглежда надолу, когато стълбата изведнъж се разтресе и страхът я прониза подобно на остър нож.

Иза стисна с две ръце стъпалото над нея и извика. Отдолу се чу вика на Деметрий:

— Качвай се по-бързо!

Някъде наблизо се разнесе пронизителен писък. Изадора не погледна натам, наясно, че не трябва да го прави. Вместо това, тя сграбчи следващото дървено стъпало и започна да се изкачва по-бързо.

Когато стигна до върха на стълбата протегна ръка към най-близкия ръб на скалата, стъпи с босия си крак върху последното стъпало и се изтегли нагоре. Пръстите на другата ѝ ръка се забиха в дребните камъчета върху каменната вдлъбнатина, широка не повече от два метра. Всичко в тялото ѝ потръпна от болка, когато тя се отгласна и се изтегли нагоре.

Съществуването в подножието на скалата отново изпищя.

— Побързай! — чу се отдолу гласът на Деметрий.

Без да обръща внимание на жестоката болка в ръцете си, Иза успя някак си да се издърпа върху каменната ниша и изнемощяло се отпусна по гръб, докато се опитваше да си поеме дъх. Едва успя да направи няколко дълбоки вдишвания, когато се появи Деметрий.

Мъжът дори не беше задъхан, когато стъпи на издатината до нея и издърпа стълбата след себе си. После бързо я подпря на скалата, хвана ръката на Иза и я изправи на крака.

— Това не е място за почивка, принцесо! Размърдай се!

Изадора беше потна и толкова изморена, че не можеше да помръдне. Но когато отдолу се разнесе крясъкът на чудовището, тя бързо осъзна настоящостта му. Мястото определено не беше подходящо за почивка. Макар Аргонавтът да беше ранил крилатия звяр това не означаваше, че чудовището не може повече да лети или — о, боже! — да се катери. Иза се хвана за стълбата, когато Деметрий я побутна към нея, стъпи със счупения си крак върху първия клон и се протегна нагоре.

По крака на принцесата се плъзна заслепяваща болка, която избухна в главата ѝ и Иза извика, когато чу изпукването на костта. Пред очите ѝ всичко се завъртя и тя едва не разтвори пръсти. Възпря я единствено ужасяващият писък на чудовището долу. Тя знаеше, че ако го стори, не я очаква нищо друго, освен съдбата да се превърне в негова вечеря. Затова стисна зъби, опитвайки се да диша дълбоко, и благодарение на настояването на Деметрий, продължи да се изкачва, като използваше основно ръцете и здравия си крак.

Иза се опитваше да не мисли за главозамайващата височина и нестабилността на издатината, на която беше подпряна стълбата; че Деметрий беше толкова близо до нея — буквално под краката ѝ, и за натиска, който оказваше теглото им върху напречните клони. Следващият перваз се намираше под края на стълбата, така че не ѝ се наложи да се напруга прекалено, за да го стигне. Тя просто се претърколи настрани върху твърдата каменна повърхност, като се опитваше да си поеме дъх. Деметрий се изкачи след нея, издърпа стълбата и отново я подпря на скалата. След това отново я хвана за ръката, изправи я и я побутна за последното им изкачване.

— Не мога — застина Изадора и се олюля към Деметрий. Болката в крака ѝ беше толкова силна, че дори не можеше да се подпре на него.

Напълно изтощена тя се опита да го отблъсне и да легне обратно на скалата, но той беше по-настоятелен и по-неотстъпчив от камъка под краката ѝ. Деметрий не ѝ разреши да направи нищо друго, освен онова, което искаше.

Воинът обви с ръце талията на принцесата и я повдигна. Постава я на стълбата и сложи ръцете ѝ върху клона над нея.

— Давай, можеш да го направиш. Почти стигнахме.

Сълзите изгаряха очите ѝ. Иза се опита да се изтегли нагоре само с ръцете си, но здравият ѝ крак поддаде и тя се подхлъзна от устните ѝ се изтръгна вик, когато усети, че пада, но силните ръце на Деметрий я уловиха. Той се изкачи зад нея, като я обезопаси с тялото си, и отново притисна ръцете ѝ към стъпалото.

— Още съвсем малко, кардия.

Тя се вкопчи в малкото сили, които ѝ бяха останали, за да продължи, а Деметрий не спираше да я побутва напред. Когато най-накрая се изкачиха до върха на скалата, принцесата тежко се отпусна

по гръб в опит да си поеме дълбоко дъх, за да се избави от главомайването, което караше всичко около нея да се върти.

Деметрий издърпа стълбата нагоре и я захвърли до принцесата. Вятърът разроши тъмната му коса, когато той протегна ръце напред, затвори очи и заговори на език, който й беше странно познат.

Забравила за болката, Изадора го гледаше, неспособна да отмести очи. Вятърът, който разбиваше вълните на брега, беше набрал скорост и рошеше косата му. Дори покрит с кръв и мръсотия, мъжът приличаше на бог; сякаш беше самият Посейдон, повелителят на моретата, или Зевс, готов да стовари силата на гнева си върху света. Но когато разпозна езика, на който говореше мъжът, разбра, че пред нея не стои бог.

„Бягай!“

Инстинктът ѝ за самосъхранение заглуши страха, който усети по-рано. Тя използва ръцете си, за да се отдръпне назад и се намръщи, когато болката в крака ѝ попречи да го направи. Крилатото чудовище отдолу сърдито изпищя. Деметрий издърпа еднометровото копие, което беше закрепил на гърба си, отвори очи и погледна надолу към плажа.

После замахна и хвърли копието. До мястото, на което лежеше Изадора и го гледаше ужасено достигна вопъл на болка, а после всичко утихна. Чуваше се единствено вятърът, който леко шумолеше в листата на дърветата и шумът на прибоя на плажа.

Не, той не беше бог, осъзна принцесата, докато гледаше Аргонафта. Този мъж беше различен — мрачен и заплашителен — и ако тя не внимаваше, Деметрий можеше да се окаже хиляди пъти по-лош от чудовищата долу.

Аргонафтът се обърна и съсредоточено я погледна. Тъмните му очи се спряха върху нея така, както никога преди. Изадора се напрегна и пръстите ѝ се обвиха около най-близкия камък, с който да се защити в случай на необходимост. Деметрий повдигна единия край на стълбата, изтръгна най-долния клон и коленичи до нея. Цялото тяло на Изадора се напрегна. Тя не знаеше какво беше намислил Пазителят и не можеше да избяга. Когато Аргонафтът се зае с болния ѝ крак, принцесата трепна.

— Какво правиш?

— Мисля, че отново е счупен. Не мърдай. — Деметрий лесно я удържа, сякаш беше непослушно дете, и започна да размотава нещо, обвито около крака ѝ.

Изадора също видя омотаната прозрачна черна тъкан около левия си прасец.

— Какво? Аз кога...?

— На поляната с демоните — без да я поглежда отговори Аргонавтът. — Не видях как се случи — той свали превръзката и се намръщи. — Проклятие! — После посегна към клона, служил за стъпало на импровизираната им стълба, и отчупи острия му край. — Не мърдай! Не съм много добър, затова вероятно ще боли.

Ще боли ли? Той какво смяташе да...

Деметрий сложи пръчката върху коленете си постави ръце над счупения ѝ крак. И преди Иза да успее да го попита какво смята да прави, Аргонавтът затвори очи и отново заговори на онзи странен език. Последвалата мъчителна болка спря дъха ѝ и пред очите ѝ притъмня. Тя извика и направи безполезен опит да отблъсне ръцете му, но страданието беше непоносимо и затова тя просто се отпусна тежко по гръб върху скалата.

Струваше ѝ се, че болката ще продължи вечно. И точно когато започна да мисли, че Деметрий възнамерява да я убие, тя намаля. Агонията в главата и в крака ѝ се превърна в тъпа пулсация и когато най-лошото премина, Изадора се опита да видиша дълбоко. Тя отвори очи и се загледа в сивото небе.

Деметрий отмести ръце и замълча. Изадора се опита да се съсредоточи върху единствения бял облак, но не успя. Ръцете на Аргонавта притиснаха парчето дърво към крака ѝ и той отново я превърза със същата онази черна, прозрачна тъкан.

— Не трябва да стъпваш върху него поне един ден — хрипливо произнесе той, докато я превързваше. — Аз сраснах костта, но за лечението е нужно време.

Сраснал костта?

Изадора премигна няколко пъти и отново се опита да се съсредоточи в облака. Тя просто лежеше и се опитваше да диша, докато в съзнанието ѝ се въртяха мисли.

Кой, по дяволите, беше този мъж? Определено не беше лечител. Тя беше чувала подобни заклинания и преди. И затова разпозна езика.

Медейски. Деметрий говореше на медейски. Сърцето на принцесата едва не изхвъркна от гърдите ѝ, преди в главата ѝ да се завърти мисълта, че Аргонавтът се опитваше да я излекува, а не да я нарани.

Той, Деметрий — единственият Пазител, който я ненавиждаше най-много от всички. И който дори не го криеше. Той смяташе, че на Изадора не може да се повери дори изпичането на сандвич, да не говорим за управлението на Арголея. И никога не се беше държал добре с нея; нито веднъж за всичките години служба при Аргонавтите. Но въпреки това, той не само беше изцелил счупения ѝ крак, а я беше спасил и от цели две кошмарни чудовища. Когато просто би могъл да я пожертва и с лекота да се измъкне.

В главата ѝ се завъртяха множество въпроси, на които тя искаше да получи отговор веднага, затова стисна зъби и се повдигна на лакти. Погледна към тялото си и към коленичилиия до нея Деметрий, който превързваше счупения ѝ крак, отвори уста и... забрави за какво трябваше да пита. Голямото бяло нещо, което смяташе за рокля, изобщо не беше рокля, а мъжка риза с дълги ръкави. Долният ѝ край се беше вдигнал толкова високо над бедрата, че веднага се забелязваше, че под нея принцесата беше гола.

Тялото ѝ отново беше обхванато от топлина; топлина, която се появи изневиделица и която стопли слабините ѝ с такава сила, че Иза забрави да диша. По кожата ѝ започнаха да пробягват тръпки, които се възпламеняваха под дланите на Деметрий, плъзгаха се към бедрата ѝ и се събираха на онова местенце, което беше едва прикрито от единия край на ризата. Иза се опита да притисне крака един до друг, но Аргонавтът я задържа неподвижно.

Изглежда, че Деметрий също усети напрежението, защото пръстите му спряха да се движат по крака ѝ. Пулсът на принцесата ускори ритъма си, когато Аргонавтът проследи с поглед голото ѝ бедро и спря до подгъва на ризата му.

— Мамка му! — прошепна той.

Да, за същото си мислеше и Иза. С него. Тук и сега. Във всяка поза, в която той пожелаеше. А това, отнесено към отношенията им и прибавено към факта, че двамата изобщо не се понасяха, си беше истинско безумие.

ГЛАВА СЕДМА

Деметрий се изправи и се обърна толкова рязко, че загуби равновесие и едва не падна по задник.

„Ловко глупако! Ти си истински шибан герой! Ако искаше да я зяпаш, трябваше да оставиш онова прозрачно черно нещо, а не да я обличаш в ризата си.“

Той притисна с пръсти горната част на носа си и се опита да изтрие от съзнанието си картината на почти голата Изадора. От което нямаше никаква полза. Все едно да се опита да отвори шибан портал в момента, в който единственото, което виждаше, бяха гладките голи крака, сметаново бялата вътрешна част на бедрата и малкото съкровище, скрито точно под края на ризата му...

Лицето му се сгорещи, а пулсът му толкова подскочи, че Пазителят можеше да чуе грохота от ударите на сърцето му във вените. Дявол да го вземе, той не я желаше! И дори не я харесваше. Тя дори не беше негов тип.

Деметрий си спомни за жената от онзи клуб. Доминиращото кожено облекло, татуираната делта и сексапилните буфери. Ето това беше неговият тип; влечеше го точно към такива. Единственият тип, който заслужаваше.

Изадора се покашля. Намръщен, Деметрий я погледна с крайчеца на очите си и видя, че тя беше сложила здравия си крак върху болния. Принцесата беше придърпала двата края на ризата му колкото се може по-надолу и бе обвила ръце около себе в жест, който сякаш казваше *недей-дори-да-ме-поглеждаш*. Да, добре де, трябваше да бъде пълен глупак, за да го пропусне.

„В такъв случай, концентрирай се тогава върху нещо друго, дяволите да те вземат!“

Деметрий се отдалечи и се насочи към онова, което можеше да използва като оръжие. Трябваше да направи нещо. Заклинанието за невидимост, което беше наложил на скалата, нямаше да издържи дълго. А и щеше да е добре да си намерят подслон преди слънцето да е

заязла. Изминалите два дни на острова го бяха научили, че най-ужасните твари изпълзяваха през нощта.

— Аз не знаех, че ти си... магьосник — преглътна Изадора.

— Не съм.

— Аха, точно така — промърмори тя и добави по-силно: — Ти си потомък на Язон. Това изобщо не трябваше да ме изненадва, защото той е живял с магьосница. Другите Аргонавти знаят ли?

— Изобщо не ми пука дали знаят.

— Значи, не знаят — прошепна Иза.

Отвращението ѝ беше като удар в корема и преди Деметрий да успее да вдиша, мракът в него се развихри, обгърна го и го стисна.

— Не ми пука какво си мислиш, че знаеш. Само не ме бъркай с приятелките си — вещиците. Не аз съм този, който те набута в ръцете на магьосника.

„Аз съм шибаният ти спасител, дявол да го вземе!“

Той посегна към още едно счупено копие.

— О, богове! — прошепна Изадора. — Вещиците на Апофис. Ти беше там.

Дочул изумлението в гласа ѝ, Деметрий повдигна глава и осъзна грешката си прекалено късно. Благодарение на думите му, съзнанието на принцесата отново я беше върнало към случилото се, макар тук, на острова, тя все още да беше в безсъзнание, докато той търсеше начин да се измъкнат от този шибан капан и едновременно с това внимаваше да не се разсее и някой да закуси с принцесата. Разбира се, много по-добре би било тя да е все още в безсъзнание, защото сега спомените ѝ му създаваха други грижи: какво си спомняше принцесата и как той, по дяволите, щеше да ѝ обясни всичко това?

„Браво, идиот!“

— Аз... аз не мислех, че някой ще ме намери.

На Деметрий не му трябваше да чува треперенето на гласа ѝ. И със сигурност не искаше да мисли какво беше направил с нея отвратителният магьосник за времето, което тя беше прекарала в замъка му. Деметрий толкова пъти беше проигравал в главата си този сценарий, че си беше обещал, когато се измъкнат от гадния остров, да се върне и да нарита задника на негодника в знак на отмъщение.

— Как ме откри?

Шепотът проникна в мислите му и някакво гласче в ъгълчето в съзнанието му започна да нашепва да не отговаря. Но вместо да го послуша, той се чу да казва:

— Прислужницата ти.

— Сафира... — Иза стисна очи. — Тя дойде в покоите ми. Аз... бях разстроена. — Страните ѝ придобиха розов оттенък, но принцесата продължи: — Даде ми някакъв чай, само че това не беше чай, а... друго. После... съм изгубила съзнание.

— Много мила прислужница. — Ако вещицата вече не беше мъртва, той щеше да я добави в списъка си за отмъщение. — Жалко, че царят не отмени сватбената ти церемония със Зандер по-рано.

Я чакай? Защо, по дяволите, го беше грижа? И откога беше станал толкова благороден? Деметрий бързо разтърси глава и погледна към гъстата гора на запад, в опит да си проясни мислите.

— Какво е направил баща ми?

Потресът в гласа на принцесата застави Деметрий да наруши концентрацията си. Той обърна глава, преди да успее да се спре.

— Ти не знаеш?

— Не, той... — Тя сведе шоколадово кафявите си очи към земята — Той е разрешил на Калия и Зандер да се оженят?

Деметрий присви рамене, макар дълбоко в душата му да кипеше ярост. Ако царят не се беше отметнал от годежа на Терон и Изадора преди няколко седмици, нито един от тях двамата нямаше да бъде тук сега.

— Не зная, не съм бил там. Всъщност, изобщо не ми пука — и той посочи на запад. — Мисля, че единственият ни шанс е да се доберем до онези дървета.

— Почакай! Какво беше онова долу? Приличаше на фурия.

Хвала на шибаните богове, че Изадора смени темата!

Деметрий събра всичко, което беше годно за оръжие.

— Фуриите имат змии на главите си, вместо коса, също както вещиците на Апофис — каза Аргонавтът, докато мислено добавяше: „И повярвай ми, принцесо, те са хиляди пъти по-лоши“. — А това беше харпия.

Деметрий понечи да я вземе на ръце, но Изадора му попречи.

— Какво се е случило с крака ми? Последното, което помня, е как минахме през портала в замъка на Апофис и се озовахме напред

поле, пълно с демони. Как дойдохме тук? — Очите на принцесата се разшириха. — И какво стана с Грифон? Той премина заедно с нас през портала.

Деметрий се изправи и се опита да скрие напрежението си. Ето това беше въпросът. Трябваше по-бързо да се махнат оттук, по дяволите!

— Не зная.

— Какво значи „не зная“?

— Искам да кажа, Ваше височество... — отрязва я грубо той, загубил търпението и спокойствието си — ... че нямам представа какво се е случило с Грифон. Когато отворих портала, за да се измъкнем оттам, нещо не се получи както трябва и се озовахме тук.

— Не се получи както трябва? Това ли е най-доброто ти обяснение?

— Това е единственото, което имам.

И тя нямаше да получи друг отговор.

— Но къде е Грифон?

— Не зная.

Иза погледна към него и бавно присви очи. Деметрий вече беше свикнал с презрението, изписано върху бледото ѝ лице.

— Което означава, че не ти пука.

Аргонавтът потръпна, сякаш Изадора го беше зашлевила. Изглежда, тя дори не можеше да допусне мисълта, че той също можеше да се тревожи за съдбата на Грифон. Също както го правеше и тя. А и от къде на къде? Принцесата го смяташе за копеле и почти не грешеше. А като си спомни за какво си мислеше преди няколко минути, трябваше много бързо да намери начин да се махнат от този остров, преди пъкленият план на Аталанта да е проработил. И щеше да е по-добре за всички, ако Изадора продължаваше да го смята за истински гадняр.

В действителност това го нараняваше. Точно както ставаше винаги когато тя отказваше да го погледне в очите или извърщаше глава на другата страна, когато го срещаше в замъка. Но нямаше друг начин.

— Да, права си, принцесо — промърмори Деметрий. Той сложи ръце на кръста си и се втренчи в нея. — На мен не ми пука, по дяволите!

Изадора стисна устни. Тя кръстоса ръце и сведе поглед към краката си. Ако все още я болеше или беше разстроена, не го показваше по никакъв начин. Ала съдейки по напрегнатите ѝ рамене, принцесата беше ядосана. Което беше добър знак. Той искаше точно това от нея, нали?

— Къде сме, по дяволите? — попита Изадора, без да повдига очи.

О, да, настроението ѝ се менеше точно така: от силен страх до гняв за няколко секунди, и то единствено благодарение на него — на Деметрий. Е, добре де, щеше да му е по-лесно да си има работа с раздразнена жена, отколкото с изплашена и безпомощна глезла.

Аргонавтът разкрачи нозе и кръстоса ръце.

— Ами, защо ти не ми кажеш? След като явно си експерт по въпроса. Къде си мислиш, че сме, дявол да го вземе?

— Харпии и диви вепри...

— Калидонски вепри. Има огромна разликата.

— Няма значение. Те всъщност не съществуват.

— Така ли? Ами кажи го на двете мъртви чудовища там долу, на плажа.

Изадора го погледна в очите. Оказа се, че не беше чак толкова ядосана. Под маската на силната жена се криеше уплашено момиче.

Ската, само това му липсваше!

— Аргонавтите са ги унищожили — възрази му тя — преди хиляди години. Това е първото нещо, което са направили по заповед на Зевс: да обходят света и да съберат всички чудовища, които предизвикват хаос сред смъртните, и да ги унищожат. Това е написано във всички учебници по история. И те са го направили. Те...

— Това означава само едно: че учебниците ти по история грешат. Ако поне веднъж беше напуснала палата, който наричаш свои покои, щеше да го знаеш. — И докато се стараеше да не обръща внимание на изумлението ѝ, добави: — Огледай се наоколо. Аргонавтите не са ги убили. Те са събрали всички чудовища и са ги затворили тук; в средата на Йонийско море. А с нашия шибан късмет, двамата се озовахме точно сред тях.

Изадора беше много учудена.

— Йонийско море? Островът на Пандора не съществува. Това е невъзможно. Той...

— На мен ми изглежда много реален. — Деметрий погледна към небето и видя, че слънцето почти се беше скрило зад хоризонта. Здрачът настъпваше бързо и не разполагаха с време. Свежите трупове долу щяха да се превърнат в притегателна сила за неприятности. Дватамата с Изадора трябваше да се махнат оттук, преди всяка грозна твар да се е събудила и да е тръгнала на лов.

Далеч в гората под тях се разнесе кръвожаден вой. Изадора погледна натам. Очите ѝ се отвориха толкова широко, че около златистокафявите ириса сякаш се очерта бял кръг.

— Това ми прозвуча напълно истинско. Нека да отложим спора ни за по-късно, става ли? Трябва да вървим.

— Почакай! — извика тя, когато Деметрий отново се наведе към нея. — Отвори портал и ни отведи у дома.

Мъжът стисна зъби.

— Не мога.

— Защо не можеш?

— Защото каквото и да ни засмука тук, ме лиши от способността ми да отварям портал.

Иза притисна длан към гърдите му и Аргонавтът я вдигна на ръце. Ръката на принцесата беше топла и толкова нежна, че кожата му започна да пари и потръпва. Това усещане хем се харесваше на Деметрий, хем не.

— Деметрий...

В името на Хадес! Изобщо не му харесваше начинът, по който принцесата произнасяше името му. Не му харесваше този удивително мек, напевен тембър на гласа ѝ или звуците, които се отронваха от устните ѝ. И той изобщо не си мислеше какво би било да чуе как тя произнася името му, докато е гола под него, отметнала глава назад...

— Пандора не може да е истинска! Това не е възможно!

— И защо не, по дяволите? — Деметрий отблъсна видението, което се завъртя в главата му и погледна към лицето на принцесата. То беше изпълнено с недоверие. Аргонавтът едва успя да запази безстрастното си изражение, когато по кожата му плъзнаха тръпки и в съзнанието му проблесна спомена за прозрачното черно negliже, с което беше облечена Изадора, когато я откриха; начинът, по който кожата ѝ проблясваше под черната материя; извивката на бедрата, закръглеността на гърдите, меката трапчинка на пъпа...

Изадора прошепна:

— Защото, ако тези същества са истински и Пандора не е измислица, това значи, че митът също не е измислица. А според митологията островът не може да бъде напуснат. Никой, който е попаднал тук, не е оживял, за да разкаже.

Сякаш Деметрий не го знаеше! Здравей, реалност!

„Добре дошла в моя Ад, принцесо!“

Да умре на Пандора не беше най-големият му страх. Деметрий много повече се страхуваше да остане насаме с Изадора.

Той се насочи към дърветата.

— Значи, принцесо, ще ни се наложи да намерим начин да докажем, че митът е измислица.

— Да, но...

Към воя по-долу се присъедини и писък. Иза стисна по-силно рамото на Деметрий и инстинктивно се притисна към него. В отговор кожата на Аргонавта се затопли. Под пръстите на принцесата плътта му сякаш се зареди с електричество, чийто заряд се спусна натам, където гърдите ѝ се притискаха в неговите, а после се спусна надолу и нахлу в слабините му.

Само това му липсваше на Деметрий в момента. Той стисна зъби, докато усети болка. И се постара да говори с гадния си за-нищо-не-ми-пука тон:

— Повече ми харесваше, когато беше в безсъзнание.

* * *

Орфей гледаше към Грифон от далечния ъгъл на стаята. Брат му лежеше на леглото, а над главата му пиукаха и шумяха монитори. Кабели и системи бяха включени към ръцете му, отпуснати върху тънкото одеяло, с което беше завит. Гърдите му се повдигаха и спадаха така, сякаш Грифон спеше дълбоко, а лицето му изглеждаше както винаги. Само че нищо не беше същото.

Три дни. Грифон беше в безсъзнание от три дни и Калия не можеше да направи нищо, за да го събуди. Демонът в Орфей се разкъсваше от желание да сграбчи лечителката и да я разтърси, докато не го излекува, но арголейската му половина го караше да подпира

кротко стената на тази стая, на петия етаж на замъка. Орфей беше кръстосал ръце пред гърдите си, изпълнен с желание брат му да се изправи и да започне да го ругае така, както го беше правил хиляди пъти през годините.

Калия се приближи към леглото и погледна към монитора над главата на Грифон. Измери пулса му и записа цифрите на клипборда. После отстъпи назад и ги въведе в лаптопа на масата до прозореца. Дочул стъпки, Орфей обърна глава. Влезе Зандер и напрегнато му се усмихна.

— Здравей, приятелю.

Орфей отново погледна към леглото.

— Зандер!

Калия с облекчение и изненада остави клипборда настрана и се приближи, за да прегърне светлокосия Аргонавт.

Той кимна към леглото:

— Как е той?

— Нормално — простичко му отговори лечителката. Прекалено простичко.

— Кога си почивала за последен път, Тея!

— Аз... — Калия погледна към Орфей — Нямам нужда от почивка, добре съм.

— Не, не си добре — отвърна ѝ Зандер. — Едва се държиш на краката си от умора. Дори ти имаш граници. — Той свали стетоскопа от врата ѝ и го сложи на масата до нея. — И не спори.

— Но...

— Орф? Отсреща има празна стая. Калия има нужда от час-два почивка. Ще я повикаш, ако нещо се промени, нали?

Орфей не отмести очи от леглото. Щеше да е по-добре двамата да тръгнат, вместо да останат тук и да спорят.

— Тръгвайте.

— Да вървим — и Зандер поведе Калия към вратата.

Тя се спря на прага.

— Орфей...

Той стисна зъби така, сякаш безпокойството в гласа ѝ му идваше прекалено.

— Ще те повикам, ако нещо се промени.

— Добре — отговори тихо Калия, но той забеляза напрежението, което се появи в очите ѝ. И страданието върху лицето. От което онова място в гърдите му, което и без това беше напрегнато като кожата на барабан, се опъна още по-силно.

Зандер и Калия излязоха в коридора. Стъпките им се отдалечиха по гладкия мраморен под, а после с прищракване се затвори вратата. Острият слух на Орфей долови шумоленето на дрехи и звукът на устни, слели се в страстна целувка.

Въпреки затворените врати и звуконепроницаемите стени, прекалено изостреният му слух можеше да чуе всяко захапване, засмукване и облизване. Обикновено му доставяше извратено удоволствие да знае с какво се занимава двойката в съседната стая, но сега всичко, за което можеше да мисли, беше само, че ако нещо не се промени, Грифон никога повече нямаше да има възможност да направи подобно нещо. Нямаше да изпита нито прилив на страст, нито плътския огън на желанието. Не и със своята половинка. Нито с някоя друга жена. Никога повече. И виновен за това беше единствено Орфей.

Двамата не бяха в добри отношения и то основно заради него. Въпреки годините, през които беше обиждал брат си, като се надсмиваше над онова, което правеха Аргонавтите, Грифон не се беше отрекъл от него. Той беше истинският герой. Орфей неведнъж беше твърдял на по-малкия си брат, че усилията по спасяването му не си струват. Но Грифон не му беше повярвал.

— О, Зандер, — шепнеше Калия в отсрещната стая, — нищо не му помага; не се подобрява от нищо.

— Изминаха едва три дни, Тея. Получил е прекалено тежка рана.

— Ти не разбираш. Раната на хълбока му почти е заздравяла. Аз ти говоря за онова, което магьосникът е направил с него.

— Ти каза, че изгарянията по кожата му са изчезнали. Аз си мислех...

Калия го прекъсна:

— Те изчезнаха, но днес направих някои допълнителни изследвания — и тя понижи глас: — Зандер... това изгаряне е заседнало вътре в гърдите му и нараства.

Настъпи мълчание. Орфей превърташе в главата си думите на Калия и се мръщеше озадачено.

— За какво говориш?

— Не зная — прошепна тя. — Изглежда, че изгарянето или енергията, или както и да се нарича там, го поглъща отвътре.

— Поглъща го? — повтори Зандер. — Но как е възможно? Ти каза, че Грифон се подобрява и че става все по-силен с всеки изминал ден?

— Зная. — Орфей си представи как Калия притиска ръка към челото си, докато се опитваше да разбере какво пропуска. Той неведнъж я беше виждал да прави този жест през последните няколко дни. И въпреки че много му се искаше да я разтърси и да я накара да стори нещо, осъзнаваше, че тя така или иначе го прави. — Изпробвах всичко. Дори извиках Макс на помощ, за да увеличим мощта на целителната енергия, но не се получи. С каквото и да го е улучил магьосникът, това нещо е ужасно силно...

Макс, синът на Калия и Зандер, притежаваше способността да пренася енергията и помагаше на майка си, когато тя използваше силите си на лечител. Но Орфей се разтревожи не от факта, че лечителката имаше нужда от помощта на Макс, а това, което Калия премълча, когато прекъсна предположението си.

— И какво означава това, Калия?

— Това означава — прошепна тя, — че не мога да направя нищо за него. Унищожават се не тялото, а душа му. Способностите ми не са толкова силни, за да я изцелят. Нищо не е способно да го направи. Дори и да разбере как да спра уврежданията, ако той се събуди сега, ще бъде променен, Зандер. Душата му умира късче по късче.

В гърлото на Орфей се образува буца и погледът му се отмести към лицето на брат му.

Не, това беше невъзможно!

Беше лъжа. Той също беше получил силен удар от Апофис в онази битка. Зарядът беше достатъчен, за да го запрати в стената, но Орфей успя да се съвземе и да се изправи. За разлика от Грифон.

Между двамата имаше само една съществена разлика. Като братя, те имаха общ баща и родословие, което ги свързваше с древния герой Персей. Във вените им течеше еднаква кръв, която ги правеше по-силни и по-здрави от останалите. Но въпреки всичко Орфей се беше измъкнал от схватката си с Апофис без драскотина.

Защото беше наполовина демон. Защото онова, което живееше в тях, живееше и в него. Той нямаше душа, която да бъде унищожена.

Напрежението в гърдите си, което досега успяваше да сдържи, изведнъж се скъса като ластик. Стаята се освети от зелено сияние, когато сивите му очи се превърнаха в очите на демон.

— Каза ли на Терон? — дрезгаво попита Зандер.

— Не, аз... не зная какво да му кажа.

Настъпи мълчание, след което Зандер предложи:

— Ела тук, Тея, все ще измислим нещо. — Отново се чу шумолене на дрехи. — Имаме още време.

Но Орфей беше сигурен, че не разполагаха с време. То свършваше.

Тежестта на вината го притисна. Да, отговорността за случилото се беше негова. Той беше отвел Иза при вещиците. И макар че нямаше пряка вина за похищението ѝ, той ги беше изкушил да го направят. А после беше стигнал още по-далеч — беше се превърнал в причина за смъртта на Грифон. Защото си мислеше, че може за няколко часа да си поиграе на герой и сам да спаси принцесата. И в края на краищата, прецака всичко.

В съзнанието му изведнъж проблесна мисъл за сферата на Кронос. Дори с липсващите камъни на четирите стихии — земята, вятъра, огъня и водата — сферата беше изключително мощна. Тя беше спасила Макс, когато момчето беше избягало от Аталанта и демоните ѝ. Може би тя щеше да може да спре онова, което убиваше Грифон?

Орфей се втурна към вратата и бързо слезе по стълбите. Прислужниците, сновящи напред-назад, можеха да предупредят Калия, ако настъпеше промяна в състоянието на Грифон, преди завръщането му. Не му пукаше, че щом извади сферата от скривалището ѝ, ще наруши собствените си добре обмислени планове. Вече нямаше значение, че е на път да се откаже от всичко, което някога беше желал. Важен беше единствено Грифон.

Което си беше шибана ирония, нали? Никога не беше давал пукната пара за някого друго. И сега кой да допусне, че у бездушното създание можеше да има съвест?

Озовал се във фоайето на замъка, Орфей се спря на блестящия мраморен под, затвори очи и си представи магазина си на „Коринт авеню“. Той не обърна внимание на гласа на разума, който го предупреждаваше, че Аргонавтът без душа е изключително опасно създание.

ГЛАВА ОСМА

„Повече ми харесваше в безсъзнание.“

Страхът, обхванал Изадора, се трансформираше във възмущение при всяка стъпка на Деметрий. Ами да, тя също го харесваше повече, когато не беше в съзнание.

И вместо да продължи да спори, което нямаше да доведе до абсолютно нищо, принцесата започна да размишлява за случилото се с нея по време на престоя ѝ при вещиците. Имаше смътен спомен за монотонно пеене. Обреден кинжал. Ръце, които я къпеха. Странните образи нямаха смисъл, но Иза беше сигурна, че бяха направили нещо с нея в онзи студен и усоеен замък. Нещо, което би обяснило резките промени в настроението ѝ по отношение на Деметрий. Да е привлечена от него? Възбудена? Да изпитва болезнена потребност? Би било неприлично и нелогично принцеса да изпитва подобен род физическо влечение към Аргонавт. Особено към най-големия гадняр сред тях. И то сега, когато животът ѝ беше в опасност. И когато по необясними причини, беше затворена тук, заедно с него, за неопределен период от време.

Изад дърветата около тях отекна рев. Тя се напрегна, но не се вкопчи в Деметрий. Не изпитваше желание отново да ласкае самолюбието му. Страхът ѝ по никакъв начин нямаше да ги измъкне по-бързо от острова.

Могъщи кипариси бяха израснали на скалния ръб, който се спускаше в дълбок и почти отвесен двестаметров каньон. Изадора огледа ширналите се тъмни планински възвишения в далечината и реката долу, която криволичеше през тясната долина подобно на блестяща мазка синя боя върху наситенозелен фон. После погледът ѝ се спря върху руините на хълма вдясно. Избледняващата светлина пречеше да се видят добре, но явно Деметрий също беше видял рушащата се каменна постройка едновременно с нея, защото мълчаливо закрочи нататък. Стръмният склон беше покрит с камъни и трева. Диви смокини и акации бяха превзели пътя, който водеше към

развалините. Изадора усети аромата на градински чай, мащерка, розмарин и риган, който се усилваше с приближаването им.

Отначало принцесата помисли руините за останки от древен храм, но когато контурите им станаха по-ясни, тя успя да долови военното им предназначение. Малкото, което знаеше за Пандора, бързо премина през съзнанието ѝ — на Пандора не съществуваше живот. Защото никой не би могъл да оцелее сред чудовищата.

Вятърът изсвистя покрай лицето ѝ и по гърба ѝ се плъзна тръпка. Бързо гаснещата светлина хвърляше тъмните си сенки върху камъните и полуразрушените стъпала. Кипариси, палми и евкалиптови дървета делиха върха на хълма с руините, чийто вид наподобяваше на природен феномен.

Деметрий постави принцесата върху изроненото стъпало и пъкна в ръката ѝ късо копие.

— Ето, вземи, докато огледам наоколо.

Тя мълчаливо взе оръжието. Върхът му си оставаше все така остър, но тя се съмняваше, че ще може да го използва като оръжие. Особено сега, когато дори не можеше да се изправи. Но въпреки всичко, копието беше по-добре от нищо.

Покрай предната част на фасадата на полуразрушената постройка все още можеха да се видят изправени масивни колони. Деметрий се насочи към тях и се скри от погледа ѝ. Някъде от другата страна на долината се разнесе писък, който се понесе по въздуха като зловещо предупреждение.

По гърба на Изадора отново се плъзна тръпка, но този път не от студ, а заради усещането, че нещо се спотайва в сенките. Как, в името на всички богове, Деметрий беше успял да отвори портал точно сред демоните? И не за пръв път, откакто се беше събудила, тя имаше усещането, че Аргонавтът не ѝ казваше цялата истина.

Минутите се проточиха. Изадора се опитваше да подреди парченцата на спомените, които хаотично се въртяха в съзнанието ѝ, но с всяка изминала минута раздражението ѝ растеше и тя започна нервно да потропва с пръсти по копието. Чуваше се само свистенето на вятъра сред клоните на дърветата и храстите. И тъкмо когато принцесата реши, че Деметрий окончателно я беше зарязал на произвола на съдбата, той се появи от далечния ъгъл и тръгна по осеяната със скали и камъни земя към нея.

Сърцето на Изадора се разтуптя, когато го видя, и това я накара стреснато да си поеме дъх. Когато Аргонавтът се приближи, погледът ѝ се насочи към голите му гърди, покрити с тъмни косъмчета, а после и по мускулите, които се движеха под загорялата му кожа. Раната върху корема му вече беше хванала коричка. Черният му панталон беше целият в петна от кръв и разкъсан на едното коляно. Краката му бяха боси — явно беше изгубил някъде обувките си — и така приличаше много повече на смъртен, отколкото на Аргонавта, който тя познаваше. Но именно лицето му я привличаше неудържимо. Решителни тъмни очи, скули и брадичка, покрити с набола двудневна брада се допълваха от устни, присвити заплашително.

От вида му, нещо в принцесата се размърда; нещо, което определено не беше възбуда, а по-скоро облекчение, че не беше сама. Да, трябваше да е това.

Когато Деметрий се приближи, погледът на Изадора се съсредоточи върху извивката на устните му и в главата ѝ изненадващо се разнесе дрезгавият му глас. Само че не онзи, назидателният и гневен тон, с който Аргонавтът обикновено се обръщаше към нея. Този глас звучеше ниско, дрезгаво и беше изпълнен с емоции.

„Събуди се, кардия! Отвори очи, за да зная, че си тук. Моля те, отвори очи, кардия!“

Кардия. Сърце мое. Защо би я нарекъл така? Пулсът на Изадора се забави, а после препусна лудо.

Деметрий се спря в подножието на стълбите и прокара пръсти през разрешената си коса, докато оглеждаше наоколо.

— Изглежда, че няма никого. Вероятно е някакъв стар пост. И предполагам от древни времена. Покривът в голямата си част липсва, но поне стените са здрави. Близо до основната зала има няколко стаи, където можем да се подслоним за през нощта.

Изадора трудно осмисляше думите му. Тя все още се опитваше да разбере смисъла на онези, които се въртяха в главата ѝ. Дали беше спомен? Или видение от бъдещето? И дали Аргонавтът беше изрекъл думите към нея?

Тъмните очи на Деметрий се плъзнаха по принцесата.

— Какво ти става?

Резкият му глас я извади от унеса, в който беше изпаднала и тя премигна, макар сърцето ѝ да продължаваше да препуска лудо.

— Аз...

Воинът се намръщи, когато се наведе и я взе на ръце.

— След като не ми помагаш, може поне да не ми пречиш.

Тя остана безмълвна, защото все още не можеше да разбере какво се случва и защо. Деметрий я носеше към основната зала, която беше заобиколена от два реда колони — нащърбени и изронени от времето, но все още гордо извисени към небето. Иза се съсредоточи върху онова, което я заобикаляше, вместо върху силната ръка под коленете си или голата кожа на гърдите му, която се притискаше към хълбока ѝ. Или топлината, която сякаш се излъчваше от всяка клетка на тялото му.

Очите ѝ внимателно оглеждаха светлите и тъмните участъци. Покривът липсваше, но стените наоколо все още се извисяваха като защитни бариери, докато отгоре надничаха първите проблясващи звезди. Преди да стигне до средата на залата, Деметрий сви встрани, премина под една от арките и двамата се озоваха в осмоъгълна стая.

Лишените от стъкла прозорци гледаха към долината. Лекият бриз проникваше в стаята през островърхия покрив, който на места липсваше. Върху пода имаше слой от счупени глинени съдове, ръждиви метални остатъци и суха трева. Деметрий сложи Изадора върху голям камък срещу стената, чиито широки прозорци гледаха на изток. Той поразчисти с крак отломките и каза:

— Ще се върна.

Когато Деметрий я погледна, сърцето на Изадора отново се разтуптя. И понеже беше прекалено заета да се чуди какво не е наред с нея, дори не му кимна в отговор. Намръщен, Аргонавтът поклати глава, премина под арката и се скри от погледа ѝ.

Останала сама, Иза вдиша дълбоко няколко пъти и се опита да се успокои. Това помогна малко. *Кардия*. Тя беше почти сигурна, че Деметрий я нарече така и когато се катереха по онази стълба на скалата.

През прозореца в стаята долетя слаб звук. Зарядвана от разсейването, каквото и да е то, Изадора докуцука до ниския перваз и се наведе, за да може да погледне по-добре.

Оголената скала от тази част на крепостта се спускаше почти отвесно надолу към морето, чиито вълни бурно се разбиваха в подножието ѝ. Меката лунна светлина образуваше зловещи сенки

върху неравната земна повърхност, но във водата блестеше като красива пътека. Що се отнася до самата крепост, мястото беше идеално. Нищо не би могло да изненада обитателите ѝ. И никой не би могъл да ги нападне без предупреждение. Вероятно те дори нямаше да бъдат забелязани, ако някой не запалеше огън или не изпратеше димни сигнали. Това беше достатъчно, за да накара безпокойството на принцесата да намалее. Поне за момента.

Очите на Изадора отново обходиха скалата и веднага се спряха върху Деметрий, щом той се появи на нея, и повече не се отместиха. Лунната светлина хвърляше сенки върху мускулестия му торс, като го подчертаваше още повече. Застинала неподвижно, принцесата гледаше как той се обърна с лице към водата и си пое дълбоко дъх. Точно както го беше направил и на каменната издатина. След това протегна ръце напред и затвори очи. Гласът му, понесен от вятъра, звучеше повече като монотонен шепот. Деметрий бавно се завъртя. Устните му се движеха, но думите се чуваха приглушено. Той описа пълен кръг, после коленичи и взе шепа пръст, която пусна да изтече между пръстите си, преди да се изправи. След което заобиколи руините и се скри от погледа ѝ.

Разтревожена, Изадора се отпусна върху хладния под. Мисълта, че Деметрий не беше онзи, за когото го смяташе, отново се прокрадна в съзнанието ѝ.

Тя обви ръце около себе си и се придвижи до ъгъла, където можеше удобно да облегне глава на стената. Чувстваше се толкова изморена. И безсилна. И то не само заради счупения си крак. Имаше нещо друго. Нещо от преди, по време или след времето, прекарано при Апофис. Нещо, което тя не можеше да си спомни, но което тежеше в душата ѝ. В момента се чувстваше прекалено измъчена и изтощена, за да може да си спомни.

Коремът ѝ звучно се обади, но принцесата не му обърна внимание. В този миг, тук, в руините, тя се почувства в безопасност. И не искаше да знае дали това беше свързано с Деметрий. Просто искаше да забрави.

Вдиша дълбоко, а после бавно издиша. Това я отпусна и Иза се облегна на стената, когато сънливостта я надви. Но мислите ѝ продължаваха да се въртят около видяното и около образа, който не искаше да отстъпи.

Деметрий.

Мракът я обгърна, придоби сив оттенък и започна да изсветлява. През сенките на мъглата тя видя мъжа, който стоеше на скалата, протегнал ръце, докато вятърът си играеше с косата около лицето му. Той изглеждаше едновременно като Аргонавт, магьосник и бог. И чуваше гласа му. Дълбок и звучен. Толкова дяволски сексуален, че предизвикваше тръпки в тялото ѝ.

„Събуди се, кардия! Отвори очи и ме погледни!“

Тя го направи. Бавно. И премигна няколко пъти, защото не се намираще в древната крепост, а в сумрачна стая, осветена от трепкащия пламък на хиляди запалени свещи. Масивни мраморни колони заобикаляха възвишение, върху което имаше плоска гранитна плоскост, наподобяваща олтар. Върху страничната част на олтара имаше изсечени символи, както и по средата на всяка една от колоните. Принцесата не можеше да ги види добре, но смътно ги разпознаваше.

После видя и себе си, облечена в къса черна роба до средата на бедрата. Тя нямаше копчета и красиво разкриваше шията, хълмчетата на гърдите ѝ и долината помежду им. Крака на принцесата бяха голи, а косата ѝ в див безпорядък се виеше около лицето — имаше вид на сексуална богиня, изпратена да съблазнява. Излегнала се в кървавочервено кадифено кресло, тя се взираше в порочните, изгарящи я очи на Деметрий така, сякаш съвсем скоро смяташе да го съблазни.

„Толкова дълго те чаках“

Устните му не помръднаха, но думите прозвучаха в главата на Изадора. Тялото ѝ отвърна с взрив от топлина, която предизвика у нея диво и неконтролируемо желание. Топлината се сгъсти и по устните ѝ се плъзна бавна усмивка. Тя леко се изправи от ложето си, пресече небрежно стаята и изкачи трите мраморни стъпала пред огромния каменен олтар; там, където я очакваше той, облечен само в черен копринен панталон, смъкнат ниско на бедрата му.

Когато се приближи, мъжът я хвана за ръката и я придърпа към себе си за гореща и страстна целувка, удоволствието, от която достигна чак до върховете на пръстите на краката ѝ. Изадора усети капитулацията си под натиска на желанието и страстта. Деметрий

също я усети. Той обгърна талията ѝ с ръце и я повдигна. Положи я леко върху каменния олтар и развърза черния колан на дрехата ѝ.

Когато двете половинки на робата се разтвориха, голото тяло на принцесата затрепери.

„Отвори очи, кардия, и ме погледни“

Тя бавно се подчини. И се задъха, когато чертите на лицето му се раздвижиха и придобиха облика на владетеля на Подземния свят.

Върху лицето на Хадес имаше победоносна усмивка, когато очите му се впиха в голата женска плът. Ужасът я накара да разтвори устни, за да изкрещи, но единственото, което чу, беше гнусният глас на бога, когато ръката му запуши устата ѝ:

„Скоро ще бъдеш моя!“.

* * *

Деметрий спря под арката и се вслуша в бавното и спокойно дишане на Изадора.

Слава на боговете, тя спеше.

Ужасно уморен, той притисна длан към прохладния камък, докато се съпротивляваше на желанието си да я погледне. После си спомни за страха в очите ѝ, когато ги нападнаха на плажа. И когато счупи отново крака си. Както и по-късно — когато трябваше да наложи заклинанието за невидимост на онази скална ниша, за да не може проклетата харпия да ги открие.

За съжаление, спомни си и за отвращението, което видя изписано върху лицето ѝ.

В стомаха му се надигна горчивина, когато си спомни и за начина, по който Изадора беше произнесла думата „магьосник“. Но той приветства добре познатото чувство и разсейването, което то му донесе. Отгласна се от стената и се насочи към северозападния ъгъл на руините, който беше събудил любопитството му.

След като беше наложил защитното заклинание, можеше да диша по-спокойно. Нито едно чудовище, което дебнеше в сенките, не би могло да преодолее създадения от него кръг. Поне засега. В действителност, той не притежаваше такава сила и мощ, че да го наложи за неопределено дълго време. Утре вечер отново трябваше да

направи шибаното заклинание и имаше голям шанс то да не проработи. А ако трябваше да разчита на късмета си...

Деметрий стисна зъби, докато слизаше по четирите прашни стъпала, които водеха към друга част и друго помещение. Той подозираше, че това вероятно е било кухнята или столовата, но сега не беше нищо повече от купчина камъни, отложена и натрупана с годините пръст и открито небе. Звездите блещукаха над главата му, а луната осветяваше неравния под и го покриваше със сенки. Аргонавтът стигна до ъгъла и спря до петнадесетсантиметровия процеп в камъните. Оцелялата част от стената тръгваше от пода и стигаше до мястото, където преди се е съединявала с таван, не по-нисък от три метра.

Но сега останките от двете стени се събираха под формата на буквата „Г“.

Съществуваше голяма вероятност да не обърне внимание на това място, но днес, когато мина оттук, случайно усети върху лицето си прохладен въздух. И сега беше любопитен. Прокара върховете на пръстите си по края на цепнатината. Въздухът, който проникваше през процепа, беше свеж, но не и студен. Деметрий се опита да хване края на стена и да я издърпа. За негова изненада успя да го направи лесно и тя се отвори, подобно на врата.

Пространството зад нея беше достатъчно широко, за да му позволи да се притисне вътре. Той постоя неподвижен известно време, докато очите му се адаптират към тъмнината. Лунната светлина зад гърба му осветяваше друга стена, също изградена от камък.

Воинът възнамеряваше да се обърне и да си тръгне, когато по голия му крак се плъзна прохладен повей. Деметрий коленичи, прокара пръсти по долния край на камъка и напипа цепнатина от няколко сантиметра, която съответстваше на ширина на вратата.

Досети се, че стената е фалшива, и отстъпи назад дотолкова, доколкото беше възможно в тясното пространство. Присви очи и видя, че пред него имаше извита арка на врата, а не обикновен камък. Той притисна длан в центъра ѝ и натисна. Нищо. После погледна нагоре и успя да различи едва забележимия древен текст около рамката на вратата, вдълбан в камъните. Едва видим и все още разбираем, но почти заличен от времето и силите на природата.

„Само онзи, който е избран, ще влезе в това свещено място. Изречи «аз съм герой» и влез“.

Обхвана го лошо предчувствие. Какво свещено място би могло да има на този жалък остров? Смръщил чело, Деметрий още веднъж прочете думите. Очевидно беше, че е загадка, а той никога не е бил добър в разгадаването им. Защото не беше заинтересован. Но все пак...

Воинът погледна ръцете си и в ума му се появиха две думи. Древното арголейско название на Безсмъртните Пазители. Име, което аргонавтите вече не използваха, защото беше остаряло.

— Айониос Кидемонас.

В мрака се разнесе стържещ звук и вратата сама се отвори навътре.

— Охо!

Деметрий стъпи на кръглата площадка, от която започваха широки и прашни стълби, които се виеха подобно на спирала и изчезваха в черната бездна надолу. Аргонавтът се ослуша, но долови единствено бързото туптене на собственото си сърце. Забеляза до себе си метален пръстен, забит в камъка, горе-долу на нивото на раменете му, а в него — нещо, което приличаше на факла.

Той махна паяжините по нея и я свали. Докосна омотаната около единия ѝ край тъкан, вдигна пръст до носа си и подуши.

Масло.

Опасенията му се превърнаха в тревога и всичките му чувства преминаха в състояние на бойна готовност. Дали наистина двамата с Изадора бяха сами на този остров?

Деметрий измърмори едно от леките заклинания, което помнеше от детството си, махна със свободната си ръка над факлата и загледа как нарастващият пламък осветява спираловидна стълба, която слизаше надолу. По стените затанцуваха зловещи сенки. Воинът стъпи на първото стъпало. После на второто. И продължи надолу, като не пропусна иронично да отбележи, че през последните два дни беше използвал дара си много повече, отколкото през последните две столетия взети заедно.

Стълбището се спускаше почти девет метра надолу. Тук въздухът беше по-хладен и по-застоял и на последната стълба Деметрий вдигна факлата, за да освети огромното пространство пред себе си.

— В името на майката на Зевс... — прошепна той.

От двете страни на дългата зала имаше масивни мраморни колони, които се извисяваха от пода към тавана. Помежду им имаше по един дървен сандък, обкован с желязо — три отляво и три отдясно. На отсрещния край на залата имаше още един сандък, който беше много по-голям от другите шест, украсен със златен метален обков и символ, принадлежащ на Херкулес.

Деметрий се приближи към широката каменна маса, която стоеше на възвишението в центъра на стаята, и наведе факлата, за да може да прочете думите, изсечени в камъка.

Айониос Кидемонас

Аргонавтът бавно се завъртя, докато очите му обхождаха сандък след сандък. Върху всеки от тях имаше различен гръцки символ. Косъмчетата по тила на Деметрий настръхнаха.

Залата на героите. Не, това не можеше да е истина!

В гърлото му сякаш заседна буца. Това не можеше да е истина. Само не и на този остров, скрит от целия свят.

Погледът му се спря върху втория от редицата сандъци, отмина към следващия... Но бързо се върна назад и повече не се отмести. Деметрий се съсредоточи върху древния символ на своя прародител Язон и бавно се приближи.

Сърцето му се разтуптя лудо, когато спря пред сандъка. Той се огледа и видя още метални пръстени в колоните, чието предназначение явно беше да крепят източниците на светлина. Промуши факлата в най-близкия пръстен, присви пръсти и отново се съсредоточи.

Сандъкът нямаше ключалка. И явно нямаше никаква нужда от заклинания. Деметрий хвана ъгъла на капака и го повдигна. Металните панти проскърцаха, докато се отваряха. Аргонавтът погледна вътре и застина.

— Дявол да го вземе, не може да е истина!

Пръстите му се плъзнаха по златното руно. Той внимателно го повдигна от сандъка и се втренчи в митологичния предмет, който не беше нищо повече от череп на овен с рога и кожа, покрита със златни къдрици. Търсенето на Златното руно се беше превърнало в голямото

приключение на Язон и това пътуване го беше издигнало до статуса му на герой. Мисията, по време на която беше попаднал под чара на Медея. А това се беше превърнало в двигател за редица събития, които вече нямаше как да бъдат променени. И които бяха сложили отпечатък върху съдбата на Деметрий така, както и върху всички потомци на Язон.

Руното не му направи никакво впечатление. Той го повъртя в ръце, но не откри дори частица отзвук на сила от проклетата вещ. Само кости, козина и история. Намръщен, Деметрий го остави настрана и когато отново погледна в сандъка, усети прилив на вълнение.

— А, това вече е нещо друго.

Паразоният с черна дръжка, украсена с червени скъпоценни камъни, идеално легна в дланта му. Деметрий замахна първо наляво, после надясно, а след това напред.

— Само че...

Аргонавтът докосна с другата си ръка острият му ръб и се намръщи, когато оръжието разряза кожата на пръста му толкова дълбоко, сякаш току-що го бяха заточили.

Деметрий поднесе показалец към устните си и засмука раната, докато кръвта спря и той усети кожата си да зараства. Избърса пръсти в панталона си и отново погледна в сандъка. Усмихна се, когато откри щит и нагръдник, върху които стоеше символа на Язон, а после и сандали.

— Най-накрая да направиш нещо за мен.

Деметрий остави паразония и щита на масивната каменна маса и се наведе, за да обуе видимо поизносения сандал.

Не можеше да се сравни с чифт обувки, но беше хиляди пъти по-добре от това да ходи бос. Той беше оставил ботите си на плажа и оттогава не преставаше да се ругае сам, че се беше събул. Но когато погледна отново в сандъка, разбра, че вътре имаше един-единствен сандал, а не чифт.

— Както винаги.

Той събу сандала и го върна обратно. Порови още вътре и намери книга със заклинания, която вероятно принадлежеше на Медея, торбичка с камъни с неизвестно предназначение, килимче от овча кожа, одеяла и няколко черни свещи.

Отвращението му към магьосничеството отново се надигна, но с чудовищата, с които се беше сблъскал през последните два дни, осъзнаваше, че няма право на избор. По дяволите, той беше готов да използва всичко. Деметрий нахлузи ножницата на паразония през глава и пъкна оръжието в нея. Върна останалите предмети в сандъка и пристъпи към следващия, върху който беше гравирани символа на Ахил. Повдигна капака и се усмихна, когато взе в ръка оръжието, което наподобяваше на назъбения клон на пеликан.

Върхът на легендарното копие на Ахил, което беше позволило на знаменития герой да надвие враговете на Агамемнон. Можеше да се закълне, че Зандер няма да има нищо против да го хване в ръка. Деметрий обърна находката си към светлината. В момента това беше само студен, потъмнял метал.

Аргонавтът се местеше от сандък на сандък като набеязваше предметите, които можеха да им бъдат полезни. Когато приключи, събра всичко, от което можеха да имат нужда през нощта, върна обратно безполезното, затвори сандъците и тръгна към стълбите.

На върха му воина изгаси факлата и я върна в халката на стената. Едва беше успял да премине през вратата, когато тя се захлопна зад гърба му с оглушителен трясък.

Много мило! Това беше най-добрата дяволска система за безопасност, която изобщо беше виждал.

Над руините цареше пълна тишина, докато Деметрий вървеше към основната зала и малката стая от северната ѝ страна, където беше оставил Изадора. Ако имаше късмет, принцесата все още трябваше да спи. Той щеше да я завие с одеялото, което беше открил, и да се настани от другата страна на основната зала, където беше забелязал още една малка стая с изглед към склона и долината.

Деметрий изкачи четирите стъпала до основната зала и разтърка лицето си с ръка. Беше на около двадесет метра от целта си, когато чу вика на Изадора.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Когато Орфей се върна, в замъка цареше суматоха. Той се беше пренесъл директно в коридора на петия етаж, до стаята на Грифон, и се разтревожи, когато от нея се разнесе метален грохот.

— Губим го! — извика Калия.

Датчиците на приборите пищяха и пукаха. Нещо твърдо стържеше по пода. Орфей се опита да се промуши между двамата Пазители на прага, но беше все едно да се опитва да плува в океан от камъни.

— Не влизай! — каза някой до ухото му и върху двете му ръце се склучиха пръсти.

— Проклятие, Орф! — промърмори отляво Финей. — Изобщо не е добра идея да влизаш вътре.

Да вървят на... Той се опита да се измъкне, но Пазителите стегнаха хватката около ръцете му.

— Терон, задръж го! — носеха се нарежданията на Калия от стаята. — Зандер, подай ми онази спринцовка! Веднага!

Ядосан и едновременно с това уплашен, Орфей се измъкна от хватката на Церек и се появи до лечителката.

— Какво стана?

Калия бегло го погледна, преди да вкара съдържанието на спринцовката в системата на Грифон. Очите на брат му бяха затворени, а лицето — изкривено от болка. Тялото му конвулсивно се мятеше върху леглото и единственото, което го задържаше върху него, бяха ръцете на Терон, които притискаха раменете му.

— Кучи син! — възкликна Зандер зад гърба на Орфей.

— Това не е добре — захвърли спринцовката Калия върху помощната масичка вдясно. Тя притисна пръсти към сънната артерия на Грифон, за да измери пулса му. Очите ѝ се съсредоточиха върху часовника.

— Орфей, отдръпни се!

— Какво се е случило? Когато тръгнах...

— Зандер? — извика Калия, без да повдига очи.

Зандер хвана Орфей за ръката.

— Да вървим, Орф, остави й пространство, за да работи.

Орфей усети как очите му сменят цвета си, безсилен да ги контролира. Той се измъкна от захвата на Зандер с неочаквана сила и извика:

— Проклятие! Кажи ми какво се случи?

Около него се надигнаха гласове. Грифон ритна с десния си крак и събори с грохот масичката с медицинските инструменти на пода. В настъпилата суматоха Орфей беше забравен, когато Зандер и Церек се втурнаха напред, за да задържат краката на болния. Апаратът на стената над главата на Грифон издаваше непрестанен пищящ звук. Изведнъж цялото тяло на брат му потръпна и той изви гръб. Още един апарат вдясно издаде пронизителен сигнал за тревога.

— Сърцето му отказва! — Калия се обърна и се пресегна към нещо зад гърба си. В стаята се разнесе силен шум. Тя се обърна с два големи електрода и сложи единия точно под ключицата му, а втория — ниско в лявата половина на гърдите му до ребрата.

— Разряд!

Терон, Зандер и Церек махнаха ръцете си от Грифон. Дочу се силен пукот и тялото на пациента й потръпна.

Калия погледна към монитора и извика:

— Още веднъж! Разряд.

Орфей наблюдаваше ужасено как през следващите секунди в състоянието на брат му нямаше промяна и Калия започва да му прави изкуствено дишане.

Онова стягане в гърдите му отново се завърна, само че този път то беше тънко като острие на бръснач и много крехко. Той знаеше, че ще се пръсне на парчета, ако не направи нещо. Затова извади сферата от джоба на якето си. Дискът легна в дланта му и верижката се плъзна между пръстите му. В центъра му отчетливо се виждаше вдълбаният символ на титаните и четирите празни вдълбнатини, които очакваха своите стихии. Сферата нямаше нужда от тях, за да работи. Защото самата тя притежаваше невероятна сила и мощ. И беше единствената му надежда за спасението на Грифон.

Орфей внимателно протегна сферата към брат си и я пусна върху голия му корем. Изминаха няколко секунди, без да се случи нещо. След

което кълбото започна да свети. Бледорозово в началото, а после с все по-ярък интензитет, докато не се превърна в ослепително червен кръг.

Някой прошепна:

— Що за дявол...

Разбрала, че нещо става, Калия повдигна глава. Когато видя сферата, очите ѝ се разшириха.

— Какво, по дяволите, правиш?

Но преди да успее да я вземе, Грифон подскочи като ударен от мълния и то толкова силно и рязко, че отхвърли Терон назад, който с трясък падна на пода. Грифон замахна с ръка надясно и стори същото и с Калия. Тя простена, когато се блъсна в медицинската масичка зад гърба си.

— Тея?! — извика Зандер.

Терон веднага се изправи на крака. Останалите Аргонавти също се приближиха. Сферата се плъзна от корема на Грифон и падна в дланта му. Болният отвори очи.

Всички в стаята застинаха неподвижно, докато той ги обхождаше с поглед един по един. И когато най-накрая главата му се завъртя към Орфей, всички възкликнаха едновременно. Взрян в очите на брат си, Орфей осъзна какво не беше наред.

Очите на Грифон бяха съвсем същите каквито ги помнеше — дълбоки и сини, с бадемовидна форма, само че сега изглеждаха... празни; бездушни, сякаш... брат му не беше на себе си.

Чудовищна насмешка се появи върху лицето на Грифон и той стисна сияещата сфера в ръка.

— Моят господар ти благодари, аделфос.

Брат.

И изчезна сред облак от дим, като остави след себе си единствено безпорядъка в леглото и полюшващите се системи и кабели.

— Шибана работа! — измърмори Терон от другата страна на леглото. — Орфей, какво, дявол да го вземе, стори току-що?

Всички заговориха едновременно. Заваляха въпроси. Зандер помогна на съпругата си да се изправи. Аргонавтите спореха за това откъде се беше появила сферата и какво се беше случило току-що пред очите на всички. Но на Орфей му беше все едно. Единствено, което виждаше, беше образа на брат си, разтворил се сякаш в нищото.

— Милостиви богове — прошепна до него Калия. — Орфей, погледни си ръцете.

Все още замаян, той погледна надолу. Върху кожата му бавно се появяваха древногръцки символи; същите като на всички Пазители. Същите, каквито имаше и върху ръцете на Грифон, които го бележеха като потомък на Персей.

Гласовете наоколо замлъкнаха. Някой изруга, но Орфей не обръщаше внимание на нищо. Напрежението в гърдите му продължаваше да ги стяга, докато не го принуди да си поеме дълбоко дъх. Тогава нещо в него изпука и се скъса с ослепяваща болка, като потече въвн от тялото му подобно на придошла река, докато в него не остана нищо друго, освен една огромна и празна обвивка. Нишката, която беше връзката му с човечността, най-накрая се беше скъсала.

Някой измърмори:

— О, проклятие!

— Хм... момчета? — изрече Титус от прага. — Орфей е най-малкият ни проблем в момента.

Всички глави се обърнаха към него. С изключение на Орфей, който все още продължаваше да се взира в ръцете си.

— Сега какво има? — попита Терон.

— Долових мислите на Грифон, хм... на онзи, другия, преди да изчезне оттук.

— Какво искаш да кажеш? — попита Терон и пристъпи крачка напред.

— Бяха мислите на магьосника — отговори Титус. — Апофис. Изчадиято на Хеката. Дясната ръка на дявола. Или както там искаш го наречи. И този тип има сериозни проблеми със самообладанието. Сключил е сделка с Аталанта, за да се измъкне от Фракийския замък, но още от самото начало е смятал да я измами. А зарядът, с който е уцелил Грифон? Направил е точно онова, което каза Калия — унищожил е душата му отвътре. Само че душата на Грифон не се е отправила към Острова на блажените, както би трябвало да стане, а се е отправила към Подземния свят, като е оставила тялото и разума му за магьосника, който сега може да прави с тях всичко, което си поиска.

Орфей погледна към Пазителя, който все още стоеше в рамката на вратата.

— О, проклятие! — промърмори Финей.

— И това не е най-лошото — продължи Титус. Очите му не спираха да се местят от Финей към Орфей, докато най-накрая се спряха върху Терон. — И ако съдя по мислите на Грифон, т.е. Апофис, той знае, че принцесата е у Аталанта. А сега и сферата на Кронос е у него...

— О, милостиви богове! Той смята да тръгне след Изадора — прошепна Калия.

— Ската! — изруга Терон и покара пръсти през косата си.

— Не се стеснявай в изказванията си. И аз често не искам да научавам такива подробности — кръстоса ръце пред гърдите си Титус. — Приятели, Адът се носи към нас с издути платна.

* * *

Деметрий се прокрадна до арката на стаята, в която беше оставил спящата Изадора. С лудо туптящо сърце той пусна одеялата, които беше взел със себе си, измъкна паразония от ножницата на гърба си и предпазливо се промъкна напред. Стигна до ръба на стената и погледна вътре.

Изадора се беше облегнала в отсрещния ъгъл на осветената от лунните лъчи стая. Очите ѝ бяха затворени, но главата ѝ неспокойно се мяташе насам-натам, сякаш я болеше. Тракащият звук, който беше чул, докато се промъкваше насам, се дължеше на блъскането на дървената шина на крака ѝ в каменната стена. В помещението нямаше никого — нито харпии, нито глигани, нито стотината други опасни твари, които си беше представял Деметрий, докато бързаше насам.

Той прибра оръжието си, взе едно одеяло и тихо се приближи към нея, за да не я събуди. Деметрий се убеждаваше, че завива треперещото ѝ тяло не заради удобството, а просто заради... оцеляването. Ако принцесата отново си наранеше крака, щеше да му е в тежест поне още няколко дни, а тя му беше нужна здрава, за да се махнат от този остров. Аргонавтите можеха по желание да отворят портал навсякъде в Арголея, но след като Аталанта беше блокирала тази способност у него, то порталът трябваше да бъде отворен от принцесата. А обикновените арголейци можеха да отворят портал само върху свещена земя, което означаваше само едно — Изадора трябваше

да е напълно здрава и в добра кондиция. Тогава двамата биха могли да огледат наоколо и да я потърсят.

— Престани да мърдаш.

Изадора изрита завивката със здравия си крак и обърна глава към него.

— Не... недей...

Да, тя явно сънуваше кошмар. Принцесата вероятно сънуваше Апофис или неговите уродливи подчинени — вещиците. Преди Деметрий да успее да хване края на одеялото, тя отново потръпна.

— Не ме докосвайте. Не ме...

И не защото го искаше, а защото беше сигурен, че не трябва да хаби енергия за ново лечебно заклинание, когато утре щяха да имат нужда от заклинание за защита, Деметрий стисна зъби и се наведе над нея. Той притисна бедрото ѝ през завивката с ръка така, че принцесата да не може да го блъска в стената.

— Дявол да те вземе, Изадора, казах ти да не мърдаш!

Това, което не успя да стори гласът му, го направи докосването му. Тялото на принцесата застина под ръцете му и тъкмо Деметрий да въздъхне от облекчение, когато тя се раздвижи, успя някак си да се извърти в ръцете му и да го блъсне към стената.

Главата му издрънча при удара в камъка и от очите му се посипаха искри. Лицето му се изкриви от болка, която мигом се изпари, когато Изадора го хвана неподготвен: тя плъзна крак по неговия и се намести върху му така, че лицето ѝ се настани уютно във вдлъбнатината между рамото и гърлото му. И единственото нещо, което успяваше да усети Деметрий, беше топлината.

Воинът се напрегна. Той обърна ръце и притисна длани към хладния камък, докато си мислеше: „И какво, дявол да го вземе, ще правя сега?“.

Иза вдиша дълбоко, а после бавно издиша. Тялото ѝ се отпусна върху неговото, ръката ѝ се настани върху голата му гърд, а счупеният ѝ крак се плъзна нагоре по бедрото му. Деметрий се почувства в капан и чашата на самоконтрола му едва не преля, когато усети туптенето на сърцето на Изадора до своето.

Върху челото му изби пот, а сърцето му препусна. Аргонавтът обмисляше варианти за отстъпление, но при всички случаи щеше да му се наложи да разбуди принцесата. А не искаше да го прави. Той

погледна към лицето, притиснато в рамото му, и забрави как се диша. Гладка порцеланова кожа, фини черти на лицето и светлокафяви мигли, които хвърляха сянка върху изящни скули, допълнени от бенката в съблазнителното ъгълче на нежни устни.

Докато я гледаше, пулсът на Деметрий продължаваше да препуска. Той си спомни хилядите причини, поради които я беше избягвал през годините. Трябваше да я махне от себе си, да се изправи и да избяга колкото се може по-далеч, преди да е направил нещо, за което после ще съжалява. Той трябваше...

— По-мек от Хадес — прошепна Изадора.

Нима се беше събудила?

— Не толкова кокалест — промърмори тя. — И топъл. Хадес е толкова... студен.

През тялото ѝ премина тръпка и тя се сгуши още по-плътно до него. Не, Изадора, която той познаваше, определено не би постъпила така. Деметрий поразмърда рамо.

— Остани — прошепна тя и се напрегна. — Не искам да се връщам при него. Мразя да се връщам при него.

Гърдите му се напрегнаха, когато се досети, че Изадора сънува Хадес, а не Апофис. Той си спомни думите на Кейси за сделката, която беше сключила с Господаря на Подземното царство: душата ѝ в замяна на живота на доведената ѝ сестра. И си представи какво би могло да се е случило с нея в света на бога-извращенец, или сцените, на които е трябвало да стане свидетел.

За какво, по дяволите, си беше мислила? Нима не знаеше, че сделката с Хадес е за вечни времена? Що за идиот би трябвало да си, за да сключиш такъв договор, без да прецениш последствията? И то заради някого, когото не познаваш?

Той ядосано се намръщи и отвори уста, за да я попита, но премисли и се успокои, когато тя дълбоко вдиша и издиша. Дори през тънкото покривало Деметрий усети докосването на зърната ѝ към гърдите си. Кожата му потръпна в очакване, което накара кръвта му да се стече към слабините и всичките му чувства да се обострят. А когато Изадора премести крака си по-нагоре и го плъзна по вътрешната страна на бедрата му, електрическият заряд от това действие сякаш премина през всичките му нервни окончания.

О, богове, толкова беше хубаво! Дори прекалено хубаво.

„Лоша идея, жената е грешната. Изчезвай оттук, преди да се е събудила!“

Но основният му проблем беше, че тялото му не се подчиняваше на командите на разума. И изневиделица, той започна да си представя ярки еротични сцени с нейно участие, в които тя заемаше множество порочни пози и то такива, в които никога досега не си я беше представял.

А ако не внимаваше, това можеше да го отведе там, където не трябваше да ходи.

ГЛАВА ДЕСЕТА

На Изадора ѝ беше горещо. И изпитваше напрегнатост и неудобство.

Тя простена и се обърна по корем, но от това не ѝ стана по-добре, затова отново се обърна по гръб. Горещината пулсираше в гърдите ѝ и се спускаше към корема. Усещаше зърната си напрегнати до болка, а гърдите — стегнати.

Когато болката пропълзя по-надолу, Иза не можа да си намери поза, която да отслаби пулсирането. Затова отвори очи и се втренчи в тавана, който на места липсваше.

Явно вчерашният ден не е бил плод на кошмар. Тя изпадна в униние, докато очите ѝ се местеха от камък на камък по стената, която сега се рушеше.

Принцесата се приповдигна и се намести така, че да може да се облегне на прохладния камък. Едва тогава видя, че беше завита с одеяло, а второто беше сгънато под главата ѝ като възглавница. И докато тя се опитваше да разбере откъде се бяха взели, болката се завърна в тялото ѝ с нова сила.

Нещо с нея не беше наред. Потеше се и усещаше кожата си странно гореща. В опит да се охлади, Изадора приповдигна ризата над тялото си, само че това не сработи, а напротив — стана ѝ още по-зле... Хм, сега вече ѝ беше съвсем неудобно.

Принцесата се отмести към прозореца, като позволи на прохладния ветреца от залива да я облъкне. Погледът ѝ се насочи по склона към северната част на плажа, където Деметрий влачеше по пясъка нещо, наподобяващо на големи дървени сандъци.

Загорялата му кожа блестеше под лъчите на слънцето. Той беше далеч, но Иза можеше да види как си играеше вятърът с косата му, как се движеха мускулите под кожата му и как слънчевите лъчи ги подчертаваха и осветяваха тъмната пътечка в средата на гърдите, която се плъзгаше надолу към пъпа и се скриваше под колана на скъсаните на коленете му панталони.

Във вените ѝ избухна топлина, която накара кръвта ѝ да закипи. Тя се отдръпна със стон от прозореца, затвори очи и се задъха, когато тялото ѝ беше пронизано от болезнена тръпка.

Защо усещаше болка, щом спреше поглед върху Деметрий? Тя притисна гърдите си с ръце, но вместо болката да намалее, както се надяваше тя, потръпването стигна до зърната на гърдите ѝ, а слабините ѝ бяха пронизани от удоволствие.

Принцесата изстена. Тя се облегна назад върху каменната стена и разтвори крака, когато между бедрата ѝ се концентрираха горещи, пулсиращи вълни. Представи си Деметрий такъв, какъвто го видя миналата нощ на плажа, когато се събуди — разгорещен, потен, мрачен и опасен. Видя пламъка в очите му, когато я лекуваше. Видя го и после — когато не можеше да отмести очи от голото ѝ бедро. Иза усети топлината му навсякъде, където се беше притиснала в мускулестата му гръд, докато Деметрий я носеше към развалините.

О, богове! Тя притисна гърдите си с ръка и отпусна другата върху вътрешната страна на бедрото си. Прокара пръсти по знака на Орите, а после по-нагоре, като избута края на бялата риза. Напрежението между бедрата ѝ граничеше с непоносимост и всеки път щом си представеше Деметрий, нарастваше взривоопасно.

Не можеше да издържа повече. Имаше нужда от облекчение. От нещо, което да накара болката ѝ да намалее. Тя разкопча двете най-горни копчета, пъкна ръка вътре и притисна гърдта си. С другата си ръка се погали по-надолу между бедрата.

Насладата я прониза още с първото докосване. Тя вдиша дълбоко и премести пръсти по-надолу. Сърцето ѝ бързо се разтуптя, щом докосна влажните, чувствителни гънки и си представи лицето на Деметрий — черните очи, квадратната челюст и малката трапчинка на брадичката. После го видя коленичил пред нея, докато ръцете му ласкаеха голата ѝ плът и нежните зърна на гърдите. Усети даже горещия му дъх върху кожата си и отново простена.

Тя присви колене, отметна глава назад и започна да описва бавни кръгове около източника на болката, докато с другата си ръка не спираше да гали и подръпва зърното си. Собственото ѝ докосване хем намаляваше, но в същото време усилваше пулсирането. Кожата ѝ се сгорещяваше още повече и напрежението в тялото ѝ нарасна.

Тогава чу гласа му. Също като в съня си. Една-единствена думичка. *Кардия...*

Удоволствието се устреми във тялото ѝ с поток от тръпки, които преминаха през всичките ѝ нервни окончания и се взривиха с ослепителен блясък в съзнанието ѝ. Всичко в нея се напрегна и от гърдите ѝ се откъсна стон. Силите напуснаха Изадора и я оставиха задъхана и трепереща.

Тя се плъзна по стената — потна и безсилна, все още в плен на желание, което не разбираше. Страните ѝ пламнаха отново, когато си представи как Деметрий я гледа отвън, сред руините, докато тя се ласкаеше също както преди малко.

Защо той? Защо сега? О, милостиви богове, какво ще прави?

* * *

„Да ме вземат... Дори не мисли за това! За всичко друго, само не за това!“

Деметрий изхвърча далеч от каменната арка, където до преди минута стоеше буквално вкаменен, като се надяваше да е излязъл толкова безшумно, колкото беше влязъл.

Все още не можеше да повярва на собствените си очи. Не можеше да е видял как Изадора си доставя наслада посред бял ден, нали?

Горещината в тялото му се втечни и се превърнаха в пламък, който облиза всяка клетка от кожата му. Аргонавтът спря в началото на широкия коридор, пусна вещите, които беше донесъл от плажа, и излезе навън, като бързо лавираше между разпръснатите камъни в стремежа си да заобиколи някогашната постройка.

Членът му се беше превърнал в желязо и усещаше тестисите си напрегнати, като опънатата кожа на барабан. Той изобщо не гледаше накъде върви, защото пред очите си все още виждаше Изадора, облегната на стената и разтворила нозе... И ръката, която галеше гърдите ѝ, докато другата беше пъхната под края на нейната..., проклятие, не нейната, а всъщност неговата риза.

Деметрий спря на края на отвесната скала, вдиша дълбоко и прокара ръка през лицето си. Милостиви богове! Ако Изадора го беше

направила, докато той беше до нея...

„Добре де, мисли за нещо друго! За демоните. Точно така. И за това как да накълцаш на парчета тези твари. В което нямаше нищо сексуално. Или привлекателно. И нямаше нищо общо с еротичната сцена, на която току-що беше станал свидетел.“

Мамка му! Не вършеше работа. Мислите за демоните несъзнателно му напомниха за битката около колонията на мизосите, където Изадора се сражаваше с чудовищата само с жалкия му кинжал в ръка. Облечена в онова нищо нескриващо черно неглиже, което показваше заоблените хълмчета на гърдите, извивката на бедрата, нежната вдлъбнатина на пъпа, долната част на корема и малкото съкровище...

— Шибана работа!

Деметрий зарови пръсти в косата си и дръпна, докато не го заболя кожата на главата.

Плажът. Намерените вещи. Трябваше да се върне на брега, при сандъците, и поне петнайсетина пъти да си потопи задника във водата, за да се охлади.

Наясно, че това няма да реши проблема, той се насочи обратно към развалините като стъпваше толкова шумно, доколкото му позволяваха босите стъпала. За да го чуе Изадора. Вдигна вързопа с вещи, които беше намерил, влезе в стаята и ги пусна на пода, без да поглежда към принцесата.

— Деметрий — изненадано възкликна тя и той дочу шумоленето на завивката. — Кога дойде? Аз мислех... Мислех, че още си на брега...

Аха, наистина ли? Трябваше да си остане на онзи проклет плаж...

— Най-накрая се събуди.

Отново се чу прошумоляването на завивката, сякаш Изадора се завъртя, последвана от тъп удар, и тя възкликна. Деметрий погледна към нея. Принцесата беше прехапала устни от болка, стиснала с ръка прасеца си. Очите му се спряха върху наложената шина и той тихо изруга.

— Виждам, че както винаги, си въплъщение на грацията — той се приближи и коленичи до нея.

„Съсредоточи се, дишай, дръж се в ръце. Отнеси се към това действие просто като към работа. Длъжен си да забравиш видяното по-рано.“

— Вероятно вече е излекуван — и пръстите му бързо започнаха да развързват възлите. С крайчеца на очите си забеляза знака на Орите от вътрешната страна на бедрото на принцесата и кръвта му отново закипя. Ската! — По-добре се прикрий!

Изадора се изчерви и побърза да придърпа одеялото върху скута си. Дали тя си спомняше стореното преди малко? Деметрий рязко разтърси глава. Съсредоточи се, дявол да те вземе! След което развърза и последния възел.

Принцесата заговори едва след няколко секунди.

— Колко е часът?

— Някъде след обяд.

— Защо не ме събуди?

— Очевидно имаше нужда от сън. — Да, сега като се замислеше, определено трябваше да го направи. Шибан Хадес! А дали тя не се събуждаше всяка сутрин изгаряща от желание? Ако беше така, направо го бяха изучукали. Макар и не в буквалния смисъл на думата. Деметрий свали шината и притисна пръсти към костта по-силно от необходимото. — Боли ли?

— Хм, не. Явно, всичко е... добре.

Мъжът се опита да не влага прекалено смисъл в думата „добре“. Той опипа костта и когато не откри нищо необичайно, присви рамене:

— Предполагам, че и двамата ще разберем, когато се изправиш. Така или иначе, трябва да го направиш — денят вече си отива.

Аргонавтът решително се отдръпна от Изадора и се изправи, но преди да успее да осмисли постъпката си, инстинктивно протегна ръка към нея. Принцесата обви пръсти около дланта му; същите, с които съвсем неотдавна беше докосвала и притискала гърди си. По ръката му сякаш се плъзна електрическа искра. Кожата му отново се сгорещи и Деметрий бързо я пусна.

— Опитай да вървиш.

Изадора се допря до каменната стена и внимателно стъпи върху болния си крак. А после много бавно се придвижи по цялата дължина на стената.

— Какво усещаш?

Изадора стигна до ъгъла, обърна се и закуцука обратно.

— Добре е. Каквото и да си направил на крака ми, явно е сработило. Поне засега.

— Е, аз съм магьосник едва наполовина, принцесо. Може пък да имам „късмет“ пак да го счупиш.

Върху лицето на принцесата се появи обидено изражение. Тя отмести очи и кръстоса ръце пред гърдите си.

— А какво е това?

Не, тя определено нямаше да го накара да се почувства виновен.

— Доставки.

— Откъде?

— От сандъците на брега. Вероятно изхвърлени от вълните след корабокрушение.

Той отмести одеялата и подхвърли към Иза кутийка, която тя хвана с две ръце.

— Намерих малко нездравословна храна и някои тоалетни принадлежности. Все пак е по-добре от нищо.

Изадора погледна към кутийката, обърна я и доволно възкликна:

— Паста за зъби? Ти си намерил паста за зъби?

Отвори я бързо и извади цветната тубичка отвътре. Намаза зъбите си с пастата с вкус на мента и простена така, сякаш току-що беше лапнала най-вкусния десерт или изпитала най-невероятния оргазъм.

Деметрий си представи как принцесата отмята глава назад от удоволствие и слабините му отново се напрегнаха.

Проклятие, трябваше да насочи мислите си към нещо друго.

Той се завъртя с гръб към нея и посочи дърветата.

— Там има ручей, а ние имаме нужда от прясна вода. Донесох няколко подходящи пластмасови съда, които можем да използваме като кофи.

— А онези същества?

Деметрий взе съдовете и тръгна към предната част на руините.

— През деня сме в безопасност. Тварите на този остров изпълзват през нощта.

Изадора се опитваше да не изостава, но той не забави темпото си. Колкото по-голямо беше разстоянието между тях — толкова по-добре.

— Как така през нощта? — подхвърли тя след него. — Онази харпия се появи през деня. Глиганът също.

— Никога не съм твърдял, че са вампири, които не могат да излизат на слънце. Казах само, че предпочитат нощта. Обикновено спят през деня, а ловуват нощем. Трябва да се върна обратно на плажа и да прибера останалите неща, които могат да ни свършат работа.

Изадора все още успяваше да го следва.

— Ще дойде с теб.

Не, няма. Той имаше нужда да остане сам.

— Ще те заведа до потока и ще ти помогна да напълниш кофите. Те не са толкова тежки, така че трябва да успееш да ги върнеш обратно. Аз през това време ще се върна на плажа и ще взема останалата част от нещата.

Принцесата не започна да спори и това се оказа единственото нещо, което за пръв път не го подразни. Ала след пет минути бавно и внимателно обхождане на препятствията по пътеката, във вид на камъни, клони и естествени неравности, Деметрий беше наясно, че с това темпо щяха да стигнат до потока за повече от час.

— О, дявол да го вземе! — изруга той, преди да се обърне и да вдигне принцесата на ръце. И почти веднага съжали, защото изгарящата топлина избухна навсякъде, където телата им се докосваха. Деметрий стисна зъби.

— Добре ли си? — попита го Изадора.

— Направо страхотно!

— Не си личи по вида ти.

Лицето на Деметрий пламтеше. Всичко, което можеше да направи, беше да отмести очи от принцесата и да се концентрира върху пътеката под краката си.

— Ще бъда по-добре, когато се върна на брега.

„И се махна по-далеч от теб. И от тялото ти. О, проклетие, стига си мислил за топлото ѝ тяло!“

След кратко мълчание Изадора попита:

— Хм... ти откъде знаеш, че онези сандъци са от кораб, който е претърпял коработрушение?

Най-накрая разговор, който не беше свързан със секса.

— Какво знаеш за Пандора?

— Явно не много. До вчера дори смятах, че островът е мит.

— Пандора съществува в света на смъртните, но никой така и не е успял да го открие.

— На теб не ти ли се струва, че това е прекалено удобно?

Дори незабележимата бръчка, появила се върху челото ѝ, изглеждаше красиво. Деметрий вдиша дълбоко само за да не я погледне отново.

— Представяш ли си какво би си помислил нищо неподозиращият човек, който случайно се е озовал тук?

— Разбирам накъде клониш.

— Първите пазители са събрали тук чудовищата, след което са скрили острова.

— Защо? И кой го е направил?

Деметрий се намръщи.

— А ти винаги ли питаш толкова?

— Винаги. Като бъдеща царица ме интересува защо никой не си е направил труда да ми разкаже за това. Освен кратките уроци по история в училище, всичко останало за мен е новост.

— Вероятно защото твоят баща не го е сметнал за важно. Както казах, никой не може да намери Пандора. Магнитното поле около острова, обърква всички електронни уреди на корабите и самолетите, които приближат този район.

— Искаш да кажеш като Бермудския триъгълник?

— Ти знаеш за странностите в Карибско море?

— А кой не ги знае? Това е още един мит.

— В голямата си част цивилизацията са създадени въз основата на мит, също както нашият свят. И онези, които са изчезнали от картата, също се оказват митове.

— Я чакай малко! Искаш да кажеш като Атлантида? Значи, тя е някъде в Бермудския триъгълник? Това ли е причината в този район да има толкова странни корабокрушения и изчезнали самолети?

Деметрий само присви рамене.

— Нямам доказателство, но — да, голяма част от нас мислят точно така.

— А като казваш „нас“, имаш предвид Аргонавтите?

Той не отговори, но не пропусна смаяното изражение върху лицето ѝ. Докато Изадора осмисляше думите му, Деметрий замълча и продължи да върви.

Най-накрая стигнаха до потока. Аргонавтът пусна принцесата да стъпи на крака и бързо се насочи към него. Той застана на брега, потоци пластмасовия съд в студената вода и го плисна върху лицето, ръцете и гърдите си. Не беше същото, като да се потопи в океана, но...

— Сигурен ли си, че си добре? — отново попита Изадора.

— Вече ти казах, че съм добре. Престани да ми задаваш един и същ шибан въпрос.

— Изглежда, че тази непристойна дума много ти харесва, щом я използваш толкова често.

Думите ѝ накараха Деметрий да си представи поредната еротична фантазия: Изадора — коленичила, с гръб към него, докато той — притиснат към тялото ѝ, нахлуваше дълбоко, докато тя изричаше тази непристойна дума отново и отново.

Кръвта отново се устреми към члена му, който веднага се втвърди. Единственото, което му позволи да се сдържи, беше фактът, че е с гръб към нея и не виждаше лицето ѝ.

„Съсредоточи се, дишай, дръж се в ръце!“

Деметрий захвърли пластмасовия съд до водата и бързо се изправи. Трябваше да се махне отгук. И то веднага. Докато не се беше предал на непристойните си желания. С нея.

* * *

— Не се бави — повтори Деметрий, като гледаше навсякъде другаде само не и там, където искаше Изадора.

— Няма. — Какво му ставаше? Избягваше погледа ѝ така, сякаш смутеният беше той, а не тя.

Слава богу, че не беше видял какво направи в руините. Изадора отново се изчерви. Само ако беше влязъл няколко минути по-рано...

— Напълни ги и се връщай обратно, ясно ли е?

— Да.

Изглежда, че Деметрий искаше да добави още нещо. Високо в клоните на дърветата чуруликаха птици, а водата в потока, широк не

повече от два метра, бълбукаше и се плискаше по камъните и увисналите в нея клони. Изглеждаше сумрачно, но дърветата наоколо не бяха толкова плътни и слънчевата светлина успяваше да се промъкне сред листата. Нямаше дори намек за опасност. Или необичаен звук. Намръщен, Деметрий свали кинжала от колана си и го протегна към принцесата. Кожата ѝ се сгорещи, щом пръстите им се докоснаха, но изглежда, Аргонавтът не забеляза нищо. Той продължаваше да не гледа към нея.

— Просто за всеки случай. Връщаш се веднага, ясно?

— Да, ясно. Не съм чак толкова безпомощна, Деметрий.

Той измърмори нещо под носа си, после раздразнено изсумтя и се насочи към пътеката, която изчезваше в гъстата гора.

Никога нямаше да успее да го разбере. А и не беше сигурна, че го иска. Но всички онези страстни и порочни фантазии в главата ѝ... Всички те бяха съсредоточени върху него. Изадора гледаше след Деметрий, докато воинът се скри от погледа ѝ. Обзе я странно чувство на загуба. Тя въздъхна и се обърна към водата.

От другата страна на потока растяха трева и храсти, които преминаваха в гъсторастящи дървета, под чиято сянка не можеше да се различи нищо. Изадора си напомни да не се мотае. Затова седна, сложи оръжието на мъха до себе си и напълни първия съд.

Водата беше прохладна и свежа. Принцесата прокара ръка по гладката повърхност, повдигна съда към устните си и отпи голяма глътка. По брадичката ѝ се стекоха капки, които се плъзнаха към гърдите и охладиха разгорещената ѝ кожата. Тя напълни всички съдове, остави ги настрана и стъпи в ручея.

Почувства се в Рая. Затвори очи и вдиша дълбоко. Цялото ѝ тяло се отпусна. Беше обещала на Деметрий да не се бави, но да потопи крака във водата беше истинска наслада, която не смяташе да пропуска. Само две минути.

Тя нагази в средата на ручея, пое си дъх и се потопи. Студената вода бързо я накара да изскочи на повърхността с отворена уста, като едва успяваше да си поеме дъх. Иза избърса очи. Чувстваше се хиляди пъти по-добре, отколкото преди минута. И тъкмо когато се обръщаше, за да се върне на брега, долови с периферното си зрение неясно движение сред дърветата. Тя бавно се обърна натам и очите ѝ се

спряха върху притаилата се призрачна сянка с червени очи, масивни нокти и остри като бръснач зъби.

— О, ската!

Птичките бяха замлъкнали и дори вятърът беше утихнал страхливо. Пулсът ѝ подскочи, когато погледна към мястото на няколко крачки от нея, където върху мъха лежеше оръжието, оставено ѝ от Деметрий.

Съществуващото зловещо отвори уста и изпищя. Принцесата разполагаше със секунди, за да вземе решение. Тя се втурна към брега, разплисквайки шумно водата, без да сваля очи от кинжала, когато нещо остро се заби в тила ѝ и тя извика от болка. Иза вдигна ръка към главата си и преди да успее да достигне до обраслия с мъх бряг, погледът ѝ се замъгли, краката ѝ се подкосиха и тя политна назад. Този път никой нямаше да може да я спаси.

ГЛАВА ЕДИНАЙСТА

Кейси хапеше нервно устни, докато чакаше пред покоите на баща си. Тя беше обещала на Терон, че ще се опита да поспи преди вечеря, но нима това не беше глупаво? Кой спеше в момент като този?

Вратата на царските покои се отвори и отвътре излезе доведената ѝ сестра — Калия. Тя безшумно затвори зад себе си, преди да въздъхне и да разтрие чело.

— Това чувство ми е познато — каза тихо Кейси и Калия повдигна глава.

— Отдавна ли чакаш? Трябваше да влезеш. Той...

— Не него исках да видя.

— Може и да е за добро, че му дадох успокоително. Царят много се разстрои от вестта за Изадора — Калия погледна към вратата. — Това само го тласка още по-близо до края.

Сърцето на Кейси се присви при мисълта, че нейният отдавна изгубен баща — царят — умираше толкова скоро, след като го беше открила. Той не беше постъпил правилно. И случващото се сега също не беше правилно. Но животът беше несправедлив. Изминалите години бяха научили Кейси да взема максимума от всичко, което животът подхвърляше пред нея. Дори когато нямаше избор.

Вратата се отвори и Калия отстъпи настрана, когато Алтея, личната медицинска сестра на царя, се намръщи.

— Чудесно ви чувам и двете. Ш-шт, той има нужда от почивка. Водете песимистичния си разговор някъде другаде.

Кейси, запозната от личен опит с надменността на Алтея, извърна очи към тавана, а тъжното изражение върху лицето на Калия се замени с насмешливо.

— Внезапно ожаднях. Ще пийнеш ли с мен? — обърна се лечителката към сестра си. — Изглеждаш така, сякаш имаш повече нужда от едно питие, отколкото аз.

— Добре съм, не се притеснявай — отвърна Кейси.

— Аз съм лечителка, задълженията ми са такива.

— Всъщност Терон те търсеше — колебливо изрече Кейси и Калия спря.

— Има ли някакви...

— Не, няма. Този път това касае повече Деметрий. — И видяла недоумяващия израз на Калия, Кейси просто махна с ръка. — Да вървим, ще ти обясня каквото знам по пътя.

Двете тръгнаха по широкия коридор. Замъкът просто крещеше, че царят е привърженик на традициите. Шестметрови грамадни колони в гръцки стил се извисяваха към тавана. Свещи в масивни свещници осветяваха коридора. Стаите, покрай които преминаваха, бяха застлани с меки килими в наситени цветове и обзаведени с разкошна мебел. Те преминаха през коридора и се спуснаха по величественото стълбище към царския кабинет няколко етажа по-надолу, докато Кейси обясняваше оскъдната информация, с която разполагаха. И затова със закъснение забеляза напрежението в раменете на Калия.

Полуарголейката спря сестра си, преди да стъпят на последното стъпало.

— Никой не те обвинява за случилото се с Грифон. Знаеш го, нали? Ти направи всичко, каквото можа.

Калия се обърна към Кейси. Двете имаха почти еднакъв ръст и тегло, еднакви по форма сини очи и много близки маниери. Въпреки че имаха различни майки, приликата помежду им нямаше как да бъде подмината.

— Нима?

— Да, ти направи всичко — повтори убедено Кейси. — Аз бях там. И го видях. Никой не те обвинява — нито Терон, нито някой друг.

— Орфей ме обвинява.

Кейси се намръщи.

— Орфей е...

— ... и е прав. — Калия вдигна ръка и огледа дланта си в бледата светлина. — Все още си мисля, че ако Грифон имаше друг лечител... — тя премести поглед към сестра си. — Усещам, че губя силата си. Нещо не е наред. При лечението на Грифон ми се наложи да използвам способността на Макс за пренос на енергия за нещо, с което обикновено се справям сама. И с всеки изминал ден... сякаш губя частица от себе си.

— Как така?

Калия измърмори:

— Не зная. Вече нищо не разбирам. Освен че усещам промяната. Зандер също я усеща, макар да не го споменава. Зная го от начина, по който ме гледа. Чувствам се уморена, Кейси. През цялото време. С всеки изминал ден. И зная, че ти усещаш същото.

Сърцето на Кейси трепна при думите на Калия. Да, самата тя днес се чувстваше по-уморена от вчера, макар че се опитваше да не прибързва с изводите. Но фактът, че и с Калия се случваше абсолютно същото... Полуарголейката не беше забравила за последствията от изчезването на Изадора. Връзката между Избраните. Хадес ги беше предупредил да не се разделят и да не се отдалечават за дълго време една от друга. Ала Калия... тя не беше част от пророчеството.

Но все пак беше една от трите дъщери на царя, за което беше разбрала съвсем скоро. И беше свързана с Избраните. Трите заедно бяха станали съвременното превъплъщение на Орите — древногръцките богини на равновесието, родни дъщери на Темида и Титан, чието родословие сестрите бяха получили по кръвна линия от баща си. Ако Кейси боледуваше далеч от Изадора, то сега и Калия, която обезпечаваше равновесието им, също боледуваше.

И тук се намесваше Зандер — единственият безсмъртен сред Аргонавите. Но, както се оказа впоследствие — не чак толкова безсмъртен. Всички смятаха, че Пазителят — също както всички от рода му преди него — не може да бъде убит, защото все още не е открил ахилесовата си пета. Но след 829 години у война все пак се намери една слабост — Калия. Всичките ѝ физически страдания му се предаваха. И когато животът ѝ на този свят приключеше, той неизбежно щеше да я последва.

Стомахът на Кейси се разбунтува от новопоявилите се притеснения. Сега това засягаше не само двете им с Изадора. Ако не успееш да намерят принцесата... щяха да загинат не един или двама човека, а цели четирима. А царството...

Трябваше да каже на Терон.

— Ще се наложи да направим нещо — притесненият глас на Калия измъкна полуарголейката от мислите ѝ. — Аз не се страхувам от смъртта, но няма да позволя на никого да изпрати сина ми в изгнание. — Докато Изадора не родеше наследник, Макс се явяваше

единственият такъв. — Смяташ ли, че Съветът ще допусне едно десетгодишно дете до властта?

Не, Кейси също не го вярваше. Люциан, главата на Съвета, нямаше да се поколебае да наруши дадената на царя дума! Нямаше да има никакво значение, че във вените на сина на Калия — Макс — течеше царска кръв, а баща му беше Аргонавт. За Съвета той винаги щеше да си остане незаконороденият внук на царя, а следователно — опетнен в очите им. Едва сега Кейси разбра какво се опитваше да защити Терон всеки ден: той защитаваше не просто Аргонавтите, а тяхното царство — Арголея. Съветът не осъзнаваше дълбочината на омразата и жаждата за отмъщение на Аталанта. И ако управлението на държавата преминеше в техни ръце, съществуваше голяма вероятност Аталанта да остави Арголея в развалини.

— Не мога просто да стоя и да не правя нищо — прошепна Калия.

— Да се надяваме, че няма да се наложи — Кейси повлече сестра си към царския кабинет и отвори вратата.

Всички в стаята обърнаха глави към тях. Терон отмести поглед от картата, разгъната върху масата, и се усмихна на съпругата си. Но беше толкова напрегнат, че не успя да го скрие. Зандер се насочи към Калия и я притисна към себе си. Макс беше седнал в стола на Терон и слушаше коментарите на Пазителите. Момчето засия при вида на майка си. Церек и Финей стояха до стола на командира си, кръстосали мускулестите си ръце.

— Къде е Титус? — попита съпруга си Кейси.

— Отскочи до вещиците, за да се опита да намери Орфей.

Кейси погледна към сестра си, а после отново към Терон.

— Защо имам лошо предчувствие?

— Защото, ако не го спрем, Орф повече ще навреди, отколкото ще помогне — измърмори Финей.

Терон го погледна раздражено, преди да се обърне към Кейси и да опита да наложи върху лицето си маската на спокойствието.

— Все още не съм сигурен, че идеята е добра.

Кейси се намръщи, защото вече го бяха обсъждали, и то няколко пъти. И бяха стигнали до извода, че не разполагат с по-добър вариант.

— Но все пак трябва да разберем, нали? По един или друг начин?

— Да разберем какво? — намеси се Калия.

На въпроса ѝ отговори Терон:

— Дали Деметрий е виновен в измяна, както твърдеше Грифон, преди да... ската, преди да изчезне оттук.

— И как смятате да го разберете? — попита Калия.

— Тея, Кейси вижда миналото.

Калия погледна към Зандер.

— Искаш да ми кажеш, че тя просто може да погледне в миналото и да види дали Деметрий е планирал да отвлече Изадора?

— Не мога да видя плановете му — коригира я Кейси. — Но мога да видя мислите му. Ако имам нещо негово, ще видя миналото му. И ще мога да кажа дали думите на Грифон са истина. И дали Аталанта е негова майка. А ако това е така...

— Значи, гадното му отношение и подозрителните му действия най-накрая ще придобият някакъв извратен смисъл — изсумтя Церек.

Калия огледа присъстващите и очите ѝ се спряха върху Макс. Синът ѝ седеше до масата и люлееше крака. Тя изведнъж се досети и се обърна към Кейси:

— Не си достатъчно силна, за да се справиш сама.

— Добре съм...

— Не, не си добре, мели — и Терон се обърна към Калия: — Не мога да рискувам живота ѝ дори и да се налага да узная нещо за някого от Аргонавтите. Трябва да съм сигурен, че е безопасно. Кейси слабее с всеки изминал ден, докато Изадора я няма. Не искам да я натоварвам допълнително.

Очите на Калия се спряха върху недоволната ѝ сестра, която едновременно се дразнеше и се чувстваше поласкана от загрижеността на съпруга си.

— Добре съм, Калия. Макс е тук само като допълнителна предпазна мярка. В случай че имаме нужда от повече усилия. Повярвай ми, ако наистина бях зле, нямаше дори да си го помисля.

Лечителката пристъпи към сестра си и протегна ръце. Тя не я докосна, а затвори очи и се концентрира. Кейси усети появилата се в гърдите ѝ топлина, която малко по-късно прерасна в леки тръпки.

Секунди по-късно, лечителката отвори очи и погледна към Терон.

— Кейси не лъже. Тя е достатъчно силна. Но е добра идея Макс да дойде с нас. Просто за всеки случай.

А Макс продължаваше да клати крака напред-назад, докато оглеждаше лицата на присъстващите. Неговият дар беше най-ценният — той умееше да пренася сила и енергия, но момчето беше едва на десет. И ако подозренията на Кейси се окажеха верни, миналото на Деметрий едва ли трябваше да бъде показано на едно дете.

— Аз ще кажа, ако ми потрябва неговата помощ, Калия. Сега доволен ли си? — обърна се тя към съпруга си.

Не, не беше доволен, ако съдеше по бръчката между веждите му, но именно безпокойството в черните му очи накара Кейси да омекне. Тя се приближи до него и го поглади по скулата.

— Не се притеснявай, става ли? Всичко ще бъде наред.

— Всичко ще е наред, когато Изадора се прибере вкъщи и аз се убедя, че си в безопасност — прошепна Терон. — А дотогава ще ти се наложи просто да ме търпиш.

* * *

Деметрий едва успя да преполови стръмния склон към плажа от северната страна на острова, когато зад гърба му се разнесе ужасяващ писък, който го накара рязко да се обърне. Писъкът не беше човешки. Нямахше как човек да издаде такъв звук. Оставаше само едно — писъкът беше на някакво чудовище. И изглежда, долетя откъм потока.

Изадора!

Проклятие!

Той току-що я беше оставил. Нямахше как да е попаднала в беда. Тази жена, да не би да ходеше с мишена на челото?

Деметрий хукна обратно. Сърцето му сякаш се мъчеше да изхвъркне — толкова силно се блъскаше в ребрата му. Облян в пот, той стъпи на пътеката и се втурна по нея. Стигна до брега на потока, но не видя нищо, освен празните и обърнати пластмасови кофи. Кинжалът, който беше дал на принцесата, лежеше близо до брега.

— Ската! — Тревогата му се смени с паника. — Изадора!

Новият страховит писък сякаш го прониза. Той извади оръжието си и се втурна натам, откъдето дойде звукът. Наложил се рязко да спре,

когато стигна до мястото, където потокът се вливаше в неголямо езеро. Над езерото се стелеше гъста и плътна мъгла, през която трудно можеше да се види какво има на отсрещния бряг. Но нямаше как да не забележи онова, което беше в средата му. Както и другото — увиснало във въздуха, готово за нападение.

Изадора се носеше по гръб в центъра на езерото. Очите ѝ бяха затворени, а ръцете — отпуснати встрани. Тя изглеждаше толкова неподвижна, сякаш спеше, докато във въздуха над нея кръжаха три мрачни сенки. В очакване. И облизваха зъби, предвкусвайки вечерята си.

Сърцето на Деметрий буквално се свлече в петите.

— Хей! — той подскочи и размаха паразония си в опит да привлече вниманието на съществата. Изадора дори не помръдна, но трите чудовища извърнаха глави и втренчиха в него червените си очи.

О, проклятие! Това не бяха рейфи, а кери — дъщери на богинята на нощта Никс и сестри на мойрите; духове на смъртта, които изпиваха кръвта на жертвите си до капка. Но те не можеха да убиват. Не и самите те. Малкото, което знаеше за тях Деметрий беше, че те изчакваха настъпването на смъртта, за да завладеят плячката си.

Аргонавтът погледна към принцесата. Тя не изглеждаше променена, откакто я беше оставил край потока. Би я описал като заспала, но определено не изглеждаше мъртва. Тя...

Водата около Изадора забълбука и до голия ѝ крак се появи люспесто пипало, което отново изчезна.

О... мамка му!

Без да се колебае, Деметрий се хвърли във водата. Той спря да вика името ѝ едва когато се гмурна под повърхността. Мускулите му горяха от усилие. Нещо докосна крака му и той заплува още по-бързо. Но даже под водата чуваше писъците на керите.

Аргонавтът изплува до Изадора и жадно си пое въздух. Ръката му я стисна, но тя не помръдна. Не го направи дори когато Деметрий обви ръка около талията ѝ и заплува с нея към брега.

— Събуди се, дявол да те вземе!

Във водата Изадора беше като безполезна тежест. Деметрий стигна два пъти по-бавно до брега, като всеки път, щом нещо се докоснеше до него, беше сигурен, че ще бъдат погълнати от поредното чудовище. Най-накрая краката му докоснаха глинестото дъно и той

едва не загуби равновесие, когато се обърна към Изадора. Сложи ръце под гърба ѝ, за да я измъкне от водата, и чу как ризата му се разкъса.

Керите изпищяха разочаровано, когато Деметрий понесе плячката им към брега. И тъкмо стъпи на него, когато чу бълбукащия звук. Обърна се само за да види как водата в центъра на езерото се завихря. Керите изпищяха за последно и се скриха в мъглата.

Деметрий продължаваше да държи Изадора, докато наблюдаваше изненадано как водата се отдръпва навътре и се издига нагоре, сякаш всмукана от гигантски водовъртеж. Показаха се камъни, трева и изгнили стволоче на дървета, но цялото му внимание остана приковано в огромния звяр с шест глави, който се беше появил от водната колона в центъра.

— Да ме... — Той погледна към неподвижната Изадора в ръцете си, а после обратно към чудовището — хибрид между змия и дракон с шест различни глави. Деметрий нямаше шанс да му избяга. Не и с изпадналата в безсъзнание принцеса в ръцете си. Адреналинът му забушува, докато той трескаво се опитваше да намери изход, и пръстите му стиснаха дръжката на паразония, който като по чудо не беше изгубил.

Воинът отнесе Изадора зад голям храст и я скри под него. После преглътна, протегна ръце над нея и заговори на медейски. Налагането на защитното заклинание му отне почти всички сили, които му бяха останали.

Той не беше вещ в заклинанията, защото не ги практикуваше. И нямаше желание да го прави, защото не ги смяташе за необходимост. До сега... Но днес съжаляваше, че не беше приел поне малка част от наследството си.

Защитното му заклинание се получи жалко. Не можеше да направи нищо друго, освен да отвлече вниманието на звяра, като го разсея и го подмами да се отдалечи с надеждата, че Изадора ще се събуди и ще се махне отук. Преди чудовището да я открие.

Деметрий погледна към мократа Изадора в безсъзнание върху тревата, и за пръв път в живота си съжали, че се беше държал с нея като задник. Жалко, че не беше разбрал какво е да усети ръцете ѝ, обвити около него. И не беше усетил вкуса на сладките ѝ устни. И нито веднъж не се беше потопил в нежното ѝ тяло.

Съжаленията обаче нямаше да му помогнат.

И точно той трябваше да го знае най-добре, нали? Единственият плюс в целия този кошмар беше, че Аталанта нямаше да получи онова, за което така отчаяно копнееше.

Деметрий се върна при брега на езерото като използва мъглата, за да се отдалечи колкото се може по-далеч от скривалището на Изадора. С препускащ пулс той се спря и стисна с две ръце оръжието си.

— Хей!

Водната колона се разплиска във всички посоки, като опръска не само земята около него, но и Деметрий. Чудовището се обърна и две от главите му избълваха огън.

— И това ли е всичко, което можеш? Защо не се приближиш и не опиташ пак? — извика Деметрий.

Средната глава изрева, след което чудовището се гмурна под водата и стремително се насочи към брега.

Аргонавтът приклепна върху меката почва и се приготви за атаката, но звярът изскочи като стрела от езерото, прелетя над главата на Деметрий и се приземи зад него на четирите си лапи едновременно с такава сила, че разтресе земята. Аргонавтът успя бързо да се обърне, преди една от главите да го атакува. Но преди да успее да го опече, Деметрий замахна с паразония си.

Острието премина през дебелия врат на чудовището и с глухо тупване главата му се изтъркаля на земята. Другите глави изсъскаха и се отдръпнаха, но вместо раната да забави чудовището, тя сякаш му придаде нова сила. На мястото на отрязаната глава бързо израснаха две нови и главите станаха седем.

— Проклятие! — Това не беше обикновено чудовище, а хидра. Деметрий трескаво се опитваше да си спомни какво знае за легендарния звяр, освен факта, че на мястото на всяка отрязана глава израстваха други две. Да, сети се — само една от главите беше смъртна и нейното отсичане водеше до смъртта на чудовището.

Разбира се, първо трябваше да разбереш коя точно беше тази смъртна глава, а после да се приближиш достатъчно, за да я отсечеш. Като внимаващ междувременно да не се превърнеш в печено под огъня на останалите.

О, богове... Той беше загазил и то яко...

Деметрий погледна към храста, под който беше скрил Изадора, а после — към гъстата мъгла, и размаха оръжието си.

— Опитай още веднъж, жалко създание!

И побягна.

Главите на хидрата изреваха, но чудовището захапа стръвта и се втурна в преследване. Мъглата беше толкова гъста, че Деметрий не виждаше на повече от крачка пред себе си, но продължаваше да тича, решен да подмами звяра колкото се може по-далеч. Някъде отпред се дочу силен трясък и той, без да се замисля, се насочи натам, като използва за прикритие най-близките гъсти храсти.

Трясъкът се усили, след което се разнесе гръмовен лъвски рев. Деметрий погледна напред тъкмо навреме, за да види друга огнена струя. Проклятие, пред него имаше друго чудовище. Хидрата изръмжа в отговор, но вместо да последва Деметрий, тя се нахвърли върху новия си враг.

Тракане на зъби и вопли пронизаха гъстата мъгла. Двете чудовища се сблъскаха с такава сила, сякаш се взриви бомба. Те се търкаляха по земята, като изкореняваха дървета, трошаха скали и помитаха всичко по пътя си.

Деметрий внимателно отстъпи назад и когато второто чудовище се изправи на лапите си, той успя да го огледа и да оцени силата му. Пред него имаше химера — огромно създание с лъвска глава, тяло на коза и опашка на дракон. Всичките седем глави на хидрата заръмжаха заплашително, но химерата не се стресна. Тя се приготви, отвори широко уста и изхвърли мощна огнена струя, която сякаш нямаше край.

Добре, Аргонавтът не смяташе да се задържа по-дълго, за да види кой ще спечели тази адска-и-проклета-нереална битка. Затова се затича обратно към Изадора. Стори му се, че сърцето му се беше качило в гърлото, когато се отпусна на колене до нея. Бързият му оглед само потвърди, че тя все още беше жива и в безсъзнание. Дочу се още един гръмовен рев и Деметрий реши да не се бави — взе Изадора на ръце и се затича по пътеката.

ГЛАВА ДВАНАЙСТА

Иза рязко се събуди и седна, като премигна няколко пъти, напълно дезориентирана, преди да види, че лежи в тъмния ъгъл на помещение, което наподобяваше на величествена зала. По дължината ѝ, разположени на около десет стъпки една от друга, се извисяваха масивни мраморни колони, върху които горяха факли. На възвишението в центъра, до което водеха три стъпала, имаше каменна маса — същата като тази от нейния сън.

Или кошмар.

Погледът на принцесата се стрелна обратно към тъмния ъгъл, в който се намираще. Цялото ѝ тяло потръпна, когато усети, че е гола. Тя издърпа тънката завивка над гърдите си и видя, че лежи върху студения каменен под на нещо, което наподобяваше килимче или кожа и с изненада огледа импровизираното си ложе. После се изправи, загърна одеялото около себе си и се насочи към светлината. Едва тогава видя сандъците, наредени между колоните, и се поспря.

Един, два, три... седем. Седем сандъка. Всички изработени от дърво, античен метал и кожа. Върху всеки от тях имаше гравирани различен златен символ отпред, но вниманието на принцесата беше привлечено от сандъка, който стоеше в най-далечния край на стаята, перпендикулярно на останалите. Той беше два пъти по-голям от тях, а отпред ясно се виждаше символът на Херкулес.

Широко отворените ѝ очи отново се насочиха към сандъците между колоните и се спряха върху онзи, който стоеше вдясно от нея.

Ιάσων

На древногръцки името на Язон започваше с „йота“ — деветата буква от гръцката азбука. И той беше основателят на Рода на Деметрий.

Водена от любопитство, Изадора неуверено пристъпи към сандъка. Дървото беше прохладно на допир и старите панти проскърца, щом повдигна капака. Оръжие, свещи, книги, торбичка пълна с... нещо, което тя помисли за топчета. Видя износения сандал и го вдигна, за да го разгледа на светлината.

— Само един е.

Тя ахна, докато се обръщаше към гласа. Сърцето ѝ подскочи, когато на границата на светлия кръг се раздвижи сянка, но после се разтуптя лудешки, когато разпозна слизация по каменните стъпала Деметрий.

— О, богове! — прошепна Изадора. — Уплаши ме — и притисна ръка към гърдите си.

Младата принцеса изпита едновременно облекчение и раздразнение. Облекчение — че сянката се оказа Деметрий, а раздразнение — защото видът му предизвика тръпки по цялото ѝ тяло.

— Само един е — повтори той. — Изгубил е другия.

Иза не обърна внимание на думите му, защото вниманието ѝ беше съсредоточено върху тялото му и как танцуваха светлините и сенките от пламъка на факлите върху широките му, голи и мускулести гърди.

— Сандалът — поясни Деметрий, като кимна към предмета, който тя притискаше към себе си. — Язон го загубил в река Анавр, докато помагал на една старица да я прекоси. — Той се намръщи и пъхна ръце в джобовете на панталона си. — Само че жената не била обикновена старица, а преоблечената Хера.

Името на богинята беше произнесе от него с явно отвращение. Но точно заради погледа на напрегнатите му, тъмни очи, пулсът на Изадора започна да се ускорява.

Нещо в мъжа се беше променило. Презрението, което той винаги изливаше върху нея, сега липсваше. В очите му не се четеше враждебност или презрение към онова, което тя олицетворяваше. Всъщност под трептящия пламък тя виждаше единствено любопитство, безпокойство и отсянката на онова, което можеше да опише единствено като... топлина.

Пулсът на Изадора подскочи и в корема ѝ се появи слаба, но тръпнеща болка, която започна да слиза надолу. Тя притисна мекото одеяло към гърдите си и попита:

— Аз... Що за място е това?

Деметрий се приближи. Той изкачи стъпалата до масата и постави върху нея пакета, който носеше, след което се върна при нея и взе сандала от ръката ѝ. Пръстите му докоснаха нейните и кожата ѝ сякаш пламна.

— А какво мислиш, че е?

Тя гледаше как той връща сандала в сандъка и затваря капака.

— Не съм съвсем сигурна.

— Мисля, че си.

Тя отново се огледа. Помещението наистина беше невероятно. Иза не можеше да види тавана и колоните, които сякаш стигаха до безкрайността.

— Къде сме?

— В руините.

Когато Изадора обърна очи към Деметрий, той добави:

— По-точно — под тях. Открих го вчера.

Вчера? Докато тя спеше и го сънуваше?

— На Пандора? Защо му е било нужно на някого да строи тук Зала на героите? Където никога няма да бъде намерена?

— Точно, за да не бъде намерена. А като говорим за скривалища, това никак не е лошо, нали?

Всъщност беше точно така. Ако някой е искал да гарантира, че вещите на първите Аргонавти няма да бъдат изгубени, би било много удобно да ги скрие там, където никога няма да бъдат открити.

А това заключение наведе принцесата на мисълта, че и тях двамата с Деметрий никой никога нямаше да открие. И тъй като тази мисъл беше прекалено потискаща, Изадора се помъчи да смени темата:

— Какво се случи? Ти ме остави до потока и... после?

— Ами, надявах се ти да ми кажеш.

Проницателните му очи сякаш не можеха да се откъснат от нейните. Във въздуха помежду им прехвърча искра. Изадора беше гола под тънкото одеяло, а Деметрий носеше единствено черния си панталон, смъкнат ниско на бедрата, който някога беше виждал и подобри дни. Би следвало принцесата да изпита нервност и притеснение, но вместо това тя се усещаше... жива.

— Аз... не помня много. Помня, че нагазих в потока. Беше ми горещо. Помислих си как ще се освежа само за няколко минути. И ще

се ободря.

Погледът на Деметрий се премести към одеялото, което тя притискаше към гърдите си. Но неслучайно, както се беше случвало хиляди пъти преди това. Да, определено имаше и топлина в начина, по който очите му се задържаха върху гърдите ѝ, а после се плъзнаха към бедрата. Това накара Изадора да се замисли дали Деметрий не притежаваше способност да вижда през дрехите.

Топлината я обгърна отново и на Иза ѝ се прииска той наистина да може да я види през одеялото.

— Какво направи после? — попита Аргонавтът и погледна с тъмните си очи в нейните.

— Аз...

Думите заглъхнаха в гърлото ѝ. Силното желание, което принцесата никога по-рано не беше изпитвала, сега сякаш прогаряше вените ѝ.

— Аз... аз се потопих, за да се охладя и когато излязох на повърхността...

Образът на нещо, което наподобяваше на чудовище, застана пред мисления ѝ взор, и тя се задъха.

— Нещо ме наблюдаваше.

— Кера. Да, видях я. Всъщност бяха три. И ти побягна?

Тя все още се опитваше да осмисли факта, че беше гледала духа на смъртта в очите. А Деметрий току-що беше казал, че са били три. Изадора бързо разтърси глава — в момента не желаше да се замисля за това.

— Хм... да. Бях оставила кинжала, който ми даде, на брега и се затичах да го взема. Последното, което си спомням, е как нещо остро се заби във врата ми.

Иза задържа одеялото с едната си ръка, а с другата докосна тила си.

Деметрий въздъхна.

— Това обяснява всичко. Отровата им действа като сънотворно. Вероятно си паднала във водата, когато е подействала.

— Подействала? И за колко дълго?

Той присви рамене и леко се отпусна, макар ръцете му все още да бяха пъхнати в джобовете. Иза имаше странно усещане, че тази новина го беше успокоила, макар да нямаше представа защо.

— Някъде за около осем часа. Сега е средата на нощта. Когато те намерих, ти дори не трепна с клепачи. Нито по време, нито след онова, което се случи после. Приличаше на хипнотизирана. Помислих си...

Гласът му затихна и тревогата, която Изадора долови в него, отекна в гърдите ѝ с такава силна болка, сякаш беше пронизана от куршум.

— Но сега поне знам, че е било просто отрова — продължи Деметрий. — Това обяснява всичко. Изглежда, че действието ѝ вече напълно е преминало.

Светът на Иза се завъртя около оста си. В ушите ѝ зашумя и главата ѝ олекна. Усещаше се така, сякаш всеки момент щеше да полети... И за пръв път от дълго време усети в душата си нещо... истинско.

Принцесата преглътна, докато се опитваше да върне разговора им назад.

— К-какво искаш да кажеш „по време и след онова, което се случи“? Къде ме намери?

Той се поколеба, докато напрегнато я изучаваше с поглед.

— Носеше се наскрел езерото.

Добре, това не звучеше чак толкова лошо, нали?

— Над теб кръжаха три кери, а под водата плуваше хидра.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. О, богове... Това не прозвуча добре.

— К-как ти...

— Наистина ли искаш да знаеш?

Тя изучаваше очите му, докато си представяше картината. Иза си спомни за харпията и глигана първия ден на плажа, когато се беше събудила тук, на този остров. И кошмарите, които все още я преследваха. Съпостави ги с онова, което знаеше за керите и... стомахът ѝ се преобърна. Не, тя не искаше да знае какво беше направил Деметрий, за да я измъкне от онези чудовища. Нямахше нужда дори да си го помисля. Поклати глава и изведнъж нещо я осени.

— Ти... ти си ме спасил?

Очите на Деметрий сякаш пламнаха и разпространиха горещината под кожата ѝ.

— Твоето спасение се превръща в моя постоянна работа.

И това беше вярно: Апофис, демоните на онова поле, чудовищата на плажа, а сега и тези. За последните няколко дни Деметрий беше спасявал живота ѝ четири пъти. Четири пъти той с лекота би могъл да я остави да умре, без дори да се замисли. Но не го беше сторил. Всеки път се оказваше до нея, готов да я измъкне от опасната ситуация. Без никога да поиска нещо в замяна.

Пулсът ѝ се ускори. Сърцето ѝ се заблъска в гърдите и по тялото ѝ се плъзна гореща тръпка. Иза отново си спомни грубите си думи от вчера и отношението, което имаше към него през по-голямата част от живота си. Емоциите ѝ избликнаха.

Те притиснаха гърлото и ѝ попречиха да диша.

Деметрий кимна към масата, преди тя да измисли какво да каже.

— Там има някакви дрехи, които намерих в сандъците на плажа. Помислих, че може да ги искаш. Ризата ти... е, да кажем така — не преживя последния инцидент.

Иза сведе поглед към одеялото, с което се беше увила, наясно, че той я беше видял гола. Отново. Усети как се изчервява, но по някаква причина мисълта, че Деметрий я беше съблякъл гола, не я уплаши, а напротив — зареди я с енергия.

Бавно, защото знаеше, че Аргонавтът я наблюдава, принцесата изкачи стъпалата към каменната маса и прокара пръсти по дънковите шорти и оранжевия потник, сложени върху нея.

— Това не беше сред вещите, които донесе сутринта. Връщал ли си се?

— Имахме нужда от вода. А и трябваше да се върна. Не мислех, че ще ти хареса да се разхождаш гола пред мен.

Иза отново го погледна. И в този момент всичко, което си беше мислила за него, се разби като стъкло. Пред нея не стоеше безсърдечното копеле, за което винаги го беше смятала, а истински а̀ндрас. Всъщност не, не а̀ндрас, а герой.

И кой би повярвал, че тя би могла да мисли така за него? Кой би могъл изобщо да си представи, че Изадора щеше да почувства нещо повече от неприязън към Деметрий?

Чувствата, връхлетели я от нищото, я подтикнаха напред.

— Спасил си ме — прошепна тя. — А си можел просто да ме оставиш да умра.

— И защо да го правя?

— А защо да искаш да живея? — отговори Изадора на въпроса му с въпрос и тръгна към него. Тя слезе две стъпала по-надолу, но Деметрий не се отдръпна. Той не отместваше поглед от нея, но ако съдеше по бръчките върху челото му, определено не знаеше как да реагира.

— Работата ми е да те защитавам.

— И това е всичко?

— Нима не е достатъчно?

— Може би, но... Ти рискува живота си заради мен. И не един път, а цели четири.

— Да.

Не беше въпрос, а утвърждение. Сякаш беше неделима част от ежедневието му живот. В последвалата тишина Изадора знаеше, че Деметрий си мисли за същото, за което мислеше и тя: че точно в този момент помежду им нещо се променяше. И ако някой от двамата им не го спреше, отношенията им никога повече нямаше да бъдат същите.

— Ти ме спаси — тихо прошепна принцесата.

Тъмните му очи обходи лицето ѝ, но Аргонавтът не отговори. И не я докосна, макар дълбоко в себе си тя да усети желанието му да го направи. Той просто не знаеше как да преодолее пропастта между тях.

— И може би — продължи Изадора меко, като се надяваше да изгради мост помежду им само с едно докосване — ... може би и аз един ден ще мога да ти се отплатя със същото.

— Ти не можеш да ме спасиш — прошепна Деметрий.

— Защо?

— Защото в някои случаи не си струва усилията.

Точно в този момент, тя го обикна с цялото си сърце. Огънят хвърляше трептяща светлина върху чертите му и Иза виждаше тайните, бушуващи в очите му. Тайни, подхранвани от нещо тъмно в миналото му; тайни, които караха Аргонавта да страни от всички. В продължение на години принцесата смяташе, че Деметрий няма душа. Но сега, взряна в очите му, осъзнаваше грешката си. Него също го болеше така, както я болеше и нея. И той копнееше за същото, за което копнееше и тя. Но докато Изадора с години се свиваше и позволяваше на баща си и на останалите да вземат решения вместо нея, Аргонавтът беше избрал друг път. Той отблъскваше всички и така им доказваше, че у него няма нищо друго, освен една студена и злобна обвивка.

Колко беше грешала. С каква яростна ненавист и презрение се беше отнасяла към него. Но сега, докато се гледаха един друг, принцесата не виждаше в него Аргонавта. Всъщност тя дори не виждаше у него воина или героя, защото гледаше към обикновения човек. Мъж, изпълнен с цялата онази човечност, която боговете мразеха и за която едновременно с това завиждаха. Той притежаваше същите слабости и недостатъци, каквито притежаваше и самата тя.

Иза бързо се приближи към Деметрий. Тя притисна глава към гърдите му и обви ръка около кръста му, докато с другата все още стискаше одеялото. Аргонавтът изненадано си пое дъх, но Изадора не се отмести. Тя усещаше изгаряща топлина там, където телата им докосваха, и тялото ѝ сякаш оживяваше.

О, богове, колко беше хубаво! Тази близост. С него. Точно тук и сега. Колко време беше минало, откакто бе докосвала някого по този начин? И на кого изобщо беше позволила да се приближи толкова до нея?

— К-какво п-правиш?

— Това, което трябваше да направя много отдавна — едва чуто изрече тя и се притисна още по-плътно. — Благодаря ти.

ГЛАВА ТРИНАЙСТА

Всяка пора в кожата на Деметрий пламна. Изадора се притискаше към гърдите му; толкова топла, мека и дяволски съблазнителна, че всичко, което можеше да направи, беше да се пребори със себе си да удържи ръцете си отпуснати до тялото. Затова се опита да се концентрира върху отсрещната стена.

Изадора се сгуши по-близо до него и връхчетата на гърдите ѝ го докоснаха. Това накара сърцето на Деметрий да затупти лудо. Възбудата, подобна на електрически импулс, се плъзна от гърдите към корема му и слезе по-надолу. И — о, богове! — беше прекалено хубаво да каже или да направи нещо, с което да я спре. Воинът вдиша дълбоко, като се опита да сдържи дъха си. Страхуваше се, че ако помръдне, Изадора ще да се плъзне още по-близо, а той няма да има сили да я отблъсне.

Все още на стъпалото, Деметрий усети погледа на принцесата, когато тя повдигна глава към него.

— Болка ли ти причинявам?

— Не.

— Така си стиснал зъби...

Нима го беше направил? Ската!

Той се помъчи да се отпусне.

— Добре съм.

— Сигурен ли си?

Върху челото му избиха капчици пот.

— Не.

Ъгълчетата на устните ѝ се извиха в лека и неустойима усмивка и Деметрий не издържа. Погледът му се премести върху лицето ѝ и срещна очите с цвят на разтопен шоколад — толкова меки и топли, заобиколени със златист цвят, също като светлината на факлите зад гърба ѝ. Малък нос, сметанова кожа и малка бенка вдясно над красиви устни. Докато погледът му се плъзгаше по лицето ѝ, в корема му се разрази пожар, а онази част от него, която толкова дълго се беше

опитвала да го държи настрана, сега изкушаващо шептеше: „Поддай се само веднъж!“.

Очите на принцесата се спряха върху устните му и в тях се появи нерешителност. Върхчето на езика ѝ се показа и облиза устните ѝ с дяволски еротично движение от едното ъгълче до другото. Деметрий беше сигурен, че жестът ѝ беше съвършено неосъзнат, но той знаеше какво се канеше да направи Изадора още преди тя да се повдигне на пръсти. И знаеше, че трябва да я спре.

Всички мускули в тялото му се напрегнаха, когато устните ѝ се притиснаха колебливо към неговите, нежни като коприна. Реакцията на Деметрий нямаше да се промени дори ако принцесата му се нахвърлеше и го повалеше на земята. В тялото му пламваха искри, които се разпространяваха навсякъде и се взривяваха подобно на фойерверки, които едновременно го заслепяваха и поглъщаха, докато на света не остана да съществува нищо друго, освен Изадора. Докато тя не остана единствената, която той можеше да усеща, вижда, чувства и разпознава. Нищо друго не беше от значение.

Но принцесата прекъсна целувката си и несигурността я накара да отстъпи крачка назад с думите:

— Аз... Извинявай. Аз...

Загубата на топлината ѝ подтикна воина към незабавно действие. Той бързо преодоля разстоянието помежду им, прегърна принцесата и я притисна към себе си. После сведе глава и я целуна точно така, както Иза искаше. Така, както никога не би трябвало да я целува. Особено сега.

Дланта ѝ легна върху рамото му и тя пусна одеялото, което остана притиснато помежду им. После плъзна другата си ръка по гърдите му и там, където кожа ѝ се докосваше до неговата, започнаха да прехвърчат искри. Те накараха кръвта му да се сгорещи така, че всяка рационална мисъл от съзнанието му се изпари. Деметрий прокара език по устните на Изадора и от нея се отрони звук — нещо средно между стон и въздишка. Тя леко ги разтвори, като го увлече в чувствен двубой, от който воинът не беше сигурен дали ще успее да се измъкне.

Езикът ѝ плахо се плъзна и докосна неговия. Пръстите на Изадора се заровиха в косата на тила му и тя сама започна да го изследва. Деметрий ясно усети, че това беше първата целувка на

принцесата, а той беше извадил късмет първи да вкуси нещо толкова свещено. Дори мисълта за това накара пулса му да се ускори, а желанието да потече по вените му.

Аргонавтът промени ъгъла на целувката и нахлу с език в устата ѝ. Дълбоко. С искане за повече; повече от нейната сладост; повече от нейната топлина, повече от... всичко. Той направи няколко крачки напред, докато не притисна Изадора до каменната маса, а после я повдигна да седне върху нея.

Принцесата не го пускаше. Нито когато Деметрий се отстрани и одеялото се смъкна до кръста ѝ. Нито когато разтвори коленете ѝ и се намести между тях. Нито когато горещата му, твърда плът се докосна до нея.

От устните на Изадора излезе накъсан стон. Принцесата прокара пръсти по наболата му брада и отговори на целувката му с цялата си страст, която ставаше все по-уверена с всеки стон, докосване или ласка. А той го позволи, защото не спираше да си повтаря да забави темпото, защото съществуваше вероятност всичко това да е ново за принцесата. Но когато ръцете на Изадора се плъзнаха по гърдите му и се насочиха надолу, способността му да мисли беше като пометена от ураган. Деметрий обхвана с длани тила ѝ и я побутна да легне назад. Устните му направиха пътечка от целувки и засмуквания към ухото на Изадора. Зъбите му обхванаха меката му възглавничка и той го стисна леко, но достатъчно, за да усети треперенето на тялото ѝ под своето.

Воинът плъзна устни към гърлото ѝ и отново се насочи към чувствителното местенце зад ухото. Косата на Изадора беше като коприна срещу лицето му. Ръцете ѝ стискаха раменете му, докато горещината между бедрата ѝ там, където се притискаше в нея, го караше да си губи ума.

— О...

Звукът на гласа ѝ си проби път в съзнанието му и потуши нетърпението му да я вземе сега и веднага. Той осъзнаваше, че е прекалено груб и вероятно принцесата не се наслаждаваше на ставащото така, както той. Затова воинът се приповдигна и се вгледа в лицето ѝ.

В трептящата светлина на факлите кожата на Изадора изглеждаше още по-нежна, а косата — по-тъмна. Устните ѝ бяха подпухнали от целувките му, а скулите — порозовели, докато очите

й... те си оставаха ключът към душа ѝ. Деметрий винаги е можел да разчита чувствата, изписани в тях: страх, гняв, отчаяние... Нямаше как да не разчете емоциите, които бе успял да предизвика с думи или с държанието си към нея. Но сега... сега в очите на принцесата нямаше страх. Или съжаление. А само доверие. Доверие, зад което пламтеше огънят на желанието. Видяното накара възбудата на Деметрий да нарасне, а членът му закопнее за освобождение.

Пръстите на Изадора, толкова нежни и меки в сравнение с неговата загрубяла кожа, докоснаха лицето му и предизвикаха тръпка, която се плъзна по гърба му. Но онова, което го разтърси, беше шепотът:

— Деметрий...

Как се беше случило? Защо тя лежеше гола под него и го гледаше с очи, изгарящи от желание, докато устните ѝ шепнеха в тъмнината името му? Явно някъде беше направил съдбоносна грешка; грешка, която щеше да разруши всичко. Но дори когато го осъзна, Деметрий не можа да спре.

Погледът му отново се плъзна към гърлото и вдлъбнатината до ключицата, по изящните рамене и се спусна по-надолу към осветената от факлите кожа на гладките хълмчета на гърдите с идеален размер и форма; точно такава, че да изпълнят дланите му и да изкушат устните му да вкусят греховната им сладост поне веднъж.

Вината беше негова, че Изадора се намираше сега тук, в тази стая, а не в покоите си в Арголея. И в безопасност, както би трябвало да бъде. Всеки път, когато се замисляше какво би могло да се случи с нея и онази хидра...

— Деметрий... — отново прошепна принцесата.

— Заповядай ми да спра — едва успя да изрече той, но пръстите на ръката му вече я галеха там, където бяха минали очите му — по шията, ключицата, хълмчетата на гърдите.

Изадора потръпна, когато Деметрий стигна до зърното, очерта кръгче около него и нежно поглади връхчето му, но не се отдръпна и не показва признаци на страх. Той отново се вгледа в лицето ѝ и с възторг забеляза как тя притвори очи и изви гръб върху масата. Но когато простена от удоволствие, той се наведе към нея и прошепна в ухото ѝ:

— Заповядай ми да спра.

— Не — каза принцесата с въздишка, която превърна кръвта му в течна лава. — Не спирай. Харесват ми ръцете ти.

— Не трябва да е така — пръстите на ръката му се плъзнаха към другото ѝ зърното и то се втвърди под тях. — В мен не трябва да харесваш нищо.

Очите ѝ се отвориха и Изадора се съсредоточи върху него.

— В теб ми харесват много неща. Просто никога преди не си ми давал възможност да ги видя.

— Ти виждаш това, което не съществува. А то е вследствие от травмата. Когато се прибереш вкъщи, бързо ще си спомниш защо ме ненавиждаш.

Нежните ѝ пръсти докоснаха устните му и бавно и чувствено ги погалиха, докато у Дементрий остана едно-единствено желание: да забие зъби в кожата ѝ и да пирува.

— Аз не те ненавиждам, Дементрий. И никога не съм те ненавиждала. Просто не съм те разбирала.

— Ти и сега не ме разбираш.

„И вероятно никога няма да ме разбереш.“

— Вече не съм толкова сигурна.

Сърцето на Дементрий се разтуптя по-бързо, но мъжът не му обърна внимание. Той не смяташе да се предава; нямаше никакво намерение да позволи на Аталанта да получи желаното. Ала дългите години на отрицание на чувствата му сега го бяха оставили прекалено слаб, за да може да сложи край на ставащото. Както би било редно да направи. Но той умираше от желание да узнае вкуса ѝ.

Аргонавтът наведе глава и горещият му дъх опари гръдта ѝ.

— Заповядай ми да спра!

— Никакво спиране — отново прошепна принцесата. — Искам го. Искам теб.

Двете кратки думи пометоха задръжките му без следа. Той обви език около зърното, усети тръпката, която премина през тялото ѝ, и засмука. Изадора доволно простена, отметна глава назад и зарови пръсти в косата му.

Без да се бави, той се премести върху другото зърно и повтори действията с устните и езика си, като с удоволствие я засмука. Когато гърбът на Изадора се изви и цялото ѝ тяло потръпна, Аргонавтът леко се отстрани и направи пътечка от горещи и влажни целувки към пъпа

й. Задържа се там, за да потопи език в трапчинката му, преди да продължи надолу, като едновременно с това избутваше одеялото. Воинът спря едва когато тънката материя окончателно се отмести и Изадора остана гола пред очите му.

О, богове! Тя беше още по-красива, отколкото предполагаше. Нежна гръд, тънка талия, красиви бедра и светли косъмчета, които оформяха красив триъгълник и които привличаха погледа му към съсредоточието на нейната женственост. Деметрий си спомни какво беше наблюдавал тази сутрин и не успя да се сдържи. Той посегна към ръката на принцесата, поднесе я към устните си и засмука два от пръстите ѝ, докато не ги навлажни обилно.

Изадора отвори очи и смутено изви вежди, докато го гледаше. Мъжът притисна пръстите ѝ към зърното с думите:

— Докосни се.

Очите на принцесата потъмняха до цвета на черен шоколад. Пръстите ѝ неуверено докоснаха зърното, направиха малък кръг и отново се плъзнаха към връхчето му. И докато го правеше, Изадора не сваляше очи от лицето на Деметрий. Тя не спираше да гали твърдите връхчета на гърдите си, докато Пазителят прокарваше пръсти по вътрешната страна на бедрата ѝ над знака на крилатата омега, преди да докосне нежното хълмче.

Иза ахна, но Деметрий не отмести ръката си, защото в тъмния ѝ поглед ясно прочете: „Докосни ме!“

— Да, точно така — прошепна воинът и продължи да я гледа. — Не спирай!

Тя не спря. Той също. Пръстите му се плъзнаха между нежните ѝ гънки, където я намериха гореща и влажна. Деметрий простена от усещането за коприна. Пръстите му закръжиха по-нагоре, докато не докоснаха клитора с идеално разчетен натиск и накараха Изадора да простене.

От вида на широко отворените ѝ очи, изгарящи от желание и съсредоточени единствено върху него, на Деметрий му премалая. Кожата му потръпна от възбуда. Той продължаваше да гали клитора ѝ с палец, като остави другите си пръсти да се плъзнат по-надолу и да навлязат във влажната ѝ дълбина.

О, богове, тя беше толкова стегната. Членът му пулсираше от желание. Изадора затвори очи. Тя отметна глава назад, без да спира да

се гали с ръка, докато Аргонавтът не спираше да се плъзга в нея в търсене на онова най-чувствително местенце. И когато принцесата изви гръб и простена ниско и гърлено, той разбра, че го беше открил.

Туптенето на кръвта в ушите му пречеше на всяка разумна мисъл. Деметрий не успя да се сдържи, наведе глава и притисна устни към нежните ѝ гънки. Отначало я близна бавно — само с върха на езика си — но после нахлу като завоевател в заветната ѝ сладост. Тялото на Изадора се разтресе така, че тя едва не падна от масата.

Деметрий я притисна по-здраво и го направи отново. И отново. С всяко движение на езика му Иза все повече се приближаваше до ръба. Тя изви бедра към него, стенойки името му в отговор Деметрий плъзна пръсти по-дълбоко в нея, докато ближеше и описваше кръгчета с езика си около набъбналото ѝ възелче, преди да го засмуче и... Изадора свърши в устата му.

— Деметрий... — тялото на принцесата все още тръпнеше от получения оргазъм и стискаше силно пръстите на воина там, долу. Единственото, върху което успяваше да се съсредоточи Пазителят, беше оглушителният рев в главата му: „Дом!“

Думата отекна в мозъка му, спусна се в гърдите му и се впи в тях с неистовството на лъв. Деметрий едва успя да си поеме дъх. Изадора посегна към него и страстта мигом го обгърна. Тя се стовари отгоре му със скоростта на светлината и той едва успя да вдиша. Плъзна се нагоре в обятията ѝ, покри устните ѝ и я целуна дълбоко и обсебващо. В отговор тя простена в устата му, зарови пръсти в косата му и го притисна по-силно.

Той имаше нужда от нея. Точно тук и сега. Жадуваше да се озове в тялото ѝ, без да мисли за нищо друго. Но не тук, на тази масата. Едва успя да си спомни, че държи в ръцете си девственица. И колко още ще може да се сдържи...

Аргонавтът обви талията на Изадора с ръка, а с другата намести бедрата ѝ около кръста си, но така нейното горещо и жарко лоно се триеше в члена му и го възбуждаше до полуда. Той изпъшка и сложи длани под дупето ѝ. Успя да я подхване заедно с одеялото и я понесе към ъгъла на стаята и към руното, което беше извадил от сандъка на Язон, от което заедно с няколко одеяла беше успя да спретне удобна постеля.

Иза продължаваше да го целува дълбоко и страстно така, сякаш умираше от глад, а той беше най-доброто блюдо на трапезата. Зърната ѝ се отъркваха в голата му гръд и еротичността на тези докосвания го караше да губи разсъдъка си. Влажната ѝ и гореща сърцевина се притискаше към него и го опияняваше. Деметрий желаше до болка да потъне в нея. Той я сложи върху постелята, без да спира да я целува отново и отново, притиснал бедра към нейните, докато двамата не започнаха да се задъхват от страст.

— О, богове, Деметрий!

Той едва чу гласа ѝ през мъглата на болезнената си нужда. Аргонавтът се приповдигна леко и я погледна. Устните на Изадора бяха подпухнали от целувките му, а страните ѝ горяха, раздразнени вероятно от докосването на наболата му брада. Зърната ѝ бяха напрегнати, бедрата ѝ притиснати в неговите, а лоното ѝ беше готово да го приеме дълбоко в себе си.

Него. Синът на Атланта. Врагът.

Изадора го гледаше с толкова нежни и доверчиви очи. Очи, които биха се изпълнили с ужас, ако можеха да видят истинската му същност. Гърдите му се присвиха от избухналата в тях болка. И от осъзнаването на суровата и реална действителност дишането му се накъса.

Това не трябваше да се случва. Никога. Трябваше да се махне. Не биваше да я докосва. И да я вкусува.

Проклет да е Хадес! За какво си мислеше той, по дяволите?

Деметрий рязко се изправи и разтърка лицето си с ръце, като се опита да потуши паниката, която блъскаше в слепоочията му със силата на парен чук. Безуспешно.

— Къде... къде отиваш?

— Навън. Трябва да се махна.

Изадора се приповдигна на лакти.

— Но аз си помислих...

В главата му закръжиха хиляди извинения, но той се хвана за единственото, което му дойде наум.

— Това е твоят проблем, принцесо. Прекалено много мислиш. Аз премислих.

— Но...

Да, трябваше да забие нож в раната. Единствено по този начин можеше да се измъкне от ситуацията. Само така можеше да бъде сигурен, че Изадора никога повече нямаше да го допусне до себе си. И имаше само един начин да го направи. Но дори мисълта за това горчеше в стомаха му.

— Виж, мислех, че имаш малко повече опит, но явно съм сбъркал. Аз не се занимавам с девственици — не си струват усилията.

Върху безупречното лице на Изадора емоциите се сменяха една след друга. Шок, недоверие, горчива обида. Страните ѝ пламнаха и тя придърпа одеялото към брадичката си с треперещите си ръце. Видяното накара Деметрий да разбере, че думите му бяха постигнали целта си. Беше я накарал да се чувства отвратително. Също като се чувстваше и той.

Нещо в гърдите му толкова го заболя, че той едва успя да се удържи да не падне на колене и да ѝ разкаже истината. Но вместо да го направи, воинът се насочи към стълбите, като се насили да не се обръща назад.

Нямаше нужда да го прави, защото прекрасно знаеше какво ще види. Изражението на удоволствие върху лицето ѝ се беше запечатало ясно в съзнанието му, както и изражението на ужас от думите, които беше изрекъл преди малко. И този ужас щеше да го преследва още дълго. Вероятно толкова дълго, колкото и мисълта, че подозренията, които беше изпитвал през изминалите години, се бяха оказали верни. Вкусът ѝ го беше потвърдил.

Изадора наистина беше неговата единствена половинка, предназначена му от съдбата.

* * *

Кейси стоеше върху покрития с петна килим в центъра на квартирата на Деметрий в Тенедос — долнопробен район в Тайрнс — и бавно оглеждаше наоколо. Погледът ѝ се местеше от голата маса и столовете в единия край на стаята до износения диван в другия.

Странно, че един от Аргонавтите живееше тук. Особено като направеше сравнение между тази дупка и огромния дом от дърво и стъкло в гората извън града, където живееха двамата с Терон. Но това,

което я шокира най-много, беше обстановката извън пределите на квартирата. Калдъръмената улица беше засипана с боклук, витрините на някои магазини бяха разбити, а домовете — изоставени. Най-странното беше, че хората в окъсани и мръсни дрехи, покрай които преминаха, за да стигнат дотук, ги оглеждаха толкова подозрително, сякаш бяха злодеи от нискобюджетен филм.

Арголея беше прекрасно кралство — спокойно и безопасно, но колкото по-дълго живееше тук Кейси, толкова повече осъзнаваше, че мястото нямаше нищо общо с утопията. Както навсякъде, страната си имаше своите трудности, своя класова система и свързаните с нея предразсъдъци. А сега се виждаше ясно, че съществуваше и проблем с бедността.

— Дори не съм подозирал, че Деметрий е такъв чистофайник — разнесе се гласът на Церек от другия край на стаята. Той прокара пръст по повърхността на кухненската маса и го протегна към Финей, за да покаже, че върху него няма дори прашинка.

— Не пипайте нищо — предупреди ги Терон и се обърна към Кейси: — Мели!

Тя отрицателно поклати глава.

— Имам чувство, че той никога не е прекарвал времето си тук. Няма за какво да се хвана, за да усетя нещо. Вие сигурни ли сте, че това е домът на Деметрий?

Терон сложи ръце на кръста си и се намръщи, докато оглеждаше прекалено празната стая. В другия край Калия, Макс и Зандер разглеждаха нещо върху стената на кухнята.

— Това е указано като негово постоянно местожителство.

Изневиделица отдолу се разнесоха тежки басови звуци и подът под тях буквално завибрира. Кейси погледна към краката си, сигурна, че ще ги види как се движат в ритъма на музиката. Шумната кръчма на долния етаж се оказа голяма изненада. Макар че какво изобщо знаеше тя за Деметрий?

— Огледайте наоколо — каза Терон. — Все трябва да има нещо, за което да се хванем.

Всички се разпръснаха и започнаха да претърсват тясната квартира — почти празната гостна, граничеща с кухня с размера на килер, малка баня и спалня без легло. Никакви картини по стените,

никакви дрехи в гардероба и празна кухня; нищо, което да показва, че тук живее някой.

Когато Кейси почти беше сигурна, че отново са попаднали в задънена улица, от банята се разнесе детското гласче на Макс:

— Насам! Мисля, че открих нещо!

В тясната баня нямаше място за всички. Кейси се промуши напред, като размести Финей и Церек, за да влезе. Макс се беше скрил в дълбините на шкафа.

— Какво откри? — попита го тя. Заобиколи Зандер и надникна вътре.

— Врата — отговори развълнувано Макс — И освен това тук има още една стълба. Същата като...

Макс не довърши, но само поглед върху внезапно пребледнялото лице на Калия беше достатъчен на Кейси, за да разбере, че вратата и стълбите напомнях на момчето за затвора на Аталанта, където тя го беше дължала под ключ.

Макс беше жизнерадостно дете, но десетте години живот заедно с нея бяха остави отпечатъка си върху него. И сега Калия и Зандер полагаха много усилия, за да може той да се почувства в безопасност.

Кейси се приближи до шкафа и измъкна момчето отвътре.

— Аз ще отида.

Когато Макс се озова навън, Калия бързо го притисна към себе си и прошепна едно беззвучно „Благодаря!“. Кейси тъжно ѝ се усмихна, преди да се обърне и да влезе в шкафа. Но веднага беше спряна от ръката на Терон, който я сграбчи за рамото.

— Почакай, мели!

— Всичко е наред, Терон. Нищо няма да ми се случи. Само аз мога да усетя чувствата на онзи, който е бил там. Затова трябва да отида. Става дума за Дементрий — един от твоите Аргонавти, а не за враг.

— Вече не съм толкова сигурен — отговори той и се намръщи.

Кейси стисна ръката му и го погледна. Както винаги, връзката им се отрази в очите му — топла и гореща. Терон можеше да се тревожи за нея, да раздава заповеди на всички наоколо и понякога да я натъжава с тайните си, но тя знаеше, че всичките му действия бяха продиктувани от чест, дълг и любов. А любовта той пазеше единствено за нея.

— Веднага се връщам — прошепна тя.

Терон притисна челото си към нейното.

— Или аз сам ще те измъкна оттам.

Думите му стоплиха сърцето ѝ и тя се усмихна, когато любимият ѝ я пусна и леко я побутна към тайната врата. Мракът веднага я обгърна. В отсрещния край на това място, което можеше да предизвика само пристъп на клаустрофобия, се виждаше ниската врата, която беше открил Макс. Кейси се промъкна на колене и я отвори. Но щом забеляза дървената стълба зад нея, нямаше как да не си помисли, че Деметрий по никакъв начин не би могъл да се побере тук.

Започна да се изкачва нагоре, стъпало след стъпало. Светлината проникваше в тунела само отдолу и беше крайно недостатъчна, за да може Кейси да види каквото и да е на няколко сантиметра пред лицето си. От поредното стъпало над главата ѝ се вдигна облак прах и тя се закашля.

— Добре ли си? — разнесе се отдолу гласът на Терон.

— Всичко е наред. — Тя усети докосването на паяжина върху лицето си, но стисна клепачи, отмести я с ръка и продължи. След като се изкачи на около два метра в непрогледния мрак, ръката ѝ най-накрая докосна нещо твърдо като капак.

— Открих нещо — извика тя към съпруга си.

— Какво?

Гласът му звучеше приглушено, сякаш идваше отдалеч, но Кейси знаеше, че не се намира чак толкова високо. Тя усети дървената повърхност над главата си и започна да я опипва. Пръстите ѝ докоснаха нещо, което оприличи на дръжка.

— Мисля... Мисля, че е врата.

— Отваря ли се?

Кейси хвана дръжката и се опита да я дръпне. Не се получи. Затова стисна зъби и направи опит да я избути нагоре. Успя да я помръдне и в тунела отекна скърцане, преди вратата да се захлопне с такава сила, че едва не ѝ навехна рамото. Полуарголейката събра остатъка от силите си и отново се опита да я избути.

— Получи се!

Ярката дневна светлина я заслепи и тя стисна клепачи.

— Какво виждаш?

— Аз... чакай малко, ей сега ще ти кажа.

Кейси стисна с две ръце ръба на отвора, изтегли се нагоре и успя да седне върху него. Краката ѝ увиснаха над тъмния тунел, от който току-що се беше измъкнала. Тя разтърка очи и премигна няколко пъти, за да свикне със светлината.

След няколко секунди зрението ѝ се проясни и тя видя, че се намира в стая, която наподобяваше на наблюдателна площадка на самия връх на сградата, в която живееше Деметрий. По цялата ширина на стените на осмоъгълното помещение имаше квадратни прозорци, високи над три метра, които образуваха купол. В ъгъла на стаята имаше няколко одеяла намачкани така, сякаш някой ги беше използвал за спане. По пода бяха разпръснати книги за оръжие и военна тактика. Имаше и такива с кожени корици, върху които бяха гравирани символите на титаните. Покрай една от стените лежаха внимателно сгънати дрехи, а до другата — вещи, прилежно подредени в кутии. Някакви оръжия, подобни на онези, които използваша Аргонавтите, бяха подредени в единия ъгъл на стаята. Вдясно от себе си Кейси видя голям телескоп, насочен над покривите на Тайрнс. Но не това накара дишането на Кейси да се накъса, а стомахът ѝ да се присвие от ужас. Направиха го снимките.

Върху всеки прозорец; подобно на откраднати мигове, имаше залепени десетки фотографии на Изадора. На някои от тях лицето ѝ беше в едър план, на други — в цял ръст, облечена в традиционните си рокли; там — разговаря с охраната, тук — гледа в далечината, спряла се в двора на замъка. Ето я — чете книга, седнала на мраморните стъпала. Отново, отново и отново, като зациклен мотив на един и същ образ. Всичко тук привличаше вниманието към Изадора — явен признак на обзет от мания човек, който наричаше това място свой дом.

— Боже мой... — Кейси бавно се изправи на крака.

— Мели? — извика Терон отдолу.

— Всичко е наред — отговори тя и погледна към телескопа. — Не идвай, няма нужда.

Усети как гърлото ѝ се присви, но прекоси стаята, изправи се на пръсти и погледна през окуляра. Усети Деметрий веднага щом се докосна до телескопа, но все пак погледна през него с надежда, че греша, надявайки се...

Изображението придоби ясни контури и Кейси веднага разпозна какво вижда — прозорците на стаята на Изадора в замъка. И изведнъж

всичко придоби смисъл; изчезването на принцесата, похищението ѝ от вещиците...

— О, не!

— Ската! — въздъхна Терон зад нея.

Кейси се обърна и видя ужасеното изражение върху лицето на съпруга си, когато той се измъкна от тунела и застана в средата на стаята. Командирът на Аргонавтите бавно се огледа и когато осъзна чудовищността на онова, което бяха открили, ужасът върху лицето му бързо се смени с убийствен поглед. А тя знаеше, че този поглед идва от дълбините на душата му.

— Това още не означава...

— Точно това означава. Проклятие! Единствено боговете знаят от колко време го е планирал. А ние му го позволихме. — Кейси виждаше как под гладката кожа на страните му, които толкова обичаше да гали и целува, нещо потрепваше. — Докосни се до нещо, само че бързо. Не искам да изпитваш нещо толкова отвратително по-дълго от необходимото. И просто ми кажи дали е син на Аталанта, или не е? Няма нужно да ровиш по-надълбоко.

Сърцето ѝ слезе в петите заедно с късчето надежда, относно добрите намерения на Деметрий. И въпреки думите на Терон, че всичко друго не беше от значение, Кейси се запита какво би казал той, ако узнаеше, че в рода на Деметрий имаше и вещица.

— Вече го направих.

— И?

Кейси въздъхна.

— Грифон е бил прав.

* * *

Ръцете на Деметрий трепереха много повече, отколкото му се искаше, докато изграждаше защитния кръг около руините.

Отвратен от себе си Аргонавтът спря и вдиша дълбоко, но това изобщо не намали острата болка в гърдите му. Той се загледа в сърпа на намаляващата луна, която хвърляше сияеща бяла светлина върху него и неравния скален терен. Вниманието му беше привлечено от слабия рев на вълните, които се разбиваха в основата на скалата. Той

излезе от направения защитен кръг, спря се на ръба и погледна надолу към плажа.

От високото островът изглеждаше като рай — пясък, дървета и синьо-зелени планински върхове. И само ако се вгледаш по-отблизо, можеш да разбереш какъв ад всъщност беше това място. И не беше ли странно, че съществата, живеещи на острова, всъщност не бяха истински чудовища? За разлика от него.

И сякаш като по поръчка, от долината, ширнала се в подножието на скалата, се разнесе ужасяващ писък. В отговор прозвуча оглушителен и злобен вой и Деметрий се обърна натам. Помисли си, че вероятно това беше хидрата, от която се бе измъкнал по-рано. Или химерата, с която се бе разминал на косъм. Интересно, дали едното от двете чудовища не беше вече мъртво? Или битката им все още продължаваше? И се замисли дали нямаше да бъде добре да слезе долу и да се присъедини към тях?

— Мога да ти кажа как ще свърши всичко — разнесе се откъм скалите женски глас.

Деметрий рязко се обърна и видя възрастна жена, облечена цялата в бяло. Жената носеше слънчеви очила, които изглеждаха абсурдно смешни по това време на нощта. Тя не помръдваше, а сякаш пареше във въздуха на няколко сантиметра от земята.

— Царят ще умре — изрече тя със силен глас. — Съветът ще спечели, монархията ще изчезне и порталите ще се отворят. Демоните на Аталанта ще нахлуят в Арголея и не само ще разрушат царството, а ще унищожат и всички Аргонавти. След това майка ти ще насочи вниманието си към света на смъртните и ще унищожи колкото може повече и от него, докато не придобие пълна власт. Смяташ, че хаосът, който демоните й сеят сега в света на смъртните е ужасен? Ще става по-лошо. Много, много по-лошо.

Неговата майка. Дори само думите накараха кръвта на Деметрий да забушува и той стисна зъби. Обърна очи към морето, като преднамерено пренебрегна думите на жената. Знаеше, че е мойра. Също както знаеше, че с жалкия му късмет пред него не се намираше Атропос — мойрата, която прерязваше нишката на живота. Не, животът му продължаваше, защото мойрата пред него не можеше да я прекъсне — тя я изтегляше.

— Ти си тази, която е поставила факлите. В Залата на героите.

— Да, аз — в гласа ѝ се долови усмивка. — Тя е свещена.

Деметрий не беше толкова сигурен. За него на този остров нямаше нищо свещено. Както вече беше успял да го демонстрира и на Изадора преди малко.

Той отново се прокле за глупавата ситуация, в която беше попаднал. Ноктите му се забиха дълбоко в дланите, докато не започна да усеща единствено болката.

Мойрата се понесе към земята и когато я достигна, Деметрий видя босите ѝ стъпала. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани в ярък неоновосин цвят. Тя се приближи безшумно до най-близката удобна скала и седна.

— Не мога да търпя тези проклети слънчеви очила, но все пак нали не съм земно създание... — и тя направи вълнообразно движение с ръка над главата си. — Лунната светлина ми причинява главоболие. Ти знаеш историята на своя прародител Язон, нали?

Видяла скептичното изражение върху лицето му, мойрата се разсмя.

— О, винаги съм те харесвала, Деметрий! Ти винаги си бил сред любимците ми.

— Направо съм си късметлия — измърмори „любимецът“ ѝ.

— Всъщност Аталанта обвинява за съдбата си най-вече Язон.

Деметрий ѝ хвърли раздражен поглед.

— Язон е този, който ѝ е позволил да се качи на Арго, макар останалите да са били против. И по-скоро бих се съгласил, че има трън в задника, отколкото да обвинява за това някого другого.

Лахезис въздъхна.

— Обвинява го. И то много повече, отколкото си мислиш. Но не това е причината за омразата ѝ. Истината е, тя се е влюбила в него на онзи кораб. А Язон е предпочел друга.

Деметрий стисна зъби и отново погледна към водата.

— Медея. — Вещицата. Страхотно му е провървяло с нея, няма що! — Да, невероятен край, нали? Той се забърква с някаква коринтска принцеса и решава да се ожени за нея, а не за предполагаемата си любима — Медея. А Медея, за да си отмъсти, убива децата им. Бих казал, че краят наистина е страхотен.

— Зависи от гледната точка. Все пак оцелява едно дете. Кое то продължило рода. Ако историята беше тръгнала по друг път, двамата с

теб нямаше да сме тук сега.

— И светът би бил едно по-добро място — измърмори той. — За пореден път онова глупаво проклятие, наложено от Хера, е сработило.

Деметрий не я чу да се движи, но нямаше как да не я види, когато мойрата застана във въздуха пред него. Набръчканото ѝ лице се озова на едно ниво с очите му. Воинът задържа дишането си. Когато мойрата свали очилата си, той се взря в очите ѝ — бледи като луната, с малки черни точки в центъра.

— В живота на всеки на тази земя има цел, независимо от това дали му харесва, или не. Да, Хера е мразила Херкулес със страст, която не познавала граници, и затова го е проклела; него и всички Аргонавти — да имат една-единствена сродна душа, предназначена им от съдбата. И тази жена да е възможно най-противоречивия и най-лошия избор от всички жени на света. Но сродната душа не се явява проклятие, Деметрий, освен ако самият ти не решиш да е така. Язон е направил своя избор — за добро или за лошо, той сам е избрал съдбата си. Сега е време и ти да избереш своята. В този свят няма гаранции за нищо, освен за едно — ако бездействаш, Аталанта ще спечели.

Аргонавтът погледна покрай нея.

— Все ми е тая.

Скулата на Деметрий започна да потръпва и да го сърби, но очите му отново се върнаха върху тези на мойрата.

— О, мисля, че не е точно така. Ти се бориш с това от години. И не си слаб, Пазителю, макар да не вярваш, че е така. Онова, от което се страхуваш най-много, може да се окаже спасението ти. Но само ако му позволиш.

Спасение? За него? Да, бе! Нямаше начин! Но той трябваше да спаси Изадора.

— Къде на този остров е свещената земя?

Мойрата не отговори, а само се усмихна, с което накара Деметрий да се намръщи още повече. Сърбежът му изчезна заедно със събеседницата му, която буквално се разтвори във въздуха пред него. Воинът отново остана сам, взрян в мрака.

Страхотно! Мойрите винаги говореха със загадки, вместо да обяснят ясно и точно думите си. Избор ли? Какъв избор имаше той? В това, което засягаше Изадора, за него не съществуваше избор. Той трябваше да я махне от този остров преди слабостта, която Лахезис

отричаше в него, да го обхване. И преди да е забравил за причините, поради които се налагаше непрекъснато да страни от Изадора през изминалите години.

Деметрий тръгна обратно към руините. Утре щеше да вземе принцесата със себе си, за да потърсят свещената земя. Порталът получаваше енергия само от нея, така че на този остров все някъде трябваше да съществува свещена земя. В далечното минало островът трябва да е бил обитаем. Много преди Аргонавтите да хванат и затворят тук чудовищата. Той беше настроен решително да намери мястото. Много повече от преди.

Почти беше стигнал до тайната врата към залата на героите, когато чу вика на Изадора. Адреналинът му скочи и Деметрий се прокле, че отново беше оставил принцесата сама. Измъкна паразония от ножницата на гърба си и побърза да отвори вратата. Плъзна се като сянка по стълбите и спря в мрака на голямата зала.

Тя беше сама. И също както миналата нощ се мятеше насън. Наоколо нямаше никакви чудовища, но нещо определено не беше наред.

Очите на Изадора бяха здраво стиснати, одеялото се беше омотало около талията ѝ, а лицето ѝ беше изкривено от мъчителна болка. От вика ѝ косъмчетата по тила на Деметрий настръхнаха. Кръвта му се разбушува, когато успя да разбере двете думи:

„Хадес! Не!“

Той огледа залата, но не забеляза нищо необичайно. Кошмар. Тя отново сънуваше кошмар. Аргонавтът се приближи до нея, коленичи върху одеялата и сложи оръжието на пода до себе си.

— Спри, Изадора! Спри, преди да си се наранила.

Тя, изглежда, не го чу, защото започна да се мятта още повече.

Деметрий посегна към нея, за да я задържи, и също както миналата нощ докосването му я успокои така, както не можаха да сторят думите. Тялото ѝ все още тръпнеше, но тя спря мъчителното си мятане.

— Така е по-добре — прошепна воинът. С едната си ръка я погали по рамото, докато с другата придърпа одеялото над голите ѝ гърди.

— Не искам повече да се връщам при него — измърмори принцесата, извърнала глава към него.

Нещо стисна болезнено гърдите му, когато Деметрий се замисли за присъствието на бога садист близо до Изадора.

— Няма да ти се наложи.

Той продължи да я гали, докато тя спря да трепери и се успокои. Деметрий си пое дълбоко дъх и понечи да се отстрани. Искаше да даде възможност на принцесата да се наспи, като междувременно се отдръпне колкото се може по-далеч от възхитителното ѝ голо тяло.

Но Изадора отново беше обхваната от тръпки, преди да протегне ръка към него.

— Не ме оставяй! Той чака само да си тръгнеш.

Деметрий отново застана нащрек. Той повдигна глава и предпазливо се огледа. Две от факлите бяха изгаснали, но другите три догаряха на колоните над сандъците на героите. В ъгъла на стаята трепкащата им светлина караше сенките да се движат и така даваха живот на множество тъмни кътчета, където някой би могъл да се крие. Тъмен мрак, в който смъртен или безсмъртен, би могъл да се притаи и да чака в засада.

Тръпка на безпокойство пробяга по гърба на Деметрий. Той се придвижи по-близо към Изадора и дори не възрази, когато тя се гушна в него и намести удобно глава върху голото му рамо. Този път той дори не помисли да я отблъсне.

— Никъде няма да ходя, кардия — нежно каза той, взрян в тъмнината. — Поне засега.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСТА

Изадора усети присъствието на Деметрий още преди да обърне глава и да погледне към него. Той спеше дълбоко, извърнал лице към нея и отпуснал ръка върху корема си.

Отначало тя се почувства обърквана, а после объркването ѝ премина в изненада. Защо Деметрий беше тук? След като снощи много ясно я беше накарал да разбере, че не желае да има нещо общо с нея?

Заедно със спомените с пълна сила се завърна и неудобството заради всички онези неща, които беше правила с него. Изадора предпазливо се отдръпна, загърна се в одеялото и тихо се изправи. После тръгна към каменната маса в центъра на помещението.

Дрехите, които ѝ беше донесъл, все още бяха разпръснати по пода. Тя се облече, срамувайки се от спомените си за устните и ръцете му, както и от молбите си за още. Шортите ѝ бяха големи, поне според нея, но все пак по-добре от нищо. Докато се обличаше, тя се опитваше да не поглежда към масата, но когато се изправи, изневиделица беше връхлетяна от слабост, от която ѝ се догади.

Иза посегна с ръка и сграбчи ръба на каменната маса, за да се задържи. Опита да диша дълбоко, докато пристъпът премине, а после изтри с ръка изпотеното си чело. Странно. Не можеше да отрече, че времето, прекарано на острова, беше трудно. И въпреки нередовното хранене, не беше усещала подобно нещо от...

Тя се уплаши, когато се върна назад и започна да брои дните. Бяха изминали не по-малко от седем денонощия от похищението ѝ от замъка. Седем дни далеч от сестра ѝ. Последниците и за двете я връхлетяха с пълна сила. Независимо какво би могло да се случи с Деметрий тук, на този остров, тя трябваше да намери начин да се прибере у дома, преди Кейси да пострада.

Очите ѝ се преместиха върху Аргонаута, който все още спеше, и тя се ядоса. Заобиколи масата и отвори капака на първия сандък в търсене на... и тя не знаеше на какво. Просто нещо, което щеше да ѝ помогне да се махне от този проклет остров. Не била негов тип?

Майната му! Тя също не го смяташе за подарък. И той не беше неин тип. И защо, дявол да го вземе, беше престанала да го смята за копелето, което винаги е бил в Арголея?

Принцесата се премести към следващия сандък и мълчаливо се зарадва, когато видя кинжала вътре. Тя го вдигна към светлината и реши, че става. Не беше толкова голям, колкото оръжието на Деметрий, но за нейната ръка беше идеален. От Орфей се беше научила как да борави с подобно оръжие и сега не се страхуваше така, както преди. Иза толкова искаше да се махне от този проклет остров, че беше готова да търси свещената земя сама, без Деметрий. И сама да отвори портал.

Тя понечи да тръгне към стълбите, когато си спомни за книгата със заклинанията, която видя в сандъка на Язон.

„Владеете сила, която нито ти, нито сестрите ти осъзнават“ — в съзнанието ѝ се завъртяха думите на Орфей.

Тя погледна към крилатия символ от вътрешната страна на бедрото си, който се виждаше под късите шорти. Орфей знаеше всичко за заклинанията и магиите. Ако връзката ѝ с Орите ѝ даваше някакво предимство, тя беше готова да се възползва от нея на всяка цена. Въпреки опасенията си.

Принцесата се приближи към сандъка на Язон, сложи оръжието си до него и порови, за да намери книгата. Обложката ѝ беше прашна и Изадора духна върху нея. Знакът на Хелиос веднага се появи върху древната и износена кожа.

— Толкова любопитна тази сутрин?

Сърцето на Изадора подскочи към гърлото. Тя изтърва книгата, сграбчи кинжала и се обърна, протегнала ръка напред. Върхът на оръжието ѝ спря на сантиметри от голите гърди на Деметрий.

Очите му се стрелнаха към оръжието, а после се върнаха върху нейните.

— Виждам, че сънят ти се е отразил добре. И явно си си спомнила всички причини, поради които ме ненавиждаш.

Сърцето ѝ все още продължаваше да се блъска в гърдите. Тя се ядоса на себе си от облекчението, което изпита, щом го видя; него, а не поредното чудовище. Защото дори хидрата нямаше да предизвика по-голям гняв у нея.

— Не, просто си припомних легендарната ти жестокост.

— Много добре, принцесо.

Ниският му, насмешлив тон я лиши от самоуважението ѝ. Той я накара отново да се изчерви от спомена какви ги вършеше миналата нощ. С него. В същата тази стая. С тази разлика, че за нея то означаваше много. Докато за него...

Изадора нямаше представа какво означаваше то за него. Вероятно просто игра, предположи тя. И поредния начин да я унижи.

Деметрий направи крачка напред и върхът на кинжала се притисна към гърдите му, но без да пониже кожата.

— Хайде, направи го. Не изпускай шанса си.

О, Изадора наистина го искаше. Тя беше толкова ядосана, че почти не можеше да мисли. Всичките му жестоки и обидни думи през годините я връхлетяха и ѝ припомниха хилядите пъти, в които Деметрий я беше унижавал... А всичко това, заедно с новопоявилия се страх за живота на сестра ѝ, определено караха принцесата да се чувства нестабилна. Аргонавтът се приближи още и върхът на оръжието ѝ се заби по-надълбоко. Изадора се напрегна. Очите ѝ се плъзнаха към гърдите му и малката капчица кръв, която се появи на върха на стоманата.

Стомахът ѝ се преобърна. Да, тя беше сърдита. И да, тя го ненавиждаше, защото воинът беше успял да я накара да почувства нещо към него; нещо, което тя не искаше. Но тя не желаше да го нарани само защото той я беше обидил.

— Давай, принцесо — прошепна Деметрий. — Всичко, което трябва да направиш, е просто да натиснеш.

Очите ѝ отново се вдигнаха към неговите. Но зад безразличието в черните му зеници, тя забеляза още нещо — в тъмните им дълбини прозираше... съжаление.

Сърцето ѝ се разтуптя лудо, когато тя отново се взря в него. Съзнанието ѝ я върна отново към миналата нощ, но този път тя не се съсредоточи върху думите, а се фокусира върху желанието в очите му. И начинът, по който я беше докосвал Деметрий — така, сякаш не можеше да ѝ се насити. Изадора си спомни как той я молеше да му заповяда да спре. И когато тя не го послуша, той изтърва самоконтрола си и ѝ показа страст и желание, за чието съществуване не подозираше.

Деметрий я желаше. И това го плашеше. При това толкова много, че се беше върнал към старата си тактика — като я убеждаваше, че е неин враг. Изадора свали оръжието, докато сърцето в гърдите ѝ все още не можеше да се успокои.

— Баща ти е прав — промърмори Аргонавтът. — Ти не ставаш за царица.

Думите му я нараниха дълбоко. Те я накараха да си спомни за съмненията и страховете си, но тя се опита да ги задуши. По някаква причина Деметрий се опитваше да я накара да го намрази, но думите не опровергаваха действията му. А тя беше решила да се съсредоточи единствено върху тях.

Изадора обърна оръжието и му го подаде с дръжката напред.

— Може и да не ставам за царица, но мога да разбера, когато ме лъжат.

За част от секундата върху лицето на Аргонавта се изписа объркване, но той побърза отново да си сложи маската; онази, която пращаше целия свят по дяволите и държеше всички надалеч. Но това не беше истинският Деметрий. Истинският Деметрий я беше спасявал множество пъти и се беше грижил за нея. А миналата нощ ѝ беше доставил неопишуема наслада, без да иска нищо в замяна.

Пръстите на Аргонавта се обвиха около дръжката на оръжието и той отпусна ръка. Изадора се оказа изправена пред два избора: да му позволи да вярва в лъжата си или да му докаже, че греша. Затова, без да се колебае, тя решително се притисна към него, също както стори миналата нощ, само че този път го прегърна с две ръце.

Деметрий се напегна и под ухото на принцесата сърцето му затуптя забързано.

Реакцията му я стопли и я убеди, че тя беше права — Деметрий се опитваше да я отблъсне. Но въпреки неясните причини, тя не смяташе да му го позволява. Миналата нощ означаваше нещо за нея. А очевидно и за нещо, щом после му се беше наложило да се върне към стария си начин на държане.

— З-защо г-го п-правиш?

— Правя го, защото явно няма да го дочакам от теб. — Тя избърса капката кръв от кожата му и нежно целуна малката раничка, която вече зарастваше пред очите ѝ. Иза искаше мъжът да осъзнае сериозността на намеренията ѝ и че случващото се между тях беше

важно. Той беше важен. Защото дълбоко в душата си принцесата усещаше, че никой досега не се беше отнасял така с него.

За няколко секунди двамата застинаха неподвижно. За кратък миг на Иза ѝ се стори, че Дементрий възнамерява да я отблъсне, но после чу как оръжието издрънча на пода. Големите му и топли ръце внимателно я докоснаха по раменете и се плъзнаха по гърба ѝ.

Да! О, да!

Принцесата затвори очи. Тя се сгуши се още по-близо и се отдаде на усещанията си; същите, които беше изпитала миналата нощ, когато Аргонавтът страстно я целуваше, когато я докосваше и когато я галеше.

— Защо си толкова упорита? — прошепна Дементрий.

— Защо толкова упорито се мъчиш да ме отблъснеш?

— Защото не съм подходящ за теб.

Резките му думи накараха Изадора да се отдръпне и да повдигне глава. Бледата светлина на факлата, която го осветяваше, караше кожата му да изглежда още по-тъмна. Лицето му беше обраснало с няколкодневна брада и очите му изглеждаха още по-черни. Но долови истината в думите му; истина, която не разбираше, но която искаше да разбере.

Какво се беше случило с него? Какво беше видял или направил той през последните двеста години, за да си внуши, че не е подходящ за нея?

— Зависи как гледаш на нещата, Дементрий. Що се отнася до мен, аз те смятам за достатъчно добър.

— Изадора...

Тя не искаше да спори, защото беше наясно, че думите няма да променят мнението му. А Иза искаше да получи възможност да го убеди.

Затова се повдигна на пръсти, обви ръце около врата му и го привлече към себе си. Дементрий беше висок и тя не можеше да достигне до устните му, но той бързо разбра какво се иска от него. Устните му веднага завладяха нейните и превърнаха цялата ѝ болка, обида и гняв от тази сутрин в далечен спомен.

О, богове! Той беше страхотен на вкус и още по-страхотен на допир. Допреди няколко дни тя седеше на онзи плаж и го гледеше как сплита въжета и клони за стълбата, уплашена до смърт от

перспективата да остане насаме с него за неопределен период от време. Докато сега... Сега изпитваше болка при мисълта, че времето им на този остров беше ограничено и отношенията им нямаше да имат възможност да се развият.

Ръцете на Деметрий се плъзнаха нагоре и обхванаха лицето ѝ. Той наведе главата ѝ назад, като не спираше да я целува бавно, страстно и толкова всеотдайно, че Изадора усети ласката му чак до връхчетата на пръстите на краката си. И когато мъжът се отдръпна и я погледна с безпокойни и преливащи от емоции очи, Иза се убеди, че е била права.

— Това е лоша идея и ти го знаеш — тихо прошепна Деметрий.

Тя се усмихна, защото случващото се между тях беше най-малкият им проблем тук, на острова.

— Защо си толкова сигурен, че на всеки ъгъл ни очаква катастрофа?

— Защото обикновено става така — стисна той намръщено устни. — Когато се прибереш у дома, ще изпиташ огромно съжаление за всичко, случило се тук между нас. И ще поискаш да промениш миналото.

И той се опитваше да го предотврати? Внезапно думите и действията му от миналата нощ и тази сутрин придобиха друг смисъл.

— Много се съмнявам.

— Но аз — не.

Изадора прокара пръсти по китките му и ги задържа там.

— Понякога най-важните неща на този свят са тези, за които се налага да се бориш. И аз вярвам, че ти го заслужаваш, Деметрий. Макар самият ти да не смяташ така.

— Кардия...

Сърцето на принцесата трепна от ласкавото прозвище, което той несъзнателно произнесе. Тя докосна с нежна целувка дланта му, без да може да се отърси от усещането, че той я беше нарекъл така и миналата нощ, след като тя беше заспала; когато се беше върнал и беше легнал до нея.

Всичките ѝ съмнения се разсеяха. Деметрий не беше хладнокръвният негодник, за каквото го беше смятала винаги. А нещо много повече. И тя трябваше да успее да го накара да повярва.

Изадора се отдръпна и му се усмихна отново, преди да се наведе и да вземе оръжието.

— Гладна съм. И си мислех, че след закуска можеш да ми преподадеш няколко хватки от ръкопашния бой.

Деметрий повдигна учудено вежда.

— Днес възнамеряваш да се сражаваш с чудовища ли?

— Никога не се знае. С моя късмет трябва да съм подготвена за всичко.

От устните на Аргонавта се изтръгна нещо между полусмях — полустон.

— О, да, виждал съм каква си късметлийка. При това със собствените си очи. Даже на няколко пъти.

— О, богове!

Деметрий изведнъж стана сериозен:

— Какво има?

— Красив си, когато се усмихваш.

Аргонавтът се намръщи.

— Мисля...

„Не го притискай. Карай по-леко. Когато нещата станат сериозни, той се връща към старата си тактика.“

— Ето това е твоят проблем, Деметрий — погали го тя по наболата буза. — Много мислиш. Хайде да си намерим закуска.

Усмивката на Изадора не слезе от лицето ѝ, когато тръгна към стълбите. Тя знаеше, че Деметрий я наблюдава с недоумение, което сякаш крещеше: „И какво да правя сега с нея?“ Той смяташе, че ще може да я манипулира, като се отнася с нея така, както го правеше и преди. А нейната реакция ще бъде същата, каквато е била през изминалите години. На страхливка. Или на слабачка. Като на срамежлива и безхарактерна принцеса. Е, този път нещата бяха по-различни и той определено имаше вина за промяната. Ако изминалата седмица я беше научила на нещо, то това беше сама да управлява собствената си съдба.

Деметрий трябваше да е по-внимателен, защото тя определено го беше набелязала за своя следваща цел.

* * *

През целия ден Деметрий внимателно наблюдаваше Изадора, докато вървеше след нея по тясната пътека към плажа в северната част на острова, и осъзна две истини. Първо — Изадора вече не се страхуваше от него, и второ — с всеки изминал ден тя слабееше все повече.

А тези две осъзнати истини подхраниха лошото му предчувствие. Първо — защото това означаваше да бъде много по-внимателен, ако искаше да се държи настрана от нея, и в което той — проклятие! — очевидно успяваше да се провали с гръм и трясък, за разлика от миналото, когато лесно успяваше да ги стори; и второ — беше изминало достатъчно време след похищението на принцесата, за да може тя да се излекува от раните, получени във Фракийския замък, а по-късно и при Аталанта.

Следобедното слънце обсипваше Изадора със златните си лъчи. Бледата ѝ кожа топло сияеше след дните, прекарани на открито. Скулите ѝ розовееха, но за разлика от преди, сега принцесата се уморяваше много по-бързо. Докато обикаляха наоколо, на няколко пъти се наложи да поспрат, за да може Иза да си почине. И това не се дължеше на нередовното хранеше. Разбира се, в менюто им липсваше месо от дни. Плодовете и намерените зърнени десерти от корабокрушението не бяха достатъчни даже за Деметрий. И като по сигнал, коремът му звучно се обади. Ето защо двамата бяха днес следобед на този плаж, в защитения от рифа залив. Имаше вероятност да успеят да си хванат нещо за вечеря, преди да се върнат в руините.

И все пак...

Ами ако онези вещици ѝ бяха направили някакво заклинание? Или Аталанта? На всяка цена трябваше да върне принцесата в Арголея. При лечител. Той щеше да знае как да ѝ помогне.

Изадора излезе от високата до кръста трева върху белия пясък, спря се и вдиша дълбоко.

— Какво има? — попита Деметрий и я заобиколи, като внимаваше да не я докосне. Той беше избягвал да го прави съвсем съзнателно през целия ден, защото, ако го стореше... Да, днешното утро беше идеален пример за изгубен нейде акъл. Всеки път, когато го стореше, той забравяше за клетвата си да стои далеч от нея и просто потъваше в обятията ѝ.

— Нищо — отвърна Иза с въздишка. — Просто се наслаждавам. Ако забравим за онова, което спи там — и тя кимна по посока на гората, — мястото наистина е прекрасно.

Деметрий изобщо не смяташе така. Островът му напомняше на гигантска венерина мухоловка, която всеки момент щеше да се захлопне.

Щастливата усмивка на принцесата стореци кръвта му и му напомни за вкуса на устните ѝ. За да се разсее, той нави панталоните си до колене и изрече:

— Избери си място, където да си починеш, докато аз свърша малко работа.

Изадора си избра една скала до ръба на малък залив и седна, но след малко присви колене към гърдите си. Деметрий нагази във водата и се изкачи върху плоските скали на около десетина метра встрани. Вълните се разбиваха в рифа малко по-напред, но водата в залива се надигаше и спадаше почти незабележимо, което даваше чудесна видимост към пясъчното дъно и неговите обитатели.

Изминаха около десет минути, преди да чуе въздишката ѝ.

— Обикаляхме цяла сутрин. Сигурен ли си, че на острова има свещена земя?

— Сигурен съм — той видя подходяща по размер риба, вдигна оръжието си и се приготви.

— Претърсихме половината остров...

— Една трета.

— ... и не намерихме нито храм, нито нещо друго, което поне малко да прилича на гробница.

Рибата премина толкова близо, че Деметрий се напрегна, готов да я прободне, но плячката му се стрелна надалеч, преди той да успее да замахне. Пазителят се премести на друга скала, по-близо до рифа.

— Храмовете е трябвало да бъдат изградени върху възвишения, навътре в острова.

— А защо не покрай руините? — попита Изадора.

Деметрий забеляза дебеличка риба със сияещи разноцветни люспи отстрани.

— Защото тези руини не са толкова древни. Те са останки от онова, което са изградили първите седем Аргонавти, след като са заловили всички чудовища и са ги пренесли тук. Храмовете са

изградени от ранните местни жители, населявали този остров много преди тях. А древните биха издигнали светилищата си на най-високите точки. За да бъдат по-близо до Олимп. И вероятно около тях ще могат да се открият и гробници.

— Защо днес не претърсихме средата на острова?

— Защото първо трябваше да го огледаме.

И защото дотам щеше да им отнеме цял ден, ако не и повече. А Деметрий не смяташе да го прави с Изадора. Особено сега, когато тя толкова бързо се уморяваше. Това не влизаше в плановете му. Днес, след като беше прекарал цял ден с нея, се беше убедил, че ще му се наложи да изчака принцесата да укрепне. И едва тогава щеше да се осмели да навлезе с нея дълбоко в острова. Коего щеше да му създаде куп други проблеми, за които сега не искаше да мисли.

— Ето така, приятел — прошепна той, когато дебеличката риба се приближи. — Още съвсем малко. — Той вдигна оръжието си и се приготви.

— Защо имам чувството, че не ми казваш всичко?

Гласът на Изадора, който се разнесе зад гърба му, успя да го изненада. Деметрий изгуби равновесие и просто плесна с оръжието си по водата. В последния момент обаче, той все пак успя да се обърне и да хване принцесата за ръката, в опит да се задържи, но тежестта му ги повлече назад. И вместо да му помогне, Изадора цопна заедно с него във водата.

— Демет...

Викът ѝ се превърна в приглушен звук, когато главата му потъна под водата. Той бързо намери твърдата опора на дъното и се изтласка нагоре с няколко загребвания. Успя да напипа Изадора и я повлече със себе си към повърхността.

Аргонавтът изплува и вдиша дълбоко, за да насити дробовете си с кислород. В един момент си помисли:

„О, проклетие, може да си е ударила главата в скалата, да си е навехнала ръката, или...“

Тогава дочу смеха ѝ и застина.

Иза беше в съзнание и не беше ранена. Само мокра до кости. И не можеше да спре да се смее. Тя обви пръсти около лактите му, после ги премести към бицепсите му и най-накрая го хвана за раменете. И едва когато успя да се притисне в него, смехът ѝ замря.

— Това няма да го броя за спасение. Защото мисля, че просто искаш да си увеличиш точките.

„Спасение ли? Какво, по...“

Водата се стичаше по лицето ѝ от късите светли кичури коса и караше порозовелите ѝ страни да блестят на слънцето. Очите на принцесата сияеха, когато тя му се усмихна така, сякаш той беше най-големият идиот на планетата.

И преди да успее да се спре, Деметрий също се усмихна.

— Мислех, че каза, че смяташ да започнеш да си връщаш дълговете. Явно не ставаш за спасителка.

Докосването на пръстите на Изадора по врата му беше божествено. Деметрий не се замисли, а просто реагира. Той обви ръце около талията ѝ и я притисна към обхванатото си от желанието тяло.

— За мен това също е нещо ново, Деметрий. Длъжен си да ми дадеш малко повече време, за да мога да се поупражнявам.

Той се разсмя против волята си. Макар за него това веселие да беше непознато, той се почувства добре. Дори прекалено добре.

В очите ѝ все още проблесваха искрици смях, когато погледът ѝ се отмести към устните му и се задържа там. В корема на Деметрий избухна пожар, който се плъзна по-надолу и разпали огън в слабините му. Всичките му нервни окончания започнаха да потръпват.

Начинът, по който Иза облиза с език съблазнителните си устни, го накара да потръпне от желание, което го изкушаваше да се предаде. Тя се намести така, че заоблените ѝ гърди се притиснаха плътно към неговите и жената в ръцете му се превърна в единственото, което Деметрий можеше да усеща.

— Кардия... — опита се да я вразуми той.

— Зная, лоша идея — прошепна му тя, без да сваля очи от устните му.

— Да.

О, богове! Какво се беше случило с гласа му? Не приличаше на неговия.

— Скоро ще се мръкне.

— Да, така е.

— Тогава не трябва да се бавим.

Деметрий не успя да я спре и тя притисна устните си към неговите. Езикът ѝ се плъзна в устата му и той простена, усетил вкуса

й. Близостта на нежната кожа, притисната към неговата, накара в тялото му да избухне горещина и той се предаде.

Пръстите му се обвиха около тила ѝ и мъжът задълбочи целувката, изцяло отдаден на страстта.

Когато двамата се отдръпнаха един от друг, за да си поемат въздух, очите на Изадора бяха потъмнели, а скулите — пламнали от желание. Желание, което той можеше да удовлетвори тук и сега.

Тя не сваляше очи от лицето му, когато се протегна и отмести кичур мокра коса от челото му. Докосването ѝ беше толкова нежно, че нещо в гърдите му под водата сякаш се отключи. Нещо, което той беше охранявал и пазил през целия си живот.

— Струва ми се, че изплашихме всичката риба — отбеляза Изадора.

— Вероятно.

— Добре че обичам плодове — тя се освободи от прегръдката му и заплува обратно към скалите, преди Деметрий да успее да я спре. Излезе от водата, седна на камъка и отмести мокрите кичури от лицето си. Зърната на гърдите ѝ настръхнаха от повее на вятъра и надигнаха тънката памучна материя на потника. Кръвта на Аргонавта закипя отново.

Ах, проклетие! Той губеше битката. С всяка изминала минута затъваше все по-дълбоко и по-дълбоко. Нямаше повече сили да я избягва. Особено сега, когато тя не се страхуваше от него. Той трябваше да спре и да си спомни дадената клетва — да се държи на разстояние. Без да забравя, какво беше заложено на карта.

Но най-големият проблем беше, че той вече не си спомняше какъв беше залогът. И защо, дявол да го вземе, трябваше да се държи на разстояние.

ГЛАВА ПЕТНАЙСТА

Облегната на една от полуразрушените стени на голямата зала, Изадора гледаше към танцуващите пламъци на огъня, запален от Деметрий, за да приготви рибата, която най-накрая беше уловил. Високо над главата ѝ — там, където трябваше да се намира покривът, блещукаха звезди. Принцесата отново се учуди, че лисваше дим, който да се издига към мастиленочерното небе и който би издал местонахождението им на чудовищата, скрити сред дърветата на хълма. В края на краищата тя реши, че магьосничеството не беше чак толкова лошо нещо.

— За какво мислиш? — попита Деметрий. Той седеше от другата страна на огъня върху дънера, който беше довякъл заедно с купчината сухи клони. Воинът хвърли още едно дърво в огъня, наведе се напред, опря лакти върху коленете си и се загледа във въглените.

Изадора присви крака към гърдите си. Коремът ѝ беше пълен, а главата — лека, но нещо в погледа на Аргонафта ѝ подсказваше, че тази нощ щеше да промени живота ѝ завинаги. Макар да беше лишена от способността си да вижда в бъдещето, тя все пак си оставаше жена. А като такава притежаваше силна интуиция.

— Просто си мислих колко добре ни дойдоха фокусите ти тогава и сега.

Деметрий се усмихна — о, богове, колко обичаше тя тази негова извивка на устните! — и сложи още дърва в огъня. Тя го беше направила; беше се промъкнала под кожата му и беше извадила отвън онази част от него, която той криеше от всички. Принцесата все още беше объркана, че пред нея стоеше същият онзи Аргонафт, който я дразнеше, обиждаше и хулеше в замъка.

— Не всички мислят по този начин.

— Другите Пазители знаят ли?

— Не. И това не им влиза в работата.

Изадора прие гледната му точка.

— Тогава кой?

— Баща ми не беше във възторг от фокусите ми.

Тя за първи път чуваше Деметрий да говори за семейството си. Макар малка част от нея да го намираше за странно, че той толкова неочаквано ѝ споделяше нещо лично, Изадора не смяташе да пропуска тази възможност.

— Той не притежаваше ли същия дар?

Аргонавтът изхъмка.

— Не. Акрисий ненавиждаше всичко, свързано с магиите.

— Въпреки че Медея е негова прародителка?

— Именно защото Медея е била негова прародителка.

Странните думи учудиха Изадора.

— Защо?

Деметрий присви рамене и се загледа в пламъците.

— Защото Хера с измама е накарала Язон да се влюби в Медея, която се оказала първата жертва на проклятието. Той си тръгнал, когато разбрал за измамата, а тя го довършила. Жадна за отмъщение, Медея убива децата им. Всички, освен едно, което успява да избяга.

Иза беше чувала легендата. И знаеше за ужасния край на Язон.

— Но без нея твоя баща нямаше да го има.

— Това не беше от значение. Той смяташе, че наследниците на Язон биха били по-силни без нея.

— И ти ли смяташ така?

Деметрий протегна ръце с дланите надолу и погледна към символите, които се спускаха от лактите до пръстите му.

— Мисля, че заради нея съм проклет два пъти.

Язвителната му честност предизвика у нея безпокойство, но колкото и да искаше принцесата да узнае за предците на събеседника си, много повече я интересуваше сегашното му семейство.

— Какво направи баща ти? Когато разбра, че притежаваш този дар?

— Ядоса се. Забрани ми да паля свещи само с махване на ръката или да правя заклинания, които превръщаха косата на икономиката ни в лилава.

Принцесата се усмихна, когато си представи случката.

— А когато не изпълнявах, използваше върху мен триа мастиго.

Изадора се намръщи.

— Какво е това?

— Къс камшик, долу-горе с ей такава дължина — и Дементрий показа с ръце около шейсет сантиметра. — Към дръжката му се прикрепят три кожени ленти с назъбени краища.

На Изадора ѝ се догади.

— Той те е бичувал?

— Сам си го просех.

— Защото си правил жалки фокуси за прислужниците?

Аргонавтът отново присви рамене.

— Той ми заповяда да спра, а аз не му се подчиних.

Принцесата обходи с очи голата му кожа, която проблясваше като тъмно злато на светлината на пламъка. Беше забелязала върху гърдите и гърба му белези от битки и сражения, но не беше забелязала белези от удари с камшик.

— Къде?

— Там, където никой никога няма да ги види.

Тя обмисли думите му и очите ѝ се спряха върху бедрата му. Представи си съвършените мускули, скрити под скъсаните тук-там панталони, обезобразени от нечия ръка. Дементрий говореше за това спокойно, сякаш обсъждаше времето, но Изадора успя да долови погнусата му към онова, което бяха сторили с него. И горчивина от омразата на баща му, който всъщност би трябвало да го обича.

— А къде беше майка ти?

Той отново присви рамене и продължи да подхвърля дърва в огъня.

— Не зная. Не са били женени. Според баща ми една нощ майка ми го съблазнила и аз съм бил нежеланият резултат. След като ме родила, тя си тръгнала и ме изоставила при него. А той бил длъжен да ме признае и приеме, защото символите били върху ръцете ми.

А не да го обича — долови Иза горчивата истина в думите на Дементрий.

— Имаш ли други братя или сестри?

— Да, брат. Но той е израснал в света на смъртните. И определено не сме близки.

— В света на смъртните ли? Къде?

Дементрий присви рамене и се поизправи.

— По-близо, отколкото си мислиш.

Тя искаше да разбере повече, но твърдостта в тона му показа, че Аргонавтът не е склонен да отваря на повече въпроси. Поне засега. Така че принцесата не настоя.

Вместо това тя каза:

— Деметрий, той е постъпил ужасно с теб.

— Защо? На теб също не ти харесаха заклинанията ми, когато ги видя за пръв път.

— Това беше преди да те опозная.

— Ти и сега не ме познаваш.

Ниският му глас предизвика тръпки в гърдите ѝ.

— Но аз му се отплатих — с безразличен тон продължи той. — Бяхме в света на смъртните. Случи се по време на една от моите тренировки. Отделихме се от другите Аргонавти и бяхме нападнати от група демони. Те бяха много повече от нас и Акрисий ми заповяда да наложа върху двама ни заклинание за невидимост. Отказах. В края на краищата не бях длъжен да го правя — Деметрий се втренчи в огъня и съдържано продължи: — Това беше последното нещо, което ми заповяда да направя.

Стомахът ѝ се присви. Иза се досети за неизреченото — той беше видял смъртта на баща си. Дали Деметрий е можел да я предотврати? И на колко години трябва да е бил в онзи момент? Трийсет? Четиридесет? Ако тя беше на неговото място, вероятно би постъпила по същия начин, щом толкова дълго време беше търпял жестокостите му.

Макар в главата на Изадора да се завъртяха куп въпроси, тя забеляза още нещо. Деметрий ѝ хвърляше чести погледи, сякаш се опитваше да провери реакцията ѝ и да види, дали думите му не я бяха отвратили. Всъщност сякаш искаше да я шокира. Но защо? Защо след всичко, случило се помежду им, той все още продължаваше да иска да я кара да си мисли, че...

Изведнъж всичко си дойде на мястото. Жестокостта му не беше проработила. С отказа си, Аргонавтът само привличаше принцесата още повече. Той беше привлечен от нея по същия начин и сега се чувстваше толкова уплашен, че беше прибягнал към последната си линия на защита — опитваше се да я отврати от себе си.

Без да се замисля над действията си, Иза се изправи и заобиколи огъня, докато Деметрий я следеше предпазливо с очи.

— Огънят почти изгасна — и тя протегна ръка към него. — Нека си лягаме.

Воинът погледна към дланта ѝ и преглътна тежко.

— Аз...

О, да! Той наистина се опитваше да забави нещата. Какво пък, тя също не беше глупава. За пръв път в живота си Иза знаеше какво иска и не се страхуваше да следва желанието си.

— Повече никакви оправдания, Деметрий. Ела с мен.

Той нерешително я хвана за ръката и се остави да бъде издърпан на крака. Дватама се насочиха към тайния вход и щом вратата се затвори зад гърба им, Иза поведе воина надолу по стълбите. Сърцето се блъскаше в ребрата ѝ с такава сила, че Деметрий сигурно го чуваше. Но не изпитваше страх. Напротив, чувстваше се препълнена с енергия.

Когато стъпиха на последното стъпало, в залата на героите цареше пълен мрак. Аргонавтът махна с ръка и факлите на отсрещната стена пламнаха. Върху лицето на Пазителя танцуваха сенки, докато Иза го водеше към импровизираното им легло, а върху лицето му пробягваха хиляди мисли и чувства.

Принцесата пристъпи към него. Топлината и силата на тялото му я обгърнаха и стоплиха душата ѝ.

— Искам да бъда с теб — пошепна тя тихо и положи длани върху мускулестия му корем.

Деметрий нежно сложи ръцете върху раменете ѝ и докосването на кожата му до нейната накара в тялото на принцесата да пламне чувствен пожар.

— Кардия...

— Тук и сега. Точно така, както миналата вечер. Но този път аз те желая. — При нейните думи очите на воина потъмняха. — Целият, Деметрий.

— Не трябва. Твоят баща...

— Изборът е мой. Чаках дълго. Но тази нощ избирам теб.

— Кардия...

Сърце мое! Чувствата, които прозвучаха в тази дума, сякаш откраднаха дъха на Изадора. Тя хвана долната част на потника си и го изхлузи през глава. Меката памучна тъкан се приземи върху каменния под, но Деметрий не погледна натам. Очите му бяха съсредоточени единствено върху принцесата. Точно там, където ги искаше тя.

— Докосни ме — прошепна Иза.

Аргонавтът повдигна ръка и тя задържа дъха си в очакване върховете на пръстите му да докоснат закръглените ѝ гърди. Зърната ѝ се втвърдиха и в тялото ѝ пламна желание. Деметрий погледна към красивата гола жена, предопределена му от съдбата, облиза устни и пристъпи напред.

— Да.

— Аз... — очите му се върнаха върху лицето ѝ. — Мисля, че имаш нужда от сън.

И си тръгна, преди Иза да успее да го спре. И преди изобщо да разбере какво става.

— Деметрий?

Той не отговори. Единственият звук в тъмнината беше от босите му стъпала по каменния под. Малко след това се чу стърженето на голямата врата в началото на спираловидното стълбище.

Объркана, Изадора се опитваше да разбере с какво беше провокирала бягството му. Всеки път, когато помежду им беше на път да се случи нещо, Деметрий се отдръпваше в последния момент. Сякаш се страхуваше, че тя няма да го пожелае, ако се приближи.

Принцесата огледа стаята и погледът ѝ се спря върху сандъка на Язон. Всеки път мъжът правеше крачка назад, щом тя пристъпеше крачка напред.

Идеята я осени изведнъж и докато я обмисляше, кръвта ѝ се сгорещи.

Лидерът получава онова, което желае. И не приема отказ. Баща ѝ го беше повтарял толкова много пъти, че думите сякаш се бяха вдълбали в мозъка ѝ.

Не беше ли време да започне да се държи като истински лидер, за който беше предопределена?

Да, точно така. Време беше. Защото това, което желаше сега, беше Деметрий.

* * *

Деметрий се забави толкова дълго, колкото може. Докато кожата му не настръхна от хладния вятър и той не започна да трепери. Огънят

отдавна беше изгаснал, а той беше прекалено уморен, за да запали друг. И се съмняваше, че този път щеше да успее да скрие пушека.

Добре де, това беше просто глупаво. Принцесата вероятно отдавна спеше. Той трябваше да слезе тихо долу, да вземе една завивка и бързо да се измъкне навън. Тя дори нямаше да разбере, че се беше връщал.

Докато слизаше безшумно по стълбището, Деметрий за десети път се нарече глупак. Един Аргонавт да се крие от жена? От слаба и дребничка принцеса, дявол да го вземе! Ако събратята му узнаеха някога...

Воинът задуши мисълта си още в зародиш. Другите Аргонавти никога не трябваше да узнават. Особено за случилото се между него Изадора миналата нощ.

Глупак, истински шибан безумец!

Беше се забъркал в такава каша.

Когато Аргонавтът стигна долу, в залата беше тихо. Факелът в единия край на стаята припламваше слабо — явно се канеше да гасне. Слабата светлина едва достигаше до сандъците на героите и Деметрий тихо се насочи към тъмния ъгъл на помещението, където отдавна — или поне той така се надяваше — спеше Изадора.

Той се приближи още малко и я видя. Принцесата лежеше спокойно на една страна, присвила единия си крак и подложила длан под бузата си. Тя беше изритала одеялото надолу и долният край на оранжевия ѝ потник се беше повдигнал, като откриваше нежната, копринено гладка кожа на корема. Шортите ѝ, макар и малко широки, откриваха стройни крака и крилатата омега от вътрешната страна на бедрото. Деметрий обходи с очи тялото на принцесата и в него сякаш се разби гореща вълна.

„Махай се веднага! Изчезвай!“

С приглушено хленчене Изадора се обърна на другата страна. Пазителят се напрегна, стреснат, че е успял да я разбуди, но когато се вгледа внимателно, видя, че очите ѝ все още бяха затворени. Гърдите ѝ равномерно се повдигаха и спадаха и той нямаше как да не забележи полукръглите възвишения, изпълнили меката памучната тъкан. Топлината в тялото му се превърна в течна лава, която се стече към слабините му, като накара една определена част от плътта му да се втвърди.

„Не просто тръгвай. Бягай!“

Деметрий се поколеба. Ами ако кошмарите ѝ се завърнеха? Ако той беше горе, нямаше начин да чуе виковете ѝ. Тя нямаше кошмари, когато той спеше до нея. И ако се свиеше в ъгъла...

Не, това не беше предлог, за да я приближи, самоубеждаваше се Аргонавтът. Той се доближи още малко и тъкмо посягаше към втората завивка, когато сладкият ѝ женствен аромат го обгърна и пребори доводите на разума му.

В ъгъла щеше да му е неудобно. Постелята, която беше направил за принцесата, беше достатъчно широка, за да има място и за двамата. Миналата нощ той беше спал до Изадора, без да се случи нищо. А днес — дори боговете бяха свидетели — беше много по-уморен от вчера. Ако имаше намерение да я остави тук, в безопасност, и да се поразходи наоколо, за да потърси свещена земя, щеше да има нужда най-малко от няколко часа сън.

Изключително предпазливо, за да не я събуди, Аргонавтът се отпусна до нея, сложи ръка под главата си и се намести по гръб. За щастие, Изадора продължаваше да спи, обърнала лице към него.

Деметрий въздъхна. Той вдиша дълбоко, затвори очи и мигновено заспа.

* * *

Леките дъждовни капки удряха Апофис по бузите и той усещаше прохладното им докосване с цялата си кожа.

Кожа, която не му принадлежеше по рождение, а по право на притежание. Той вдигна ръката на младия Аргонавт, която вървеше в комплект с новото му тяло, и я прокара по гладката и лишена от бръчки кожа. По вените му пулсираше мощ. Сега той беше силен не само умствено, но и физически. И повече не беше ограничен в онзи проклет затвор. Магьосникът не можеше да дочака, за да изпита новото си тяло по всеки възможен начин.

Порталът пукаше и съскаше, докато се затваряше зад гърба му. Крачейки по замръзналата земя, Апофис се опитваше да си спомни как го бяха нарекли онези нищо неструващи арголейци. Грант? Грим? Не, Грифон. Да, точно така! Аргонавтът Грифон. Засега не беше

необходимо да се превъплътява в тази роля, но съвсем скоро трябваше да го направи. А времето и мястото бяха чудесни, за да може удобно да поекспериментира със своята току-що придобита самоличност.

Северна Британска Колумбия. Според мнението му това беше просто една замръзнала пустиня, но щеше да свърши работа. Апофис присви очи — по-точно Грифон го направи — и се вгледа през дърветата в голямата постройка на другия край на поляната. На север мръкваше рано, но и часът беше късен.

Аталанта вероятно беше отпратила войниците си по помещенията. Архидемонът живееше заедно с нея в основния дом, но преди да заключат всички врати, той трябваше да обходи всички отдалечени сгради и да провери охраната.

О, Апофис не беше глупак. Той беше направил собствено разследване, след като Аталанта се свърза с него. И именно архидемонът беше онзи, който му беше нужен. Защото само той знаеше за плановете на господарката си.

Магьосникът остана скрит в сянката. Да чака. Да наблюдава. И да планира. Аталанта смяташе, че го е надхитрила? И заобиколила? Тя дори си нямаше представа какво се криеше в него. С крайчеца на окото си Апофис забеляза как изгасна светлината в последната ниска постройка, използвана за спалня. Архидемонът затвори и заключи вратата зад гърба си, след което тръгна да се връща обратно през поляната към основната сграда.

Мускулите на Апофис завибрираха. В новите му ръце се събра енергия. Силата се изстреля от пръстите му и със смъртоносна точност порази целта си. Тя събори архидемона на земята с удар в тила и за секунди парализира крайниците му. Нападателят му се озова до него, преди архидемонът да успее да вдиша, сграбчи жертвата си за дрехата отпред и го повлече към дърветата. Не искаше да попадне в полезрението на охраната, която патрулираше наоколо.

Магьосникът захвърли демона до подножието на огромна ела, коленичи до него и се озова лице в лице с чудовището.

— Твоята господарка ми отне нещо, което ми принадлежеше. Искам си го обратно.

Върху лицето на архидемона проблесна разпознаване и очите му се разшириха от ужас.

— Ти... ти не си... пази...

— Не — прошепна нападателят му и се наведе още по-напред, докато бликналата от очите му заслепяваща синя светлина не освети лицето на демона, земята и дори подножието на дърветата наоколо. — Аз съм най-лошият ти кошмар. Мога да ти причиня такава болка, каквато никога не си изпитвал. Каж ми къде е принцесата и ще ти позволя да живееш.

Демонът се разтресе с такава сила, която убеди Апофис, че чудовището в краката му е наясно с грозящата го смърт.

— Аз... тя...

— С мен съдбата ти ще бъде хиляди пъти по-лоша, отколкото с господарката ти. Гарантирам ти го. Така че... Къде е принцесата? Казвай. Започвам да се уморявам от този разговор.

И за да засили ефекта от заплахата си, магьосникът вдигна ръка. Той забеляза как се разшириха очите на демона при вида на синьото сияние, което пулсираше под новопридобитата му кожа и осветяваше отвътре кости, вени и сухожилия.

Демонът конвулсивно преглътна.

— В света на смъртните. На остров. Тя ги изпрати на... Пандора.

— Кой друг е с нея?

— Един Аргонавт. Синът на Ат-Ат-Аталанта.

Апофис повдигна вежда. Ама че обрат! Онази отмъстителна и коварна кучка имаше син в редицата на Аргонавтите? Трябва да разбере как се е случило, но му стана по-любопитно дали принцесата подозираше какво зло се беше притаило до нея на онзи остров.

Магьосникът изведнъж осъзна последствията от замисъла на Аталанта. Но принцесата му беше нужна жива и недокосната, ако възнамеряваше да подхрани силите си, да отвори портал и да премине през него заедно с армията си от вещици.

— Значи, Пандора? — магьосникът погледна към треперещия демон. — И как ги е изпратила там?

— Ч-чрез портал.

Ами да, разбира се. Едно от предимствата на всички, които се числяха към кохортата на боговете. Да можеш да пренасяш хора и предмети във време и място, където си пожелаеш. В това число и себе си. За негов късмет, въпреки че поне засега Апофис не се числеше към тази божествена група, той притежаваше сферата на Кронос. Кое то беше почти същото. А скоро щеше да стане още по-хубаво.

— Благодаря ти, демон — каза магьосникът и се изправи.

— Почакай. Моите ръце. И крака.

Апофис — Грифон — се усмихна с ъгълчето на устните си.

— Там, където отиваш, няма да ти трябват.

Чертите на демона се изкривиха от неподправен ужас.

— Но ти каза...

— Никога нямай вяра на магьосник — и той изстреля в демона поток от енергия, която взриви гръбнака му.

Демонът започна да се задушава. Кръвоносните съдове в очите и под кожата му започнаха да се пукат, а дробовете му започнаха да се свиват, докато той не се задуши от собствения си страх.

От главното здание в другия край на безплодното поле се понесе рев с такава сила, че буквално разтърси гората, в която Апофис стоеше и гледаше към безжизненото тяло в краката си. Аталанта току-що беше разбрала, че се беше лишила от архидемона си. Магьосникът само се усмихна. После пъхна ръка под дрехата си и извади сферата, която висеше на верижка около врата му.

— Принцесо, идвам за теб — прошепна той. Сложи показалец в центъра на диска върху вдълбания символ на титаните и пред него се отвори портал. — И този път ще бъдеш моя завинаги!

ГЛАВА ШЕСТНАЙСТА

Кожата му гореше.

Деметрий простена, когато пламъкът го облиза по корема и горната част на бедрата. Нещо в гърдите му гореше, без да му причинява болка. Всъщност чувстваше се добре. Дори прекалено добре. И това — о, по дяволите! — леко докосване по гърлото му, предизвикваше истинско блаженство.

По нервните му окончания пробягаха електрически импулси. Кръвта сгря слабините му и тестисите му се присвиха. Нещо нежно го докосна по ухото и се премести към меката му възглавничка. Топлият дъх върху гърлото му накара по гърба му да се плъзнат тръпки.

Тялото на воина мъчително се напрегна и се изви. Нещо копринено меко го докосна до гърдите, ребрата, слезе към хълбока му и членът му се втвърди неимоверно.

— Винаги съм се чудила...

Дочу се отнякъде сексуален женски глас, последван от нещо подобно на въздишка или полустон — Деметрий не успя да определи какво. Но така или иначе, той познаваше гласа. Същият, за който беше мечтал в продължение на години; същият, който се опитваше да избягва през последните дни.

Меки и сладки устни изтриха всичките му мисли, щом го докоснаха по пъпа, корема и хълбока в близост до слабините. Аргонавтът отново простена и несъзнателно изви бедра. Но сънят му, или фантазия му, не се подчиняваха, защото накъдето и да се извиеше, не успяваше да получи желаното.

— Ската! — Членът му просто пулсираше и той искаше да усети тези устни там. Желаше я. Най-после. Дори всичко да се случваше в съня му.

Дочу тих смях някъде към бедрата си, преди основата на члена му да бъде обвита от изящни пръсти. Но това, което привлече вниманието на Деметрий, не беше чувственото докосване, а фактът, че

не се смееше той и че това определено не беше сън. И не се случваше във въображението му.

Той застина и пулсът му подскочи до небето. После отвори бавно очи и погледна към тялото си... към съвършено голото си тяло. Как изобщо да се съсредоточи върху нещо, когато една нежна ръка галеше члена му от основата до върха? Тя се позадържа, докато той не започна да стене, а после започна всичко отначало.

О, богове!

В бледата светлина Деметрий успя да види как устните на Изадора се извиват в съблазнителна усмивка. Тя се наведе над бедрата му и отново притисна устни към слабините му. Горещият ѝ език го близна, преди принцесата да засмуче чувствителната му плът. Горещината се взриви в тялото му и се изви като спирала под пръстите ѝ, които продължаваха да го притискат, ласкаят и да се движат нагоре-надолу, докато не си помисли, че ще умре от удоволствие.

— Искам да те целуна тук, също както ти го направи. Нали нямаш нищо против?

Дали има нещо против? Ако тя настояваше да чуе мнението му, то това беше просто потресаващо. Точно за това беше мечтал винаги — Раят и Елисейските полета взети заедно.

Деметрий не можеше да откъсне поглед от онова, което правеше Изадора. По дяволите, той не разбираше какво се беше случило и защо тя се държеше така, но определено не искаше да я спира.

— Кардия...

Тя предпазливо го целуна в основата и цялото тяло на Аргонафта се напрегна. Очакването забушува във вените му. Иза плъзна ръка понагоре и я последва с устни. Деметрий отново простена и изви гръб, когато тя покри с целувки цялата дължина на плътта му.

— Ще приема това за „да“ — прошепна Изадора.

Сладкият ѝ език близна върха на члена му и Деметрий беше пронизан от такова удоволствие, че действията ѝ бяха единственото, върху което можеше да се съсредоточи. Той се напрегна, когато Иза прокара език надолу. Тя го погледна с желание в очите, пое го между устните си и плъзна глава надолу, докато голяма част от плътта му не се озова в устата ѝ.

— А... Да ме вземат... — Аргонафтът се изви и се отдаде на усещанията си. Изадора бавно го изследваше с устни и език, като го

облизваше нежно, преди да го засмуче. Отначало го поемаше в устата си внимателно, като постепенно го засмукваше все по-надълбоко, докато не придоби пълна увереност. Деметрий инстинктивно повдигаше и отпускате бедра, като несъзнателно ѝ показваше какво му харесва и Иза бързо съобрази какво да прави. Тя започна да го смуче и облизва с по-голяма смелост и настоятелност, докато на него му се стори, че всеки момент ще изпадне в безсъзнание. И когато принцесата одраска с нокти тестисите му, Аргонавтът разбра колко дълбоко беше затънал.

Той трябваше да я докосне. Искаше му се да я издърпа нагоре и да потопи горещите си устни в нея. Искаше да усети как цялото ѝ тяло се напряга от силата на настъпилия оргазъм и как се свива около него.

Деметрий трескаво се протегна към принцесата и с изненада осъзна, че не може да помръдне ръце.

Я почакай! Нещо не беше наред. Това не...

Изадора го пое дълбоко, почти до гърлото, и с това прекъсна потока му от мисли. Деметрий простена от силата на приближаващия оргазъм.

О, да! Членът му беше втвърдил невероятно, но точно преди да се взриви, Изадора го пусна и напрежението върху слабините му спадна. Тя плъзна устни по корема и гърдите му към гърлото, като започна да го хапе леко. После го облиза, целуна го и отново го тласна към безумието с топлия си дъх и съблазнителните си устни.

— Желая те, Деметрий. — Принцесата го целуна по ухото, продължи към скулата и стигна до устните му. Иза сякаш четеше и изпълняваше желанията му, когато ги завладя, убеди го да ги разтвори и Аргонавтът се изгуби във влажната ѝ топлина, забравил за всичко, освен необходимостта да я усеща навсякъде.

Принцесата се отдръпна и му се усмихна. Очите ѝ, подобно на топъл шоколад, блестяха в трепкащата светлина. Деметрий преглътна, усетил наплива на емоциите, които натежаха в гърдите му.

— К-къде с-си с-се н-научила н-на т-това?

— Аз чета много.

Чете? Шибан Тартар, що за книги беше чела в замъка?

Иза притисна твърдите връхчета на гърдите си към неговите. Тя взе лицето му в ръце и се наведе, за да го целуне. На секундата, в която тялото ѝ го оседла. Деметрий разбра, че Изадора също беше гола.

— Кардия... освободи ми ръцете.

— Не мога — прошепна тя между целувките им.

— Защо?

— Защото всеки път се, когато ме караш да изгубя ума си от желание, се отдръпваш. Не искам това да се повтори и сега. Защото те желая.

Деметрий се опита да прогони от съзнанието си мъглата на похотта, която го обгръщаше. Той се опита да стисне ръце в юмруци и така разбра, че пръстите му се движеха, макар ръцете му да оставаха неподвижно приковани над главата. И въпреки че беше десет пъти по-силен от принцесата, не можеше да ги освободи. Докато тя покриваше с целувки гърлото и лицето му, той се огледа и близо до импровизираната им постеля забеляза книгата със заклинанията от сандъка на Язон.

Непослушницата му беше наложила обездвижващо заклинание. Аргонавтът отново погледна към светлокосата глава, която сега го целуваше по гърдите, преди да се плъзне нагоре и да го захване за меката възглавничка на ухото. Би трябвало да е раздразнен. И ядосан. Но когато тя отново завладя устните му и бавно плъзна ръка надолу, той нямаше как да не си помисли, че не беше изпитвал нищо по-еротично, докато пръстите ѝ се обвиваха около слабините му. Цялото му тяло беше обхванато от тръпки и страстта му се разгоря отново.

— А-а-а, богове! — прошепна Деметрий, отдаден на докосванията. Изадора го галеше и целуваше и той губеше разсъдъка си от устните, пръстите и горещината на тялото ѝ. — Аз определено ще си отида в Тартар.

— Е, поне няма да съм там сама.

Деметрий знаеше, че принцесата се шегува, но думите ѝ го разтърсиха. Те сякаш се забиха в гърдите му и успяха да надделеят над първичната му потребност.

Съвестта му се събуди и го върна в настоящето. Да, той я желаяше прекалено силно, но това... не беше правилно. И той не трябваше да го допуска. Нали точно това се опитваше да предотврати от дълги години?

— Изадора, почакай.

— Не, вече не възнамерявам да чакам. И без това съм го правила през целия си живот — тя се отпусна назад и бедрата ѝ се плъзнаха

върху неговите. После отново обви пръсти около члена му и бавно ги раздвижи. Това предизвика у него такава силна тръпка на удоволствие, че решителността му се поколеба. — Уморих се да чакам, Деметрий.

— Ти дори нямаш представа за какво става въпрос. Не знаеш...

— Не, зная — прошепна тя. — Съвсем точно зная за какво става въпрос. За всичко.

Аргонавтът отвори уста, но успя само жадно да си поеме въздух, когато Изадора го оседла и притисна върха на члена му към горещата си сърцевина.

— Позволи ми... — О, проклятие, тя беше толкова влажна! Влажна и гореща. И негова. Деметрий едва успя да преглътне. — Нека ти доставя удоволствие.

— О, аз възнамерявам да сторя точно това.

Обхвана го безпокойство, когато Иза се отърка във върха на члена му и простена от удоволствие, когато той я докосна по клитора. А после го направи отново. Деметрий осъзна, че няма да може да спре, ако тя продължеше по този начин.

— Нека първо ти доставя удоволствие с устни.

Принцесата застина върху него и го погледна с невероятните си шоколадови очи. И ако съдеше по тях, тя не изпитваше такава увереност, каквато се мъчеше да покаже.

— Нима не искаш да правиш любов с мен?

Нещо в гърдите му се разкъса. Звукът на гласа ѝ, погледът и усещането за готовността на тялото ѝ... Деметрий не знаеше каква беше причината, но той се подчини и прошепна:

— Да... О, богове, да!

— Добре тогава — решително отвърна Изадора и се намести върху него.

— Почакай! — Тя избързваше прекалено много. Все още не беше готова. И щом принцесата го беше решила, той трябваше да се постарее първо тя да получи удоволствие от акта им. Затова би било добре той да се охлади, за да може да се вземе в ръце. — По-бавно. И ми освободи ръцете. Дай ми минута... — в този момент Изадора притисна върха на члена му към входа на лоното си и се плъзна няколко сантиметра надолу.

Но после възкликна и застина. Деметрий простена, затворил очи и стиснал зъби до болка, за да се овладее и да не се тласне нагоре към

изгарящата го топлина.

Той усещаше Иза толкова тясна, че се изплаши да не свърши веднага; точно тук и сега.

— Кардия...

Тя опря длани върху гърдите му и заби нокти в кожата му. Изадора не помръдваше, а само дишаше дълбоко така, сякаш беше обзета от болка. Деметрий осъзна, че за разлика от него, принцесата не се наслаждаваше на ставащото.

Затова се насили да отвори очи. Той се вгледа в напрегнатото ѝ лице и здраво стиснатите устни. И си спомни, че тя беше наследницата на трона. При това жена. И според закона, невинна във всеки един смисъл на тази дума.

— Изадора?

— По-голям си, отколкото си мислех. Само... дай ми минутка — въздъхна тя.

— Освободи ми ръцете.

— Не мога. Аз... не помня добре думите на онова заклинание.

Деметрий погледна към книгата, но тя му се стори далеч. Нямахше как да посегне към нея, без да причини още повече болка на Изадора.

— Тогава ми дай пръстите си.

— Какво?

— Пръстите си. Пъхни ги в устата ми.

Тя го изгледа така, сякаш беше загубил ума си, но го послуша. Опря се върху гърдите му с лявата си ръка и бавно поднесе пръстите на дясната към устните му. Деметрий засмука показалеца и средния ѝ пръст. Навлажни ги обилно, след което ги пусна и каза:

— Докосни се.

Изадора се поколеба. Тя застина нерешително с пламнали страни, но Деметрий не можеше да мисли за нищо друго, освен колко сексуално изглеждаше тя. Думите му я смутиха така, както не го беше направил фактът, че го беше обездвижила и съблазнила, и сега го държеше на ръба на сексуалното неудовлетворение.

Деметрий кимна, за да я насърчи. Той не отмести очи, когато тя сложи пръсти върху клитора си и започна да го гали, като описваше бавни и леки кръгове около чувствителния му бутон.

— О... — Тялото на принцесата постепенно се отпуснаше. Тя затвори очи и уплашеното изражение върху лицето ѝ беше заменено от желание. Докато Изадора се ласкаеше с пръсти, Деметрий усещаше как с всяко докосване тя става все по-влажна и започна да повдига бедрата си към нея. С всяко следващо движение той навлизаше все по-надълбоко, докато накрая не се озова потънал целият с един-единствен последен тласък. Бедрата му се притиснаха към нейните и Изадора отвори замъглените си и изненадани от удоволствие очи.

— Не усетих болка.

Тя може и да не беше усетила болка, но мъченията за него едва сега започваха.

— Освободи ме.

Принцесата погледна към обездвижените ръце над главата му и прехапа нерешително устни.

— Нека да изчакаме още малко.

След което завладя устните му, плъзна език по неговия и леко размърда бедра. Иза простена в устата му и Деметрий разбра, че тя — дяволите да го вземат! — няма да го освободи.

Това накара кръвта му да пламне и членът му потръпна в нея. Но той не смяташе да се предава. Всичко това беше заради Изадора. Той просто трябваше да стисне зъби и да се сдържи. И едва когато тя достигнеше пика на удоволствието си, той щеше да излезе от нея, преди да е станало прекалено късно.

Принцесата се задвижи по-бързо и Деметрий не можеше да спре да я наблюдава с натезали клепачи — красива, с блестяща от пот кожа и на границата на оргазма.

Той го искаше... Желаяше я. И когато най-накрая беше в нея и се плъзгаше... Беше най-невероятното чувство на света.

— О, богове, да! Язди ме, кардия, и ми позволи да те целуна.

Иза му отвърна с целувка, която открадна дъха му. Аргонавтът повдигна по-високо бедра в търсене на онази точка, която знаеше, че трябваше да открие, за да може насладата ѝ да е пълна. И когато Изадора се напрегна, откъсна се от устните му и се взря в очите му, той разбра, че тя беше на границата. Деметрий се тласкаше напред, като нахлуваше надълбоко, докато принцесата не опря длани в гърдите му и не извика от удоволствие. Тя свърши, като се разтресе така, че той усети тръпките ѝ с цялото си тяло.

— Деметрий.

Името му беше върху устните ѝ. И той беше мъжът, потънал дълбоко в нея. Тя беше неговата половинка; единствената жена в този и във всеки свят друг, която имаше значение за него.

Звукът, които издаде Изадора, когато свърши, в комбинация с усещането за тясното ѝ лоно, го принудиха да свърши и той. Кулминацията му го блъсна, плъзна се по гърба му и се взриви, преди да успее да я спре. Пред очите му избухна ослепителна бяла светлина, която го прониза в гърдите и изтласка навън мрака, който живееше в него. В този момент той разбра значението на думата „дом“.

Изадора се свлече върху гърдите му, като се опитваше конвулсивно да си поеме въздух. Деметрий я целуваше по слепоочието, косата и навсякъде, докъдето достигаше, като се постара да не мисли за реалността.

Но опиянението му не продължи дълго. Сега, когато потребността беше удовлетворена, истината го блъсна като приливна вълна. Благодарение на слабостта му, дългите години на въздържание отидоха на кино. И заради проклятието на Хера, в този момент той най-вероятно беше изпълнил заветното желание на Аталанта.

* * *

Сърцето на Изадора се блъскаше в гърдите ѝ с такава сила, че тя очакваше всеки момент да му поникнат крила и да излети. Тя лежеше върху Деметрий и дишаше дълбоко, като се опитваше да успокои препускащия си пулс.

— Уау... това беше... нямах представа...

— Освободи ми ръцете.

Иза се усмихна, чувствайки се по-спокойна от всякога. Тя се надигна и погледна към него. Забеляза бръчката върху челото му и начина, по който Деметрий се беше втренчил в тавана — така, сякаш с нетърпение очакваше възможността да се отдръпне от нея. Предпазливостта ѝ накара еуфорията да остане назад и я замени със страх.

— Какво има?

— Искам да се освободя. Веднага.

Това определено не беше същият воин, който само преди секунди беше преобърнал целия ѝ свят. Не, този мъж напомняше на онзи Пазител, когото тя беше презирала в продължение на години.

„Ти позволяваш на съмненията си да те завладеят. Той не се е променил. И все още те желае.“

Изадора отхвърли безпокойството си, освободи се нежно от него и посегна към книгата със заклинания на пода.

— Наистина не смятах, че ще проработи. Никога преди не съм налагала заклинание. Но Орфей твърдеше, че връзката ми с Орите ми дава допълнителни предимства.

— Да, мога да се обзаложа, че е казал точно това — измърмори Деметрий.

— Ето го — Иза намери нужната страница. Тя сложи книгата на коленете си, посегна към ръцете му и напевно произнесе думите. Той се освободи още преди принцесата да довърши последната фраза, претърколи се далеч от нея и бързо се изправи.

Светлината на факлата освети мускулесто му тяло и желанието в нея отново се разгоря, докато гледаше как Деметрий се навежда за панталоните си. Интересно, колко трябваше да изчака, преди да го повторят отново? Когато Пазителят се изправи, светлината проблесна върху тялото му под друг ъгъл и принцесата видя тънките бели ивици. Белезите покриваха горната част на бедрата и задните му части и това накара Изадора да възкликне, когато си спомни за разговора им край огъня.

Деметрий бързо нахлузи скъсаните си панталони и ги закопча.

— Книги, да ме... На какво още, дяволите да го вземат, те е научил Орфей?

Иза вдигна очи от бедрата към лицето му и се изуми от ненавистта, която видя изписана върху него. А само допреди няколко минути той гореше, обхванат от желание и страст.

— Не разбирам...

— Това е елементарен въпрос принцесо. Вече съм наясно, че Орфей те е обучавал на някои бойни похвати и на основите на магията. А какво му даде ти в замяна?

Изадора поклати глава в опит да разбере въпроса. По-рано Деметрий възразяваше срещу нейната девственост и веднъж дори я

използва като извинение, а сега намекваше, че не е била чак толкова невинна?

— Какво става? Мислех, че...

— Да ме вземат мътните! — прокара той пръсти през косата си. — Ти винаги ли си била толкова недосетлива? И така великолепно играеш ролята на девственица?

Изадора се изправи с усещането как топлината, която я обгръщаше, изчезва, а по гърба ѝ плъзват студени тръпки. Тя изведнъж осъзна, че е гола и бързо придърпа одеялото, за да се прикрие.

— Аз бях такава.

— Но определено не толкова невинна, колкото би следвало да си.

Той изрази негодуванието си съвсем явно и Изадора едва успя да преглътне виденията си от Подземното царство на Хадес, които нахлуха в главата ѝ с такава ударна сила, че едва не я събориха, но тя някак си успя с усилие да ги отблъсне.

— Какво се промени изведнъж? Стори ми се, че ти хареса...

— Понякога си такава глупачка.

Принцесата рязко потръпна, сякаш ѝ удариха шамар. Добре, сега той съжаляваше за стореното, което беше удар под кръста дори за него.

Деметрий се наведе към книгата със заклинания, като избягваше да поглежда към нея.

— Нима си направи труда да попиташ защо странях от теб? Не, защото за това не ти достигаше мозък. Но ако беше попитала, щях да ти кажа: онзи магьосник от Фракийския замък, в които те намерихме, беше накарал вещиците си да ти наложат заклинание за плодовитост.

Изадора не успя веднага да схване същността на думите му, но когато го направи — очите ѝ се разшириха.

— Но аз не... Арголейките могат да заченат един път на шест месеца, а моят цикъл приключи не чак толкова отдавна. Невъзможно е...

— Принцесо, точно затова се нарича заклинание. Което означава, че по някакъв начин се променят правилата, включително и биологическите. И ти го доказва, като си поигра с мен на господарка и роб, че заклинанията работят почти безупречно.

Не, не беше възможно. Затова ли я отблъскваше Деметрий? Защото не е искал тя да...

Изадора почти не можеше да мисли. Кожата ѝ се сгорещи, а върху челото ѝ избиха капчици пот. Тя преглътна бавно, преди да се изправи. Изадора беше неомъжена наследница на престола, а сега...

Принцесата се замисли за последствията от действията си. Но вместо да изпита ужас, усети как в гърдите ѝ се разлива топлина. Ако тя наистина беше забременяла, това щеше да реши проблема на баща ѝ: тронът щеше да има наследник, когото Съветът нямаше да може да пренебрегне. А с баща като Деметрий, в детето щеше да тече кръвта на един от най-силните Аргонавти. И старейшините нямаше да имат шанс да я свалят от престола.

А и нали самият Леонидас беше избрал за нея първо Деметрий? Добре, засега двамата не бяха женени, а това не се приветстваше в тяхното патриархално общество, но проблемът щеше да се появи само ако някой узнаеше за бременността ѝ преди официалната церемония. И ако те го запазеха в тайна достатъчно дълго...

Топлината сгря всичките ѝ нервни окончания и тревогата и безпокойството от последните напрегнати месеци започнаха да утихват. Изадора се обърна, за да сподели мислите си с Деметрий, но се спря.

Той беше стиснал здраво зъби, а полунощно черните му очи бяха станали по-твърди от гранит. Върху лицето му не беше изписано нищо, което да предразполага към приятелски разговор, а съдейки по излъчващото се от него презрение — той изобщо не се радваше на възможната ѝ бременност. Добре...

— Ти не искаш дете от мен — прошепна тя почти на себе си.

— А откъде накъде ще искам, по дяволите?!

Иза трепна. Да, на това се казваше оскърбление.

— И ми се струва, че се изразих достатъчно ясно, когато татенцето ти се опита да ме принуди да се оженя за теб: няма нужда да го правя.

О, да, той го беше изразил прекалено ясно. Изадора много добре си спомняше начина, по който Деметрий беше излязъл извън кожата си онзи ден, в покоите на царя, и в присъствието на всички Аргонавти. И беше заявил, че предпочита смъртта, отколкото обвързването с нея. Изглежда, че все още смяташе така.

Изгарящата болка прониза гърдите на принцесата така, сякаш Деметрий беше забил кинжал в сърцето ѝ и всичката топлина и

щастие, на които се беше радвала малко по-рано, изтекоха през раната. Гърлото ѝ толкова се беше свило, че тя не беше сигурна дали ще може да произнесе дори дума. Но все пак опита:

— Значи това... тук, ние... беше...

— Шибана голяма грешка точно както очаквах!

Болката постепенно отмина, без да остави след себе си нищо; нито щастие, нито вълнение, нито дори гняв. Тя му беше отдала нещо свещено, а той го беше превърнал в най-лошия ѝ кошмар наяве. В главата ѝ остана да се върти само една мисъл:

„А ти какво очакваше?“

Деметрий грабна паразония си и я подмина, като внимаваше да не я докосне.

— Имам нужда от въздух.

Той я остави да стои изправена в центъра на стаята, загърната с одеялото, под светлината на слабия пламък на факлата, която осветяваше лицето ѝ и сандъците на първите герои. Сигурно изгревът щеше да настъпи скоро, но Иза изобщо не се чувстваше бодра, енергична и жива. А мъртва. Точно както след престоя си при Хадес. Само че тогава все още не знаеше какво означаваше да изпиташ щастие. Или поне мъничко щастие. Или да се намираш на ръба на щастие. Както вече го беше сторила.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСТА

Иза изтри сълзите си, пусна одеялото на земята и събра дрехите си. Ръцете ѝ все още трепереха силно, но тя се облече за рекордно кратко време.

Трябваше да забрави за фантазиите си. И да престане да бъде такава, каквато искаха другите. През последните няколко седмици тя се убеждаваше, че се е превърнала в нов човек, а не в някаква изтривалка, каквато беше в продължение на години. И беше време да го докаже.

Приближи се към сандъците и започна да отваря капациите им един подир друг. Врълхлетя я нова вълна на слабост и тя спря, за да се съвземе. Тази слабост не беше в резултат на недостига на сън или прекалено активните действия, убеждаваше се тя, а защото се намираще далеч от Кейси. Нищо повече. А това беше още една причина, поради която Иза беше решена да намери пътя към дома.

Във вените ѝ се вля нова увереност и това ѝ даде нова цел, върху която да се съсредоточи. В сандъка на Язон арголейката намери малък кинжал с черна дръжка и го пхна под колана на шортите си, преди да се премести към следващия. Всички предмети, които Иза реши, че могат да ѝ бъдат от полза, тя напъха в джобовете си. После затвори капациите на сандъците, пое си дълбоко въздух и се насочи към стълбите.

Натисна тежката врата и излезе навън. Наложил се да прикрие с ръка очите си, за да ги предпази от слънцето и понеже не чу друг звук, реши, че Деметрий не беше наблизо. Което беше добре, защото искаше да го избегне. Изобщо не изгаряше от желание да разговаря с него нито сега, нито по-късно.

Дребните камъчета се впиха в босите ѝ нозе, но след няколко дни на този остров тя беше привикнала към болката. Стигна до предната част на руините и огледа хоризонта.

Храмът вероятно е изграден на някое високо място далеч във вътрешността. Имаше логика. Ранните обитатели на острова със

сигурност са искали храмовете им да бъдат изградени колкото се може по-близо до Олимп; точно като беше казал и Деметрий. Само при мисълта за него, болката я преряза като с нож, но Иза я отблъсна и я замени с гняв. Ако не друго, поне това чувство щеше да ѝ даде необходимите сили, за да преживее деня.

Тя стъпи на тревата, придърпа колана на шортите си нагоре и спря, когато дочу глас. Смъртно познат глас, който я викаше от подножието на хълма.

Принцесата присви очи. Опита се разпознае говорещия на фона на ярката утринна светлина и възкликна, когато забеляза Грифон, който спокойно се изкачваше по склона на хълма към нея.

Грифон? Не, това беше невъзможно. Последния път, когато го видя, той...

Забравила за босите си крака, Иза се затича надолу. Кинжалът се забиваше в хълбока ѝ, а камъните в джоба я удряха по бедрото, докато тя прескачаше през скалите и клоните, стърчащи от земята. В гърдите ѝ се надигна вълнение, защото двамата с Деметрий вече не бяха сами на острова. Грифон беше тук! И той беше жив!

Преди да го достигне, Изадора спря да тича. Тя вдиша дълбоко и искрено се усмихна. Много ѝ се искаше да се хвърли в обятията му, но не желаше, без да иска да го бутне надолу по хълма или да го шокира с държанието си. Аргонавтът беше свикнал със срамежливата, затворена и стеснителна принцеса, а не с решителната жена, в каквата се беше превърнала.

И тъй като се беше задъхала от тичането, Иза се опита да успокои дишането си. Тя се вгледа в ослепително бялата риза на Аргонавта, върху която нямаше дори петънце, чистия му панталон и блестящите черни боти. Ала когато се вгледа в лицето му, усмивката ѝ помръкна. Светлокафявата коса на Грифон се развяваше от вятъра, но кожа му беше прекалено бледа на цвят — не потъмняла, като тази на Деметрий, или изгоряла от слънцето като нейната. Аргонавтът изглеждаше така, сякаш току-що беше слязъл на острова от някой плавателен съд. И изобщо не изглеждаше изморен или изтощен от прекараните тук дни.

— Грифон — изрече Иза, когато отново възвърна гласа си. — Какво... как...

— Ето ви и вас, принцесо. Търсих ви.

Изадора присви очи. Говорът му беше като на Аргонавта и самият той изглеждаше като Грифон, но тя усещаше някаква промяна. Не успя да я определи с точност, но беше обхваната от безпокойство.

— Как попадна тук? Какво се случи с...

— Дойдох през портала.

— Портал? Ти си дошъл тук през портал? На този остров?

— Да — и той протегна ръка към нея. — Елате с мен и ще ви отведе там.

Тревогата на принцесата се усили.

— Защо не можеш просто да отвориш портала тук?

Той погледна надясно.

— Нещо на този остров... пречи на способностите ми.

Добре, това беше разумно обяснение. Деметрий беше казал също: че има нещо в това място, което действа като Бермудски триъгълник. А като вземеше под внимание факта, че Деметрий също не можеше да отвори портал, нямаше защо да се чувства притеснена, че Грифон не може да го направи. Безпокойството ѝ намаля, но не изчезна.

— Далеч ли е?

— Не. Елате с мен.

Аргонавтът пристъпи напред и вниманието на Изадора беше привлечено от ръцете му. Големи, силни ръце на Пазител. Същите ръце, които я бяха отвързали от гредата във Фракийския замък. И все пак... усещаше нещо различно. Погледът на принцесата се плъзна към лицето му. И към очите. Сините очи, които изглеждаха някак си по-ярки отпреди.

— Какво, по дяволите...

Изадора трепна от гласа на Деметрий. Сърцето ѝ подскочи и дълбоко в гърдите ѝ припламна вълнение. Но вместо прилива на топлина, която този глас предизвикваше у нея през последните дни, сега проби в стомаха на принцесата дупка с размерите на кратер на вулкан.

Тя стисна зъби, като потисна дълбоко унижението си и призова гнева. Деметрий беше изразил повече от ясно какво чувства към нея, т.е. едно голямо нищо. И тя не смяташе да се прави на пълна глупачка, особено пред Грифон.

Затова изправи рамене.

— Аз определено съм готова да се прибера вкъщи, Грифон. Да тръгваме.

Но Грифон не гледаше към нея. Погледът му я беше подминал и се беше спрял върху Деметрий. А в очите му, устремени към Аргонафта зад гърба ѝ, се появи напрежение.

— Грифон — изрече Деметрий и Изадора разпозна в гласа му тревожен оттенък. Той спря вдясно от нея и тя едва се сдържа да не се обърне и да не го погледне. — Как, по дяволите, се озова тук?

Погледът на Грифон се премести върху Изадора, а след това отново се върна върху Деметрий.

— Търсех принцесата.

— Сам? А къде са останалите?

Настана мълчание, след което Грифон каза:

— Също я търсят. Аз попаднах на демон, който ми каза къде мога да я намеря.

— Демон? — повтори Изадора. Нещо не беше наред. От къде на къде ще знае демон къде се намираха двамата с Деметрий? Аргонафтът беше споменал нещо за някакво объркване, когато беше отворил портала на онова поле. И вместо да ги изпрати вкъщи, порталът по погрешка ги беше изпратил тук.

Яркосините очи на Грифон се обърнаха към принцесата, но преди той да успее да отговори, се намеси Деметрий:

— Аргонафтите са тук? На този остров?

— Не — отговори Грифон и отново погледна към него. — Но съм сигурен, че много ще се зарадват, когато се върна с принцесата.

Деметрий замълча. С крайчеца на очите си Изадора видя силно стиснатите му зъби и предпазливия поглед на тъмните му очи. Той определено не се радваше на присъствието на Грифон. Дали защото знаеше, че тя ще тръгне със светлокосия Аргонафт? Или беше разстроен, че ще бъде лишен от шанса си да я унижи отново? Или имаше нещо друго?

— Хайде, принцесо — каза Грифон и отново протегна ръка към нея, като този път дори не погледна към Деметрий. — Порталът ни чака.

— Изадора...

А, страхотно! Сякаш щеше да го послуша. За нищо на света. Тя се приближи към Грифон, но не прие протегнатата му ръка.

— Готова съм.

— Изадора — повтори Деметрий. — Почакай!

— Не, благодаря — подхвърли тя през рамо. Заобиколи Грифон и започна да слиза по склона. — Вече не чакам никого. Наистина не чакам. Особено пък теб.

Деметрий не отговори, а Иза не си направи труда да се обърне, за да види изражението на лицето му. Но беше сигурна, че чу зад гърба си лек смях. А той определено не принадлежеше на Деметрий.

* * *

Нещо не беше наред.

Дори ако пренебрегнеш факта, че последния път, когато видя Грифон, той умираше; дори да забрави, че Терон никога не би изпратил Грифон да търси принцесата сам, Деметрий забелязваше някаква странност в очите му. Дори и в начина му на изразяване... Той сякаш полагаше прекалено много усилия, за да говори нормално. В съзнанието на Деметрий, подобно на трън, се беше загнездило подозрението, че категорично не съществуваше демон, който да знае за местонахождението им на Пандора. С изключение вероятно на дясна ръка на Аталанта — нейният архидемон. А той със сигурност не би издал къде са, освен ако не се намираше на прага на смъртта.

А един Аргонавт не би могъл да се справи сам с архидемон. Той беше прекалено силен и прекалено мощен, надарен с допълнителни способности от Аталанта. И определено не приличаше на другите демони, които лесно можеха да бъдат убити. Върху Грифон нямаше никакви видими следи от битка. Дори драскотина. И той се мъчеше да го убеди, че демонът най-приятелски му беше разказал къде ги бяха изпратили? Деметрий не се хвана на въдицата. Дори за минута.

Той вървеше след Аргонавта, като с тревога и интерес следеше за посоката. Грифон неслучайно беше пуснал принцесата да води и беше застанал между нея и Деметрий. Въпреки че тя нямаше представа накъде върви. С всяка нова крачка опасенията на Деметрий нарастваха, а интуицията му сигнализираше за опасност.

Тримата вървяха повече от час по светлите пътеки и навлизаха все по-навътре в острова. Воинът знаеше, че Изадора е уморена, но тя

не забавяше крачка. И нито веднъж не погледна към него, макар да знаеше, че ги следва. А и защо, по дяволите, да го прави? След начина, по който се отнесе с нея сутринта, Деметрий се чувстваше късметлия, че тя не го прониза с кинжала, който на моменти се показваше под колана на шортите ѝ.

Аргонавтът със сила отмести клончето пред очите си. Погледът му премина покрай Грифон и се съсредоточи върху краката на принцесата, а после върху късите ѝ шорти. И върху закръглеността на дупето, което изпълваше памучната тъкан при всяка нейна стъпка. Тялото му беше пронизано от горещина, която се плъзна към слабините му. Тази сутрин Деметрий искаше да сложи ръцете си точно там, накъдето беше насочил погледа си в момента; да намести принцесата върху себе си и да я поощри да го язди по-бързо. От представата за Иза, която се движеше върху него, и удоволствието, изписано върху лицето ѝ, накараха съзнанието на арголееца да пламне. Горещината в тялото му се нажежи и се втечни.

— Ската! — промърмори Деметрий.

Сякаш имаше нужда от подобно видение. Принцесата отново беше изпълнена с ненавист към него точно както трябваше да бъде. Глупаво и безсмислено беше да си припомня случилото се тази сутрин. И още по-жалко беше да иска всичко да беше станало по-различно.

Грифон го погледна през рамо, но в прекалено ярките очи на Пазителя не светеше разбиране, а злоба. И ясно изразена ненавист.

О, да, нещо определено не беше наред. Грифон беше изключително добронамерен. Най-безпроблемният член в техния отряд. Въпреки че двамата никога да не са били добри приятели, то със сигурност не бяха и врагове. Но сега? Сега Деметрий ясно осъзна, че щяха да се превърнат точно в такива.

Тримата излязоха от гората и се насочиха към възвишението пред тях, обрасло със зелена трева в изумруден цвят. И едва когато се приближиха, Деметрий разбра, че това не беше естествено формиран склон. Отдолу, под цялата тази пръст и трева, имаше нещо скрито; сякаш в древни времена тук беше заровена някаква постройка. Когато стигнаха до подножието на хълма, Грифон извика на Изадора да спре и Деметрий забеляза отвор в скалите, който повече приличаше на вход към древна гробница.

— Какво има там долу? — попита Изадора, докато оглеждаше изсечените в камъка стъпала, които изчезваха в мрака.

— Храмът на Деметра — отговори Грифон.

Изадора се огледа. На тази височина, докъдето стигаше погледът, се виждаха единствено хълмове и трева. Тя и спътниците ѝ бяха излезли от гората и сега бяха заобиколени единствено от синьото небе.

— Тук ли?

— Нима намекувате, че мястото не подхожда на майката Земя?

— Не съм казала това...

— Добре — отвърна прекалено сериозно Грифон. — Защото Деметра е наясно с непорочността. За разлика от някои хора — и той с жест призова принцесата да го последва. — Трябва да влезем вътре. Порталът е долу.

Грифон влезе в тунела, сви зад ъгъла и просто изчезна. В тъмнината проблесна жълто-червеникава светлина — вероятно Аргонавтът беше запалил факла. Това накара Деметрий отново да застане нащрек. Нима Грифон носеше със себе си кибрит? Откъде би могъл да знае, че ще има нужда от него?

Изадора си пое дълбоко дъх и понечи да влезе в тунела, но ръката на Деметрий я хвана и я спря.

— Почакай!

Тя се обърна толкова бързо, че успя да го изненада. Аргонавтът усети съвсем ясно и осезаемо притиснатото към хълбока му острие.

— Не ме докосвай!

Деметрий я пусна и отстъпи, вдигнал двете си ръце в знак, че се предава. Да, тя все още му беше обидена. И можеше ли да я вини?

— Няма — спокойно каза воинът. Пламъкът в тъмните ѝ очи беше нещо, което не беше виждал преди. Дори вчера, в залата на героите, когато беше насочила оръжие към гърдите му, в очите ѝ се четеше мекота и уязвимост. Сега, благодарение на него, всичко това беше изчезнало. — Поне го обмисли още веднъж.

— Дали да те промуша ли? Няма нужда. Ако още веднъж ме докоснеш — ще се пролее кръв. И този път изборът ще бъде мой, не твой.

Деметрий не се усъмни в думите ѝ дори за минута.

Иза отпусна кинжала и направи крачка в тунела. Светлината беше изчезнала и тя виждаше единствено мрак. Нямаше как Грифон да

се е отдалечил толкова много напред.

— Изадора — бързо изрече Деметрий, подтикван от страха, преди тя да изчезне в тъмнината. — Проблемът не съм аз. А Грифон. Той не е... — Аргонавтът замълча, несигурен какво, по дяволите, се опитваше да каже. Че реагира прекалено пресилено? Или просто ревнува, че тя се беше доверила на Грифон толкова лесно, докато него ненавиждаше?

Деметрий не искаше да прави признания и затова последва инстинкта си.

— Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

Принцесата го погледна през рамо. Очите ѝ си оставаха все така твърди и студени, както преди малко, когато беше притиснала оръжието си в хълбока му. Нямаха никаква прилика с разтопения шоколад, на който той се наслаждаваше, докато правеше любов с нея.

— Понякога са точно такива. Научих този урок. Ти се постара.

И тя влезе в тъмния тунел, свърна зад ъгъла и изчезна от очите му.

Останал сам, сърцето в гърдите на Деметрий тежко затуптя. В опита си да я защити от самия себе си той беше направил онова, което смяташе за правилно. И беше успял да я пречупи. В резултат на което тя се беше превърнала в същото студено, безчувствено и лишено от надежди същество, какъвто беше самият той.

Съжалението и необходимостта да поправи стореното го тласнаха напред с жестока решителност. Деметрий се приближи до входа, но не можа да влезе. Вместо това, тялото му се удари в някакъв невидим щит със сила, от която дишането му едва не спря и която го отхвърли към земята.

Какво беше...

— Грифон? — извика Изадора от вътрешността на тунела.

Деметрий скочи на крака, опита още веднъж, но се натъкна единствено на прозрачна стена от въздух, твърда като гранит.

— Изадора!

Той заудря с юмруци по невидимата бариера.

— Грифон? — отново извика принцесата.

Разбрал, че може да я чува ясно и отчетливо, Деметрий престана да се бори, положи длани върху невидимата стена и се заслуша.

— Къде си?

— Тук съм, принцесо.

— Не те виждам — каза тя.

— О, ще ме видиш — отговори Грифон със смях. — Ела поблизо и ще ти осветя пътя.

Чу се някакъв стържещ звук, сякаш метал се удари в камък, и Деметрий си представи как кинжалът на кръста на Изадора остъргва стената на тесния проход. В гърдите му нещо се присви. Постепенно шумът затихна и воинът отново чу гласа на Изадора.

— Къде... Къде сме?

— В основната зала. Където ще започне всичко.

Ще започне? О, проклятие!

Тревогата у Деметрий подскочи до небето.

— Защо не мога да те видя? — попита принцесата. — Мислех, че имаш факла.

— О, ще ме видиш, принцесо. Съвсем скоро ще ме видиш целия. В истинския ми облик, както преди. И макар вече да не си девственица, все още можеш да ми бъдеш от полза.

Мъртвешкият глас, прекалено сините очи и интуицията на Деметрий най-накрая обединиха всичко в едно. И още преди синьо сияние да избликне от вътрешността на тунела и да освети всеки камък и песъчинка, Деметрий знаеше, че е бил прав.

Изадора възкликна.

— О, богове!

— Не бог — каза Апофис със същия насмешливо заплашителен глас, който принадлежеше на Грифон. — Поне засега. Но с твоята помощ, Ора, съвсем скоро ще бъда.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСТА

Вгледана в синята светлина, която струеше от очите на Грифон, Изадора едва успя да преглътне. Ситуацията току-що се беше влошила. И то много.

Не, това не бяха очите на Грифон. Нещото, което беше вътре в тялото на Грифон, определено не беше Аргонавт. Или арголеец. Или още по-точно — дори не беше човек. Това беше... зло.

— Казах ти, че ще се срещнем отново.

Апофис!

Паниката ѝ прерасна в ужас, който буквално се впи в сърцето ѝ. Изадора нямаше представа как магьосникът беше успял да получи тялото на Грифон, но в момента не искаше да знае. Тя погледна назад.

— О, твоят Пазител няма как да се присъедини към нас — изрече Апофис с равен глас, който толкова много приличаше на този на Грифон. Магьосникът направи една заплашителна крачка към жертвата си и с това отново привлече вниманието ѝ. — Бягството ти от Фракийския замък беше разочароващо, но трябва да призная, че... породи у мен други, по-интересни възможности.

Той пъкна ръка под бялата си риза и извади медальона, окачен на верижка около врата му.

Сферата на Кронос.

О, проклятие! Кръглият медальон с размер на мъжка длан, в чийто център беше вдълбан символът на титаните, имаше четири празни вдлъбнатини. Изадора погледна в очите на Грифон, тоест Апофис, и всичко придоби смисъл. Митологическите чудовища, демоните и дори Аталанта се превърнаха в най-дребните ѝ притеснения.

Титаните бях управлявали преди появата на боговете в Олимп. Когато Зевс и братята му въстанали против предшествениците си в борбата за власт, Кронос изковал сферата и я оставил на съхранение при Прометей със заповед да я използва само в краен случай. Зевс и братята му спечелили войната. Те затворили титаните в Тартар, където

последните пребивават и до ден-днешен, но Прометей — защитникът на човешкия род — знаел какъв ужас ще предизвикат те в стремежа си да си отмъстят, ако отново се окажат свободни. Затова извадил четирите елемента на стихииите, разпръснал ги по земята и скрил сферата, за да не изкушава нито боговете, нито смъртните. Така на земята се възцарил мир и за съществуването на сферата било забравено в продължение на хилядолетия. Докато тя не била открита отново.

— Ора, фактът, че вече не си девствена, е разочароващ за мен, но все някак ще успея да го преодоля.

Изадора отстъпи назад и бавно посегна към оръжието си. Тя знаеше, че Орфей беше намерил сферата, но нямаше представа как беше попаднала тя у Апофис. Притежателят на кълбото не само получаваше допълнителни сили, но ако откриеше елементите на четирите стихии и ги поставеше на празните им места, щеше да получи възможност да освободи титаните от тъмницата в Тартар. А с такава власт... Той щеше да стане не само по-силен от Зевс, а дори да предизвика Апокалипсис.

Апофис продължаваше да настъпва към Изадора.

— Тук няма къде да избягаш, принцесо. И този път никой няма да те спаси.

Никой друг, освен самата тя.

Изадора го изчака да се приближи. Кръвта ѝ се блъскаше във вените, подобно на лумнал горски пожар. Тя го беше видяла да кърви. И знаеше, че е смъртен, макар и надарен с неестествено дълъг живот. Сега можеше само да се надява, че в тялото на Грифон щеше да бъде също толкова уязвим, колкото беше и във Фракийския замък. Всъщност надяваше се дори да е още по-уязвим.

Заслепяващата синя светлина от очите на магьосника се засили, когато той я приближи. Не, това определено не беше Грифон. И той никак нямаше да съжалява за онова, което магьосника планираше да направи с нея.

Изадора се стегна и стисна зъби. И когато Апофис се приближи достатъчно, самодоволен и сигурен, че тя е просто една слаба жена, над която лесно може да надделее, принцесата извади кинжала си и замахна с всичка сила.

Върхът на оръжието ѝ попадна в гърдите на злодея, който изкрещя и отскочи назад. Бялата му риза се обагри с яркочервена кръв. Изадора не му даде време да се съвземе. Тя извади от джоба си камъните, които беше взела от сандъка на Язон, и ги захвърли в лицето му, като по този начин смяташе да отвлече вниманието му и отново да го атакува.

Но камъните не достигнаха целта си. Те прекъснаха устремното си движение във въздуха, спряха и започнаха да кръжат около главата на Апофис. Очите на магьосника се разшириха и светлината в помещението се засили. Погледът му се съсредоточи върху камъните, които се въртяха във въздуха на нивото на очите му.

Вълшебни камъни, които някакво древно заклинание на Медея удържаше да не паднат. Усетила, че това е най-добрата ѝ възможност за нападение, Изадора отново замахна и кинжалът ѝ се заби в хълбока на Апофис. Магьосникът изрева, обърна се и замахна към нея с опакото на ръката си. Ударът по лицето накара Изадора да политне назад и тя изгърва оръжието си, когато тялото ѝ се блъсна в една от колоните близо до входа на храма.

Принцесата беше пронизана от болка, която избухна в главата ѝ. Тя се свлече на земята, отворила широко уста, мъчейки се да си поеме въздух, обърна се настрани и бързо се опита да се изправи. Едва тогава видя, че Апофис, въпреки очакванията ѝ, не я беше последвал. С рев, който разтърси стените, той започна да удря с две ръце по камъните, които заставаха неподвижни във въздуха, преди да се ускорят и да започнат да го удрят от всички страни.

Погледът на Изадора се плъзна по пода, в търсене на оръжието ѝ, но не го видя. Скърцайки със зъби от болка тя успя да се изправи само за да установи, че се намира в капан. Нямаше начин да се промъкне покрай Апофис и да стигне до тунела, по който беше дошла. Трябваше да си намери скривалище.

Тя обви с ръка пулсиращите си от болка ребра, преди да се подпре върху колоната и да се оттласне от нея. После се огледа и реши, че най-доброто място за скривалище беше вътре в самия храм.

Докато куцукаше през огромния вход, тя се огледа първо наляво, а после надясно. Пред нея се извисяваше каменен олтар, обкръжен от всички страни с мраморни пейки. Две големи факли горяха и озаряваха пространството с червено-оранжева светлина. Далечната стена беше

украшена с гигантска статуя на Деметра. По края на залата имаше разположени малки арки, не по-високи от ръста на дете, които вероятно водеха към скрити помещения.

„Моля ви, богове... поне веднъж бъдете на моя страна.“

Все още накуцвайки, Изадора се обърна надясно, коленичи до първия свод и влезе навътре. В тунела беше тъмно и когато принцесата погледна напред, видя, че той не водеше никъде. Просто вървеше успоредно на стената и на около три метра по-напред в него се вливаше тунела на следващата арка. Същото се повтаряше и със следващата. И с по-следващата.

— Ора!

Разгневеният глас на Апофис я накара да се разбърза. Тя пропълзя навътре, премина през последната арка на тунела и се сви в най-тъмния ъгъл. После присви колене към гърдите си, като се опита да стане невидима. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите и в тъмнината тя чуваше само собственото си тежко дишане. Колко бързо щеше да я намери магьосникът? И след колко време щеше да изпълни обещанието си? И да преглътне факта, че тя вече не беше девствена? И какво — о, богове! — се беше случило с Деметрий навън?

Я чакай! Порталът. Сърцето на принцесата възбудено трепна. Изадора се намираше на свещена земя. Ако успееше да събере сили и да се съсредоточи, съществувахе вероятност да успее да отвори портал към дома. Тя затвори очи, представи си Арголея, и се опита да се концентрира. Не се получи. Разочарована, тя реши да опита отново. Но единственото, върху което успя да се съсредоточи, беше туптящото си сърце и онова, което се случваше извън този тунел. Както и върху нещото, което се беше впило в центъра на гърба ѝ.

В тунела се дочу стържещ звук и принцесата се сви още повече до стената. Усети как нещо се изтърколи на земята до нея и инстинктивно протегна ръка. Пръстите ѝ се обвиха около нещо малко и кръгло.

Тя взе камъка, разтвори длан и погледна. През най-близката арка навлизаше достатъчно светлина, за да може арголейката да види, че в ръката си държеше не просто камък. А диамант. С размера на монета и прозрачен като стъкло. На задната страна на камъка пламтеше, сякаш гравивиран с магия, знакът на титаните.

С широко отворени очи Изадора гледаше към предмета в ръката си, почти убедена, че не е истински. Отново се чу стържещ звук. Погледът на принцесата се стрелна нагоре точно в момента, когато цялата стена между нея и тунела започна да се руши. Тя извика и прикри глава с ръце. Около нея се сипеха камъни и преди прахът да се слегне, една ръка хвана принцесата за глезена и рязко я дръпна.

От гърдите ѝ се изтръгна писък. Тя се опита да се задържи за нещо, но ръката беше прекалено здрава, а силата ѝ — прекалено голяма. Принцесата се обърна по корем и се опита да впие пръсти в скалата, за да се спре.

— Ора, вече губя търпение!

Апофис я преобърна по гръб. Ирисите на очите му засияха по-ярко и почти скриха еклерите, докато от тях не остана нищо друго, освен заслепяващия блясък, който освети цялото помещение.

— Опитваш се да откраднеш нещо, което ми принадлежи ли, магьоснико?

При звука на болезнено познатия дълбок глас, сърцето на Изадора се устреми към гърлото. За няколко секунди тя спря да диша, да мърда и дори да мисли. Когато мускулите ѝ най-накрая се раздвижиха, тя успя да обърне глава към предната част на храма и към мъжа, облечен в изтъркани дънки и черна тениска с къси ръкави, седнал небрежно върху олтара. Краката му почти докосваха мраморния под.

— Хадес! — изръмжа Апофис.

— Това вече сме го правили — каза Хадес с весел тон, за който Иза знаеше, че може да изразява всичко друго, само не и дружелюбие. — И между другото, хубаво тяло. В сравнение с предишното, това е крачка напред — намигна ѝ богът и се изправи. — Онова, което ми принадлежи, е мое; и онова, което е твое — също ми принадлежи. А ти добре знаеш, че имам лошо отношение към опитите да сложат ръка върху нещо мое.

Пронизителните черни очи на Хадес се насочиха към Изадора. Той се втренчи в нея така, сякаш можеше да види тялото ѝ през дрехите, с които беше облечена, и стомахът на принцесата се разбунтува. В настъпилата тишина всичките му порочни постъпки и ужасяващи обещания се върнаха към нея с десетократна сила.

— Изглежда, че си изненадана да ме видиш, малка царице. Но и двамата знаем защо съм тук, нали?

Изадора преглътна, но не рискува да се помръдне. Нима беше смятала Апофис за най-големия си проблем? О, ската! Толкова беше наивна!

— Хадес, това не те засяга — отново изръмжа Апофис. — Връщай се обратно в Подземното си царство и ни остави.

Богът на Подземния свят рязко погледна към магьосника. Очите им се срещнаха и между съперниците възникна някакъв нечовешки контакт. Изадора се обърна и се опита да се отдръпне, но беше спряна от голяма скала. Враговете ѝ дълго се опитваха да се изпепелят с поглед един друг. Апофис първи започна видимо да трепери и едва когато върху челото му изби пот, Хадес прекъсна зрителния им контакт, скочи от олтара и изрече:

— Не, не мисля, че ще го направя.

Той се обърна към Изадора и протегна ръка. С тъмното си облекло, с разрошена черна като смола коса и спокойни черти на лицето, той изглеждаше почти симпатичен. Ако не се вземеше под внимание на факта, че можеше да те смачка само с едно помръдване на кутрето.

— Хайде, малка царице. Имаме много неща за обсъждане.

Изадора не помръдна, но зад гърба на Хадес Апофис не успя да съдържи яростта си. Очите му се разшириха така, че почти скриха лицето му, и чистият им блясък се превърна в ослепителна светлина, която принуди принцесата да премигне и да наведе глава. Но успя да забележи с периферното си зрение как магьосникът вдигна ръце, също както тогава в замъка, преди да порази Грифон с онзи енергиен удар. Но Хадес се обърна преди енергийният поток да излети от пръстите на противника му и просто протегна ръка. Силата му отхвърли магьосника през целия храм и неговия вход, и го блъсна в отсрещната стена на пещерата.

Посипаха се камъни и се разнесе гръмовен рев. Хадес прекоси широкото помещение в три бързи крачки и стигна до входа на храма, преди Изадора да разбере какво се беше случило. В пещерата се разнесе вледеняващ кръвта вик, последван от трясък и съскане, след което настъпи тишина.

Страхът беше приковал Изадора на мястото ѝ. Тя знаеше, че това беше шансът ѝ да стане и да избяга, но не можеше да помръдне. И когато Хадес отново влезе в храма със стиснати зъби и сурово изражение върху лицето, тя разбра, че беше прекалено късно.

— Изадора!

Прозвуча някъде наблизко отчаяният вик на Деметрий. Това я накара да повдигне глава и да се огледа.

Хадес също погледна към тавана и се намръщи.

— Проклети герои! Винаги се опитват да спасят положението.

Богът на Подземното царство се приближи към принцесата и протегна ръка.

— Той не може да ни попречи, така че не се притеснявай. Дай ми елемента на Земята, моля.

Настоятелните му думи я накараха да опита да промълви:

— Еле... Не зная за какво...

— Говоря? О, мисля, че знаеш. Диамантът. В ръката ти. Този, който по-рано е бил въглен, създаден от земята, а сега означава нещо много повече.

О, проклятие!

— Откъде ти...?

— Зная за това? — попита той, като отново довърши изречението вместо нея. — Ти склучи сделка с моята коварна жена, малка царице. Помниш, нали? Тя те доведе при мен, за да спасиш душата на сестра си. В замяна на това ти ѝ даде назаем за месец дара си да виждаш в бъдещето. Е, месецът едва започна.

Сделката. Ама, разбира се! Ето как беше разбрал! И все пак...

— Тя... тя е видяла, че ще го намеря?

— Хм... Сега тя вижда всичко. Благодарение на теб. Скъпоценният камък се впи в дланта ѝ, когато Изадора стисна пръсти около него. Значи, ето какво искаше Персефона. За месец тя можеше да види местонахождението на всеки един от елементите. А сега всичко, от което тя имаше нужда, беше сферата на Кронос. Така щеше да има правомощията да освободи титаните от Тартар, да започне война и да получи силата да управлява онова, което ще остане след Апокалипсиса.

— Къде? — гласът на Изадора се беше превърнал в шепот. — Къде е тя?

— В момента е заета. Или по-точно — вързана. — Той клекна до нея и сложи ръка върху бедрото си. — Виждаш ли, аз познавам тази кучка прекрасно. Моя съпруга или не, аз няма да ѝ позволя да контролира онова, което би трябвало да е мое от хилядолетия.

Негово. Богът говореше за света на смъртните. Неговият брат — Зевс — управляваше небето; другият му брат — Посейдон — моретата. Хадес свободно управляваше Подземния свят и всички негови ужаси, но не беше властен над света на смъртните. А изглежда, сега искаше и това.

— Тогава защо... защо ти просто не дойде и не го взе, преди да дойда тук?

Чертите на лицето му се изкривиха от отвращение.

— Защото не мога. Благодарение на онова магаре Прометей.

Вероятно когато Прометей бе скрил елементите на стихииите някъде на земята, беше наложил ограничения върху възможностите за откриването им от боговете, досети се Изадора.

— Единственият плюс в цялата тази проклета ситуация — продължи Хадес — е в това, че когато се върна в Тартар, жена ми ще бъде извън кожата си. А тя ми харесва много повече, когато е бясна. Както и на теб, нали? — мръснишката му усмивка накара стомаха на принцесата да се преобърне. — О, не! Не ме гледай така ужасено. Зная, че тя много скоро ще ти хареса. След като свикнеш с нейните... вкусове — и той огледа тялото на Изадора. — А сега, когато вече не си девственица, едва мога да дочакам момента да кажа на Персефона, че вече не се налага да бъде толкова... внимателна с теб. — Черните му бездушни очи се върнаха обратно върху лицето ѝ и тя застина. А само си представи какво те чака, когато тя се върне при майка си за цяло лято и ти най-накрая станеш моя.

На Изадора ѝ се догади. Тя все още помнеше онова, на което беше станала свидетел в Подземното царство. Развратът, който я беше накарал да наблюдава Хадес. Макар физически да не я беше докосвал, негодникът искаше принцесата да види, да чуе и да запомни онова, което смяташе да направи с нея, когато настъпеше времето. И тези спомени все още я преследваха насън като хвърляха сянка върху онова, което беше останало от живота ѝ.

— Разбира се — изрече Хадес, като се наведе към пленницата си — аз мога да поискам да сключа сделка. Ако ти искаш да си върнеш

душата обратно, разбира се.

— С-сделка?

Бездушните му очи заблестяха.

— Твоята душа в замяна на диаманта в ръката ти.

Сърцето ѝ пропусна един удар.

— Ти... ти ще ми върнеш душата обратно? Толкова лесно?

— Разбира се. В края на краищата сделката си е сделка.

Като ярко избухнала надежда, Иза беше привлечена от бъдещето. От истинското бъдеще. Но още преди топлината му да обгърне тялото ѝ, пламъците му изстинаха и угаснаха.

Тя не можеше да му даде елемента на Земята. Сферата беше у Апофис и ако Хадес узнаеше, за него щеше да е само въпрос на време да я получи. А съдейки по малката демонстрация на сила, устроена преди няколко минути от бога на Подземното царство, той щеше да вземе артефакта за секунди. Ако Персефона откриеше останалите три елемента до края на месеца... тогава светът, какъвто го познаваха, щеше да престане да съществува.

— Изборът е съвсем лесен, малка царице. Твоята душа отново ще бъде твоя и ти ще си свободна да правиш с нея каквото си искаш. А аз ще се превърна единствено в спомен.

— Изадора! — отново се разнесе гласът на Деметрий наблизко. След което се чу звук като от удар. Погледът на принцесата се отмести към тъмния купол на храма, покрит със златни плочки.

Хадес също погледна натам.

— О, наистина започвам да се уморявам от намесата му. И ако не беше онова шибано проклятие на сродните души, отдавна щях да те съблазня.

Проклятието на наречените ли?

Тя присви вежди.

— Да ме съблазниш? Аз не...

— ... разбирам? Е, да — с нарастващо нетърпение я прекъсна Хадес и рязко се изправи. — Аз добре помня тази фраза. И така, малка царице, достатъчно говорих за един ден. Елементът. И се махам от пътя ти.

Изадора усещаше главата си така, сякаш всеки момент щеше да се пръсне. Беше ясно само едно: между Хадес и края на света стоеше единствено тя.

Принцесата се изправи на крака. Тя се олюля, но успя да се задържи права. Краката я боляха, хълбокът ѝ пулсираше от болка, тялото ѝ беше покрито с прах и мръсотия, но тя вирна брадичка и изправи рамене.

— Не!

— Какво каза?

Сърцето ѝ се разтуптя лудо и крайниците ѝ се разтрепериха. Хадес беше висок повече от два метра и редом с него тя изглеждаше и се чувстваше като дете, което продължаваше да настоява на своето:

— Казах „не“. Няма да го дам. Не и доброволно.

Очите му от заплашително черни се превърнаха в кървавочервени и преди принцесата да успее да въздъхне, главата му избухна в кълбо от огън, от чийто адски пламък се появи лицето на демон.

— Коя си ти, че да ми противоречиш?

Ревът му издуха косата около лицето на Изадора и през храма сякаш премина ураганен вятър. Тя стисна по-силно диаманта, наясно, че дори да загуби живота и душата си за вечността, цената си струваше.

Нейде от дълбоко тя извлече и последната си частица смелост.

— Казах да се връщаш в Ада. Няма да го получиш! И не само сега. Никога!

Ревът на бога беше оглушителен. Изадора затисна ушите си с ръце в опит да намали силата на звука. Пламтящите огнени езици, които се изстрелваха от всички части на тялото на Хадес, бяха толкова горещи, че опърлиха косата ѝ. Това, което остана от бога на Подземното царство, бързо се завъртя и в центъра на стаята се образува огромна фуния. Появи се и изтрещя мълния, подобна на експлозия, която разклати храма из основи. Хадес изчезна, като остави след себе си единствено водовъртеж от прах и отломки. След което настъпи вледеняваща тишина.

Няма начин наистина да се беше случило...

Сърцето на Иза продължаваше да се блъскаше в гърдите ѝ. Той си беше тръгнал. Толкова бързо? Погледът ѝ се местеше във всички посоки. Принцеса очакваше всеки момент противникът ѝ да изскочи отнякъде и да я повлече към вечността.

— Много добре, принцесо.

Прозвучалият глас я накара отново бързо да се обърне към олтара. Но този път гласът принадлежеше не на мъж, а на жена. И още преди да разпознае лицето, Иза вече знаеше, че съществото пред нея беше мойра.

Мойра? О, богове! Тя се опита да си спомни за какво отговаряше всяка от тях. Клото предеше нишката на живота. Лахезис я отмерваше с жезъла си. А... как се казваше последната? Атропос? Да, точно така. Атропос я прерязваше, когато настъпеше времето.

Сърцето на Изадора отново се устреми в гърлото ѝ. О, моля ви, богове, моля ви, нека това не е Атропос. Все още имаше да направи толкова много неща в живота си. Тя толкова много се боеше да опита, но сега...

Мойрата, облечена в тънка бяла роба, се понесе над пода и спря до Изадора. Жената изглеждаше дребничка дори спрямо нейния ръст, но принцесата усещаше силата и мъдростта, които бликаха от нея.

Новодошлата се усмихна и около очите ѝ се появиха бръчки.

— Ама такова представление устрои тук...

Изадора застина на мястото си, стиснала здраво диаманта в ръка. Тя гледаше към предвестницата на съдбата и се чудеше как, по дяволите, този ден можеше да стане толкова ненормален.

Някъде отдолу се чу изръмжаването на Хадес:

— Мое!

Мойрата погледна към пода и изрече:

— О, я иди да си поиграеш с триглавото си кученце, нахалник.

Богът издаде още един пронизителен рев, след което отново настана тишина.

Жената ѝ намигна към Изадора.

— Не разполагаме с много време. Усещам как гневът му нараства. Знаеш ли, той така и не се научи да се съобразява с останалите.

При следващите думи смехът в гласа на новодошлата угасна.

— Не се притеснявай, скъпа, не съм дошла тук, за да срежа нишката на живота ти. И като говорим за това, аз съм тук, за да...

— Вие не сте Атропос — с възглас на облекчение отрони Изадора.

Мойрата се намръщи.

— Не зная защо жителите на твоя свят продължават да ме бъркат с онази стара гарга. Аз съм много по-привлекателна от пратеничката на смъртта.

Изадора гледаше с широко отворени очи към богинята на съдбата, която се смееше над собствената си шега, докато тя не знаеше какво да каже... или да направи. Тази среща надхвърляше границите на въображението ѝ.

— Ах, да! Повярвай ми. Атропос има нужда от няколко лифтинг процедури за изпъване на кожата на лицето. — Жената изправи рамене. — Сега, преди времето ми да изтече, трябва да стигна до същността на визитата си. Ти слабееш с всеки изминал ден, също като сестрите си. Но не се страхувай. Силата, която търсиш, е в ръце ти.

— Но сферата на Кронос — прекъсна я Изадора, спомнила си за медальона на шията на Грифон-Апофис. — Загубихме я.

Мойрата спря възраженията ѝ само с едно махване на ръка.

— Откъде идва силата ти, скъпа? Не и от някакво магическо кълбо. Тя идва от това, което е скрито дълбоко в душата на всеки един от нас. Използвай я за доброто на човечеството и никога няма да се загубиш.

Изадора нямаше представа какво означаваха тези думи.

— Не разбирам. Защо ми помагаш? Как?

— Тук действат сили, които никой не очаква от теб да разбереш. А аз ти помагам, защото зная, че ти, за разлика от други, които познавам, си достатъчно мъдра, за да се вслушаш. Запитай се, Ора: защо да не ти помогна? Мойрите искат равновесие в този и в бъдещия свят така, както и ти. Аз не казвам нищо, което ти не знаеш. Просто ти помагам да съхраниш непоколебимостта си. В този свят съществуват правила, които дори аз не мога да наруша. Но знай, че си била права да смяташ, че и трите сте свързани с богинята на титаните Темида чрез кръвната линия на баща ви. Не забравяй за това и ти, заедно със сестрите си, ще намерите отговорите, които търсите. Връзката между трите ви не може да бъде разкъсана. Нито от бог. Нито от заклинание. И дори от проклятието на Хера.

Проклятието на Хера?

Земята потрепери и погледът на Изадора отново се устреми към пода.

— Съветвам те да побързаш — и мойрата посочи към изхода. — Хадес има гаден темперамент. А ти, умно момиче, успя добре да го разяриш. В нормални условия бих се позабавлявала добре, но не и сега, за сметка на безопасността ти.

На Изадора ѝ се зави свят в опит да осмисли всичко, изречено от мойрата. Тя бързо стигна до входа на храма, но отново се обърна.

— Почакай! Вещици във Фракийския замък... Те са ми наложили някакво заклинание. То ли... Затова ли толкова много ме влече към Деметрий?

— Не мога да отговоря на въпросите ти — сведе глава Лахезис. — Но си помисли върху следното: какво ти казва сърцето?

Изадора се опита да разбере чувствата си. Това, което изпитваше към Деметрий, излизаше от дълбините на същността ѝ. Никакво заклинание не би могло да предизвика онези дълбоки емоции, които беше усетила през последните няколко дни.

— Знаех си, че си по-мъдра, отколкото си мислят всички — с усмивка каза Лахезис и отново привлече вниманието на Изадора върху себе си. — Заклинанието за плодовитост, наложено от вещиците, напусна тялото ти, когато Апофис реши да те накаже.

Значи, реакцията ѝ към Деметрий е била нейната собствена? Изадора въздъхна малко по-леко, макар че не изпитваше пълна увереност. И изведнъж се сети за нещо друго.

— Хадес спомена нещо за проклятието на наречените. Той не е имал предвид...

Мойрата просто повдигна побелялата си вежда. Дишането на Изадора едва не спря. Тя не можеше да повярва в онова, за което си мислеше, камо ли да го произнесе на глас.

— Той не може да смята, че Деметрий е моят... наречен, нали?

— Арголейците, дори тези, които принадлежат към царското семейство, нямат наречени. И ти го знаеш.

Да, нямат. Това касаеше единствено Аргонавтите. И благодарение на Хера, техните единствени половинки бяха призвани да бъдат тяхно проклятие, а не благословия.

Разочарованието ѝ беше стремително и всепоглъщащо, и се заби като острие в гърдите ѝ. Съвършено неочаквано. А тя искаше ли да бъде неговата единствена? Това беше просто...

— Ти избираш този, когото искаш — продължи мойрата, — но за Деметрий... За него съществува само една, която той не може да отблъсне.

Очите на Изадора се разшириха. Тя си спомни онази нощ, Деметрий. И борбата, която той водеше със себе си за онова, което му се струваше, че желае, но се съмняваше, че заслужава. За всички онези случаи, когато я беше спасявал, а после държеше да се увери в безопасността ѝ. Дори когато тя не го искаше от него.

Тя.

Точно тя беше жената, която той не можеше да отблъсне. Иза преглътна бучката в гърлото си.

— Тогава това означава...

— Точно това, което означава. А това ужасно дразни Хадес, защото той не може да проникне в подсъзнанието на сродната душа на героя, когато нейният Пазител е до нея.

Нейният герой. При тази мисъл сърцето в гърдите на Изадора трепна. Значи, ето какво беше правил Деметрий през последната седмица? Беше я охранявал. Тази седмица тя беше сънувала Хадес — ужасни сънища, както винаги — но те не продължаваха толкова дълго, колкото преди. А на сутринта не усещаше остатъчния им ефект. И всичко е било заради Деметрий, осъзна принцесата. Защото той беше охранявал съня ѝ.

Когато вечер е лягал до нея, той е държал надалеч Господаря на Подземния свят, без дори да го е подозирал. Въпреки че тя недоумяваше защо Аргонавтът продължава да се опитва да я отблъсва с жестоките си думи, сега вече знаеше със сигурност, че той никога няма е в състояние да го направи. Или поне не напълно.

В душата ѝ разцъфна любов. Такава, на каквато тя винаги се беше надявала, но не очакваше. И докато разумът ѝ кръжеше около възможностите, които се откриваха пред нея, принцесата си помисли за майка си. И за цената на тази любов.

Иза отново погледна към Мойрата и осъзна, че това беше единственият ѝ шанс да узнае истината. Макар че съществуваше възможност Лахезис да не отговори, за нея беше важно да попита:

— Тя знаеше ли? Майка ми. За изневерите на баща ми? Затова ли си тръгна?

Лицето на мойрата се освети от симпатия. Тя погледна към земята и присви устни, сякаш деликатно се опитваше да подбере думите си.

— Твоята майка обичаше баща ти безкрайно. Тя беше добра царица. И добра съпруга за него. Но твоят баща... Какво обича той най-много от всичко, скъпа?

— Своето царство — думите излетяха от устата на Изадора като шепот. Но тя ги изрече без колебание.

Тъжните очи на мойрата се насочиха към нея.

— И това все още е така.

Това беше истина. И Изадора го знаеше най-добре.

Жертви. Баща ѝ винаги беше проповядвал за ответствеността на монархията и жертвите, които изискваше властта. Преди Иза никога не му беше вярвала, но сега... Дали имаше значение, че тя беше наречената на Дементрий? Ако той не искаше да има връзка с нея заради царската ѝ кръв, тогава принцесата не може да го принуди.

Тя погледна надолу и разтвори пръсти. Втренчи се в блестящия диамант и не успя да се справи с емоциите си. Нейните родители не ѝ бяха преподали урок за безкрайна любов и добро отношение между съпрузи. Дълбоко в душата си Иза знаеше, че е загрижена за Дементрий, въпреки лошото му отношение, постоянните тайни и начинът му да се затваря заради причини, които сега ѝ се струваха безсмислени. Но тя не можеше да обърне гръб на съдбата си. Тя и нейните сестри... бяха важни. Сега имаше нужда от тях много повече от преди. И сблъсъкът ѝ преди малко с Хадес само подсилваше важността на позицията ѝ в тази война.

Разтърсването на земята под краката им рязко се усили и мойрата започна да избледнява.

— Скъпа, погледни в себе си и ще намериш търсеното равновесие. Обещавам ти, че там ще намериш отговорите на всичките си въпроси.

Принцесата не можеше да разбере значението на думите на Лахезис, но клатецките се стени я откъснаха от унеса ѝ. Скали и мрамор се напукаха и започнаха да падат с ужасен грохот. Прикрила с ръце глава принцесата побягна въвн от храма. Тя прелетя над трите широки мраморни стъпала пред входа му и се втурна към тъмния тунел. Някъде над главата си чуваше отчаяния глас на Дементрий, който

я зовеше по име, но трясъкът от свличащите се мраморни късове зад гърба ѝ заглушаваха всичко.

Изадора стигна до тунела, втурна се в него и забеляза пред себе си издълбаните в скалата стълби, които водеха към повърхността. В босите ѝ стъпала се впиваха дребни камъчета, но въпреки болката в краката и в гърдите си, принцесата изтръска праха от ръцете си, стисна по-силно диаманта и се затича по-бързо. Тя нямаше да умре тук. Не и сега, когато имаше цел. Макар и не точно такава, каквато искаше. Пред нея проблесна светлина, чийто блясък я призова към повърхността.

„Да, ще се справя!“

Над главата ѝ се разнесе тътен. Иза стъпи на първото стъпало и погледна нагоре точно в момента, когато таванът се срути върху нея.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСТА

— Изадора!

Силата на взрива разруши невидимата бариера, която спираше Деметрий, и го отблъсна назад, но той успя да запази равновесие и веднага започна да отмества гранитните късове.

„Умолявам ви, богове!“ — не спираше да повтаря той, докато хвърляше камъните наляво и надясно.

— Изадора!

Не чу нищо. Нямаше отговор. Появилите са дълбоки цепнатини бяха разкъсали покрития с трева хълм и отдолу се показаха огромните камъни и колони, скрити досега под земята. Докато разчистваше, в плътта на ръцете му се впиваха острият ръбове на каменните отломки.

— Изадора!

По лицето му се стичаше пот и капеше върху голата му кожа. Слънцето изгаряше гърба му, но той продължаваше методично да премества големите камъни един по един и да търси принцесата. Дявол да го вземе! Деметрий беше чул разговора ѝ с Лахезис. Всяка дума. И на двете. Изадора тичаше към изхода, когато земята поддаде. Трябва да е била близо до стъпалата на тунела, а той трябваше да бъде точно тук, където стоеше Деметрий.

Къде беше тя?

Времето летеше. Пет минути? Двайсет? Един час? Той нямаше представа за времето, което беше изминало. Само знаеше, че принцесата е някъде тук. Близо до него.

Деметрий дишаше тежко, мускулите го боляха и сякаш горяха от положените усилия. Той спря за малко и изтри чело с ръка. От страха, който го обзе отново, коремът му се преобърна. Защо не можеше да я намери? Защо не можеше да...

Заклинанията! Можеше да повдига камъните със заклинание! Но с кое точно? В главата му беше празно. Погледът му се спря върху купчината отломки около него. Заклинание от такъв мащаб изискваше не само физическа, но и психическа сила. А ако объркаше нещо,

нямаше да е достатъчно силен, за да го коригира. И щеше да изгуби скъпоценно време; време, което му беше необходимо да я откопае с голи ръце.

Аргонавтът беше обзет от нерешителност. Той зарови пръсти в косата си, стисна кичурите и задърпа, докато не го заболя кожата на главата.

„Ти не си слаб, пазителю, макар да смяташ така. Но това, от което най-много се страхуваш; може да се окаже твоето спасение. Но само ако му позволиш.“

Той си спомни думите на Лахезис през онази нощ на ръба на скалата; същата нощ, в която беше направил първата крачка към Изадора. Затова вдиша дълбоко. После още веднъж.

„Добре, съсредоточи се! Можеш да го направиш!“

Деметрий затвори очи, протегна ръце и се постара да диша равномерно, докато в главата му преминаваха думи, фрази и изречения. Заклинания, които не беше произнасял от дълги години, но които бяха толкова привични за него, колкото и дишането. Едно от тях се открояваше особено силно, подобно на светлината на морски фар. То го привличаше към себе си, като хвърляше мрачна сянка върху всичко останало.

Устните му се размърдаха и от тях се понесоха думи. Камъните изпукаха, докато той произнасяше напевно заклинанието в горещия и влажен въздух, черпейки сила от кръвта на предците си.

Аргонавтът усети тежестта на скалните късове върху мускулите си. Пазителят стисна зъби, вдигна ръка и ги отхвърли настрани с един замах. Един след друг той местеше отломките от мрамор и гранит, докато ръцете и краката му започнаха болезнено да пулсират в знак на протест. Но той продължаваше, докато под развалините не се показаха първите стъпала.

Потта се стичаше по слепоочията му, умората му все повече надделяваше, времето напредваше, но Деметрий не спираше да се бори. Трябваше да я намери. Нямаше да се откаже. И тъкмо смяташе да продължи отново, когато се наложи да спре и да се послуша, доловил тих звук.

Далечен шепот.

И драскане.

Което идваше някъде изпод отломките.

Стържене. Глас?

Той коленичи на земята, положи длани върху топлите скали и наведе глава настрани, за да може да чува по-добре.

Ето, отново този звук. Звучеше като...

— Изадора?

Отново се дочу лек звук. Толкова слаб и тих, че той едва го долови. Пулсът му се ускори и Пазителят махна още една купчина камъни, преди да бъде спрял от огромен мраморен къс. Той беше с големина на автомобил и прекалено тежък, за да може да бъде отместен със сила.

— Изадора?

— Аз съм тук... Тук, долу — дочу шепот той.

Облекчението се разля по вените му подобно на пивко вино.

— Дръж се, кардия, опитвам се да те измъкна. Говори с мен, за да зная къде да копая.

Тя го послуша. Деметрий не разбираше думите, но вибрацията им проникваше в гърдите му и му го зареждаше с допълнителна сила. Затворил очи, той отново се съсредоточи, произнасяйки думите на заклинанието със скоростта на мълния, като разчистваше мястото вляво от огромното парче скала, откъдето дочуваше гласа ѝ.

— Тук съм.

Аргонавтът отвори очи. Тя звучеше по-ясно и той разбра, че е махнал достатъчно от скалните късове, за да се види отвора на дупката, която се беше появила под тях.

Деметрий бързо заобиколи огромния къс мрамор и се свлече на колене. От дупката към него гледаше Изадора и премигаше от ярката слънчева светлина, цялата покрита с тънък слой бял прах.

„Слава на боговете! Благодаря!“

Той внимателно я издърпа от дупката, обхванат от паническото желание да я опипа, за да се увери, че е цяла. Тя се отпусна върху него и Деметрий се олюля, но обви ръце около нея и я притисна към гърдите си.

— Държа те — прошепна той и се изправи на треперещите си крака. После намести главата ѝ върху рамото си и обърна гръб на срутилите се каменни блокове.

— Добре съм — прошепна Иза в гърдите му. Той усещаше топлината на тялото ѝ, а дъха ѝ — като успокояващ ветреца върху

прегрятата си кожа.

След като се отдалечиха на безопасно разстояние, Аргонавтът седна на земята с Иза в ръцете си. Няколко секунди по-късно зад гърба им се разнесе силен грохот. Двамата с принцесата рязко се обърнаха и видяха, че огромният мраморен къс беше рухнал върху дупката, която беше служила за скривалище на Изадора.

— О, богове! — Деметрий отново я придърпа в прегръдката си и застина неподвижно.

Минутите мълчаливо се изнизваха, докато Пазителят се опитваше да успокои бясно туптящото си сърце. Ако беше закъснял... ако магията му не беше сработила... ако не беше махнал първо камъните отстрани...

— Добре съм, Деметрий.

Тя беше добре, но той определено не беше.

Аргонавтът се отдръпна, за да види лицето ѝ. Цялата кожа на Изадора беше покрита с прах, освен страната, която беше притиснала до гърдите му. Участъкът загоряла кожа му напомни, че тя не беше призрак, а истинска — жива и невредима — от плът и кръв.

— Не съм ранена, Деметрий. Добре съм.

Той все още се мъчеше да осмисли случилото се.

— За какво си мислеше?

Тя се намръщи и бръчките отчетливо се обрисоваха по прашното ѝ чело.

— Какво имаш предвид?

Деметрий почисти с пръст челото, скулите и леко вирнатото ѝ идеално носле.

— Там долу. С Хадес. Нима не знаеш какво може да стори той с теб?

В очите на Изадора проблесна пламък.

— О, зная, разбира се. Освен това разбрах и още нещо: Хадес не може да тръгне срещу правилата. Когато умра — да, тогава той ще може да прави с мен всичко, каквото си поиска. Но докато съм жива, не може да ме убие.

При мисълта за смъртта ѝ Деметрий беше пронизан от болка в корема. Той направи знак към развалините зад тях:

— А как ще наречеш това, дявол да го вземе?

Тя също погледна през рамото му, преди отново се обърне към него.

— Лека истерийка?

Деметрий не беше в настроение за шеги. Сърцето му нямаше да ги издържи точно сега.

— Изадора...

— Е, добре де — каза Изадора сериозно. — Съгласна съм, че Хадес може да предизвика природни бедствия и да изпрати след мен слугите си, ако поиска, но той самият не може да ме убие. Може да ме тормози и да ми показва какво ще направи с мен, когато попадна в неговия свят... Но знаеш ли какво, Деметрий? Аз не се страхувам от него. Вече не.

— Той предложи да ти върне душата, а ти отказа.

— Ти си чул?

— Чух всичко.

Върху лицето на Изадора пробяга безпокойство и тя се втренчи с невиждащи очи в гърдите му.

— Някои души не си струва да бъдат спасени.

Той сложи пръст под брадичката ѝ и я принуди да повдигне глава:

— Твоята си струва.

— Ничия душа не заслужава такава жертва — тя повдигна ръка към него и разтвори пръсти. Деметрий потресено въздъхна, когато видя върху нея сияещият символ на титаните.

Силата на земната стихия извираше от дланта ѝ и проникваше под кожата му, макар че той не докосваше камъка. Изадора завъртя диаманта в ръка и Пазителят отново си спомни за подслушания разговор между нея и Хадес. Дори в капан Изадора се борила. И не само за себе си, а за техния свят. За тези, които не познаваше и никога не беше срещала. За сестрите си, за Аргонавтите, за него. И сега, докато седеше в скута му, цялата покрита от главата до петите в прах, Иза изглеждаше като кралицата, в която щеше да се превърне един ден.

— Кардия...

— Мислех, че не ти пука, Деметрий. Самият ти ми го каза. И то толкова пъти, че вече им обърках бройката. И въпреки всичко си тук. Винаги когато имам нужда от теб, ти си тук. — Гласът ѝ спадна до дрезгав шепот: — Кажи ми, че не ти пука.

Под омагьосващия ѝ поглед пулсът му мигновено се ускори. И въпреки дългогодишната съпротива, воинът усети как последните бариери, които го удържаха, се разклатиха и разрушиха.

— Там е работата, че ми пука — прошепна той. — При това много. И причината е, че ти не си ми безразлична. Винаги е било така.

Изадора се взира в него толкова дълго, че Деметрий се напрегна.

— Ти ме нарани.

Съжалението го прониза като нажежен кинжал, но той си го заслужаваше. И не само това, а много повече.

— Зная.

— Не го прави повече.

Той преглътна с труд, но не отговори. Не можеше. Точно както не можеше да откъсне очи от нея.

Принцесата опря ръка на рамото му и се изправи. Топлината под пръстите ѝ потече устремно към корема му. Деметрий искаше да я докосне и да я придърпа обратно в обятията си, но успя да се сдържи.

Иза направи неуверена крачка, но успя да запази равновесие. И го спря с поглед, когато той посегна да ѝ помогне.

— Добре съм.

Не, не беше добре. Тя слабееше с всеки изминал ден, а случилото се тук с Хадес и Апофис само усложняваше нещата още повече.

Тя направи няколко крачки по пътеката, преди да спре и да погледне назад.

— Скоро ще мръкне. Идваш ли?

Бяха му необходими няколко секунди, за да разбере какво имаше тя предвид. И когато осъзна, че Изадора иска да се върне в руините, вместо у дома в Арголея, погледна към развалините зад гърба си. Всъщност сега и двамата стояха върху свещената земя, която толкова дълго бяха търсили.

Той трябваше да я отведе вкъщи. И това дори не подлежеше на обсъждане, но...

Иза явно не го искаше. А и самият той не беше готов. Сега, когато се бяха сблъскали с реалността, той искаше още време. Поне една-единствена нощ. За да поправи всичко ужасно, което беше казал или сторил през изминалите години. Изадора заслужаваше поне това. Ако сега я върнеше вкъщи, никога повече нямаше да има такава възможност.

Деметрий погледна към принцесата и осъзна, че изборът, който щеше да направи сега, ще промени живота му завинаги. Когато ѝ се отдадеше доброволно, повече нямаше да може да се преструва, че не му пука. Както беше сигурен, че щом направи този избор, ще пожертва бъдещето си в редиците на Аргонавтите завинаги. Заради това кой и какво беше той.

Воинът се изправи, приближи се и се спря до Иза. Тя обърна глава, за да го погледне в очите.

— Готов ли си?

Деметрий я грабна на ръце и се наслади на радостния вик, който се отрони от устните ѝ.

— Да — отвърна той. После я намести я в ръцете си и тръгна по пътеката. — Да, най-накрая съм готов.

* * *

Топлото слънце, горещината от тялото на Деметрий и лекото поклащане обратно до руините — всичко това измори Изадора. Тя не знаеше колко дълго беше спала, но когато се пробуди, разбра, че лежи върху импровизираната им постеля в залата на героите. Още преди да се е разсънила напълно, тя разтърка очи и ахна, когато видя пламъка на стотиците свещи, разпръснати навсякъде.

Спокойният ѝ пулс бързо набра скорост. В единия край на каменната маса бяха сложени одеяла, сгънати на две. Други бяха претметнати така, че краищата им висяха от двете противоположни страни на масата, в единия край, на която имаше храна — плодове с различни форми и размери, както и риба, а на другата — свещи.

Изадора чу шума от стъпки и в подножието на стълбите видя Деметрий, който носеше в ръце два пластмасови съда.

Той се зарадва, когато я видя, и това стопли Иза отвътре.

— Ти си будна?

Тя не направи опит да сдържи усмивката си.

— Вероятно съм те чула как слизаш. — После посочи с ръка към стаята. — Какво означава това?

— А, това... — воинът погледна към центъра на стаята и на Изадора ѝ се стори, че вижда как скулите му почервеняват. — Измама.

— Деметрий остави кофите до масата и прокара ръка през близките свещи. Изображението им се раздвижи и сякаш угасна от движението на ръката му, но после отново се стабилизира. Деметрий повдигна рамене. — Оптическа илюзия.

Възхитена, Иза се изправи. Чувстваше се много по-слаба, отколкото ѝ се искаше, но се приближи към него и прокара ръка на същото място, където го направи той. Свещите отново се разлюляха, преди да се върнат на мястото си.

— Ти умееш да правиш илюзии? Еха! — тя повдигна очи към него. — Ще ме научиш ли?

Деметрий се усмихна толкова естествено, също както онази ден на плажа. И само за секунда лицето му от загрижено се превърна в красиво.

— Салонните илюзии са един от многото ми таланти. Не мога да направя прилично защитно заклинание, но на свещите съм майстор.

Деметрий посегна да вземе плод, но Иза сложи ръка върху неговата и го спря. Тя го изчака да вдигне очи към нея, преди да каже:

— Струва ми се, че в теб се крият много таланти. И знаей, че без тях, нямаше да съм тук сега.

В очите му проблесна мекота, която Изадора искаше да хване в ръка и да задържи завинаги. Но той не се приближи към нея, а този път тя не възнамеряваше да прави първата крачка. Деметрий я беше върнал тук, вместо да се отпрати заедно с нея в Арголея. И поне днес трябваше да събере търпение, за да види докъде щеше да ги отведе всичко. Пазителят се прокашля и отново посегна към храната:

— Трябва да хапнеш.

Той постави пред нея пластмасова чиния, пълна с плодове и риба. Тя се опита да не присвие устни от досада, но изглежда не успя, защото Деметрий се усмихна.

— Когато се прибереш вкъщи, ще имаш всичко, което поискаш. Дръж се. — Той обви талията ѝ с ръце и леко я повдигна, за да седне на масата. Под дланите му се събра топлина, която се плъзна към гърдите ѝ, но войнът я пусна прекалено бързо. Той сложи чинията върху коленете ѝ и се отдалечи, преди Иза да успее да го спре.

— Какво ще поискаш да ти приготвят, когато се върнеш?

— Вкусен и сочен котлет. — Иза отхапа парченце ябълка и започна да дъвче, като си представи, че забива зъби в крехкото месо. —

С гарнитура от картофено пюре с чесън и аспержи. И шоколадова торта за десерт. — Изадора погледна към него и попита: — А ти какво ще си поръчаш?

Усмивката му се стопи. Той опря ръка върху масата и погледна към храната си:

— Не зная.

По тялото ѝ се плъзна странно предчувствие. Какво не доизричаше Деметрий?

Той преглътна няколко хапки и когато забеляза, че Изадора също не се храни, взе чинията ѝ и я отместил настрани. Изглежда, и двамата нямаха апетит. Очите ѝ го следваха, докато той заобикаляше масата.

— Легни назад.

Изадора погледна към одеялата под себе си.

— Защо?

Деметрий вдигна донесените пластмасови кофи и обясни:

— Реших, че ще искаш да си измиеш косата. Прекалено късно е да отидем до потока, но в случай че искаш, горе подгрях малко вода.

Сърцето в гърдите ѝ се преобърна. Свещите хвърляха трептящата си светлина върху голата му гръд и извивките на мускулестото му тяло. Деметрий носеше все същите черни панталони, смъкнати ниско на бедрата, раздърпани най-долу и скъсани на коленете. Но беше измил от себе си праха и мръсотията. Сигурно се беше окъпал в потока, докато тя е спяла, а после беше донесъл вода и за нея.

По гърдите, корема и бедрата ѝ пробягаха тръпки. Тя кимна, като преглътна с усилие, и едва сдържа напора на чувствата си.

— Аз... да, разбира се. Благодаря.

— Тогава легни по-близо до края на масата.

Изадора го направи. Краката ѝ увиснаха от едната страна, а главата — от другата. Деметрий явно беше постлал одеялата, за да ѝ бъде удобно върху твърдата повърхност на масата. Принцесата забеляза как Аргонавтът внимателно я гледа с напрегнато изражение върху лицето.

— Затвори очи.

Топлата вода намокри обилно мръсната ѝ коса и потече по каменния под в краката му. Изадора остана със затвори очи, докато той

мокреше всеки кичур поотделно, а после съвсем се отпусна, когато пръстите му започнаха нежно да я сапунисват.

— Откъде взе шампоан?

— Оттам, откъдето взех и пастата за зъби.

Иза се усмихна.

— М-м-м.

— Харесва ли ти?

Да, много. Ръцете му бяха божествени; те докосваха, галеха, масажираха. Всичките ѝ мускули се отпуснаха. Деметрий отново обля косата ѝ с вода, за да изплакне шампоана, и внимателно подсуши късите кичури с едно от резервните им одеяла.

— Как стопли водата? Всичко, с което разполагаме, са пластмасовите съдове, които приличат на кофи.

— В металния шлем на Ахил.

Иза отвори широко очи.

— Ти си стоплил водата в шлема на Ахил?

— Ами не мисля, че още го използва. Имаш нещо против ли?

Не, Изадора съжеляваше единствено за това, че шлемът не беше с размерите на вана, в която да може да влезе заедно с Деметрий и той да използва вълшебните си ръце върху всяко местенце по тялото ѝ.

Пазителят остави мокрото одеяло върху масата и използва пръстите си, за да разреши мокрите кичури. После подпъхна ръце под раменете ѝ и помогна на принцесата да седне. Тя отметна влажната коса от лицето си и се замисли какво да каже, но щом Деметрий посегна към края на мръсния потник, всичките ѝ мисли излетяха от главата.

— Вдигни ръце.

С лудо туптящо сърце, Изадора се подчини. Потникът се плъзна нагоре по ръцете ѝ и тупна нейде на пода. Зад нея се разплиска вода. Коремът на Изадора се присви в очакване. Ръката на Деметрий нежно докосна голото ѝ рамо и нещо мокро се плъзна надолу по гърба ѝ.

Гъба за баня. Той я миеше с нея, като я движеше бавно нагоре-надолу. От еротичната ласка зърната на гърдите ѝ се втвърдиха и Иза изви гръб.

— Прекалено гореща ли е?

— Не, не, така е добре. — Дори повече. Много повече. Това беше... истински рай. Изадора затвори очи, докато Деметрий движеше

гъбата по лопатките и надолу по гърба ѝ до извивката на кръста, след което отново тръгваше нагоре. В корема ѝ се съсредоточаваше топлина, която слизаше по-надолу, докато Иза не започна да изпитва болка от желание.

— Винаги съм искал да те питам нещо — тихо прошепна Аргонавтът.

— Хм... какво... — Деметрий прокара гъбата по врата ѝ, а после по лявата ѝ ръка. Надолу към пръстите ѝ се стече вода.

— Какво се е случило с майка ти? На нас ни казаха, че тя и спътниците ѝ са попаднали в засада.

Иза отвори очи и се съсредоточи в свещта на около двадесет крачки от нея. Деметрий продължаваше да мие ръцете, гърба и кръста ѝ, а тя продължаваше мълчи. Изадора знаеше, че и на Аргонавтите бяха разказали същото. Тридесет години преди войната с демоните да достигне връхната си точка, майка ѝ, заедно с нейни придружители и охраната от специалната гвардия, се отправила в света на смъртните за „кратък отпуск“ Или „поход по магазините“, както го беше нарекъл баща ѝ. Андромеда, също като царя, обожавала културата на смъртните и понякога Леонидас ѝ разрешавал да премине през портала, но задължително с охрана. В света на смъртните ги нападнали демони. Всичко приключило, преди да успеят да изпратят зов за Аргонавтите. Няколко оцелели. Макар че не се беше случило точно така. Царят — бащата на Изадора — беше измислил тази лъжа, за да скрие истината.

— Ти знаеш за сестрите ми, така че това не е кой знае каква тайна. Баща ми не се е числял към верните съпрузи. А триста години са прекалено много време за брак, ако единият от съпрузите не дава на другия онова, което той желае... — и тя сви рамене със съжаление. Мразеше, че в гласа ѝ имаше толкова много тъга, но не можеше да я скрие. — Предполагам, че той е решил да опита щастиято си с други.

Деметрий заобиколи масата и застана пред Изадора. И макар тя да трябваше да се смути, защото беше гола, не го направи.

— Син. Това е, което е искал най-много.

Тя не го погледна в очите, а вместо тях изучаваше белега вляво на гърдите му.

— Винаги е искал син. Мама е забременявала много пъти, но всичко е завършвало или с преждевременен аборт или с мъртвородени бебета. С изключение на мен.

— Какво се е случило с нея?

Изадора въздъхна.

— Мисля, че всичко това най-накрая я е пречупило. Тя вероятно вече е знаела за връзката на царя с майката на Калия. По онова време не е имала представа с кого спи той, а само че не с нея. А той винаги е имал любовница. Обикновено жена от по-ниското съсловие, която не живеела в замъка. Но неговата лична лечителка? Това би наранило майка ми дълбоко. Особено след като двете с Ана са били приятелки.

Иза си спомни колко тъжна беше майка ѝ в онзи ден, когато тръгваше. Начинът, по който прегърна дъщеря си и се сбогува с нея сякаш завинаги.

— Тя не е отишла в света на смъртните за покупки. И с нея е нямало охрана. Тя просто изчезнала; така, сякаш никога не е съществувала. И баща ми никога не я потърси. Той си измисли историята за убийството ѝ като извинение, за да продължи да живее по-нататък, без да се налага да се обръща назад.

Изадора погледна към ръцете си — също толкова малки и елегантни като на майка ѝ.

— Аз исках да я потърся. Много пъти. Но баща ми... той ми забрани. — Гласът на принцесата затихна. Ама, разбира се, тя кога е била способна да направи нещо? — Аз приличам много повече на нея, отколкото на него. И като оставим настрана факта, че съм от женски пол и единствената оцеляла от децата им, носът ми е прекалено малък, а очите — с неправилен цвят, аз съм също толкова плаха като нея. А това определено не беше от полза за отношенията ми с царя. Напротив — по-скоро ги влоши.

Деметрий не каза нищо. Изглежда, че беше приключил с къпането. Изадора се размърда. Тя издърпа края на одеялото под крака си и се опита да се прикрие. Жалко! Трябваше да си държи устата затворена, а не да обяснява. И толкова по-лошо, че отново беше позволила да бъде наранена.

Защо баща ѝ и причиняваше болка дори тук?

Деметрий издърпа одеялото от пръстите ѝ. Изадора с учудване се вгледа в нежните му, топли очи и мократа гъба падна върху масата.

— Аз мисля, че носът ти е идеален, а очите ти подхождат на настойчивостта ти.

— Настойчивост ли? Никой не ми го е казвал досега.

Върху устните му се появи лека усмивка, от която кръвта във вените на принцесата закипя, а желанието ѝ нарасна десетократно.

— Колко пъти се опитах да стоя настрана от теб? И колко пъти ти свеждаше усилията ми до нула? Ето колко си настойчива.

Сърцето ѝ едва не пропусна удар. В настъпилото мълчание Изадора беше сигурна, че ако не попита сега, през останалата част от живота си щеше да се наложи да гадае.

— Ти това ли искаш? Да стоиш по-далеч от мен?

— Не.

Изадора вдиша дълбоко и притихна в очакване. Деметрий я обгърна с ръка и я притисна към топлото си тяло. Краката ѝ се разтвориха и тя ги обви около бедрата му. Мъжкият му аромат я обгърна и той остана единствено, което Иза можеше да усети.

— И между другото — допълни Деметрий, като потопаи гъбата в кофата и я прокара по ключицата на Изадора така, че капките вода се стекоха по голите ѝ гърди и превърнаха връхчетата им в твърди камъчета. — Аз не те смятам за плаха. Във всеки случай не и сега.

Лицето му беше съвсем близо до нейното. Горещият му дъх беше с аромат на мента и това я опияняваше. Когато Деметрий докосна с гъбата гърдта ѝ, Иза се напрегна. Тя искаше да усети ръката му върху кожата си, устните му върху своите, а плътта му — дълбоко в тялото си. Точно както миналата нощ. Само че този път тя искаше Деметрий сам да определи темпото и да прави с тялото ѝ всичко, което пожелае.

— Ако станах по-смела, то това е благодарение на теб.

— Не, не на мен. А благодарение на самата теб.

Иза задържа дишането си, когато Деметрий докосна устните ѝ веднъж, втори път. Толкова нежно, сякаш тя беше от стъкло. Принцесата простена, когато той отново я целуна и твърдите му, настоятелни устни завладяха нейните. Тя прокара длани по гърдите му, усети силата на мускулите под кожата, и леко наклони глава, за да му даде повече. Той прие поканата, плъзна език в устата ѝ и започна да ласкае нейния, докато тя едва не обезумя, опитала вкуса му отново.

— Ах, кардия — прошепна той в устните ѝ.

— Харесва ми, когато ме наричаш така.

Деметрий пусна мократа гъба, обви пръсти около талията ѝ и я повдигна от масата. Тя отговори страстно на целувката му и плъзна крака около кръста му. И понеже не се стърпя, зарови пръсти в косата

му така, както искаше да го направи още в момента, когато той влезе в стаята. Мъжът се отдалечи от масата и я пусна върху купчината одеяла в ъгъла на помещението. Той погледна към нея, но не с нежния поглед от преди малко.

Не, тези очи приличаха на блестящи люспи от оникс, изпълнени с желание и копнеж. И гледаха към нея така, сякаш тя беше единственото, от което имаше нужда на този свят.

Принцесата не беше сигурна какво се беше променило от сутринта, но не смяташе да пита.

— Кажи ми какво ти харесва и какво желаеш — прошепна той.

Изадора прокара длани по бицепсите му и отново го придърпа за целувка.

— Ти ми харесваш и аз просто те желая.

Деметрий жадно я целуна и се отпусна върху нея, когато тя разтвори крака. Твърдият му член се притисна точно там, където тя искаше да го усети най-много, макар и през плата, който ги разделяше.

Воинът я докосна отначало с пръсти, а после и с устни, като облизваше и целуваше най-чувствителните местенца по тялото ѝ — кожата зад ухото, основата на гърлото, връхчетата на гърдите — докато Изадора не започна да стене. После повтори същото, но в обратен ред, и тя започна да се задъхва.

Той прокара нежна пътечка от целувки по корема ѝ и по-надолу, спря се на пъпа ѝ и изследва ямката му с език. Иза започна да трепери, а тялото ѝ се изви в очакване. Тя не спираше да го гледа с притворени клепачи, натежали от наслада, когато той я целуна под корема и изкусно развърза връзката на шортите ѝ със зъби.

Видяла триумфалната му усмивка, Иза също му се усмихна и простена от удоволствие, когато той плъзна ръка под тънката материя и прокара пръсти по нежните ѝ гънки.

— М-м-м, принцесо, ти си влажна за мен.

Тя не само беше влажна, а направо мокра. И нямаше желание да чака.

— Деметрий...

Той махна ръката си и издърпа шортите ѝ надолу по бедрата. Прохладният въздух докосна голата ѝ кожа, но веднага беше заменен от устните на Деметрий, който стопли нежното ѝ хълмче с горещия си дъх. Изадора отново се изви и простена. Той прокара пръсти

изключително внимателно по нежните места, които топлеше с дъха си, като се стараеше да не нарани свръхчувствителната плът.

— Толкова ми харесва вкусът ти. Точно тук.

Тя се приповдигна, като се наслаждаваше на сексуалния вид на Деметрий между краката си, от което огънят във вените ѝ се превърна в течна лава. Той наведе глава и Иза видя как езикът му я близна. О, богове! Тя отметна глава назад от удоволствие и тялото ѝ потръпна. После повдигна бедра така, че да му бъде по-удобно, и се отдаде изцяло на удоволствието.

Деметрий я потупа по клитора. После я погали, описа кръгче около него и се отдръпна. Върху челото ѝ избиха капчици пот и се плъзнаха по кожата, докато тя се извиваше и се опитваше да му покаже какво харесва най-много. Но Деметрий знаеше как да я съблазни. Знаеше как да я накара безумно да трепери. И нямаше значение какво се опитваше да стори тя — кулминацията ѝ оставаше извън нейния обсег.

— Деметрий, о, богове, имам нужда от теб!

Той вдигна глава, докосна с устни вътрешната част на бедрата ѝ и я обърна по корем толкова бързо, че тя успя само да ахне. Зад нея се дочу шумолене на дрехи и ръцете на Деметрий я обгърнаха през кръста. Той я приповдигна и притисна топлите си гърди към гърба ѝ така, че голите му бедра се притиснаха към нейните. Едната му ръка се плъзна към корема и се насочи по-надолу към влажните и меки къдрици, които започна да гали отново. Съблазнителните му устни и дръзкият му език се впиха в меката част на ухото ѝ и го засмукаха.

— Да ти обездвижа ли ръцете, както направи с мен миналата нощ?

Да я обездвижи ли? О, да... Горещият му дъх върху гърлото ѝ изпрати хиляди тръпки на удоволствие по цялото ѝ тяло. Пръстите му дразнеха плътта ѝ, докато бедрата му се движеха напред-назад. Твърдият му член се беше притиснал към дупето ѝ и от устните на Иза се откъсна стон:

— Да, да, все ми е едно какво ще правиш. Просто искам...

— Какво? — Деметрий стисна ухото ѝ със зъби. Но без да я наранява. Появи се усещането за някакъв... разряд, който усили желанието ѝ. Мъжът плъзна пръсти още по-надолу и навлезе дълбоко в тялото на принцесата, с което предизвика стон на задоволство. С

другата си ръка Деметрий я галеше по гърдите, докато зърната и не се превърнаха в твърди чувствителни връхчета.

— Богове, толкова си тясна. От какво имаш нужда, кардия? Каж ми.

— От теб — едва успя да изрече Изадора и стисна с ръка мускулестото му бедро. — Нужен си ми сега!

Той бързо извади пръстите си и я бутна напред. Изадора само ахна от изненада, преди ръката му да я подхване и да я намести. Тя просто спря да мисли, когато членът му започна да се плъзга по влажните ѝ гънки. Деметрий можеше да я постави във всяка поза и да направи всичко, какво поиска с тялото ѝ, но най-важно беше да го усети в себе си.

Аргонавтът се притисна към нея ѝ проникна едва-едва, след което се отдръпна.

— От това ли имаш нужда?

— О, да!

— Каж ми.

Тялото ѝ трепереше.

— Деметрий, желая те! Целият. Искам да те почувствам.

Той се подчини. И навлезе в нея с един-единствен мощен тласък. Но този път, за разлика от миналата нощ, болка нямаше. Принцесата се чувстваше прекрасно; така, сякаш тялото ѝ беше създадено специално за неговото. Той беше твърд там, където тя беше мека; той беше силен там, където тя — крехка. И всеки дълбок тласък я приближаваше към оргазма.

Иза стисна ръката му, обвита около кръста ѝ, а с другата — бедрото му, докато той се движеше в нея. Тя стенеше при всеки тласък; с всяко настъпление и отстъпление. Обърна глава и страстно го целуна, като не спираше да се движи заедно с него и да го гали. И едва не се взриви, когато той намери клитора ѝ и започна да го потупва с пръсти в такт с движенията си.

— Да, да — прошепна тя срещу устните му.

— Тук?

— Да, о, да!

— Харесва ли ти така?

— Да! — О, богове, неговата откровеност беше толкова еротична. Никой досега не беше разговарял така с нея. Никой не се

осмеляваше да го направи. — Да, умолявам те, не спирай!

Насладата погълна Изадора, но преди да стигне до кулминацията си, Деметрий излезе от тялото ѝ и бързо я обърна. Принцесата разстроено простена, когато падна по гръб върху одеялата, но той успя да заглуши звука с устните си и отново я запълни с един силен тласък. Тя забрави за всичко друго, освен мъжа и какво правеха в момента. Иза беше обви ръце и крака около него и просто се държеше, докато той навлизаше все по-силно и все по-дълбоко и я целуваше така, сякаш не можеше да ѝ се насити.

— Сега, кардия — прошепна Деметрий. — Свърши за мен.

На Иза остана единствено да се подчини. Оргазмът я връхлетя с такава сила, че тя спря да диша. Цялото ѝ тяло се изви, докато спиралите на насладата преминаваха през всяка клетка от него и от устните ѝ се откъсна името на Деметрий. А той нахлуваше отново и отново в нея, по-бързо и по-надълбоко, и сякаш се втвърдяваше все повече. Тя дочу собствения си вик на наслада и се изуми от начина, по който всеки мускул в тялото му се превърна в камък под пръстите ѝ, както и онази негова част, която все още беше в нея.

Изминаха няколко секунди, а двойката сякаш беше застинала мълчаливо във времето. Най-накрая Деметрий отпусна глава към рамото ѝ и въздъхна:

— Аз..., о, богове...

Върху устните на Иза разцъфна усмивка. Тя го погали по косата, докато се опитваше да успокои дишането си. И долепи устни до слепоочието му.

— И аз съм на същото мнение.

Деметрий се отмести леко и се надигна, за да я погледне, сякаш за да се увери в истинността на думите ѝ. В този момент — с разрошена коса, спокойно лице и удовлетворено тяло — той изобщо не напомняше на онзи жесток и безчувствен Пазител, какъвто го познаваше тя през голямата част от живота си. Тук и сега той беше просто мъжът, с когото тя беше правила любов.

Воинът отмести очи от лицето към гърдите ѝ и изгарящият му поглед накара кръвта в тялото ѝ отново да закипи. Той погледна по-надолу и застина. След което се изправи с думите:

— Не мърдай.

Иза се лиши от топлината му, преди да успее да стори нещо, за да го задържи. Деметрий прекоси помещението. Трептящата светлина на свещите караше мъжа да прилича на оживяла мраморна статуя. Той посегна към мократа гъба от масата.

Изадора погледна към корема си и видя семето му.

— Ето така е по-добре — коленичи той до нея и използва влажната гъба да изтрие свидетелството на удоволствието си. После я захвърли към другия край на стаята, легна настрани, сложи ръка под главата си и притегли принцесата в обятията си.

Тя беше объркана. И не разбираше защо Деметрий не беше свършил в нея. Припомни си всяко едно от действията им и внимателно го анализира, като се опита да разбере къде беше сгрешила. Но не откри нищо. Не намери нито един момент, който да свидетелства за липсата на желание у него. Или че потребността му не беше толкова силна като нейната. Спомни си за гневната му тирада сутринта, когато беше довела и двама им до разтърсващ оргазъм. Когато той беше свършил в нея и беше осъзнал стореното.

„Ти не искаш дете от мен?“

„А от къде на къде да искам?“

Принцесата преглътна и се опита да задържа съмненията, които подхранваха най-ужасния ѝ страх. През цялото това време си мислеше, че завръщането на Деметрий тук е знак, че той е готов да направи крачка. И да започнат всичко отначало. Като пристъпи смело напред. Но беше сгрешила. Това не беше началото. Това беше краят. Най-сладкият и изпълнен с болка край, който едва ли щеше да изпита отново.

Деметрий посегна към одеялото и го наметна върху голите им тела, неправилно разтълкувал реакцията ѝ. Но не се отдръпна и не я пусна от ръцете си. Той я галеше по ръката, по извивката на талията и по корема с нежни пръсти, докато ѝ шепнеше ласкави думи. Но тя вече се беше досетила за премълчаните; тези, които можеха да предизвикат единствено сълзи.

— Спи, кардия, утре ще ти трябват сили. И двамата имаме нужда от почивка.

Изадора стисна очи, но не заспа. А се опита да сдържи сълзите си. Сърцето ѝ, което до преди малко беше преизпълнено с щастие, сега кървеше като прободено с нож.

Утре щеше да има нужда от всичките си сили. Най-накрая щеше да си отиде вкъщи, в Арголея. Но инстинктът ѝ подсказваше, че Деметрий няма да се върне с нея.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСТА

Той беше на небесата. Или в Елисейските полета. Или някъде, където попадат благословените герои след смъртта си. Докато се любуваше на Изадора, която спеше в обятията му, Деметрий реши, че с оглед на онова, което се криеше в него, вероятността да попадне дори близо до рая беше много малка. Ето защо трябваше да се наслади на момента, а не да се тревожи за онова, което щеше се случи след това.

Освен... Как, в името на Хадес, можеше да не си мисли за онова, което щеше да се случи след това?

Болката отново прониза гърдите му; същата онази проклета болка, с която се бореше през последните няколко часа, докато лежеше до любимата си в очакване на изгрева. Той нямаше друг избор. Не можеше да се залъгва повече. Той нямаше вяра дори на самия себе си, когато беше до нея. Не и след всичко, което се беше случило.

Кого залъгваше? Дори ако имаше начин да гарантира, че тя никога няма да забременее, той не можеше да остане с нея. Ако Иза някога узнаеше истината... Болката му се усили. Деметрий не можеше да понесе мисълта как щеше да ѝ се отрази истината. И какво щеше да направи с нея Съветът. И какво щеше да стане с родината им, ако се разчуеше, че наследницата на престола се е забъркала със сина на техния враг?

Единственото решение беше да я заведе в двореца и да се махне колкото се може по-далеч. И завинаги. Изадора трябваше да си намери спътник в живота, да даде наследници на Арголея и да укрепи монархията, за да не може Съветът да я свали от трона и да прецака всичко. А Деметрий не беше достатъчно силен да седи и да гледа как принцесата се влюбва в някого другиго. Изобщо не беше.

Той затвори очи, опитвайки се да се убеди, че го прави за нейно добро. Това беше единственото, което можеше да стори. И което трябваше да направи преди много, много време.

— Прекалено шумно мислиш, Деметрий.

Той рязко отвори очи и погледна към Изадора. Главата ѝ лежеше върху рамото му, а гладкото ѝ тяло беше притиснато към неговото под одеялото. Но блестящите ѝ кафяви очи не бяха пропуснали факта, че той беше започнал да издига стената помежду им.

— На глас ли говорех?

Проклятие! Нима беше озвучил мислите си?

— Не, но аз съм била достатъчно дълго до теб, за да зная за какво си мислиш.

Изадора седна и се загърна със завивката, която скри съблазнителните ѝ гърди от очите му.

— Има ли начин да те накарам да промениш решението си?

Ската! Тя наистина се беше досетила.

— Ти не си добре, Изадора. Утре сутринта трябва да те отведе у дома.

Тя кимна и погледна към ръцете си.

— Но няма да останеш, нали? Когато се приберем вкъщи, ти ще напуснеш Арголея.

Сърцето му се пропука; сърце, което Деметрий дори не знаеше, че има, докато не я срещна. Затова внимателно подбра думите. Колкото и гадно да се беше отнасял с нея през годините, не му се искаше да прави раздялата им по-тежка:

— С оглед на обстоятелствата мисля, че ще е по-добре да си тръгна.

— По-добре за кого?

— За теб.

Очите на принцесата го пронизаха и той видя в тях пламъка, който му напомни за гинайката, противопоставила се на бог, на магьосник и на него самия толкова пъти, че беше спрял да ги брои.

— Направи ми услуга и не ме лъжи. Не и сега.

Тя се изправи и взе одеялото със себе си. Прекоси помещението и намери дрехите си. Илюзиите на Деметрий бяха избледнели. Принцесата се наведе за потника си, обляна от топлата и мека светлина на догарящите свещи.

Деметрий седна и посегна към панталона си.

— Изадора...

Тя пусна одеялото на земята и се облече. Блясъкът на кожата ѝ в слабата светлина на догарящия пламък порази Аргонавта до дълбините

на душата му.

— Искам да зная само едно: защо се върна тук с мен, ако си възнамерявал утре да ме изпратиш вкъщи и да се сбогуваш? — Ръката ѝ описа дъга. — И защо беше всичко това?

Нямаше цел. Нищо, освен собствения му егоизъм. Какъв негодник! Деметрий стана, нахлузи панталоните си и ги закопча.

— Не зная. Исках само...

— Какво?

Изпълнен с отчаяние, той зарови пръсти в косата си.

— Да бъда с теб.

— Ясно е, че не го искаш чак толкова.

Горчивината в гласа на Иза го накара да повдигне глава. Късите и светли кичури на принцесата красиво стърчаха на всички страни. Страните ѝ бяха изгорели от слънцето, а кожата — потъмняла. Така, както го гледаше от другата страна на стаята с проблясващите свещи зад гърба ѝ, Изадора приличаше на земно божество. Като една от първите Ори — възплъщение на природата и богиня на равновесието и порядъка.

Деметрий усети пукнатината, която се отвори в сърцето му.

— Мислиш, че го искам? Аз те желая. Но е невъзможно... Ската! — Той погледна към ръцете си, които от пръстите до лактите бяха покрити със знаците на Аргонавтите. — Нищо няма да се получи.

— Защо?

— Защото няма да се получи.

— Заради мен?

Деметрий вдигна глава.

— Не. Ти нямаш никакво отношение към това.

— Защото съм с царска кръв ли? Заради монархията?

— Не! Причината не е в това. Не ми пука...

— Тогава защо?

Деметрий отново сведе поглед към ръцете си. О, богове, той беше такъв лъжец. Изобщо не би трябвало да носи тези знаци. Не трябваше да го допускат в Арголея. И, дявол да го вземе, беше ясно като бял ден, че и сега не трябваше да бъде тук с Изадора. Животът му би бил много по-добър, ако просто го бяха захвърлили при смъртните. Както бяха сторили с брат му. Тогава двамата никога нямаше да се срещнат.

Гласът на Аргонавта трепна, макар той да се опита да говори равномерно:

— Причината не е в теб, разбра ли? А в мен. Аз просто не мога...

Аха! Сякаш можеше да ѝ разкаже истината. Затова преглътна тежко.

— Какво не ми казваш, Деметрий?

— Нищо.

Всичко!

— Нищо? — повтори тихо принцесата и продължи по-силно:

— Не, ти определено криеш нещо от мен.

Тя се приближи към постелята им и макар, преди да говореше спокойно, сега гласът ѝ се понижи до шепот; толкова мек и изкусителен, че да съблазни Деметрий така, както никой и нищо преди това.

— Просто ми кажи какво става?

— Не мога.

— Не можеш или не искаш?

Той поклати глава, макар пукнатината в сърцето му да се отвори още повече.

— Има ли значение? Така или иначе всичко се свежда все до същия шибан резултат.

Няколко минути Иза остана неподвижна и мълчалива, докато най-накрая Деметрий — безсилен да издържи тишината — погледна към нея. По-добре да не го беше правил. Изадора беше отпуснала рамене, а върху лицето ѝ се четеше притеснение, но именно изражението на тъжните ѝ очи предстоеше да остане с Деметрий дълго, много дълго, след като разговорът им приключеше.

Мъжът посегна към нея:

— Изадора...

Тя се отдръпна.

— Не, няма нужда. Не казвай нищо повече.

Принцесата се обърна и тръгна към стълбището. Деметрий беше обзет от паника.

— Къде отиваш?

— Имам нужда от въздух.

— Отвън е още нощ. Ти не можеш да...

— Аз не съм самоубийца, Деметрий. И няма да напусна руините. Ще остана под прикритието на стените. Просто имам нужда от малко свеж въздух.

Той не трябваше да я пуска сама. Защото тя, също като него, се опитваше да съхрани самообладанието си. Но раната, която ѝ беше нанесъл, беше дълбока и затова реши, че ѝ дължи няколко минути, за да се съвземе.

Принцесата вече беше изкачила няколко стъпала, когато след кратко колебание се обърна с лице към него. Но без да го гледа в очите — беше ги фокусирала върху някаква точка на гърдите му. Тя прехапа устна, сякаш се опитваше внимателно да подбере думите. Отблясъците на пламъка хвърляха трептяща светлина върху лицето ѝ и Деметрий беше сигурен, че въпреки проклятието на наречените, никоя друга жена нямаше да означава толкова много за него.

— Ти каза, че ще съжалявам за това. — Гласът ѝ, обикновено толкова силен и уверен, сега звучеше толкова тихо, че Деметрий едва я чуваше. — Помниш ли? Ти каза, че когато се върна вкъщи и си спомня за времето, прекарано тук с теб, ще съжалявам за всяка минута.

Аргонавтът преглътна тежко. Той беше буквално смазан, че предупреждението му се беше сбъднало.

— Да — едва изрече той. — Помня.

— И какво ти казах аз?

Когато Деметрий не отговори, принцесата повдигна към него шоколадовите си очи.

— Не помниш? Тогава ще ти повторя. Аз казах, че най-важните неща на този свят са онези, за които си струва да се бориш. И аз все още смятам, че си струва да се боря за теб, Деметрий. Дори ако самият ти не мислиш така.

Той остана неподвижен дълго време, след като Изадора изкачи стълбите и се скри от погледа му. Чу как горе вратата се отвори със стържещ звук и после леко се затвори. Останал сам, воинът не можеше да си поеме дъх — толкова силно се бяха свили гърдите му.

Той постъпи правилно. Без значение колко болеше. Без значение колко разстроена беше сега Изадора... В края на краищата, той можеше да сложи край на това още тук, преди тя да е узнала истината за него.

В настъпилата тишина Аргонавтът бавно се завъртя, огледа залата на героите и замря, когато погледът му се спря върху сандъка на Язон. Бяха изминали три хиляди години след трагедията, а Дементрий така и не си беше взел поука. Той повтаряше същите грешки, които беше направил и неговият прародител. Очевидно историята обичаше повторенията.

Проклето да е всичко!

Той въздъхна, прокара длани през лицето си, а после нервно ги сложи на хълбоците си. Сметна, че десетте минути бяха достатъчни на Изадора, за да може тя да се вземе в ръце. Утрото приближаваше. Време беше да започне да събира онова, което искаше да вземе със себе си в Арголея. След изгрева на слънцето двамата отново щяха да се насочат към храма. А оттам...

Оттам, той не знаеше накъде да тръгне. По дяволите!

Болката, подобно на гърчещи се пипала, се разпростираше в гърдите му в търсене на болезнени точки, които да обхване и да стисне. Дементрий изкачи стълбите, бутна тежката врата и спря, когато през процепа нахлу прохладен въздух, който се плъзна по дланите му и стигна до голата кожа.

Нима беше настъпил хладен фронт? Изглежда, температурата падаше с всяка секунда. Изадора беше облечена само с шорти и потник и вероятно вече се беше вкочанила от студ. Преди да тръгнат към храма, той щеше да се погрижи тя да вземе няколко от одеялата долу. Дементрий натисна вратата с рамо, излезе навън и буквално замръзна на мястото си.

Демон, висок повече от 2 метра, беше притиснал Изадора към тялото си. Едната му ръка беше запушила устата ѝ, за да мълчи, докато с другата я беше притиснал през корема, за да не мърда. Зад първия се виждаха още двама демони. Гротеските линии на лица им изглеждаха неясни на лунната светлина, която проникваше през дупките на липсващия покрив. Но от фигурата в червено, която се появи вдясно от него, сърцето на Дементрий едва не спря.

Върху лицето на Аталанта се появи ехидна усмивка.

— Пазителю, колко мило от твоя страна да се присъединиш към нас. Уморихме се да те чакаме.

Погледът на Дементрий се върна върху широко отворените и изплашени очи на Изадора.

Аталанта се приближи до нея, наведе се и прокара един от лакираните си в червено нокти по скулата на принцесата, която се напрегна.

— Изглежда, че си се справил отлично — изрече Аталанта към Деметрий, докато продължаваше да изучава Изадора. — Бих казала дори чудесно.

Ската! Как ги беше открила? И защо сега? Когато едва няколко часа делях Изадора от безопасността на покоите ѝ в замъка?

Аталанта прокара пръст до центъра на гърдите на принцесата, над удържащата я лапа на демона, а после описа кръг над корема ѝ. Тъглчетата на яркочервените устни на злодейката се приповдигнаха в отвратителна усмивка.

— О, да. Изключително добре, иос. — Сега вече тя се обърна с лице към него. — Не съм очаквала друго от теб. Винаги съм знаела, че един ден моят син ще ме накара да се гордея с него.

Изадора ахна под грубата ръка, притиснала устните ѝ, преди да погледне към Деметрий в търсене на някакъв знак, че изреченото от Аталанта е лъжа. Но той не можеше да направи нищо, с което да я успокои.

— И ти, иос, успя да го направиш — продължи полубогинята, като очевидно се наслаждаваше на мъченията на Иза. — След девет месеца принцесата ще ми даде дете. Наследник на трона на Арголея. С моята кръв във вените му. Като по този начин ще ми дари връзката с Орите, открадната ми от Аргонавтите.

Деметрий погледна към лицето на принцесата. Отвращението, предизвиканото от предателството му, пробяга върху безупречните ѝ черти, заменено от горчива омраза. В последвалата тишина Деметрий ясно осъзна грешката си. Историята не се повтаряше. Защото в случая с Язон от провала му бяха пострадали единствено хората, които той беше обичал. Този път на карта беше заложен целият свят. И благодарение на него врагът му беше получил оръжието, от което толкова отчаяно се нуждаеше.

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

Тъмната в Деметрий се загърчи, преодоля без проблем преградата на ребрата му и се устреми към сърцето му. Мрак, който той не беше усещал от дни и за който дори беше забравил да мисли. Той съсредоточи всичките си сили при познатото присвиване в гърдите. Отмести поглед от Изадора и се съсредоточи върху Аталанта.

Трябваше да запази хладнокръвие. Тя не трябваше да види страха му, който щеше да ѝ покаже, че ставащото тук го вълнува.

Богинята се обърна към подчинените си:

— Изведете я навън.

Надигналата се у Деметрий вълна от ужас заплаши да го погълне.

— Не можеш да я отведеш.

Тъмните очи на Аталанта се обърнаха към него.

— Мога да направя всичко, което поискам, иос.

Изадора изхриптя под дланта, притиснала устните ѝ. Тя се бореше в грубите ръце на демона, докато той я влачеше към вратата. Деметрий жадуваше единствено за кръв, но не погледна към принцесата. В главата му се завъртяха варианти. Ако я вземеха там, където воинът нямаше да може да я последва...

И изведнъж му просветна... Спомни си за болната Изадора в двореца. Преди двете с Кейси да се съединят и да се превърнат в Избраните. Ето защо слабееше тя! Не заради вещиците. Защо, по дяволите, не се беше сетил по-рано?

— Тя е болна — бързо изрече той.

— Стой!

Демонът застина от рязката заповед на Аталанта. Смръщила вежди, полубогинята направи няколко крачки по каменния под и се вгледа в принцесата. Луната освети развяващата се зад гърба ѝ кървавочервена рокля. Дългите ѝ пръсти повдигнаха брадичката на Изадора и тя се вгледа в бледото ѝ лице.

— Тя няма да издържи девет месеца — продължи Деметрий. — Вероятно дори и девет дни, като се вземе предвид скоростта, с която слабее.

— Що за болест е това? — попита Аталанта, докато продължаваше да изучава лицето на Иза. — Заклинание?

— Не е мое.

— А чие тогава? — изгледа Аталанта сина си с гневен поглед.

— Част от пророчеството. Ти би трябвало да го знаеш. Колкото по-дълго е разделена от сестра си, толкова по-болни стават и двете. Ако искаш да има някой виновен, обвини Хадес, не мен. — И той пъкна ръце в предните джобове на панталона си, надявайки се да изглежда безразличен; така, сякаш не иска да я разкъса с голи ръце. — Колко време мина, откакто ни изпрати двамата на този шибан остров? Седмица? Значи, времето изтича.

Аталанта присви очи и пулсът на Деметрий се ускори. Двамата стояха, впили поглед един в друг, и мълчаливото им единоборство накара мрака в гърдите на Аргонавта да се раздвижи и да потърси излаз към повърхността. Той знаеше, че майка му се вглежда дълбоко в него, търсейки скритата лъжа, която беше доловила в думите му.

И когато воинът беше почти сигурен, че богинята възнамерява да му нанесе удар просто защото го можеше, тя отново насочи вниманието си към Изадора. А после отново го погледна.

Злодейката се насочи към него, вдигна ръце пред лицето му и измърмори нещо, които Деметрий не разбра. Той се напрегна, но още преди тя да довърши думите, воинът усети как нещо в ръцете му се скъса и се освободи.

Очите на Аталанта се превърнаха в малки черни точки, изпълнени с мрак.

— Възнамерявах да те оставят тук, където да мога да те наблюдавам отблизо, но сега взех решение: имам нови планове за теб. Върнах ти способността да отваряш портал. Но на този остров трябва да намериш свещена земя. Въпреки това, аз не се съмнявам във възможностите ти. В края на краищата ти си мой син, и тъй като повече ме безпокои твоята преданост, ето защо съм решила да я изпитам. — Аталанта погледна към Изадора, но думите ѝ бяха предназначени за Деметрий: — Ти ще се върнеш в Арголея, ще

намериш Избраната полуарголейка и ще я доведеш при мен. И при своята наречена.

Изадора се опита да протестира под грубата лапа, която покриваше устните ѝ, но Деметрий, както и преди, не поглеждаше към нея. Той се беше съсредоточил върху неговата *matèras* — жената, която по някаква шибана ирония на съдбата му беше дала живот, а сега обричаше на смърт.

Аталанта отново погледна към него.

— Както ти каза, иос, времето изтича — след което извика през рамо: — Баал?

— Да, царице моя?

— Изведи принцесата навън.

Демонът го направи, следван от другите две чудовища. Всички мускули в тялото на Деметрий се напрегнаха, готов да се втурне след тях, но Аталанта се приближи до него и това го спря. Безупречното ѝ лице, също толкова красиво като това на Афродита, застана пред очите му.

— Животът на твоята наречена виси на косъм. Не ме разочаровай, иос.

Аталанта също излезе навън и се скри от погледа му. Съвсем наблизко Аргонавтът чу пукане и съскане, последвано от вик — викът на Изадора — след което настъпи пълна тишина.

Той знаеше, че вече ги няма. Дори нямаше нужда да излиза навън, за да се увери. Също както знаеше, че разполага само с един шанс, а времето му изтичаше. Деметрий се забърза. Той бутна тайната врата и се промуши през разширяващия се процеп, докато тя все още се отваряше. Втурна се тичешком надолу по стълбите и бързо събра всичко, което можеше да му потрябва. Свещите и факлите в залата на героите бяха пламнали в момента, в който стъпи на последното стъпало. Черният мрак в душата му сякаш вибрираше с такава сила, че дори нямаше нужда да го направлява. Един след друг воинът отвори капациите на сандъците. Той сграбчи ножа, чиято назъбена форма наподобяваше на клюн на пеликан, и го прикрепил към бедрото си. Подпъхна под колана на панталона си двата кинжала и се насочи към стълбите.

Беше успял да изкачи няколко стъпала, когато с периферното си зрение долови някакъв проблясък, който го накара да спре и да

погледна към постелята, която беше делил с Изадора до преди няколко минути. Воинът бързо се върна обратно и с върха на подобния на клон нож отметна най-горното одеяло. В далечния ъгъл на постелята лежеше диамантът със знака на титаните. Той се наведе и го вдигна. И веднага усети как горещината и силата на земята проникват в дланта му и плъзват по ръката.

„Ти си била тази, която е поставила факлите. В залата на героите.“

„Да, аз. Тя е свещена.“

Деметрий потръпна и погледът му обходи залата, когато си спомни разговора си с Лахезис. Дявол да го вземе, ето къде била свещената земя, която бяха търсили през цялото време. Мойрата се беше опитала да му го каже, но Аргонавтът се оказа прекалено упорит, за да се вслуша в думите ѝ. Изадора би могла да се опита да отвори портал тук във всеки един момент. Всичко, което трябваше да направи, беше да се успокои и да се съсредоточи.

Деметрий пусна оръжието. Той напъха елемента на Земята в джоба си и допря пръсти. Концентрира се и си помисли за Арголея. Символите върху ръцете му започнаха да светят с нарастващ интензитет. После се чу пукане и съскане и порталът се отвори. Светлината му затанцува по стените в залата на героите.

Воинът тъкмо беше прекрачил от портала в кулата на стражите в Арголея, когато нещо силно го удари по хълбока и го събори на земята.

— Какво по дяволите? — процеди Деметрий.

— Това е той. Ската! Дръжте го!

Четири чифта ръце се вкопчиха в Деметрий. Той се опита да се надигне, но отново се озова притиснат към земята. Главата му се удари в каменния под и заслепяващата болка сякаш прониза мозъка му.

— Въръжен е! — извика нечий глас.

— Някой, който и да е той, да каже на Аргонавтите, че го заловихме!

— Разкарайте се от мен, дяволите да ви вземат! — извика Деметрий.

Нечие коляно се заби в гърба му и ръцете му бяха извити назад, преди той да успее да се претърколи и да се освободи. Какво, по дяволите, вършеха тези идиоти? Нима не знаеха кой беше?

Деметрий се замята, наясно, че ако успее да се изправи, ще може да преодолее и четиримата. Той рязко отметна глава назад и удари стража зад гърба си в лицето, който изкрещя от болка и отслаби захвата си. Деметрий бързо се обърна, но върхът на кинжала, опрян в гърлото му, го накара да остане неподвижен.

— Вечеринката приключи — измърмори другият страж. Той разоръжи Деметрий, докато третият пребъркваше джобовете му.

— Я погледни това тук — вметна мъжът вдясно от него. Стражът, чийто кинжал все още беше притиснат към гърлото му, вдигна елемента на Земята така, че Деметрий да може да го вижда.

— О, Пазителю! Изглежда, че си бил много лошо момче. Много хора те търсят. И просто не мога да дочакам какво ще кажат, когато видят това.

* * *

— Изглежда, че тук не ти харесва — каза Аталанта. — А аз си мислех, че няма да имаш нищо против да похапнеш истинска храна след седмицата, прекарана само на плодове и риба.

Изадора премести поглед от огъня, който пламтеше в огромното каменно огнище, към Аталанта, която седеше на отсрещния край на дългата правоъгълна маса в стая, която принцесата предполагаше, че някога е служела за столова. Само го предполагаше, защото не я интересуваше. Иза мислеше единствено за думите, които беше казала в руините седящата пред нея вещица. И които Деметрий не беше отрекъл.

Аталанта повдигна голямата чаша пред себе си и отпи глътка. Безсилна да я гледа, Изадора насочи поглед към високите и грозни метални свещници в средата на масата, от които се ронеха капки червен восък, и които падаха върху надрасканата дървена повърхност подобно на пръски кръв. Във въздуха се носеха аромати на подправки и сурово месо. Когато принцесата отмести поглед от свещите върху парчето кърваво месо в чинията пред нея, стомахът ѝ се преобърна. Тя нямаше представа къде се намираха. Знаеше само, че тук беше постудено, отколкото на върха на Егейските планини, и че всичко наоколо предизвикваше отвращение. Храната, температурата,

миризмата, компанията. Иза искаше да се прибере вкъщи. И да види сестрите си. Тя искаше...

Към гърлото ѝ се надигна горчивина и принцесата едва я преглътна. Не искаше да мисли за Деметрий. Не трябваше да го желае. Не и сега, когато беше разбрала истината.

О, велики богове! Тя не би могла да е бременна. Преди няколко часа това ѝ се струваше прекрасно решение на всички проблеми, но сега? Иза стисна очи. Това не може да е истина. Богинята лъжеше. Не беше възможно толкова бързо да разбере...

Тихият смях от другия край на масата накара Иза да отвори очи.

— Аз зная много, Ора. Семето на моя син сега расте вътре в теб. Точно както го бяхме планирали.

Няколкото хапки храна, които Изадора беше успяла да преглътне по-рано, бързо се устремиха обратно. На принцесата ѝ се догади. Тя прикри устата си с ръка, скочи от стола и се втурна към банята в края на коридора, която Аталанта ѝ беше разрешила да използва, преди да заповяда присъединяването ѝ към вечерята.

Последва саркастичен смях, когато Изадора затръшна вратата зад гърба си и се наведе над тоалетната чиния. Стомахът на принцесата отново и отново се надигаше към гърлото ѝ, докато в него не остана нищо. Всеки мускул в тялото ѝ я болеше от усилието.

И се усещаше празна отвътре.

По лицето ѝ се плъзнаха сълзи. Иза се отпусна на пода, издърпа една хавлия и избърса устни. Как можеше да бъде толкова глупава? Защо не беше забелязала знаците? Всички грубости и обиди, изречени от Деметрий в годините назад, запълниха съзнанието ѝ и придобиха смисъл. Тя искаше да вярва, че в Аргонавта имаше нещо хубаво. Беше си го измислила. Докато през цялото това време истината е била пред очите ѝ.

Деметрий беше син на Аталанта.

Роден от абсолютното зло.

И я беше измамил, за да получи онова, което... което желаше Аталанта.

Блуждаещият поглед на принцесата се спря върху корема ѝ. Не, не беше възможно да е...

Обзета от отчаяние, тя стисна очи, неспособна дори в мислите си да произнесе думата. И изведнъж, в съзнанието ѝ изникнаха думите на

мойрата:

*„Погледни дълбоко в себе си и намери търсеното от теб
равновесие.“*

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Задъхана, Кейси отвори широко очи. Тя се измъкна изпод ръката на Терон и се олюля, когато се изправи до леглото.

— Мели? — Терон несигурно се подпря на лакът и премигна, докато гледаше объркано към съпругата си.

Първите утринни лъчи проникваха през високите, подобни на арка прозорци в спалнята на замъка и като водопад се изливаха върху разрошената тъмна коса, наболата по скулите му брада и широката, мускулеста гръд. Очите му все още бяха сънени, а напрегнатото му лице служеше за грубо напомняне, че дори насън за него нямаше покой. Изтощението му си личеше. След изчезването на Изадора му се събираха не повече от два часа сън в денонощието, и затова Кейси приложи всичките си усилия да го прилъже в леглото с обещанието, че ще облекчи тревогата му поне за малко. Или казано накратко, тя успя да донесе временно облекчение и на двама им, преди Терон най-накрая да заспи в обятията ѝ. Точно както го беше замислила. Но сега...

— Мели? — повтори той и седна върху белите копринени чаршафи. Объркването в погледа му беше изчезнало, а концентрираността и силата, които Кейси беше свикнала да вижда у командира на Аргонаутите, отново бяха изписани върху лицето му.

Пулсът ѝ започна да се успокоява. Тя отново погледна към съпруга си в слабо осветената стая, после към легло с балдахин, към меките килими и към кадифените завеси. Проклятие! Халюцинация, сън... или каквото и да беше изпитала току-що, то беше убило спокойствието ѝ.

— Аз...

— Кейси!

Гласът на Калия, прозвучал в гостната в този ранен час, накара и двамата да обърнат глави.

Сърцето на Кейси отново се разтуптя и в главата ѝ се завъртя само една мисъл:

„Царят! О, боже, не сега! Не и когато Изадора все още не беше открита!“

Кейси погледна към Терон и видя, че той изпитваше същата тревога. Тя посегна към халата си в края на леглото, наметна го и тръгна към вратата.

— Почакай, мели.

Калия вече беше прекосила гостната и беше вдигнала ръка да почука на вратата на спалнята им, когато Кейси отвори и двете ѝ крила. Сестра ѝ беше облечена със светлосиня копринена пижама, чиито дълги ръкави стигаха до кокалчетата на пръстите, но ходилата ѝ бяха боси. Зад нея се виждаше бледото и напрегнато лице на Зандер. По омачканите му панталони и разрошена коса беше очевидно, че ползата от няколкото часа сън, толкова необходими за почивка, отдавна беше отминала.

— Царят? — попита Кейси, чиято тревога превиши всичко останало.

— Какво? — веждите на Калия се повдигнаха нагоре. — Не, той е добре; тоест аз съм сигурна, че с него всичко е наред. Не съм тук заради това. Аз...

Облекчението на Кейси беше бързо и стремително. Но тя си спомни за съня си и ужасът я обхвана подобно ураган. Протегна ръце към сестра си:

— Ти също ли го усети?

— Да — въздъхна Калия и хвана ръцете ѝ. — И ти ли?

Кейси кимна.

— Някой може ли да ми каже какво, по дяволите, става тук? — попита Терон.

— Поддържам те — измърмори Зандер зад гърба на Калия.

Кейси почти беше забравила за тях. Тя се обърна към съпруга си:

— Не зная. Отначало си помислих, че е някакъв нощен кошмар. Който беше толкова реален, че буквално ме изхвърли от леглото. Но сега вече не съм толкова сигурна. Стори ми се, че усетих...

— Тласък — довърши Калия. — А после чух глас. Звучеше като...

И тъй като лечителката замълча, Кейси погледна в обезпокоените и уплашени очи на сестра си; към разрошената коса, която обрамчваше безупречното ѝ лице, и изведнъж се озова изправена пред суровата

действителност. Само един поглед беше достатъчен на Кейси, за да се увери, че кошмарът ѝ не е бил сън.

— Гласът на Изадора. Чула си гласа на Изадора.

— Да — с шепот потвърди Калия. — Изплашена, самотна и страдаща, Кейси. Помислих си, че започвам да полудявам.

— Не, не полудяваш — отговори тя. — Аз също я чух. Тя ни викаше.

— Откъде? — попита Терон. Той се приближи плътно до Кейси и гласът му трепна от напрежение: — Къде е тя?

Всички бяха наясно, че това беше първата им нишка от дни. Разбира се, Кейси и Калия неведнъж се бяха опитвали да се възползват от връзката между Орите, за да се доберат до Изадора, но колкото повече отслабваша, толкова по-малко ставаше вероятността това да се случи. Но сега, ако Изадора се мъчеше да стигне до тях, както те двете до нея...

— Не зная — каза Калия. — По-рано, когато Макс беше заловен от Аталанта и се опитвахме да го намерим, енергията ни беше направлявана от сферата. И бяхме трите. Докато сега...

— Сега знаем повече. — Кейси стисна дланта на Калия. — Да направим физическа връзка и да се съсредоточим, нали помниш? Точно така използвахме дара си. Ще го насочим и ще го фокусираме върху Изадора.

— Но ако това доведе до обратния резултат?

Калия се страхуваше, че Аталанта също може да ги види и да разбере плановете им. Точно както се беше случило миналия път. Но сега имаше разлика — този път не планираха нищо. Просто искаха да намерят Изадора.

— Нима имаме друг вариант?

Очите на Калия, вперени в тези на сестра ѝ, решително потъмняха.

— Не.

— Тея — започна Зандер, но разтревоженият му глас затихна, когато Кейси затвори очи и се съсредоточи върху Изадора.

Белегът на Орите ниско под кръста ѝ започна да пулсира. Стаята се завъртя и тя усети как полита през времето и пространството. Тъмнината я притискаше; непрогледен мрак, в който тук-там проблясваха дребни светли огънчета, подобни на хилядите звезди,

обсипващи небето. Кейси стисна по-силно ръката на Калия. Усети присъствието ѝ и мислено се обърна към Изадора. Стресна се и трепна от новия тласък, много по-силен от първия, който едва не я беше изхвърлил от леглото.

„Мислех, че никога няма да ме чуете.“

Изадора! Бяха успели да достигнат до нея.

„Мойрата говореше за равновесие, но аз не вярвах. Аз просто... Толкова съм щастлива, че успях да ви открия.“

Кейси нямаше представа за какво говори сестра ѝ, а просто се радваше, че Изадора беше жива.

— Толкова се безпокояхме, Иза.

— Добре ли си? — попита Калия. — Къде си? Кажи ни как да стигнем до теб.

Аз... Аз съм добре. Уморена съм и съм слаба, но не съм ранена. Аз... не зная къде се намирам. Тук е тъмно и студено. И е пълно с демони. И не трябва да идвате за мен. Точно това исках да ви кажа. — Гласът ѝ трепна. — Проблемът не е в мен и дори не в нас. Всичко е много по-значимо. Не можем да дадем на Аталанта онова, което иска. Правете каквото искате, но само не тръгвайте с Деметрий. Не му разрешавайте да ви доведе при мен. Той...

Риданието, което излезе от гърлото на Изадора, потресе Кейси.

— Какво е направил Деметрий? Нарани ли те, Иза?

Не, поне не физически — изхлипа Изадора. — Той... Той просто не е този, за когото го мислят всички.

— О, богове, Грифон е бил прав... — прошепна Калия.

— Кучи син! — промърмори наблизко Терон.

— Иза, помисли — настоя Кейси. — Някой казвал ли е нещо за мястото, където те държат?

Не... нищо. Аз... съжалявам, че не съм достатъчно силна, за да се измъкна оттук сама.

— Ще намерим начин, Иза — обеща Кейси с пресекващ глас. — Чуваш ли ме? Каквото и да става, не губи надежда. Ние...

Трябва да свършваме. — В гласа на Изадора се долови страх. — Тя ме търси. Не искам да разбере за разговора ни. Обичам ви и двете. И бих искала да разполагаме с повече време. Помнете какво ви казах. Моля ви, не идвайте за мен.

— Изадора, почакай!

Пръстите на Калия стиснаха по-здраво ръката на Кейси.

— Иза?

Нямаше отговор.

Кейси отвори очи и погледна в обезпокоените очи на сестра си. Но преди да успее да се обърне и да разкаже на Терон какво бяха узнали, двете крила на дървената врата в покоите им се отвориха с трясък и на прага застана мъж от специалната стража при портала.

— Какво, в името на Хадес, трябва да означава това? — попита Терон.

— Сър? — Разтревожените очи на мъжа се спряха върху Кейси и Калия в далечния ъгъл на стаята. — Моите извинения, дами. — Погледът му отново се върна към Терон и в гласа му се появи вълнение: — Заловихме го. Мина през портала преди по-малко от половин час. Заловихме копелето. И в джоба му намерихме това.

Стражът разтвори пръсти и диамантът, белязан със символа на титаните, подобен, на който Кейси не беше виждала никога, заблестя върху дланта му.

Калия ахна. Зандер се приближи напред, за да го огледа по-добре. Но вниманието на Кейси беше привлечено не от камъка и дори не от силата, която усещаше да извира от ръката на стража, а от осъзнаването на факта, че Деметрий се беше върнал. А той беше единственият човек на този свят, способен да ги отведе при Изадора.

* * *

— Къде е той, да го вземат дяволите?

Гласът, който долетя до Деметрий от тъмните стълби, го накара да повдигне глава. Той бавно се отблъсна от студения под, върху който седеше, и се облегна на не по-малко студената каменна стена. Всяко мускулче в тялото му болезнено потръпваше в очакване на свободата.

Тъмната в душата му се гърчеше и се сгъстяваше. Когато се измъкнеше от тази килия, откриеше Изадора и я върнеше вкъщи, шибаните стражи, които го бяха захвърлили в тази проклета дупка, щяха да съжаляват, че изобщо се бяха родили.

По стълбите се чу шум от тежки стъпки. Издрънчаха ключове, няколко гласа заспориха. Деметрий се опита да се вслуша, но в ушите

му шумеше, а пулсиращата му главата не му позволяваше да се съсредоточи. Повече от седмица на онзи нещастен остров без нормална храна и здрав сън си казваха своето — воинът се оказа много по-слаб, отколкото предполагаше. Той не беше успял да наложи заклинание и да отключи проклетата ключалка на килията си. И дори не успя да се противопостави на четиримата жалки стражи.

Изадора. Трябваше да стигне до нея. Длъжен беше да издържи, докато не намери другите, и...

Вратата на килията му рязко се отвори и Пазителят погледна натам тъкмо навреме, за да види летящият към лицето му юмрук на Терон.

— Ти, проклет кучи син такъв!

Юмрукът се стовари върху челюстта на Дементрий и го блъсна в стената.

— Терон! — изпищя някой.

От очите на Дементрий се посипаха искри. Не му остана време, за да се защити. Командирът му склочи пръсти около китките на ръцете му така, сякаш Дементрий беше парцалена кукла, издърпа го към себе си и отново го блъсна в стената.

— Къде е тя?

— Терон, спри веднага! — разнесе се в килията гласът на Кейси.

Надигацият се мрак в него замъгли очите му. Пръстите на Терон продължаваха да се впиват в ръцете му и с рикошет отпращаха болката обратно към главата му, където тя се взривяваше.

— Терон, ската! Той няма да ти каже къде е тя, ако го убиеш.

Погледът на Дементрий се избистри и той видя Зандер, застанал малко зад командира им. Воинът изглеждаше също толкова слаб и безсилен, какъвто се чувстваше и Дементрий. До него стоеше Кейси — наречена на Терон — върху чието лице се четяха страх и тревога. Погледът на затворника отново се замъгли, но той разтърси глава и успя да види за нея Церек, Фин и най-отзад — Титус, който стоеше до решетката и наблюдаваше случващото се с човеко-ти-си-кретен изражение в орехово зелените очи.

В замъгленото съзнание на Дементрий си пробиха път две мисли: първата — че Терон беше готов да го убие, и втората — че никой не възнамеряваше да го спре.

В главата му отново прозвуча гласът на началника на стражата и воинът ясно осъзна, че вече го бяха обвинили в изчезването на Изадора.

И никой дори не си беше направил труда да предположи, че е възможно ситуацията да има и друго обяснение.

Тъмната в гърдите му отново се надигна и забушува в душата му; там, където той знаеше, че дебне истинското зло. Тези хора не бяха негови приятели и никога не са били. И той щеше да направи сериозна грешка, ако смяташе, че им пука за него. Те никога нямаше да му повярват дори Дементрий да им кажеше истината — четеше го в дълбоките, гневни бръчки върху лицето на Терон. И това ясно осъзна реалността; цялата шибана действителна реалност.

— Къде е тя? — повтори Терон през стиснатите си зъби. Дементрий не отговори. Той просто се втренчи в лидера на Аргонавтите и изчисти от съзнанието си всичко, което би могло да бъде използвано против него. Или превърнато в тяхната гнусна и изкривена версия на истината.

— Ако сега не ми кажеш къде е тя...

— Той няма да ти каже — заяви Титус, който все още стоеше пред решетките. — Губиш си времето, Терон. Той се затвори.

В очите на Терон избухна див гняв. Пръстите му толкова силно стиснаха Дементрий, че ако не се беше намесила Кейси, имаше опасност командирът да му откъсне някой крайник.

— Моля те, Дементрий — със слаб глас произнесе тя. — Моля те, кажи ни къде е Изадора.

Погледът му се премести върху Кейси и Аргонавтът видя, че царската дъщеря — полуарголейката — изглеждаше бледа и слаба. Точно толкова бледа и слаба, колкото беше Изадора, когато я видя за последен път.

— Видяхме къде живееш — каза Терон и с това отново привлече вниманието на Дементрий върху себе. — Видяхме и малкия ти наблюдателен пункт. Ах, ти, болно копеле такова! И знаем, че си го планирал от дълго време. А щом Грифон ни съобщи коя е майка ти, вече знаем и защо. Ако искаш да доживееш до изгрева, ще бъде най-добре веднага да ни кажеш къде е тя.

Били са в квартирата му. Видели са снимките. И знаят, че Аталанта му е майка. Да, той вече беше осъден и присъдата му беше

произнесена. Нямаше начин да се измъкне.

— Мамка му! — измърмори Титус. — Той знае къде е тя, но не смята да ни каже.

Върху лицето на Терон се изписа заплаха.

— По-добре ще е да...

— Не и ако искаш да я видиш отново — най-накрая произнесе Деметрий. Очите на лидера на Аргонавтите гневно се разшириха, но той не отстъпи. — Сега си махни шибаните ръце от мен.

Спътниците на Терон вероятно бяха видели изражението на лицето му, защото се приближиха и го хванаха, готови да го издърпат назад. Но той лесно ги отърси от себе си. После махна ръцете си от затворника, без да отмества очи от него.

— Ах, ти, кучи син и нещастен предател. Съзнаваш ли изобщо какво си направил?

Деметрий изтри окървавената си устна.

— Не всичко засяга единствено теб, Терон. И колкото по-бързо го разбереш, толкова по-добре за всички. — Той погледна към останалите. — Титус е прав. Аз зная къде е тя, но не смятам да ви кажа. Обаче съм готов да направим сделка.

— Ти няма да вземеш никъде нито Акация, нито Калия. И ние не сключваме сделки с шибани...

Деметрий хвърли към Терон унищожителен поглед.

— Те не ми трябват. А ти ще се согласиш, ако възнамеряваш да спасиш живота на съпругата си. Готов съм да ви заведа там, където Аталанта държи принцесата. А ти ще ми дължиш услуга, когато тя бъде освободена.

— Ти съвсем си полудял, ако си мислиш, че ще те пуснем да си вървиш по живо по здраво. След онова, което си извършил.

— Аз и не го очаквам. Искам нещо друго.

Терон рязко погледна към Титус, който само поклати глава:

— Не мога да го разчета. Остава ни само да гадаем. Командирът им отново се обърна към Деметрий.

— И какво точно искаш?

— Ще разбереш по-късно.

Лидерът на Аргонавтите се усмихна.

— И защо трябва да ти вярвам? Ти си не само магьосник, но и син на Аталанта. И благодарение на двама ви Грифон изчезна. Ти

можеш да ни изпратиш в капан по същия начин, както направи с него.

Изчезнал ли? Деметрий се замисли за начина, по който изглеждаше Грифон на острова. Обладан. Което можеше да означава само едно: че душата му беше мъртва. И вероятно — в Тартар.

Но не това беше най-големият му проблем сега. Във всеки случай Деметрий беше безсилен да стори нещо за него. И понеже всички вече знаеха най-лошото, фактът, че може да прави магии, изобщо не беше от значение. Единственото, което трябваше да направят, беше да стигнат до Изадора, преди да е станало прекалено късно.

— Бих могъл — отговори той и сви рамене. — Но в момента съм единственият ви шанс. И въпреки всичко, което си мислиш, че знаеш, нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

Терон с отвращение се обърна и погледна към Кейси. Очите на жена му изразяваха тревога, страх и колебание.

— Терон?

Той погледна към останалите Аргонавти. Струваше му се, че никой от тях не знаеше какво, по дяволите, да правят. А Деметрий се молеше да се съгласят с предложението му. Той знаеше много добре къде Аталанта държи Изадора. А благодарение на мрака, който се спотайваше в него, беше единственият, който можеше да стигне до нея.

Терон отново се обърна към затворника. В очите му проблесна ненавист, когато каза:

— Добре. Съгласни сме с предложението ти. Но с него гостоприемството ни приключва. И за теб ще е по-добре да се молиш да стигнем до нея навреме. Иначе с радост ще те разкъсам с голи ръце. Тит?

— Какво?

— Доведи Орфей. Може да ни потрябва. И кажи на кучия син, че сме заловили предателя, заради когото загина брат му. Това би трябвало да го накара да се размърда.

* * *

— Мразовито е както в шибаната Арктика — промърмори Финей и разтри ръце в опит да ги стопли.

— Това е Арктика, идиот — отговори му Титус. Той премести клечката за зъби от единия край на устните си в другия и започна да тропа на място върху тънкия слой сняг, който покриваше тази вечно замръзнала земя.

От другата страна на старите дървета в гора в северна Британска Колумбия, където се бяха скупчили всички Аргонавти, Деметрий хвърли към шегаджията остър поглед. До него Церек стрелна с очи Финей и Титус.

— Стига сте се правили на умници. Всеки проклет ден от тази седмица е по-добър от всеки друг, прекаран в Сибир. Повярвайте ми, зная го.

— Е, дами — намеси се Терон, изучавайки грубата скица на жилището на Аталанта, направена за тях от Макс. — Ако сте свършили с любезностите, имам няколко предложения за вас.

Момчето беше нарисувало в детайли с ужасяваща точност основната сграда, тренировъчния двор и бараките, но за щастие, не помнеше как се стига до цитаделата на Аталанта. А това, слава на боговете, правеше Деметрий притежател на ценна информация, а следователно присъствието му — необходимост.

Аргонавтите са намираха на около осемстотин метра от владенията на богинята, скрити зад дърветата в гората, близо до северния град Форт Нелсън. Лунната светлина хвърляше неясни сенки в подножието на замръзналата гора. Духаше слаб вятър, който шумеше в тихата нощ в клоните на вечнозелените дървета. Освен Аргонавтите, в спасителната акция се беше съгласил да участва и Орфей. Но той не слушаше Терон и не изучаваше схемата на лагера, защото беше зает да пронизва Деметрий с ледени очи, в чиито дълбини бушуваше жажда за убийство.

„Изчакай си реда, копеле!“

Под тънкото тъмно яке на Деметрий, мракът в душата му се размърда. Колкото повече приближаваха Аталанта и демоните ѝ, толкова по-силен ставаше Деметрий, защото той го подхранваше с недостигащата му енергия и сила. Досега воинът все още успяваше да го удържи, но много скоро щеше да го пусне на свобода. А ако всичко станеше така, както го беше намислил, съвсем скоро злото щеше да го погълне изцяло. И Орфей можеше да извърши убийството, за което така отчаяно жадуваше.

— Зет? — каза Терон. — Готов ли си?

Зандер, който стоеше до Деметрий, се намръщи.

— Не. По-скоро бих сритал няколко демонски задника.

Терон сгъна картата и я пхна в задния си джоб.

— Толкова по-зле. Не искам да рискувам, когато си в такова състояние.

— Мен не могат...

— ... но могат да те ранят. И никой от нас няма да има време да ти измъква задника, ако стане толкова напечено, колкото очаквам. — Той обходи с очи Аргонавтите, преди да се спре върху Орфей. — Само спасителна мисия. Ясно ли е?

Всички, освен Орфей, кимнаха в знак на съгласие. А той, както и преди, продължаваше да не сваля убийствения си поглед от Деметрий.

Да, той си го заслужаваше. Но нещо в гърдите му трепна при мисълта, че сега вече беше и изгнаник. Макар воинът никога да не се беше вписвал истински с останалите, за кратко време той все пак беше част от нещо голямо. А сега? Сега всички го смятаха за свой враг.

Какъвто, по ирония на съдбата, всъщност беше.

— Орф? — изрече Терон.

Орфей откъсна поглед от Деметрий и го премести върху командира. Но преди да го направи, нещо се появи върху лицето му; за част от секундата очите му припламнаха със странен зелен блясък, след което отново възвърнаха заплашителното си изражение.

— Да, готов съм. Да приключваме с това.

Тъмната в Деметрий рязко се размърда. Той беше наясно, че ако преди хранеше само съмнения, то вече беше сигурен.

Орфей беше...

— Зандер, — изрече Терон — знаеш какво да правиш.

— Да, да — избоботи потомъкът на Ахил. — Всичко е под контрол. Той няма да отида никъде. Само не се забавлявайте много без мен.

Хвърлил последен изпепеляващ поглед към Деметрий, Терон се обърна и с жест заповяда на останалите да го последват.

Аргонавтите изчезнаха сред дърветата. Бяха избрали заобиколен път, за да не попаднат пред очите на стражата на Аталанта.

Благодарение на онова, което им беше разказал Деметрий и потвърдил Макс, целта на Пазителите беше основното здание. Но

Изадора не беше там. Деметрий погледна към безплодното кафяво поле. Там, в далечината, той усещаше, че Изадора е до Аталанта — в нейната цитадела — където силите на богинята бяха най-големи и където никой, освен него, не можеше да проникне.

Зандер напъха ръце в джобовете си и подскочи няколко пъти на място, за да се стопли.

— Тук е прекалено студено.

Пазителят беше сърдит, че го бяха превърнали в бавачка, но Деметрий не би могъл да желае по-добро развитие на ситуацията. Макар ръцете му да бяха приковани на гърба с белезници, той знаеше, че беше въпрос само на време да се освободи. Преди да дойдат тук, Терон беше извикал Делия, за да им наложи заклинание, с което да попречи на Деметрий да използва магията си върху тях, но воинът много добре знаеше, че единственото, което трябваше да направи сега, беше да чака.

На около тридесетина метра от тях се чуха стъпки, последвани от приглушени гласове, които определено не принадлежаха на смъртни, или на арголейци.

— Ската!

Зандер повлече Деметрий обратно в сенките на гората. С ръце на гърба, той наблюдаваше как от тъмното иззад дърветата се появиха трима демони — очевидно патрул — и пресякоха пустото поле.

Да!

— Копелета — промърмори Зандер, когато тройката почти подмина гората. — Провървя ни, че не ни видяха.

Деметрий затвори очи и в съзнанието му се появиха думи. Призовавайки към вродената в него магия, той протегна невидима ръка, която, подхранвана от силата на мрака, се плъзна по земята и стигна до краката на отминалите напред демони. Дланта му усети съприкосновението с плътта и той си представи как невидимите пръсти се обвиват около глезените на демона и стискат. След което събра силите си и дръпна.

Над полето проехтя вик. Демонът в средата сякаш полетя назад, дръпнат от невидима ръка, която го тръшна в замръзналата земя. Другите двама демони рязко спряха и се огледаха с озадачено изражение върху отвратителните си лица.

— Какво, по...

Деметрий се обърна към събрата си:

— Имаш около двайсет секунди, преди да се доберат до нас.

— Как ти...

— Магията работи като маяк, Зет. Точно така ме откриха първия път. И така ще ме открият и сега. Ти можеш или да останеш тук и да бъдеш пленен, или да ми развържеш ръцете и да ми помогнеш да спася Изадора.

— Да я спасиш ли? Аз мислех...

Над полето се разнесе рев, последван от тропот на крака, което показва, че демоните бяха разбрали къде се криеха враговете им. Пулсът на Деметрий се ускори.

— Въпреки всичко, което си мисли Терон, аз не съм предавал принцесата на Аталанта. И ще направя всичко необходимо, за да я освободя. Дори ако за това се наложи да те пожертвам.

Очите на Зандер от сребристи се превърнаха в сиви — явен признак, че той беше обхванат от един от своите легендарни пристъпи на гняв.

— Ти, кучи...

Отново се чу ръмжене, но този път много по-близо.

— Пет секунди, Зет. Ти най-добре от всички знаеш, че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Другите няма да могат да се доберат до нея, а само аз. Помогни ми!

Очите на Зандер задържаха върху Деметрий и в сивите им дълбини се появи нерешителност.

— Копеле!

Деметрий не знаеше какво накара Зет да се съгласи — молбата му или истината. Но той, без да каже дума, го освободи.

Ключът се плъзна в ключалката и металът застърга. Белезниците изщракаха и се разтвориха. Зандер извади кинжала си и го напъха в ръцете на Деметрий. После отстъпи назад и извади паразония си.

— По-добре не ме карай да съжалявам.

Деметрий нямаше време за отговор. Първият демон се вряза в него и го събори на земята с един-единствен удар. Но преди главата му да се удари в замръзналата земя, Аргонавтът успя някак да замахне с ножа. Ударът му попадна във вената на врата на демона и кръвта му оплиска както воина, така и всичко наоколо. Чудовището се стовари върху Деметрий и го притисна с теглото си към замръзналата земя. Но

то не беше мъртво и арголеецът разполагаше само с няколко секунди до втория им сблъсък.

Той успя да избута демона настрани и бързо се измъкна изпод тялото му. После сграбчи оръжието, което чудовището все още стискаше в ръка, и го обезглави с един замах, преди то да е успяло да възстанови силите си.

— Ди!

Вниманието на Дементрий беше привлечено от гласа на Зандер. Пазителят се сражаваше с другите двама демони, които го атакуваха от две страни.

Вероятно Зандер би могъл да се справи и сам, но Дементрий пое върху себе си този, който беше отляво и преодоля съпротивата му с няколко точни и добре премерени удара на оръжието си.

Битката завърши само за няколко минути, а мястото на схватката им напомняше за онова, което ги очакваше с приближаването им до Аталанта. Зандер продължаваше да диша тежко. Той се беше навел напред, сложил ръце върху коленете си, като се бореше за всяка глътка въздух така, сякаш току-що беше спечелил маратон.

— Добре ли си? — попита Дементрий и изтри острието на ножа о бедрото си.

— Свежарка отвсякъде — процеди Зандер. Той се изправи и измери Дементрий със стоманен поглед. — И ще е по-добре за теб да не ме правиш на глупак.

По десния бицепс на Зандер се стичаше кръв, която попиваше в тъмното му яке. По челото му блестеше пот. Дементрий си спомни какво му беше казал Грифон: освен че Калия беше свързана с Избраните, тя беше и най-уязвимото място на Зандер — неговата ахилесова пета. Така думите на Терон и слабостта на Зандер, забелязана по-рано от Дементрий, придобиха смисъл. Разделянето на Изадора и Кейси влияеше не само на тях двете. Ако не откриеха принцесата навреме, на косъм щяха да се окажат четири живота.

— Няма — отговори Дементрий. — Държат Изадора в подземния бункер в най-далечния край на полето.

— Защо не каза на Терон?

— Защото имам нужда от отвличаща вниманието маневра. Ако Аталанта се усъмни, че не съм на нейна страна, ще изпрати цялата си

армия да охранява мястото. Тя знае, че ще се върна за Изадора. Просто имах нужда от Терон и Аргонаутите, за да й отвлекат вниманието.

Зандер го изучаваше, стиснал зъби.

— Защото само ти можеш да стигнеш до нея?

— Защото аз дяля с Аталанта не само нейната ДНК.

— Имаш предвид магическите номера, които направи с демоните ли?

— Не. — Той си помисли за мрака, който се гърчеше в него дори сега. — Това е дарът на Медея. Онова, което дяля с Аталанта, е много по-лошо.

— Откъде да зная, че няма да го използваш срещу мен, когато стигнем до мястото?

— Няма откъде да знаеш. Но ти се кълна, че единствената ми цел е да измъкна Изадора оттам и да я върна в Арголея. И ще направя всичко възможно това да се случи.

Очите на Зандер толкова дълго се задържаха върху Деметрий, че пулсът му се учести. Ако Зандер не му помогнеше сега... Ако извикаше Терон или някого друго...

— Ти си влюбен в нея.

Деметрий стисна зъби и бързо отмести поглед, благодарен на Зевс, че Зандер не умее да чете мисли като Титус.

— Да, така е.

— Проклятие! — измърмори Пазителят. — Ти не просто си влюбен в нея. Тя е твоята наречена. Как не съм го разбрал по-рано? Сега всичко ми е ясно. Изобщо не се учудвам, че не искаше да се обвържеш с нея.

Ската! Изглежда, че прекалено лошо успяваше да скрие емоциите си, щом Зандер можеше толкова лесно да ги разчете.

Деметрий му върна оръжието и погледна през полето.

— Можем ли вече да тръгваме?

Зандер прибра оръжието в ножницата си и се усмихна:

— Е, приятелю, Хера здравата те е проклела.

Да, така беше.

Деметрий се обърна към дърветата, които окръжаваха полето.

— Аз тръгвам.

Зандер го последва.

— Става все по-интересно.

Пазителят не знаеше дори и половината от истината.

Малко по-късно Аргонавтите се притиснаха към земята зад неголямата постройка в най-отдалечения край на полето. Двамата се притаиха в сенките, като се стараеха да не попаднат пред очите на демонския патрул, в изчакване на подходящ момент за нападение. Голямото, подобно на склад, дървено здание беше осветено отпред от зловеща оранжева светлина.

— Колко? — прошепна Зандер.

— Изглежда четирима — тихо отговори Деметрий. — Двама току-що си тръгнаха. Вероятно Терон и останалите са започнали веселбата в основната сграда.

Той и Зандер се намираха на достатъчно разстояние, за да не могат да чуят или да видят какво ставаше в другия край на замръзналото поле. Деметрий беше казал истината. Той имаше нужда от устроения безпорядък от Аргонавти на територията на Аталанта, като искрено се надяваше никой от тях да не пострада в битката.

Деметрий се отдръпна назад.

— Добре, ще заходим откъм тила. Часовите се разхождат всеки от своята страна. Аз ще поема този отдясно, а ти — този отляво. Постарай се да го направиш безшумно. После тръгни към стражата на входа от твоята страна.

— Разбрано.

Зандер се наведе и изчезна в тъмнината. Деметрий направи същото. Сърцето му туптеше тежко, докато чакаше, скрит в сенките, демона часовой да премине покрай него. И да нанесе на чудовището неочакван удар.

Той беше висок почти колкото демона и умело се плъзна зад гърба му. Сложи ръка върху устата му, за да не му даде възможност да извика и така да предупреди останалите, и с умело движение на ръката му преряза гърлото. Мракът в него се надигна с рев, но воинът не му обърна внимание. Той обезглави чудовището, прекрачи през онова, което беше останало от него, и безшумно се приближи към ъгъла.

Пред главния вход имаше на стража двама демони, които не спираха да оглеждат наоколо с проблясващите си в зелено очи.

— Хайде, Зет — прошепна Деметрий.

След около двацет секунди от отсрещния ъгъл на сградата се появи главата на Зандер. Той кимна към Деметрий и отново се скри.

— Време е.

Деметрий вдиша дълбоко, докато мракът в него се завихри в очакване. Съвсем скоро той щеше да го пусне на свобода. Трябваше само да се увери, че Зандер ще успее да измъкне принцесата, преди Деметрий завинаги да се е изгубил в него.

Той изчака Аргонавта първи да направи своя ход. В тишината се чу свистящ звук, последван от изхъркване, и Деметрий, без да поглежда, разбра, че неговият събрат беше хвърлил ножа си в по-близкия до него демон. Когато вторият часовой се обърна да погледне какво става, Аргонавтът го нападна.

Оръжието му проблесна на светлината и той обезглави чудовището с един-единствен удар. Първият демон изкрещя и вдигна тревога с гърления си рев. Деметрий прескочи през падащото тяло на обезглавения от него демон, замахна с кинжала си и прониза чудовището в гръб. От другата страна Зандер също го атакува и след няколко секунди помежду им не остана нищо друго, освен кръв, парчета от разчлененото тяло и дим.

— Давай!

Деметрий коленичи и взе ключовете от колана на убития от него демон. Той пхна ключа в ключалката, завъртя го и отвори вратата само толкова, колкото да могат двамата да се промушат вътре, преди отново да я заключи от вътрешната страна. После се обърна и огледа тъмното пространство в задната част на сградата.

Безшумен като призрак, Деметрий си мислеше само за едно, когато се насочи към тунела, който водеше надолу. Зандер също мълчеше, но Деметрий чуваше стъпките му зад гърба си. Двамата слязоха по стълбите и тръгнаха по тунела като черни сенки, ужасяващо тихи и смъртоносни, окъпани в зловещата оранжева светлина.

Всичко беше точно така, както го помнеше — каменните стени, трептящите сенки по тавана и въздуха, пропит със зло, наситил всеки сантиметър от пространството.

Изненадващо в тунела се разнесе парливата миризма на сяра, но това не притесни Деметрий. Мракът в него нарастваше, обвиваше всичко в тялото му и стискаше, подобно на змия удушвач.

Аргонавтът спря пред черната врата, с която завършваше тунелът, все още обкръжена от пулсиращ ореол от дим, и се вгледа в предупрежденията на демонически език, прогорени в дървото с огън.

Когато беше тук за пръв път, той не успя да ги разчете, но сега лесно го направи. И докато черният мрак се готвеше да го погълне, Деметрий съвсем точно знаеше за какво предупреждаваха те.

— Що за място е това, по дяволите? — попита Зандер, като прикри с ръка носа и устата си.

— Точно това, за което си мислиш — отговори Деметрий. — Вратата към Ада. Ад на земята.

„Отдай ми се! Ела при мен!“

Той протегна ръка.

— Хм, Ди? Може би това не е чак толкова добра идея.

— Няма значение какво ще се случи вътре — изрече Деметрий, без да се обръща. — Просто измъкни Изадора оттук. Отвори портал и я отведи вкъщи. Не ме чакай.

— Добре, Ди, добре. Зная. Но това, което...

— Няма значение какво ще се случи. Няма значение какво ще кажа или направя там. Просто се увери, че тя е в безопасност.

И той сложи ръка върху вратата, преди Зандер да успее да каже или да направи нещо. Енергията се блъсна в дланта му, плъзна се по ръката и се взриви в гърдите му, като подхрани война с тъмна мощ и сила — енергията на неговите предци.

— Ската! Ди...

Мракът в него се превърна в ураган от зло, който увлече Деметрий подобно на торнадо. Докато пред очите му всичко не потъмня, крайниците му не станаха леки, а зрението, слухът и усещанията му не се подчиниха на злата мерзост, която сега съществуваше не само от едната страна на вратата.

И докато с едно мощно засмукване тъмата не го пое в себе си.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

Орфей застина неподвижно. Мразовитият вятър духаше в лицето му и по кожата му пробягваха тръпки. Дълбоко в него, демонът, който едва удържаше, направи опит да се втурне към свободата.

Той усети как очите му се превръщат в зелени, но не можеше да го спре. Този път привличането на злото беше прекалено силно — сместа от магия и мрак в пустошта там, където трябваше да се намира душата му, свидетелстваше за това, че един от събратята му току-що се беше изменил.

Тих шум вдясно привлече вниманието му. От тъмнината Орфей наблюдаваше как Финей и Терон се измъкнаха от сенките и повалиха двама от охраната от северната страна на сградата. Аргонавтите бяха обкръжени от замръзнало безплодно поле. Те използваша тъмнината и сенките, за да прикрият атаката си, но не успяха да изненадат противниците си. Демонът в него отново заръмжа, като така го предупреди, че мракът настъпваше, готов да ги унищожи.

Орфей беше обзет от неотложната необходимост да действа, и тази необходимост завладя всяка клетка от тялото му. Той се пренесе близо до Терон и до ръката, с която командирът на Аргонавтите стискаше кинжала си.

— Тя не е тук. Това е капан. Дявол да го вземе, махни воините си.

Терон изненадано го погледна.

— Какво? Как ти...

От другата страна на безплодното поле се разнесе рев. Командирът на Аргонавтите рязко се обърна и погледна в същото направление. Орфей отстъпи крачка назад. Очите му пламнаха с ярка светлина, която разкъса тъмнината с нереален зелен цвят.

— Аз ще се добера до Изадора. Просто се махайте!

Той затвори очи, изолира се от Терон и от всичко наоколо, и направи онова, което се надяваше да избегне. Съсредоточи се върху мрака, който беше станал неразделна част от него, и върху магията на

майка си. Върху връзката му с Медея и онова, което беше усетил скрито в Деметрий още в началото. И след като позволи на тези чувства да го водят, той се пренесе през замръзналото поле и пустеещото пространство, през земята и солидните стени. Като се боеше до смърт да не е закъснял.

* * *

Изадора беше обкръжена от гъста, черна мъгла, която сякаш изсмукваше всички въздух от гърдите ѝ и я пронизваше до костите.

Сърцето ѝ туптеше бързо и неравномерно. В тишината се усещаше атмосферата на злото, а това караше безпокойството и страха ѝ да растат. Принцесата имаше усещането за дежавю, но не можеше да разбере къде се намира. Усещаше само, че мястото беше тъмно и студено, а мирисът на сяра толкова силен, че едва дишаше. И някъде в тази тъмнина се беше скрила Аталанта.

— Усещам страха ти, Ора.

Изадора бавно се обърна и пулсът ѝ се ускори.

— Чудиш се, защо те доведох тук — прозвуча гласът ѝ някъде наблизо. — Усещам как енергията вибрира в теб.

Иза също я усещаше. Тя пулсираше във вените ѝ и се сражаваше със заобикалящото я зло.

Блесна ярка светлина, която прониза мастиления мрак. Иза трепна и прикри очите си, а когато се адаптира към светлината, видя, че стои в центъра на огромна стая. Наоколо пламтяха хиляди свещи, но злото все още беше там, надвиснало над всичко, и сякаш готово да унищожи светлината с една-единствена тежка въздишка.

От мрака в далечния край на стаята се появи Аталанта.

— И ти го усещаш, нали? Силата на мрака? Нашите способности не са толкова различни, Ора. Ключът е в това за какво сме решили да ги използваме.

— Да, различни са. Ти използваш своите в името на злото, а аз...

Гласът ѝ затихна. А как, по дяволите, тя използваше силите си? Ако не броеше контакта, които беше осъществила малко по-рано със сестрите си, то направо никак. И дори не знаеше дали изобщо го може.

Неприятна усмивка се плъзна по безупречното лице на Аталанта.

— Силите ти са прекалено млади, но аз мога да те обуча. Ако се присъединиш към мен доброволно, мога да те науча на много неща. И светът ще е в краката ти.

Полубогинята се беше впуснала да плете интриги. Тя никога не правеше нещо просто така. Нима се беше уплашила, че Деметрий няма да последва заповедите ѝ?

Стомахът ѝ се преобърна.

— Всичко това е напразно. Терон никога няма да позволи на Кейси да напусне Арголея, а на Деметрий — да я доведе тук. Ти ще загубиш.

Злата усмивка на Аталанта стана по-широка.

— Смяташ ли, че не мога да предвидя следващата стъпка на Аргонавите? Точно сега, в този момент, докато разговаряме, те се опитват да те спасят от основното здание. И ще загубят. Ще попаднат право в капана ми. — Тя се придвижи по-близо. — И аз нямам нужда от сестра ти, Ора. Никога не съм имала нужда от нея.

Злодейката мина зад гърба ѝ и Изадора беше принудена да направи същото, за да може да следва с очи червената ѝ роба.

— Аз няма да доживея толкова, че... — тя сложи ръка върху корема си, като едва успяваше да подбере думите — ... за да ти дам това, което искаш.

— О, ще живееш — отговори Аталанта през рамо, като направи широк замах с ръка към стаята. — Моята енергия се събира тук, в тази зала, подхранвана от мрака, който обуздах в Тартар. И докато ти си тук, на моя син ще му бъде прекалено тежко да се откаже от изкушението. — Тя отново се обърна с лице към Изадора. — Осъзнаването, че неговата единствена наречена е в смъртна опасност ще го върне отново тук. Но този път, той ще дойде готов за война, погълнат от ненавист. А когато това се случи, Деметрий няма да може да устои на властта на мрака. И когато най-накрая се присъедини към мен и заеме законното си място, той ще бъде достатъчно силен, за да използва наследствения си дар от Медея и да поддържа живота в теб достатъчно дълго, за да можеш да ми дариш детето, откраднато от мен от твоите Аргонави.

Дишането на Изадора се накъса, когато схвана пъкления смисъл на плана, който толкова леко изложи пред нея Аталанта. Тя си спомни как Деметрий беше изцелил счупения ѝ крак.

— Как? — прошепна Иза. — Как изобщо е възможно?

— Как е възможно какво?

— Че от всички, точно ти си неговата майка?

— Аз бях една от първите Аргонавти, Ора. — Въздухът в помещението се развълнува и сякаш зашлеви Изадора по лицето от силата на гнева на богинята. — Постарай се да не го забравяш.

Вятърът стихна и Аталанта добави:

— Наистина ли искаш да знаеш?

Изадора не знаеше какво да отговори. Тя усещаше, че върви по опънат конец, който всеки момент можеше да се скъса и да я захвърли в бездната на гнева на полубогинята.

— Историята на раждането на Деметрий наистина е свързана с твоето съществуване, Ора.

Макар че страхът прониза гърдите на Изадора, тя попита:

— Аз не... Как?

Аталанта се взря в пламъка на свещта, която гореше високо върху колоната от извит метал.

— Три хиляди години в Тартар не съответстват на представата ми за Рай. Но това беше условието на сделката, за да получа безсмъртието си. Всъщност, това безсмъртие ограничава всички богове. Знаеш го, нали?

Тя се обърна и внимателно се вгледа в Изадора.

— Нима не смяташ, че Хадес би предпочел да бъде тук, сред хората, които толкова много обича да манипулира? Разбира се, че да. А това важи и за другите богове. Но времето им в света на смъртните е ограничено. Ден тук или там; няколко часа някъде, за да се намесят в нещо, в което изобщо не би трябвало да се намесват. Уморих се от Тартар.

Иза си спомни за мойрата. И за това, колко бързо беше напуснала храма.

— И ето тук на помощ идваш ти, Ора — продължи Аталанта. — Виждаш ли, аз не можех да позволя на Избраните да се съединят, защото това отново би ме направило смъртна, но перспективата... да се освободя от плена на Тартар? Това беше изкушение.

Иза си припомни разговорите си с Деметрий. Как той разказваше, че никога не е познавал майка си. И как беше издевателствал над него баща му, който би трябвало да обича сина си.

Принцесата беше запомнила думите на Аргонавта, че майка му съблазнила баща му и детето било нежеланият резултат. И че той има брат, израснал в света на смъртните.

Какво общо можеше да има между Деметрий и неговият брат смъртен?

Тя едва сега го разбра. Баща му не само е ненавиждал връзката на Деметрий с Медея. Той е презирал сина си, защото е бил измамен от Аталанта в стремежа ѝ за безгранична власт. Полубогинята е искала да контролира безсмъртието си и се е опитала да намери начин да заобиколи сделката си с Хадес. Искала е да роди свои собствени Избрани — братя, които да имат безупречен баланс — полубог и полусмъртен.

— Опитала си се да заобиколиш пророчеството, като си създала свои собствени Избрани.

Аталанта се обърна с лице към принцесата.

— Опитах се. Но се провалих. За твое щастие. В противен случай, сега нямаше да стоим тук двете с теб.

Преди Иза да успее да отговори, Аталанта рязко се обърна към тъмния ъгъл на стаята.

— А, ето те и теб, иос. Бях започнала да си мисля, че си променил решението си.

В тъмнината се раздвижи заплашителна сянка. Зад пределите на осветения кръг се извиваше зло; зло и гняв, насочени право в Иза.

Тя преглътна и отстъпи крачка назад.

— Излез на светло, иос.

Погледът на Изадора отново се насочи към тъмнината. Когато Деметрий излезе от сенките и влезе в светлия кръг, въздухът сякаш потрепери. Само един поглед ѝ беше достатъчен, за да разбере, че ако хранеше дори капка надежда Аргонавтът да я спаси, значи, наистина беше глупачка.

Очите му бяха жестоки и студени езера от обсидиан. В бездънните им дълбини нямаше нито искра, нито светлина, нито доброта. Той не гледаше към нея. И с нищо не показваше, че я познава. Мракът го беше погълнал напълно. И въпреки че разбираше колко е безполезно, Иза изведнъж откри, че иска той да се превърне в онова студено копеле, какъвто винаги е бил покрай нея. Защото сега, бездушното същество, към което гледаше, обладано от злото, беше

хиляди пъти по-страшно от всичко, което тя някога би могла да си представи.

Изадора отстъпи крачка назад. И още една. Паниката и страхът я стиснаха за гърлото. Сърцето ѝ заблъска лудо, докато тя чакаше, гледаше и се молеше... Без да знае за какво.

— Ти много ме радваш.

Аталанта обгърна с ръце лицето на сина си и го целуна по двете страни.

Той не се отдръпна. Вместо това, Деметрий промърмори нещо на непонятен за принцесата език, с което предизвика смеха на богинята, преди двамата да се обърнат и да я погледнат.

В очите на Деметрий се блискаше бездушие. Сякаш към Изадора гледаше непознат. Сякаш двамата бяха чужди един на друг. И не бяха разделили нищо на онзи остров.

Символът върху бедрото ѝ потръпна и в главата ѝ се завъртяха думите:

„Спомни си за мен.“

Някъде дълбоко в душата си Иза знаеше, че това беше последният ѝ шанс. Не беше от значение какво беше планирал Деметрий, не беше от значение дали беше верен на Аталанта, или не. Между него и принцесата съществуваше връзка. Проклето да е всичко, тя беше неговата единствена сродна душа!

— Ще имаме нужда от силно заклинание иос. Трябва да я удържим между живите най-малко за девет месеца. За мен няма значение дали тя ще бъде в съзнание през цялото това време, но детето ни трябва. Силите ти достатъчни ли са?

— Достатъчни са. — Бездушните и студени очи не се отместваха от Изадора и потръпването в крака ѝ се засили, когато той пристъпи към нея. — За нея няма да е приятно, но детето няма да загине.

О, богове...

„Спомни си за мен. Спомни си за мен. Спомни си за мен...“

Принцесата отстъпваше, докато гърбът ѝ не се опря в нещо твърдо, и тя спря. Пулсът ѝ се ускори и в тялото ѝ сякаш лумна пожар, когато Деметрий застана пред нея. Физически той не се беше променил. Неговият толкова добре познат аромат я обгърна, изпълни я и ѝ припомни всяка минута, прекарана насаме с него на онзи остров. Аргонавтът вдигна ръце и затвори очи. Устните му се раздвижиха и във

въздуха се понесоха думи. Около него се изви черен мрак, който се смеси със силите на Медея, които Деметрий черпеше от същността си.

Страхът подтикна Иза да пристъпи напред. Тя хвана Пазителя за протегнатите ръце, сплете пръсти с неговите и стисна силно. Вибрациите в тялото ѝ се превърнаха в силни тръпки, които я разтърсваха цялата.

„Спомни си за мен.“

Енергията — принцесата не знаеше, че може да контролира такава сила — потече от пръстите ѝ към неговите, като отново и отново преливаше спомените, които преминаваха през съзнанието на Изадора като картини. Всички жестоки думи, които той беше изричал към нея в замъка в Тайрнс; онази среща в покоите ѝ, когато Деметрий я беше обвинил, че е изоставила Терон да умре в света на смъртните; онзи нещастен ден, когато Деметрий беше отказал да се обвърже с нея пред баща ѝ и Аргонавтите; начинът, по който облекчи болката в изгорените места по тялото ѝ, когато я беше за спасил от замъка на Апофис; нощите, в които беше спал до нея и така беше принудил Хадес да стои надалеч; когато правеха любов и времето след това; когато Деметрий държеше принцесата така, сякаш за него тя беше най-голямата скъпоценност на света.

В гърдите ѝ бушуваха чувства. Те бликаха от пръстите на ръцете ѝ и заедно с картините на спомените се вливаха в тялото на Деметрий. Заклинанието му прекъсна по средата на поредната дума и той объркано отвори очи. После се вгледа в пленницата си, сякаш беше усетил целия този поток, но без да разбира как, и в душата на Изадора се зароди надежда.

„Спомни си за мен. Спомни си за мен. Спомни си за мен...“

— Кардия...

„Да!“

Той тръсна глава, сякаш за да прогони мъглата, но после отново погледна към нея с все същото бездушно и зло изражение.

„Не! Проклятие, спомни си за мен!“

Иза стисна пръстите му по-здраво и се съсредоточи още по-силно.

— Иос?

Този път Деметрий възобнови произнасянето на думите, без да отмества очи от принцесата. И стисна ръцете ѝ така, че болката

прониза първо пръстите, а после и дланите ѝ.

От слабост Изадора повече не можеше да се противопоставя на силата му. Думите му зазвучаха по-силно. Тя успя само да извика, когато той я стисна още по-здраво и я натисна надолу така, че тя беше принудена да падне на земята.

— Иос?

В сянката зад Деметрий нещо се размърда, но болката на Изадора беше толкова силна, че не можеше да се съсредоточи върху нищо друго. Деметрий пусна пръстите ѝ и се обърна към Аталанта. Напевът на думите му заприлича на песен и той отново протегна ръце напред. Очите на богинята се разшириха от изненада и малко по-късно тялото ѝ прелетя извън пределите на светлия кръг и се блъсна в нещо в тъмнина част на помещението.

Сянката се премести, раздвижи се и се насочи към Изадора.

— Трябва да вървим, принцесо.

Зандер! О, богове, това беше Зандер!

Той я хвана и ѝ помогна да се изправи.

— Да се махаме оттук!

— Иос!

Вопълът на Аталанта разтреса цялата стая и силният порив на вятъра изгаси всички свещи.

Деметрий отговори с ново заклинание и изчезна в мрака.

— Хайде! — повтори настоятелно Зандер и задърпа Изадора към другия край. — Трябва да се измъкнем горе. Прекалено слаб съм, за да отворя портал тук.

Иза успя да възвърне равновесието си. Тя стисна ръката му въпреки болката, която сякаш изгаряше пръстите ѝ, и се опита да не изостава. Пред тях се появи тъмният силует на вратата. Двамата едва бяха успели да направят няколко крачки, когато ги спря неистовият рев от другата ѝ страна.

— Ската!

Аталанта извика. Тъмнината беше прерязана от дъга от светлина. Думите на Деметрий прекъснаха рязко и се чу звука на падащо тяло.

Вниманието на Изадора отново беше привлечено от рев, но този път много по-близо. От ужас, тялото ѝ беше разтърсено от тръпки.

Зандер я бутна зад гърба си и извади паразония.

— Назад!

Изадора нямаше оръжие. А дори и да имаше, не можеше да различи нищо даже на половин метър пред себе си. Ревът отвън достигна взривоопасно ниво и тя буквално усети изблика на адреналин у Зандер. Зад гърба ѝ Аталанта отново извика и нов електрически заряд във вид на светкавица освети помещението.

Иза се обърна назад и погледна. За част от секундата видя как Деметрий полита във въздуха и се блъска в стената на около петнадесет метра от тях. Тя извика, но ревът, който отекна в ушите ѝ, заглуши всички други звуци. Сърцето в гърдите ѝ потръпна. Инстинктивно, принцесата тръгна към любимия си, но в устрема си се блъсна в нечие масивно тяло и падна по дупе. Ужасена, Изадора погледна нагоре и застина, когато очите, приковани в нея, припламнаха и осветиха помещението в зловещ зеленикав цвят.

Проклятие...

— Изглежда, че винаги се налага да ти спасявам задника, принцесо. Това третият път ли е вече?

Орфей? Не може да бъде! Орфей беше тук?

— Да ме вземат... Орф! — възкликна Зандер вляво от нея. — Всеки момент ще влязат.

— Тогава мога ли да предложа алтернативен план за пътешествие? — и Орфей подмигна към Изадора. — Ще го добавя към сметката си.

Допря пръсти и порталът се отвори с пукане и съскане. Стаята се озари от светлина. Зандер се обърна, хвана принцесата за ръка и я повлече след себе си. Но тя забеляза знаците върху ръцете на Орфей; знаци, които преди няколко дни не бяха там.

Зад вратата се разнесе боен вик и Зандер побутна Изадора напред.

— Хайде, хайде!

Тя направи крачка към отворения портал. Зад гърба ѝ се появи друга електрическа дъга. Последва звук от сблъсъка на тяло в камък и тя отново видя Деметрий във въздуха, подобно на парцалена кукла.

— Деметрий — прошепна тя. Обърна гръб на портала и понечи да тръгне към него.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — извика Орфей.

— Не можем да го оставим тук.

— Мисля, че получава онова, което заслужава.

— Тя ще го убие.

— И на кого, по дяволите, му пука? Влизай през портала, принцесо!

Черната врата се разтресе от мощен удар, последван от рев, който разтърси помещението.

— Не!

Тя нямаше да го изостави. Не тук. Не и с Аталанта. Иза се обърна към Зандер:

— Не можем просто да го оставим тук.

— Ще съжالياваш за деня, в който се роди! — крещеше Аталанта от тъмнината. Някъде от другата страна на стаята се дочу стон.

— Зандер! — извика Изадора.

Той погледна към Орфей.

— Права е. Не можем да го оставим тук.

— Що за...

— Нямаше да се добера до нея без него. Той се опитва да я спаси, а не да я убие. Истина е, Орф. Не зная какво се е случило с Грифон, но Деметрий не е предавал принцесата на Аталанта. Проклятие, тя е неговата наречена.

— Гадно копеле! — измърмори Орфей. — Да ми съсипе такава мечта! Вие двамата няма ли да минете най-накрая през тоя шибан портал?

— Но...

— Ще го измъкна — каза високо Орфей и прекъсна думите й.

— Обещаваш ли?

Блясъкът в зелените му очи задържа погледа й, но дори през него тя видя истината, която се криеше в тях. Да, Орфей се смяташе за очарователен негодник, но колко пъти й се беше притичвал на помощ, когато тя имаше нужда от него?

— Да, ще го измъкна. Сега върви!

Вратата затреця. Проехтяха нови, разтърсващи резове в пъти по-силни и по-ужасяващи от предишните. Зандер хвана ръката на принцесата.

— Да вървим!

От тъмнината Аталанта изкрещя:

— Ора!

— Моля те — молеше се Изадора, докато Зандер я дърпаше към портала. — Моля те, върни го обратно.

— За което ще си ми задължена до гроб — изръмжа Орфей.

Тя не можа да отговори. С последен тласък Зандер я вкара в портала и когато Иза полетя, всички звуци изчезнаха.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

Загърнатата в хавлията, Изадора стоеше в гардеробната в покоите си и се взираше във висящите на закачалките дрехи.

Нито един чифт панталони, никакви блузи; нито една от ония съвременни дрехи, с които Кейси ѝ беше помогнала да се сдобие преди няколко седмици. Когато Иза реши, че повече не възнамерява да играе ролята на принцеса затворничка. Сега пред очите си виждаше единствено километри кринолин, атлас, шифон и коприна. Рокли, с които мислеше, че се е разделила завинаги.

От мократа коса по голите ѝ рамене се стичаха капки вода. Стомахът на принцесата отново се разбунтува. Тя стисна хавлията, докато гледаше към скъпите тъкани, оплетени една в друга.

Иза почти не помнеше последните два дни. Калия ѝ беше разказала, че при преминаването през портала със Зандер, тя беше изгубила съзнание. И беше заспала веднага. В измъченото и болезнено крехко тяло не бяха останали сили, така че за изцелението ѝ беше нужно време. Но след почти двадесет и четири часовия сън, храната, която не се беше задържала в стомаха ѝ и освежаващия душ, Изадора не се чувстваше отпочинала. Нито излекувана. И сега, докато гледаше към дрехите, се усещаше затворничка много повече от преди. Дори и от Пандора.

Принцесата грабна първата рокля, която докоснаха пръстите ѝ, пусна хавлията и се намъкна в клаустрофобичната дреха. Тя не забеляза нито цвета, нито стила, нито кройката. Единственото, което искаше, бяха отговори. А след всичко, което беше преживяла, Изадора смяташе, че ги заслужава.

Тя се справи с ципа на гърба си, разреса с пръсти късите си коси, грабна най-близкия чифт обувки и излезе от гардероба, за да спре веднага, когато се озова лице в лице с двете си сестри.

— Бих казала, че вече се чувства по-добре — каза Калия с професионалния си тон и това определено я раздразни.

— Дори много по-добре — съгласи се Кейси с усмивка, която изглеждаше изкуствена.

И двете носеха панталони. Кейси беше облякла червен втален пуловер, а Калия — синя блуза с копчета. Почти еднакви на ръст, с еднаква форма на сините си очи и уверени изражения върху лицата, те я изучаваха така, сякаш Иза беше най-новият им лабораторен експеримент.

Принцесата пусна обувките на пода и ги обу.

— Къде е той?

Когато нито една от сестрите ѝ не отговори, тя вдигна очи. Калия и Кейси си размениха мрачни погледи.

— Какво? — попита Изадора — Нали се върна? Казахте ми, че Орфей го е довел обратно. Трябва да говоря с него.

— Той не е... — започна Калия и затвори уста. После поясни: — Не можеш да говориш с него.

— Защо не? — След като не получи отговор, Иза се поддаде на паниката. — Той...

О, богове!

— Той е ранен?

— Не, не е ранен — каза бързо Калия и хвана Изадора за лявата ръка. — Наред е. Орфей го е намерил в тъмното и веднага е отворил портал в подземие. Деметрий е пострадал доста в битката с Аталанта, но ти знаеш колко бързо се възстановяват тези момчета със супергеройските си гени. — Лечителката изви устни в усмивка, която не достигна до очите ѝ. — Наистина му е провървяло, че Орфей е бил там. Другите... Те нямаше да могат да го измъкнат.

Иза го знаеше. И беше длъжница на Орфей. След като я спасили, Терон и Аргонавтите победили демоните, а останалите живи чудовища се разбягали. Беше разбрала също, че Аталанта е изчезнала. И изглежда, никой не знаеше къде е. Онова, което бяха направили Орфей и Деметрий с богинята в онзи бункер, беше дало шанс на Аргонавтите; шанс, от който те имаха нужда, за да спечелят битката.

Принцесата погледна към Кейси и забеляза, че тя все още е разтревожена. Нещо не беше наред. Ако той не беше ранен...

— Какво не ми казвате, вие двенките?

Кейси хвана Изадора за другата ръка.

— Скъпа, аз наистина мисля, че трябва отново да си легнеш. Още не си дошла на себе си и аз не искам...

На Изадора вече ѝ се гадеше, че всички се отнасяха с нея по този начин. Това трябваше да спре. И то веднага.

Затова издърпа ръцете си и отстъпи крачка назад.

— Не, сега вие ми кажете какво става. Къде е той? Тръгна ли си?

Кейси отново погледна към Калия и съчувственото изражение върху лицето ѝ само спомогна на кръвното налягане на принцесата да се вдигне.

— Не си е тръгнал, Иза.

— Тогава къде е?

— Той...

— Той е в Еребус — довърши Калия, когато стана ясно, че Кейси няма да продължи.

Изадора местеше поглед от едната си сестра към другата.

— В Еребус? В затвора? Но защо?

Тя сви пръсти в отчаяно желание да направи нещо. Те все още я боляха, защото Деметрий си беше стиснал в светилището на Аталанта, но сега принцесата знаеше, че той го беше направил, за да измами богинята. Злодейката не подозираше, че синът ѝ ще обърне силите си срещу нея. Нямаше значение какво беше направил той до момента. И нямаше значение какви са били мотивите му преди това. Най-важното беше, че той отново я беше спасил.

— Аз не...

— Заради твърденията на Грифон, че Деметрий е предал Аргонавтите и заради онова, което Терон откри в квартирата му, Съветът го обвини в държавна измяна — поясни Кейси.

— Почакайте малко! — вдигна ръка Изадора. — Грифон е изчезнал?

— Той беше тук. Аргонавтите го намериха, след като демоните ви бяха пленили на онова поле. Той им разказа какво се е случило до колонията на мизосите.

Иза си припомни, че когато преминаха през портала във Фракийския замък и се озоваха на онова поле, обкръжени от демоните, Деметрий беше потресен не по-малко от нея. И дълбоко в душата си аргoleyката знаеше, че той не го беше планирал.

— Грифон е бил ранен. Не е можел да мисли ясно. Аз бях там. Деметрий се опитваше да ни спаси. Не зная какво имаш предвид, когато говориш за квартирата му, но...

— Изадора, той от месеци е планирал похищението ти. — При тази зашеметяваща новост Изадора превключи вниманието си към другата си сестра. — В квартирата му навсякъде имаше твои фотографии. Телескопът на покрива беше насочен към покоите ти. Твои портрети, карти на замъка. Изадора? — гласът на Калия се смекчи. — Той е син на Аталанта. Ти сама ни каза, че той не е такъв, за каквото го смятаме.

В гърдите на Изадора се надигна чувство на обърканост.

— Много добре зная какво казах, но... Богове, ние всички сме свързани в родство с някого, с когото не искаме. Длъжна ли съм да напомня и на двете ви какви отвратителни неща е вършил баща ни?

Кейси въздъхна.

— Има и още нещо, Иза. Деметрий е осъден не само заради потеклото си и намерените доказателства, а и заради поведението си.

— Какво значи „заради поведението си“?

— Деметрий мълчи — отговори Калия. — И когато царят го разпитва и когато го разпитва Съветът. Той не обяснява къде сте били двамата, как си се озовала при Аталанта и какво се е случило, докато сте били заедно.

Изадора погледна към дългата пола на роклята си.

— Защо просто не им каже истината? Защо той не...?

Пред очите ѝ се завъртя калейдоскоп от цветове и тя видя самата себе си да стои в гардеробната и да се взира в морето от дрехи — всяка една по-официална и по-задушаваща от другата. Но тя вече не беше онзи принцеса. Никаква покорност и срамежливост. И никаква възможност толкова лесно да бъде манипулира. Ако последната седмица я беше научила на нещо, то беше именно на това: че тя е силна, уверена в себе си и значима. А колкото до облеклото — то беше просто една фасада.

„Ти не можеш да ме спасиш.“

„Защо?“

„Защото в някои случаи не си струва да се прилагат усилия.“

Нещо стисна гърдите ѝ, когато Иза осъзна защо Деметрий се отнасяше толкова жестоко с нея. Години наред той се беше опитвал да я защити от себе си — от това кой е и какво е. Но той не приличаше на Аталанта. Да, в него се криеше нещо мрачно и тъмно, но то не го управляваше. Дори обкръжен от изкушението на най-силното зло, Деметрий не беше стигнал до точката на невъзвратимост. А сега, като не позволяваше на Съвета, на царя и на Аргонавтите да разберат какво се беше случило в действителност между тях на онзи остров, той отново се връщаше към старите си навици.

Защитаваше я по обичайния си не-ми-пука-за-никой начин.

— Илитиос — измърмори тя и докато скулите ѝ се оцветяваха в розово, тя се притисна между сестрите си и се насочи към вратата. — Този път това няма да сработи, идиот. Не и този път.

— Изадора? — попита Кейси с тревога в обикновено спокойния си глас. — Къде отиваш?

— В Еребус.

— Той няма да иска да те види — каза бързо Калия. — Никого не иска да види. Ние вече опитахме.

— О, мен ще иска.

Принцесата хвана дръжката на вратата и я отвори.

— Защо си толкова сигурна? — попита Кейси.

— Защото зная тайна, която другите не знаят. Аз съм неговата наречена. И той може да се държи като задник е всички останали, но не и с мен. Вече не.

* * *

Деметрий отвори очи, когато дочу гласовете. Той отмести глава от студената каменна стена, върху която се беше облегал в опит да поспи, и се вгледа в тъмната площадка на стълбището, което водеше към стаята на охраната един етаж по-горе.

Килията му беше изолирана в недрата на Еребус и той не можеше да контактува с другите затворници. Решетките бяха от стомана, а матрактът толкова оръфан, че Аргонавтът предпочете да се настани на пода. Той облегна гръб на стената и присви колене в опит да изчисти съзнанието си.

Но това не помогна. Всеки път, когато затвореше очи, виждаше пред себе си лицето на Изадора. И погледа ѝ в покоите на Аталанта — изпълнен със страх и отвращение. Но най-вече с болка.

Гласовете се усилиха. Явно в стаята на охраната беше настъпила някаква суматоха. Нима Съветът вече беше взел решение относно наказанието му? Преди няколко часа ги беше пратил да вървят на майната си. И тъй като очакваше присъдата му да бъде обявена всяка минута, предпочиташе Орфей да не го бе връщал тук. Но и в този случай крайният резултат щеше да бъде същият, нали? Най-малкото Изадора скоро щеше да бъде свободна.

При мисълта за нея сърцето му се присви, но той се опита да не обръща внимание на усещането. Аталанта беше изчезнала — което беше голям плюс — но тя щеше да се върне. Деметрий изобщо не се съмняваше, че полубогинята ще успее по някакъв начин да се измъкне от полета на Асфодел, където я бяха затворили двамата с Орфей, след като бяха обединили способностите си, наследени от Медея. И каква ирония на съдбата, че той толкова дълго се беше борил срещу наследството, от което имаше нужда, за да защити принцесата от Аталанта. Ирония имаше и в това, че направеното от двама им с Орфей не се отличаваше много от онова, което бяха направили вещиците, за да затворят Апофис във Фракийския замък. Деметрий остана много изненадан, че Орфей се оказа отчасти магьосник, но в момента Аргонавтът нямаше нито силата, нито енергията да се тревожи за намеренията му. Съзнанието му искаше да знае един-единствен отговор: дали Изадора наистина беше бременна, или това бе поредната лъжа на Аталанта?

Гласовете стихнаха и по стълбата отекнаха стъпки. Деметрий се изправи, сложи ръце зад гърба си, опря длани в студения камък и зачака съдбата си.

Стражът беше първи, но с него нямаше палач. Зад гърба му се появи видение в синьо-зелена коприна, което сякаш освети килията и му донесе повеи на глътка свеж въздух в тъмното подземие. Гърлото на Деметрий се присви, когато Изадора стъпи на последното стъпало.

Наречената му вече не изглеждаше бледа и прашна. Облечена в рокля от преливаща синьо-зелена коприна с широка яка, която откриваше раменете ѝ, тя изглеждаше като царицата, която скоро щеше да стане. Разширените ръкави придаваха на ръцете ѝ по-изящен вид, а

стегнатият корсаж напомни на Деметрий, че можеше да обхване талията ѝ с ръце. Камбановидната форма на дългата ѝ пола го караше да мисли за съкровищата, скрити под нея.

Шоколадовите очи на принцесата уловиха погледа му и го задържаха. Деметрий не помръдна от мястото си само защото се опитваше да успокои туптящото си сърце.

— Оставете ни — заповяда тя на охраната.

— Аз... — той се запъна. — Царят заповяда да не оставяме затворника без надзор с посетителите.

Изадора сърдито го изгледа.

— Смъртта на баща ми е въпрос на няколко седмици и аз ще бъда твоята нова царица. Ако не ни оставиш сега насаме, мога да ти гарантирам, че ще запомня името ти. И последствията ще бъдат сурови.

— Но царят заповяда...

— Веднага! — по-високо заповяда Изадора.

Лицето на стража изрази безпокойство, но той отстъпи.

— Аз... аз ще бъда на горния етаж. Ако имате нужда от нещо...

Той едва ли не тичаше нагоре, докато гласът му затихна. В настъпилата тишина Деметрий се възхити на силата на Изадора. Плахата принцеса, над която беше издевателствал почти двеста години, беше изчезнала. На нейно място се беше появила решителна и съсредоточена гинайка; единствената жена на света, която той истински желаше.

Иза първа наруши мълчанието.

— Имаш ли нещо да ми казваш?

Да. Хиляди неща. Но сега нито едно не беше от значение.

Деметрий кръстоса ръце пред гърдите си и с безразличен поглед се втрени в стената.

— Добре, тогава ще започна аз — каза Изадора. — Зная, че не си планирал да отвориш портал на място, пълно с демони. Но искам да зная какво се случи там и как се озовахме на Пандора. Мисля, че в крайна сметка ми дължиш поне това.

О, да! Той ѝ дължеше много. Но защо Изадора смяташе, че той не беше отворил преднамерено портал на онова поле?

Деметрий погледна към принцесата.

Нима не знаеше за квартирата му? За фотографиите, намерени там от Терон? За всички доказателства, изфабрикувани от Съвета, с които да докажат, че Деметрий е търсеният от тях предател?

— Вече съм била в покоите на Аталанта преди това, нали? — попита Изадора. — И не ти си ме предал в ръцете ѝ, а демоните са ни пленили на онова поле, нали? Те са ни отвели във владенията на господарката си и когато тя ни е видяла заедно, много бързо е разбрала онова, което ти си знаел през цялото време — че съм твоята наречена. И е видяла възможност да получи всичко, което е искала. Ето как сме попаднали на Пандора. Тя ни е изпратила там. За да бъдеш принуден да ме защитаваш и така да се сбlijим. А когато е преценила, че е минало достатъчно време, се е върнала, за да прибере наградата си.

Заради това, че богинята толкова жестоко беше манипулирала Изадора, в гърдите на Деметрий отново се надигна гняв. Но въпреки това той беше изненадан, че принцесата толкова лесно беше успяла да разкрие лъжата му, като отсее истината от нея. Истина, която според него тя не трябваше никога да узнава. Ако Изадора вярваше, че той е копеле и че я е използвал в угода на Аталанта, много лесно щеше да забрави за него след екзекуцията му. И да продължи живота си. Но ако повярваше в истината...

Пленникът пристъпи напред, стисна решетките на килията и добави в гласа си презрение, за да постигне желаното:

— Живеете в света на фантазиите си, принцесо.

Тя застина, но не се отдръпна, както правеше в миналото.

— Най-логичният отговор обикновено е най-верният.

— Не и този път — и Деметрий я изгледа пренебрежително от главата до петите, както беше постъпвал много пъти в миналото, за да предизвика гнева ѝ. — Но ако тази фантазия ще ви помогне да спите по-добре през нощта, не се отказвайте от нея, ваше височество.

Съдейки по присвитите ѝ очи, последната му подигравка беше достигнала до целта си, но Изадора не си тръгна гневна, както той очакваше. Вместо това, тя се приближи към решетките и от сладкия ѝ аромат му премаля.

— Деметрий, можеш да се държиш като магаре колкото си искаш, но това вече не работи. Защото аз зная истината. Доброволно, ти никога не би ме предал на Аталанта.

Той се усмихна подигравателно и се обърна с намерението да се махне от решетките, когато нежните пръсти на принцесата се обвиха около неговите; толкова топли и изкушаващи, че той се вцепени на мястото си.

— Обичам те — прошепна тя.

Главата му рязко се отдръпна назад и сърцето, което той беше разбрал, че има на Пандора, сякаш оживя в гърдите му. Въпреки че... Какъв смисъл имаше сега?

— Зная точно какво правиш — тихо каза Изадора. — Същото, което си правил през целия си живот. Опитваш се да предизвикаш у мен ненавист, за да продължиш да ме защитаваш. Какво пък, този път няма да се вържа. И няма нужда да ме защитаваш повече. Мислиш ли, че ме интересува какво мисли Съветът? Или какво мисли баща ми? Всичко, което ме интересува, е справедливостта. Осъждат те за нещо, което не си извършил. А това не е справедливо; точно както е неправилно и това, че ме защитаваш от архаичните традиции на Съвета.

— Съвсем скоро всички ще узнаят, че съм бременна. Ако ти не се изправиш и не им кажеш истината сега, как ще го сторя аз по-късно?

Не! Аталанта е била права. Изадора наистина беше бременна. От него... О, богове!

Стомахът му се преобърна.

— Ти... Ти трябва да се избавиш от това.

Принцесата го изгледа с поглед, който казваше аха-ей-сега-тъкмо-за-това-си-мислех.

— Нищо няма да се случи с това бебе.

Бебе. Тя вече го наричаше така. Паника се стовари върху му подобно на канара.

— Изадора, това, което живее в мен, ще живее и в него.

— Добре.

Добре ли? Тя, какво, да не би да беше полудяла?

— Ти не разбираш...

— Ти наистина ли вярваш, че приличаш на нея? Деметрий, нашата същност не се явява резултат от нашия произход. Тя се определя от съчетанието на това какво правим и как живеем. Ако те съдят заради родството ти с нея, то по същата причина биха могли да осъдят и мен. Всички арголейци могат да проследят рода си до

боговете. И за мен няма значение дали това е Зевс, Посейдон или Хадес. Всички по един или по друг начин са жестоки и егоистични, също както Аталанта.

При погледа върху спокойното и безупречно лице на Изадора, Деметрий смръщи вежди.

— Ти видя какво се крие в мен. Черният мрак...

— Видях — пръстите ѝ продължиха да стискат неговите. — Но също така видях, че ти не го прие. И докато аз съм тук, няма да ти го позволя. Хера е подбрала за теб дяволски добра сродна душа, защото благодарение на връзката ми с Орите притежавам и способността да уравнивам. И аз ти я давам. Позволи ми да бъда твоето равновесие, Деметрий.

Тя вече го беше направила. В покоите на Аталанта той усети как силата и енергията ѝ се вляха от нейните пръсти в неговите и това му даде достатъчно равновесие, за да задържи мрака под контрол.

Възможно ли беше Изадора да го обича? Въпреки същността му?

Деметрий погледна към корема ѝ, скрит под синьо-зелена коприна.

— Това нещо вътре в теб...

— Бебе — поправи го тя. — Нашето дете. Заченато в любов. Дори и да не ти харесва фактът, че те обездвижих.

Той отново я погледна и от спомена слабините му пламнаха. Деметрий хареса всичко, което направи с него Изадора в онази нощ, след като го обездвижи. Той се наслаждаваше на всяка минута. И искаше още.

— Как може да си толкова сигурна, когато всички останали ме смятат за враг?

— Аз те познавам, а ония глупаци — не. — И когато той се намръщи, Изадора добави: — Нима не виждаш? Точно осмиваната от теб човечност те различава от Аталанта. И като си помисля за всичко, което си направил за мен, включително нежеланието ти да разкриеш днес истината на Съвета, за да не ме накажат..., аз все още я виждам у теб. Може и да не съм съгласна с тактиката ти, но я разбирам. И знаеш ли какво? Сега, когато съм сигурна, че правиш това само за да ме защитиш... това ме кара да те обичам още повече.

Деметрий едва успяваше да диша. Тя го обичаше. Наистина го обичаше. Дори когато знаеше истината.

Иза се приближи до решетките и топлината на тялото ѝ го обгърна.

— Аз също усетих връзката ни, когато правихме любов. Усещах я всеки път, когато ме целуваше на острова. Усещам я дори сега, въпреки че ни делят решетки. Ти години наред си ме защитавал от себе си, но вече няма нужда да го правиш. И днес не съм тук, защото имам нужда да бъда убедена в невинността ти, Деметрий. Аз отдавна зная истината. Днес съм тук, защото имам нужда да чуя, че не си направил всичко това само заради факта че по някаква странна ирония на съдбата съм твоята сродна душа. Имам нужда да зная, че ти наистина ме обичаш.

Деметрий затвори очи и притисна чело към решетките, докато любовта на Изадора се обвиваше около тялото му, подобно на ласка. Принцесата питаше за невъзможното. Това, което вече не би трябвало да е от значение. Истината само щеше да удължи болката ѝ, когато той си отидеше от тоя свят.

— Обещай ми, че ще се избавиш от това нещо вътре в теб.

— За нищо на света.

Той стисна клепачи.

— Тогава поне го дай на някого другого.

— Не. И то остава. Кажете ми истината, Деметрий.

— Би могла да се свържеш с друг Пазител.

Воинът погледна към нея и очите ѝ сякаш му отговориха: за-нищо-на-света.

— Истината, Деметрий.

О, богове, тя беше толкова настоятелна. Като трън в задника; такава, каквато винаги е била за него от самото начало.

— Не мога.

Изадора се повдигна на пръсти и топлият ѝ дъх докосна скулата му. Сърцето на Деметрий се присви така, че му стана трудно да си поема дъх.

— Можеш. Толкова е лесно. Всичко, което трябва кажеш, е „Аз те обичам“. Слушай — произнесе тя меко и дъхът ѝ отново се плъзна по скулата му, а думите избутаха студенината от гърдите му. — Аз те обичам. Аз те обичам. Обичам те.

— Изадора...

От горния етаж отново се дочуха гласове и той повдигна глава. Шумотевицата стана по-гръмка и по стълбите затрополиха стъпки. Изадора се обърна в момента, когато от тъмнината на стълбището се появиха трима стража.

— Какво означава всичко това? — настоя тя. — Разпоредих се да не ни пречат.

Най-високият от тях се приближи и я хвана за ръката.

— Затворникът трябва да бъде преместен в Арголион за произнасяне на присъдата.

Проклятие!

— Какво? — Изадора отказваше да пусне ръцете на Деметрий. — Той е длъжен да застане пред съда.

— По настояване на царя, преди няколко минути с анонимно гласуване, Съветът го обвини в държавна измяна. Имаме заповед, принцесо. Махнете се от решетките!

Изадора обърна потресеното си лице към Деметрий. Тя, също както и той, знаеше много добре какво носеше след себе си обвинението в държавна измяна. И в този случай изобщо не ставаше въпрос за „произнасяне на присъдата“.

— Не — прошепна Изадора. След което извика по-силно: — Не! Аз няма да позволя това да се случи. Ще кажеш на Съвета...

Високият страж я хвана през кръста и я дръпна назад с такава сила, че принцесата беше принудена да пусне решетките.

— Казах да се отдръпнете, принцесо!

Всичко стана толкова бързо, че Деметрий спря да следи за хода на събитията. Той виждаше единствено стража, стиснал здраво Изадора, която се извиваше в ръцете му и му заповядваше да я пусне, защото я наранява. Тъмната в гърдите му се заизвива и го тласна напред, като обагри всичко пред очите му в тъмночервено. Когато най-близкият страж отвори вратата на килията, а другият се приближи, за да окове ръцете му, Деметрий нападна. Той ги повали на земята и се втурна към третия с думите:

— Пусни я!

Воинът успя да му нанесе удар, преди върху му да се нахвърлят двамата стражи. Изадора извика, във въздуха се разнесоха гласове... Върху кръста на Деметрий се стовари тояга и ударът предизвика

заслепяваща болка в главата му. Втори удар се стовари зад коленете му и го повали на пода.

— Лягай долу, ти, кучи сине!

— Пусни я!

— Спрете! Наранявате го!

Ударите си сипеха върху Деметрий от всички страни, докато пред очите му не се взривиха искри и всичко не потъна в мъгла. Някой изви ръцете му на гърба и върху тях щракнаха белезници, докато друг притискаше лицето му към студените и мръсни камъни на пода. Зад гърба си Деметрий дочу плач:

— Моля ви, прекратете!

Изадора. Неговата Изадора. Която виждаше за последен път. Той не трябваше да оставя такъв спомен за себе си. И без това ѝ беше отнел всичко.

Стражите го изправиха на крака.

— Ставай, копеле!

Стаята се завъртя. По скулата на Деметрий се плъзна нещо топло и гъсто и той усети металният привкус на кръвта. Аргонавтът се олюля, но стражите го задържаха прав.

— Кардия — едва успя да изрече той.

— Тук съм — отвърна Изадора.

Деметрий погледна надясно и се съсредоточи върху любимия глас; върху бледия ореол от светли коси, които я превръщаха в ангел; върху безупречното лице, което в момента ту се замъгляваше, ту се очертаваше ясно.

— Ти беше права. И винаги си била права. За мен и за всичко останало. Аз само се опитвах да те предпазя. Прости ми. Прости ми за всичко.

Единият от стражата го блъсна в гърба и Деметрий се олюля.

— Това не интересува никого, копеле.

— Деметрий...

— Обичам те, кардия — изрече той силно, докато мъжете го дърпаха към първото стъпало. Деметрий се обърна, за да я погледне. — Сърцето ми ти принадлежи. То винаги е било твое. Само твое. Единствено твое, Изадора.

И докато го влачеха нагоре, пред очите си Деметрий продължаваше да вижда Изадора и стичащите се по страните ѝ сълзи,

заобиколена от сестрите си.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Принцесата гледаше към тъмните стълби през призмата на сълзите.

— О, Изадора — произнесе Калия.

— Иза — обади се тихо Кейси от другата ѝ страна. — Аз дори нямах представа.

Принцесата възнамеряваше да се намеси и да не позволи да се случи непоправимото. Затова сега не можеше да си позволи да се държи така, сякаш всичко беше загубено. Тя изтри страните си и се върна към предишните си разговори с Деметрий. Мислите преминаваха през съзнанието ѝ и се завъртаха с огромна скорост. Той имаше брат. В света на смъртните. Може двамата да не се харесваха особено, но той, без съмнение, ненавиждаше Аталанта също толкова, колкото силно я ненавиждаше и Деметрий. Някой, който е бил много по-близо, отколкото тя смяташе. Само ако знаеше къде се намира този брат, би могла да измисли начин да го доведе тук и да обясни на баща си...

— О, ската! — Иза отвори широко очи. — Ник!

— Ник? — повтори въпросително Калия, смръщила вежди. — Какво отношение към ставащото тук има лидерът на мизосите?

— Ник е брат на Деметрий. — Изадора поднесе ръка към устните си. — О, богове, защо не се сетих по-рано?

— Деметрий има брат? — учуди се Калия.

— Ама че работа! — промърмори и Кейси. — Ето защо Ник винаги е обърквал Терон. Той е и смъртен, и Аргонавт.

Изадора бавно се завъртя. Трябваше да намери Ник. Но той беше зает с преместването на колонията на мизосите някъде в Монтана, а тя нямаше представа къде.

— Аргонавтите никога няма да ти разрешат да се възползваш от портала — произнесе Кейси, досетила се в какво направление текат мислите на сестра ѝ.

Изадора спря.

— Но Орфей може да ме отведе там.

Калия погледна изумено към всяка една от тях.

— Ти сериозно ли възнамеряваш да отидеш в света на смъртните след всичко, което ти се случи неотдавна?

— Той ще иска нещо в замяна — каза Кейси, без да обръща внимание на въпроса на Калия.

Да, Изадора изобщо не се съмняваше в това. Той не правеше нищо, без да поиска нещо в замяна.

— Той, дявол да го вземе, може да вземе всичко, което си поиска, стига да помогне.

И принцесата забърза към стълбите в стремежа си отчаяно да стигне до Орфей, преди да е станало прекалено късно.

Ръката на Кейси върху нейната я спря.

— Почакай!

Изадора се обърна и забеляза как сестрите ѝ се спогледаха. Калия кимна и Кейси обясни:

— Идваме с теб. Ще ти помогнем да уговориш Ник.

— Ние му харесваме — добави Калия, като се усмихна едва-едва. — И то повече, отколкото му харесваш ти.

Изадора вдиша малко по-свободно. Защото в този случай сестра ѝ беше права.

— Тогава да побързаме.

* * *

— Не зная за какво говориш — Орфей свали книгата със заклинания от етажерката в задната стаичка на магазина си и я напъха в чантата. — Аз само върнах предателя точно както пожела.

Изадора заобиколи масата и отново го погледна в очите.

— Лъжеш.

И какво, ако беше така? Това си беше негов избор. Беше му все едно. А принцесата, ако иска, още сега можеше да се отпрати към Тартар. Това, че беше демон, беше лошо, но ако признаеше на Съвета, че във вените му течеше и кръвта на вещица, веднага биха го сложили в черния списък. Но тъй като малко го интересуваше какво мислеха за него, Орфей предпочиташе да не си губи времето напразно. Помощта,

която оказа на Аргонавтите при малкия им сблъсък с демоните, го беше задържала достатъчно. Сега пред него имаше една-единствена цел, докато всички останали можеха спокойно да се отправят към Ада, щом искат.

Особено Деметрий. Какво му пукаше на Орфей, че двамата бяха обединили силите си и така бяха успели да затворят онази негодница Аталанта? В края на краищата, кучката все щеше да намери някакъв изход от чистилицето. Докато Грифон щеше да си остане мъртъв.

Демонът в него страстно желаше отмъщение и нямаше търпение да действа. Но Орфей контролираше звяра. Той се огледа наоколо, като мислено си набелязваше какво още може да му потръбва. Вещиците на Делия дърдореха нещо за това къде имаше вероятност да бъде открит онзи плъх и негодник; онзи кучи син Апофис. В тялото на Грифон магьосникът можеше да е навсякъде. Така че, първата стъпка в плана на Орфей беше връщането му във Фракийския замък, за да потърси улики. Може би щеше да му се наложи да поизмъчи някоя и друга вещица, щом се налагаше... Или десетина. А след това... Той нямаше ни най-малка представа какво ще прави след това.

— Не ми пука за гените ти, Орфей — отново прегради пътя му Изадора. — И ако ти не искаш да признаеш факта, че имаш пръст в поражението на Аталанта — чудесно, за мен това също няма значение. Моят баща и без това те смята за съмнителен свидетел. Всичко, което искам от теб сега, е да ме отведеш до Ник.

Орфей стисна зъби.

— Аз, мамка му, не съм шофьор на автобус. И в случай че не си забелязала, принцесо, стягам се за път. А ти и без това ми дължиш много повече, отколкото мога да получа.

— Можеш да вземеш всичко, което поискаш; всичко, което пожелаеш. След като се върнем. И аз дори няма да възразя. — Тя се приближи. — Само, моля те, моля те, помогни ми. Ти си последната ми надежда.

Аха, сякаш го чуваше за пръв път.

— И от къде на къде да го правя?

— Няма много причини, за да го направиш, освен... — Изадора прехапа устни, сякаш размишляваше какъв довод още да му изтъкне. — Ще ми помогнеш да вбеся Съвета.

— Аз мога да ги вбеся във всеки един ден, който си избира!

— Не, сега е различно — намеси се стоящата зад нея Калия. — Говорим за нещо много по-сериозно — да ги накараш да излязат извън кожата си.

— Направо да ги нажежиш до червено — обади се и Кейси.

Орфей погледна към двете сестри, а после отново към Изадора. Принцесата явно беше изпаднала в отчаяние и той не можеше да разбере защо. Деметрий, дяволите да го вземат, беше син на Аталанта. Защо тя толкова неистово се стремеше да спаси живота му след всичко, което Пазителят беше сторил?

Орфей знаеше, че има само един начин, чрез който да я накара да се откаже от идеята си. Затова се наведе към нея.

— Искам само едно нещо, Иза; нещо, което винаги съм желал. Теб. Но този път не заради мимолетна и бърза интрижка. Искам те за толкова, за колкото пожелаеш, по всеки възможен начин и по всяко време. Готова ли си да унищожиш бъдещето си, за да спасиш живота му?

— Да. Безусловно.

Орфей се отдръпна назад, шокиран от отговора ѝ.

— Казах „да“, Орфей — и тя му подмигна така, сякаш ставаше дума за нещо съвсем незначително и дребно. — Сега може ли да тръгваме?

— Ти... Ти дори не смяташ да го обмислиш?

— Няма нужда да го правя.

Ама че работа!

— Влюбена си в него!

— Да. — По лицето на принцесата си личеше, че не лъже.

Орфей погледна към сестрите ѝ. И двете кимнаха в знак на потвърждение.

Той отново се обърна към Изадора.

— Как може да изпитваш чувства към него, когато знаеш кой е той?

— Истината ли искаш? — Орфей кимна и Иза продължи: — Обичам го още по-силно точно заради това. Можел е да се поддаде на мрака във всеки един момент, но нито веднъж не го е направил. Съветът греша. Деметрий никога не се е опитвал да ми навреди. На онова поле той се опитваше да спаси Грифон. А мен самата е спасявал толкова пъти, че вече съм им изгубила бройката. И ще направя всичко

по силите си, за да го спася. Включително и да ти се отдам. Ти ще владееш тялото ми, но за мен това вече няма да е от значение. Защото сърцето ми винаги ще му принадлежи. Единствено на него.

Орфей отново погледна към сестрите й. Той забеляза израженията им, но това не му направи впечатление. Нима беше възможно някой да обича истинско зло?

— Моля те — нежно каза Изадора. Тя се приближи към Орфей и сложи длан върху ръката му. — Моля те, помогни ми.

Той погледна към пръстите й, които лежаха върху символите. Символи, които трябваше да бъдат върху ръцете на Грифон. И усети в гърдите си вълнение. Не, нямаше начин това да бъде душата му, защото Орфей нямаше такава. Вероятно, това се дължеше на героическото чувство за чест, оставено му от Грифон, когато душата на брат му се беше отправила към Ада.

— Кучи син — промърмори той. — Не искам такава отговорност. И никога не съм я искал. Разбираш ли?

— Никой няма да те застави да се присъединиш към Аргонавтите, ако сам не го искаш. Имаш думата ми. — Иза стисна ръката му. — Моля те, Орфей.

Той стисна зъби и погледна към вратата. Никога не е бил герой. И никога няма да бъде. Помощта, която оказваше сега на Изадора, нямаше да промени факта, че за всичко останало Аргонавтите можеха да го целунат по задника. Изобщо не му пукаше за тях.

— Добре. Щом се налага. Но имай предвид, че ако вещиците отново те похитят, този път няма да играя ролята на твой спасител.

Върху лицето на Изадора се изписа облекчение, от което в гърдите на Орфей нещо отново трепна. А той много искаше да остане равнодушен.

Не се получаваше. Изобщо не се получаваше.

* * *

— Я гледай ти! Вещиците от Истуик и Важната клечка със собствените си персони... — Изправен в центъра на празния хол на новата колония Ник Блейдс се намръщи, когато погледна към появилата се пред него група.

— Ти просто завиждаш, че с мен има три горещи мацки, а ти имаш само шибана мигрена — отзова се Орфей.

Е, Ник нямаше как да възрази на истината.

— Какво ще кажеш за тази — попита Хелън и вдигна една кутия. Той посочи с химикал в ръка към стълбището вдясно.

— На третия етаж в кухнята, Хелън.

Когато жената се скри, той забеляза с крайчеца на очите си как Кейси се опитваше да сдържи усмивката си.

— И теб много се радвам да те видя, Ник.

Мъжът се наведе, за да може тя да го целуне по бузата, а после отново се изправи и се съсредоточи върху текущата си работа. Около него кипеше бурна деятелност. Суетяха се хора, които се движеха напред-назад, съсредоточени върху това кое да се укрепи или ремонтира в старинния замък, разположен на хълма, високо в планините на Монтана. Това не беше първият му избор, но след като колонията на мизосите в Орегон беше разрушена, това място се беше оказало достатъчно голямо, за да може да побере всички оцелели, които Ник беше съумял да издири. Освен това, замъкът беше построен на остров в центъра на древно езеро, така че беше максимално защитен и изолиран от света. Поне засега.

— А къде е Херкулес? — попита Ник Кейси, без да я поглежда. — Вчерашният герой наясно ли е, че днес вече си тръгнала да се забавляваш?

Кейси се намръщи при споменаването на името на съпруга ѝ.

— Той е добре. И не, не знае, че съм тук. — Тя погледна към високите прозорците, през които се виждаха кристалночистите сини води на езерото. — Ник, как успя да откриеш това място? Това тук сякаш е Хагуортс — същото като от филма за Хари Потър.

Ник раздражено потърка неравния белег върху лявата страна на лицето си — красноречив спомен как жителите на Арголея се отнасяха към хора като него. И отговори само защото Кейси, както и самият той, беше полуарголейка:

— Нали знаете, че има колония на север в Русия? Някоя от лелите на братовчедата на брата на слугата на княза... или нещо такова, бил мизос. Този княз построил замъка някъде в началото на XIX век, но не доживял да се нанесе тук, защото бил убит. Когато се свързах с другите колонии с молба да поискам временно убежище за хората си,

докато не намеря терен за строителството на нов дом, руският ръководител на колонията ми разказа за това място и ми го предложи.

— Еха! — учуди се Кейси. — Толкова лесно?

Не, не беше толкова лесно. Имаше условия. И макар Ник да харесваше Кейси, той никога нямаше да разкаже за тези условия нито на нея, нито на бъдещата царица на Арголея.

— Няма значение. Какво, по дяволите, все пак правите вие тук четиримата? — попита той, усетил как търпението му за деня се изчерпва.

Изад гърба на гостите му излезе принцесата:

— Дойдохме, за да поговорим за брат ти.

Ник стисна зъби и сведе поглед към списъка си с работни точки.

— Не съм заинтересуван от подобен разговор.

— Те възнамеряват да го убият — възрази Изадора.

— Нима? — Ник така и не повдигна очи. И не поиска да разбере кои бяха тези „те“. — Сигурен съм, че си го заслужава. Какво пък, ако не възразявате, чака ме работа...

Изадора измъкна клипборда от ръцете му, преди Ник да успее да се обърне.

— Царят знае, че Агаланта е майката на Деметрий. А ние знаем, че тя също така е и твоя майка.

Белезите по гърба на Ник — проклето напомняне! — потръпнаха в очакване и разбудиха мрака, скрит дълбоко в него. Той хвърли гневен поглед към Орфей, който стоеше зад жените, пъхнал ръце в предните джобове на дънките си.

— Изслушай я, Нико.

Мамка му!

Ник посочи към най-близката врата.

— Ти — обърна се той към принцесата — отиваш там! Останалите стоят тук и не мърдат.

— Но...

Мъжът прекъсна с поглед възражението на Кейси.

Ник мълчаливо влезе след Изадора в правоъгълната стая с висок таван, метални полилеи и прозорци, които заемаха почти цялата стена, и гледаха към езерото. Той предполагаше, че стаята е била трапезария, но когато затръшна вратата с крак зад гърба си вече не мислеше за това.

Изадора се обърна към него.

— Съветът смята Деметрий за предател. Те ще го екзекутират, ако не ми помогнеш да ги спра.

— И от къде на къде това трябва да ме интересува?

— Защото злото в него не е повече, отколкото в теб.

Мракът в него отново потръпна и се надигна.

— Внимателно, принцесо. Ти дори не знаеш какво съм аз.

Тя направи крачка напред и вдигна глава — горда, уверена и царствена.

— Зная, че нито ти, нито Деметрий сте избирали съдбата си. И двамата сте просто пионки в стремежа на Аталанта за отмъщение. И зная още, че ти я ненавиждаш също толкова силно, колкото я ненавижда и той.

— Искаш ли да ти кажа какво ненавиждам? Не само нея, но и твоя свят. Както и всичко, което той олицетворява. На теб известна ли ти е историята ни — моята и тази на така наречения ми брат?

— Не цялата. Само това, че Аталанта е забременяла с вас в опит самостоятелно да изпълни пророчеството.

— Тя не е забременяла с нас. Тя е забъркала огромна помийна яма, съсредоточена върху отмъщението си. Чувала ли си някога за суперфекундация? — И когато принцесата отрицателно поклати глава, Ник обясни: — Това е, когато жената за една нощ встъпва в полова връзка с двама мъже, като и двамата я оплодотворяват. Близнаци, но с различни бащи. Но Аталанта е избирала партньорите си не току-така. Избрала е Акрисий — долен кучи син и невиждан негодник, но за сметка на това — Аргонавт. А после, за да може кашата да е пълна, издирила най-страшния сериен убиец сред смъртните. И е изучакала и него. Само че още в самото начало е станало ясно, че малкият ѝ план няма да сработи, и тя е осъзнала, че трябва да се избави от нас. Как? Най-добрият вариант бил да ни отпрати в Арголея, за да можем да проникнем в редиците на Аргонавтите. Демоните ѝ ни оставили в онази част на смъртния свят, където гарантирано да бъдем намерени. Както и станало. Отнесли ни в Арголея. От знаците върху ръцете на Деметрий стигнали до извода, че той е син на Акрисий. Но кой съм бил аз? Нека просто да кажем, че Съветът сметна произхода ми за арголейски. Те ме захвърлиха в света на смъртните и ме оставиха да умра там. Но естествено, аз не го направих — и Ник се усмихна

презрително. — Оживях. И не благодарение на Аргонавтите. Не дори и на моя така наречен брат. Така че, припомни ми, принцесо, защо трябва да ти помогна да го спасиш? Когато ти и всички останали от твоя народ никога не сте правили подобно нещо за мен?

Изадора сведе поглед към ръцете на Ник.

— Ти носиш знаците. Ето защо постоянно носиш дрехи с дълги ръкави и ръкавици без пръсти. Ти... — тя повдигна глава и очите ѝ се разшириха от изненада. — Ти си истински Аргонавт, плод на връзката между човек и бог. Ето защо Съветът те е прогонил — страхували са се от теб.

Ник стисна зъби и погледна през прозореца към спокойната синя вода в езерото, изпълнен с желание картина отвън да угаси огнената буря, която бушуваше в душата му.

Блейдс не чу как Изадора се приближи, но го усети. Той винаги щеше да е способен да усеща присъствието ѝ.

— Ник — меко произнесе Иза. — Аз не мога да направя нищо за миналото. Мога само да те уверя за бъдещето. Здравето на баща ми се влошава и той вероятно ще умре в една от следващите седмици. Властта му над Арголея и Аргонавтите ще премине в моите ръце. А аз мога да обещавам, че случилото се в миналото с теб и с мизосите никога повече няма да се повтори отново. Но имам нужна помощта ти, за да може това да се случи. И ще сложа началото като спася живота на Деметрий и покажа на Съвета, че времето на управлението им приключи. Едва след това ще можем да се концентрираме върху войната. И да победим Аталанта завинаги.

Ник погледна в шоколадовите ѝ очи.

— Ти знаеш за проклятието на наречените, нали?

— Вече не мисля за него като за проклятие.

— Помисли отново, принцесо. Благодарение на цялата тази шибана история с близнаците, ние с Деметрий имаме една-единствена наречена, предназначена ни от съдбата. Но на двамата. Аз знаех, че ти си наша още в момента, когато се появи за първи път в колонията заедно с Кейси. Когато търсехте Терон. И съм сигурен, че Деметрий също го знае. От дълги години.

Изадора внимателно се вглеждаше в лицето на Ник, докато скулите ѝ се украсяваха в бледорозово.

— Ето защо и ти никога не си бил мил с мен.

— И защо да го правя? Никой не е длъжен да бъде наказан да живее с някого от нас двамата; ти дори не можеш да си представиш какво се крие в нас.

— Представям си — меко възрази Изадора. — Но вашата човечност е много по-силна. И точно затова ти си се превърнал в толкова добър водач за своите хора, а Деметрий — толкова ценен сред Аргонавтите.

Не, Деметрий не просто беше уважаван от Аргонавтите. Ник го прочете в очите ѝ. Брат му беше започнал да означава нещо много повече за нея. От осъзнаването на тази истина гърдите му се сковаха от студ.

— Ти си влюбена в него.

— Да — прошепна тя. — И го обичам много.

Шоколадовите ѝ очи се стоплиха от наплива на чувствата.

Ник се вгледа дълбоко в тях и разбра, че Изадора казва истината. В гърдите му нещо отново трепна.

— Ти би могла да бъдеш и моя.

— Вероятно — не отрече тя. — В друг живот, може би. Но не и сега. Обичам го, Ник. И винаги ще го обичам. Моля те, помогни ми да го спася.

Не би трябвало да го прави. Имаше хиляди причини, поради които той не би следвало да се намесва. Но тази спомената от нея шибана човечност не му позволи да ѝ обърне гръб и да се махне, както му се искаше да направи.

— Майната му! — проговори той. — Извикай тук Важната клечка. Както виждаш, нямам цял ден на разположение.

Върху лицето на Изадора разцъфна широка усмивка и това я накара да изглежда като... богиня. Великолепна, силна и уверена в себе си богиня.

— Благодаря ти, Ник! Никога няма да го забравя.

Принцесата се втурна към вратата и когато тъматата в Ник започна да се успокоява, той си каза, че не го прави заради Деметрий. А само заради Изадора.

За наречената, която — слава на всички шибани богове! — никога нямаше да има.

Ник тъкмо сваляше ръкавиците без пръсти от ръцете си, когато в стаята влезе Орфей, съпроводен от трите сестри.

— Аз ще се заема с това — каза той. Доближи ръцете си така, че кутретата му се докоснаха и пред тях се отвори портал.

Смръщил вежди, Ник местеше поглед от новите знаци по ръцете на Орфей върху лицето му.

— Що за...

— Дълга история. Мисля, че трябва да избегнем официалния портал, за да не попаднем пред погледа на специалната стража. И понеже ти можеш да отвориш портал само там, аз ще ни спестя малко време. Иза? В апартамента на татенцето, нали?

— Да, моля — отговори Изадора.

И след като го надари със сияйна усмивка, тя влезе в портала, следвана от сестрите си и намръщения Ник.

Четиримата се появиха в някаква стая в замъка Тайрнс и прислужницата, която се намираше в нея, скочи на крака с ужасен израз върху лицето.

— Милостиви богове!

— Всичко е наред, Алтея — изрече бързо Изадора. Тя побърза да заобиколи групичката им и да успокои развълнуваната прислужница. — Трябва да се видим с баща ми.

— Но царят спи. Той...

— Това не търпи отлагане — каза Изадора и разтвори масивните двойни врати, които водеха към покоите му.

Щорите бяха спуснати и стаята тънеше в мрак. От огромното легло в далечния край се разнесе слаб глас:

— Кой е там?

— Аз съм — отговори Изадора и пристъпи в стаята. Сестрите ѝ я последваха и застанаха от двете страни на леглото. Ник остана до вратата, заедно с Орфей, без да е сигурен какво прави тук.

— Patèras! — каза Изадора. — Дойдох да те помоля да пощадиш живота на Деметрий.

Старият цар се приповдигна върху възглавниците и присви очи.

— Той е предал Аргонавтите.

— Не, това не е истина — Изадора застана в подножието на леглото. — Той ми спаси живота и се опита да спаси Грифон. Аз бях там. Той никога не е бил на страната на Аталанта.

— Той ни излъга. Той е син на Аталанта. Има доказателства...

— Доказателствата са погрешни — тя заобиколи леглото и застана по-близо до баща си. — Ти ми беше казал някога, че истинският лидер знае кога е необходимо да се вслуша в уроците на историята и кога — да се съсредоточи върху настоящето. В този случай историята няма значение. Всеки от нас е правил грешки, които колкото и да искаме, не можем да поправим. Дори самият ти. Деметрий не може да промени факта коя е майка му, както ти не можеш да промениш случилото се с мама. Единствената грешка, която е направил е, че е скрил това от всички. Но го е направил само защото се е страхувал, че ще бъде обвинен. Страхувал се е точно от това, което се случва сега. Той не е зло, татко. Той е много по-доблестен, отколкото ще бъдем някога аз или ти. — Гласът ѝ стана по-мек: — И ако не беше той, аз нямаше да съм тук сега. Той ме спаси от магьосника във Фракийския замък, пазеше ме от опасностите през последните няколко седмици, откри ме в убежището на Аталанта и се убеди, че ще се върна къщи. Той не ни е враг. Моля те, не разрешавай на Съвета да го обвини, като му издаде смъртна присъда за нещо, което той не е извършил.

Погледът на царя се плъзгаше из стаята, но не се спираше върху нищо.

— Ти нямаш никакви доказателства за това, какво става в ума му. Съветът го е осъдил въз основа на потвърдени и проверени факти.

Ник разбра, че с Деметрий се случваше същото, което се беше случило и с него. Изадора беше права. Той можеше да остане встрани и да позволи на събитията да се случат. Но ако го стореше — с нищо нямаше да бъде по-добър брат си.

— Аз съм вашето доказателство — произнесе той от прага на стаята.

— Кой е там? — попита царят, насочил слепите си очи по посока на гласа.

Ник забеляза благодарния поглед на Изадора и се приближи.

— Нико. Но вие, ваше величество, вероятно ме помните само като детето, от което Съветът пожела да се избави.

Царят трепна. Ник му разказа същата история, която вече беше разказал на принцесата. И когато замълча, в стаята настъпи тишина.

— Аз... не знаех за произхода ти — каза старият цар. — А само това, че си бил...

— Да — лицето на Ник се изкриви от отвращение, но той се овладя. — Заплаха. Това ми беше обяснено гръмко и ясно.

— Татко — намеси се Изадора, като докосна ръката на царя. — У Ник има от същото зло, за което смятат, че се намира и в Деметрий. Той е живото доказателство за това как човечността на героите превишава всичко друго, което им е дадено като наследство от Аталанта.

— Моят брат никога няма да застане на нейна страна — увери го Ник. — Както и аз. И откровено мога да ви уверя само в едно: единствената цел в живота ми е да победя тази кучка. — Той погледна към Изадора. — А с оглед на това, през какво е накарала да премине през последната седмица наречената на Деметрий, мога да ви гарантирам, че и целта на брат ми ще е същата.

В очите на Изадора Ник видя такива чувства, че студенината в гърдите му започна да отстъпва.

— Моля те — каза принцесата и отново насочи вниманието си към царя. — Моля те, пощади го.

Царят въздъхна.

— Не мога. Съветът вече е взел решение.

— Но ти все още можеш да ги спреш. Трябва просто да го помилваш.

— Ако го направя, ще се покажа слаб в очите им. Съветът и без това търси причина да ме обяви за неспособен да управлявам страната.

— Добре тогава, отречи се от властта в моя полза. Аз ще го помилвам.

Царят учудено повдигна вежди:

— Ти?

— Така или иначе това скоро ще стане, независимо дали ти харесва, или не. Така че ми я предай сега.

— Ти още не си готова.

— Готова съм както никога.

— Това не е толкова просто.

— Просто е — прекъсна го тя с настоятелен глас. — Аз вече два пъти се противопоставих на Хадес. И не позволих нито на него, нито на магьосника да ми отнемат елемента на Земята. Няма да позволя на Съвета да ме командва. Нашият свят се променя, но аз няма да им

разреша да ме манипулират. И като царица никога няма да допусна да ми пречат.

Тя се приближи още повече до леглото и стисна ръката на царя.

— Patèras. Тате. Никога преди не съм ви молила за нищо. Сега умолявам. Аз вече загубих душата си. Затова те моля, моля те, ако някога си ме обичал, ако някога си вярвал, че ще се превърна в царицата, която си ме учил да бъда, не ми отнемай и живота.

Замъглените очи на царя се срещнаха с тези на дъщеря му и Ник видя нерешителността, а заедно с това и гордостта, изписани върху лицето на стария андрас. И той самият нямаше как да не почувства същата гордост. В Изадора наистина се усещаше желязна твърдост, въпреки че мнозина не смятаха така. И по непонятни за Ник причини, тя обичаше брат му.

— Алтея! — рязко извика царят и с това наруши мислите на всички.

Прислужница влетя в стаята.

— Да, ваше величество?

— Донеси ми венеца. Калия? Акация? Помогнете ми да стана от това проклето легло.

— Мамка му! — измърмори Орфей към Ник. — Никога не съм си представял, че ще бъда свидетел на това.

Ник се намръщи, но не успя да раздели трепета на Орфей. Той знаеше, че постъпва правилно, като едновременно с това съзнаваше какво му се налага да пожертва.

Алтея излезе бързо от спалнята. Сестрите на Изадора помогнаха на царя да се изправи. Тя погледна към часовника, закачен горе високо на стената.

— Разполагаме с много малко време. Побързайте!

— Изадора! — заповяда цар Леонидас. — Застани на колене. Ето тук!

Тя се подчини, гледайки към баща си с нетърпение и с очакване.

Алтея бързо се върна със златна кутия в ръце, последвана от няколко слуги, които с любопитство наблюдаваха случващото се.

Царят протегна кутията към Кейси. Тя я стисна здраво, докато баща ѝ отваряше капака. Той взе отвътре златния лавров венец, който слагаха върху главата на всеки нов цар или царица в деня на тяхната коронация, и вдигна украшението над главата на Изадора.

— Бъдещето не е в ръцете на боговете и богините, също както миналото не принадлежи на царете и цариците преди нас. Бъдещето принадлежи единствено на нас.

В краката му Изадора направи нетърпелив жест с ръка; нещо като хайде-нека-вече-да-приключваме, който старият цар не забеляза. Ник приглушено изсумтя — о, да, тя определено щеше да бъде добра царица! Всъщност наясно колко убедителна можеше да бъде Изадора, Ник в някаква степен дори се опасяваше от съвместната им бъдеща работа.

Леонидас положи венеца върху главата на дъщеря си и величието на официалната церемония беше разрушено от Изадора. Тя скочи на крака и повдигна дългата пола на роклята си, преди старият цар да успее да започне друга реч.

— Орфей, Ник, съберете войниците от портите на двореца. Ще имам нужда от подкрепа, когато влезем в Арголион.

— Ама че работа! — подхвърли Орфей към Ник. — Толкова обичам сблъсъците със Съвета! — и изчезна в портала, без да дочака отговора на събеседника си.

Сестрите помогнаха на изтощения, вече бивш цар, да се върне в леглото. Слугите си шепнеха, изненадани от случилото се. Изадора беше стигнала до Ник, когато гласът на баща ѝ я спря.

— Почакай! — и той се обърна към Кейси: — Донеси ми онази кутийка от масата.

Кейси му подаде малката правоъгълна пурпурна кутийка, която беше поискал царят. Леонидас отвори капака ѝ и с жест повика Изадора обратно.

— Предполагам, че това сега е твое — каза той. — Охраната го е намерила у Дементрий, когато е преминал през портала. Надявам се, че знаеш какво да правиш с него.

Изадора погледна в кутията и се усмихна. Тя взе отвътре диаманта с размер на монета, прикрепен към дълга златна верижка.

— Благодаря — прошепна тя. — Няма да те подведа.

Баща ѝ само изхъмка, когато Иза плъзна верижката около врата си, преди да ѝ подаде набръчканата си буза за целувка. После се отпусна обратно върху възглавниците.

— Уморих се.

Един от слугите бързо се приближи до него, за да му помогне. Изадора застана пред Ник.

— Никога няма да забравя какво направи.

В гърдите на Ник нещо отново се присви и чувството не му хареса; той не искаше да свиква с него.

— Ще видим. Все още трябва да го спасиш, прин... — той се прекъсна сам. — Царице. Само не си мисли, че в случай на успех, ще го нарека цар.

Иза се усмихна и стисна ръката му. В леката светлина, която струеше през прозорците, той видя блясъка на символа на титаните върху диаманта, който се беше сгушил между гърдите ѝ.

— Няма да забравя, Ник. Обещавам!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Можеше да бъде и по-зле.

Деметрий болезнено се опитваше да си поеме въздух на дълбоки глътки, докато си пожелаваше смъртта. И реши, че би могло да бъде и много по-зле. В крайна сметка, поне Изадора не беше свидетел на това.

— Ето Ди, пий! — поднесе Зандер чашата до устните му.

Прохладната вода беше най-вкусното нещо, което някога беше опитвал Деметрий. Той пиеше бавно и усещаше как капките се стичаха от устните към голите му гърди, плъзгаха се надолу и се смесваха с кръвта и потта, пропили се в панталоните му.

— Това не трябва да става — промърмори Церек от другата му страна. — Дявол да го вземе, това не е правилно!

— Така е, по дяволите! — съгласи се Финей. — Бих искал да разтърся проклетия Съвет, като дам на всеки един от тях да усети онова, което вършат с него.

Зрението на Деметрий ту се замъгляваше, ту се проясняваше. Той се отвърна от празната чаша и се концентрира върху дишането си, докато събратята му разговаряха помежду си. Ако му бяха останали сили можеше да се опита да използва магия, за да се махне оттук, но беше прекалено слаб. Ръцете го боляха от тежестта на тялото му, увиснало на металните куки забити високо в тавана над главата му. Под босите му стъпала се беше събрала локва кръв, стекла се от раните на гърба му, където тройният камшик беше разкъсал дълбоко кожата по време на обряда по пречиштането — част от ритуала преди изпълнението на екзекуцията.

Бяха го вързали и повесили в главната зала на Съвета на повдигната платформа пред големия символ на буквата алфа в мраморния под, където обикновено седеше Изадора, докато наблюдаваше за работата на Съвета. Дванадесетте масивни колони описваха и затваряха широк кръг. На главния вход имаше разположена охрана, плюс още двама от всяка страна на платформата. Дванадесетте членове на Съвета седяха не както обикновено около буквата, а бяха

заели места в далечния край на залата и наблюдаваха ритуала в относителен комфорт. Всички, освен Люциан — Главата на Съвета — който стоеше в центъра на залата и спореше с Терон относно времетраенето на обряда. До тях стоеше палача — охраник с качулка, на когото Съветът беше заповядал да извърши обряда по пречистването.

Дочуха се стъпки и Аргонавтите замълчаха, когато Терон стъпи на платформата и ги приближи.

— Пречистването е завършено. Убедих Люциан, че е достатъчно.

— Проклятие — въздъхна Тит. — Терон, приятелю, това не е правилно. Той е един от нас. И изобщо не ми пука откъде е родом.

— Зная — отговори командирът му.

— Видях го как спаси Изадора — вмъкна Зандер.

— Зная — повтори Терон като разтриваше челото си така, сякаш беше измъчван от чудовищна мигрена. — Всичко зная, но Деметрий мълчи като риба, а тук управлява Съветът. Нито аз, нито вие можем да направим нещо, за да ги спрем.

— Това не е правилно — повтори отново Церек. — Подобен ритуал изобщо не би трябвало да съществува. И аз не смятам да участвам в него.

Отново се дочуха стъпки. Зрението на Деметрий се беше избистрило достатъчно, за да види как на платформата застанаха още двама стражи. Пазителите замълчаха, докато гледаха как първият страж подреди върху масата седем съда, а вторият постави в центъра ѝ мраморна кутия.

— Съхранявайте спокойствие — прошепна Терон към всеки един от тях, когато стражът отвори кутията и извади намиращото се в нея руло от червено кадифе. Той го постави на масата и премести кутията на пода. После разгъна бавно рулото и всички видяха седемте древни кинжала, наредени върху него. Кървавочервената тъкан под тях зловещо подсказваше на какъв ужас бяха способни тридесетсантиметровите им остриета.

— Дявол да го вземе! — изрече Титус и обърна гръб на масата. — Няма начин да участвам в това.

Върху черните им дръжки Деметрий видя същите символи, които беше видял и върху сандъците в залата на героите. Някога, те са били притежание на първите седем герои, но никога не се използваша.

С едно-единствено изключение — когато осъденият на смърт беше Аргонавт. И макар Деметрий никога да не беше присъствал на подобна церемония, да не говорим, че изобщо не можеше да си спомни дали изобщо някога се е провеждала такава, той знаеше в какво се състоеше тя: всеки един от Аргонавтите трябваше да нанесе рана на осъдения с оръжието на своя прародител. Като наказанието продължаваше до последния смъртоносен удар. След това, органите на осъдения щяха да бъдат извадени от тялото му и заровени в най-далечните краища на Арголея, като назидание за останалите Аргонавти и като напомняне на всички какво се случва с предателите.

— Ако откажем да го направим, Люциан ще заповяда да го направи охраната. А те ще удължат наказанието му колкото е възможно по-дълго — обясни Терон, усетил напрежението на всички. После се обърна към Деметрий, който въпреки замъгления си поглед успя да види съжаление, а не презрение в очите на командира си. — Аз ще бъда първият. И всичко ще приключи бързо, Ди. — Той се обърна към останалите: — И на вас също ще ви се наложи да нанесете удар, но той вече ще е мъртъв.

Дочуха се ругатни. На Деметрий не му пукаше кой ще бъде първи; просто искаше всичко да свърши. Облиза устни и едва успя да изрече:

— Терон?

— Да, Ди, тук съм.

Деметрий повдигна глава и се опита да премести тежестта на тялото си така, че да облекчи ръце си, но краката му трепереха.

— Аз казах... преди да ви заведе до убежището на Аталанта... че искам нещо.

— Помня — тихо отговори Терон. — Само кажи, и то е твое. Ще направя всичко възможно.

Деметрий вдиша дълбоко.

— Изадора е бременна. Но не смята да махне... детето. Вече се опитвах да я убедя.

Около него отново се разнесоха ругатни.

— Тя не... — Деметрий помръдна рамо, за да отслаби болката. Не се получи. — Тя няма да се омъжи за никого от вас. Опитвах се да я убедя, но тя не ме слуша.

— Тя и мен никога не ме е слушала — отвърна Терон с тъжна усмивка.

Не, не слушаше. Тази гинайка правеше всичко по свой начин, независимо дали беше права, или не. И затова Деметрий я обичаше още по-силно.

— Съветът не трябва да узнае за бременността ѝ. Не трябва да...

Напливът на емоции го принуди да замълчи. Той с усилие преглътна, като се стараеше да не стига до молба. Но нима това беше от значение сега?

Терон докосна знаците върху ръцете на Деметрий, изпънати над главата му.

— Аз лично ще се погрижат да не разберат. А когато се роди детето, двамата с Акация ще го отгледаме като родно. Имаш думата ми Ди. Изадора ще бъде в безопасност. А един ден, когато порасне, синът ти ще стане Аргонавт — също като баща си.

Деметрий затвори очи. Той вдиша дълбоко и после бавно издиша.

„Да, добре. Сега вече всичко може да приключи.“

— Благодаря — каза той на Терон и на събралите се около него Аргонавти.

Наоколо отекнаха гласове. Думи, които го убеждаваха в приятелството им и изразяваха съжаление за случващото се. Те вече знаеха истината и макар това да противоречеше на очакванията му — Аргонавтите не го мразеха. Странно, че му се наложи да премине през всичко това, за да се почувства най-накрая... като един от тях.

— Терон, време е — гръмко обяви Люциан от другия край на залата.

Деметрий затвори очи, погледна към събратята си и ободряващо им кимна.

— Погледнете на това от хубавата му страна: сега вече няма да ви се наложи да си имате работа с... ужасния ми характер. — Той преглътна. — Момчета, не съжалявам за нищо.

Никой не се засмя над опита му да се пошегува. И когато всички се отдалечиха, Деметрий се почувства по-добре. И по-спокойно. В крайна сметка, поне животът му нямаше да свърши напразно.

Терон се приближи към масата. Той посегна към кинжала на Херкулес, но застина нерешително. След което погледна към Деметрий

и прошепна:

— Аз също не съжалявам.

Осъденият преглътна още веднъж. Деметрий се напегна в очакване на онова, което трябваше да се случи, и кимна.

Отвън се дочу някакъв шум и това го накара да обърне глава. Охраната също забърза натат, за да провери какво става.

Терон се обърна към Аргонавтите.

— Титус, Зандер, разберете какво, по дяволите, става там!

Люциан се изправи на мястото си.

— Какво става!

— Не зная — измърмори Терон, когато Аргонавтите скочиха от платформата.

Около вратата се дочуха гласове, но само един успя да си пробие път сред суматохата от звуци. Деметрий усети как гърдите му се присвиват от болка.

„Не, богове, не!“

— Терон, това е Изадора! Не я пускай тук! Моля те, не й разрешавай да види как умирам.

— Няма да го допусна — обеща му командирът и се отдалечи, за да даде указания на Финей и Церек.

Със завързани над главата ръце, без да е в състояние да помръдне или да види какво става, Деметрий затаи дъх, докато слушаше шумните гласове отвън и неистово се молеше Изадора да не влезе в залата.

Терон, заедно с Аргонавтите изчезна в коридора, докато присъстващите в залата изненадано започнаха да разговарят на висок глас. И докато чакаше, сърцето му едва не се качи в гърлото. Шумът отвън утихна и по мраморния под прозвучаха стъпки.

Пулсът на Деметрий се ускори дотолкова, че почти заглуши всички останали звуци. И когато в залата влетя нещо в синьо-зелено, туптенето на сърцето му толкова се ускори, сякаш то се мъчеше да изхвъркне от гърдите му. Появи се Изадора със златен венец на главата, съпроводена от сестрите си, Орфей и... дявол да го вземе... Ник!?

Принцесата веднага погледна към Деметрий и сърцето му буквално се свлече на земята от ужаса, изписан в очите ѝ. Тя кимна към Орфей:

— Свалете го оттам!

Люциан се втурна напред.

— Нямайте право да се намесвате в изпълнението на екзекуцията!

Ник застана между Изадора и главата на Съвета, насочил оръжието си срещу него.

— Предлагам ти добре да обмислиш действията си, старче. Станал съм много по-добър в боравенето с оръжие като това в ръката ми след последната ни среща. И без никакви угризения на съвестта мога да те понижа.

Върху лицето на Люциан проблесна изумление, но заплахата го спря.

И когато Калия, Орфей и Кейси се втурнаха да освободят Деметрий, той видя как Терон, заедно с Аргонавтите, избутах охраната на Съвета към стената и ги притиснаха към земята. Изадора застана до Ник с думите:

— Сега вече ще продължа аз.

Ник отстъпи. Принцесата изправи рамене и погледна главата на Съвета право в очите:

— С царската власт, която е моя по рождение, аз дарявам помилване на този Пазител, като свалям от него всички обвинения.

Люциан буквално разсвирепя:

— Ти нямаш право!

— Имам всички права!

Присъстващите в залата се смълчаха и притихнаха. Орфей, който освобождаваше ръцете на Деметрий от въжето на куката, прошепна до него:

— Давай, Иза!

— Моят баща се отрече от трона и ми преде властта — продължи Изадора гръмка и уверено. — И още сега искам да разберете едно нещо, лорд Люциан: аз няма да позволя нито вие, нито някой от членовете на този Съвет да ми отнемат властта. Ако смятате, че просто ще вдигна ръце и ще се предам, като позволя на Съвета да ме използва като пешка, много грешите. Обвиненията, повдигнати срещу този Аргонавт, са резултат от преднамерена пропаганда и аз няма да ви позволя да го използвате в политическата си борба против монархията и Аргонавтите.

Тя се приближи към Главата на Съвета, който видимо се тресеше от ярост.

— И от този момент, кучи син такъв, се обръщай към мен с „Ваше величество“. — После погледна през рамо и изрече: — Терон?

— Да, царице? — командирът на Аргонавтите явно се забавляваше.

— Моля да съпроводите съветниците от Арголион!

— С удоволствие, ваше величество. Фин, Церек, нали ще помогнете? — попита той, преди да я заобиколи. После спря пред дванадесетте лорда, облечени в традиционните си туники с израз на изумление и потрес върху лицата, и посочи към вратата в другия край на залата с думите: — Моля, насам, милорди!

Деметрий едва можеше да осъзнае случващото се пред очите му. Зрението му се замъгли, когато Орфей и Калия му помогнаха да слезе от платформата, но той прекрасно знаеше, че петното от небесно зелена коприна, което се носеше към него, беше Изадора; неговата единствена половинка, неговата душа, сърце и живот. Самото ѝ присъствието го изпълваше с енергия.

— О, богове! — тя го прегърна през кръста и кожата му под пръстите ѝ се стопли. — Как е той?

— Ще оцелее, но има нужда от няколко шева — с треперещ глас отговори Калия.

Деметрий не можеше да откъсне поглед от лицето на Иза — от блестящата кожа, шоколадовите очи и ореола от златисти коси.

— Ти... — Той пренесе тежестта си от Орфей върху нея и тя го прегърна по-силно. Но когато краката му се подкосиха, силите на Изадора не достигнаха, за да го удържи.

Тя уплашено извика, когато Деметрий се свлече на земята. Около него отново се чуха гласове, на той имаше очи единствено за нея.

— Деметрий, добре ли си? — уплашено възкликна тя.

— Аз... Ти се бори за мен — прошепна той, вгледан в очите ѝ.

Иза коленичи до него и прокара пръсти по скулата му. Толкова топла, толкова нежна...

— Разбира се, че го направих. Веднъж вече ти казах на Пандора, че си струва да бъдеш спасен. Говорех истината.

— Никой не го е правил преди за мен.

По лицето ѝ се плъзна топла усмивка.

— Свиквай, Безсмъртни пазителю! Докато във вените ми тече кръв, аз ще се сражавам за теб винаги когато е необходимо.

В същия миг мракът, който беше станал неразделна част от него, се успокои. Той просто се сви в дълбините на душата му, сякаш единствено Изадора беше нужна за контролирането му. Празнината, останала след него, бързо се изпълни с топлина.

— Обичам те. Толкова много те обичам — прошепна той.

Усмивката на Изадора стана още по-щастлива.

— О, това е чудесно! Защото днес си спечелих могъщи врагове. И съм сигурна, че ще си ми нужен както никога.

Изадора прегърна любимия си, преди да се наведе и да го целуне така, както Деметрий си мечтаеше от почти две столетия; мечта, която страхът го караше да отрича, но за която се беше молил през последния си самотен ден. Деметрий също обви ръце около нея и я притисна, наслаждавайки се на топлината на тялото ѝ. Както и на факта, че най-накрая тя беше на правилното място — в прегръдките му.

Дом. Изадора винаги е била и ще бъде неговият дом, независимо от това какво щеше да се случи в бъдеще.

Когато принцесата се откъсна от устните му, воинът бавно започна да осмисля действителността. Взрян в блестящите ѝ очи, Деметрий искаше да разбере необяснимото:

— Как успя да уговориш баща си да ти предаде властта...

— С помощта на Ник, който застана на твоя страна.

Деметрий погледна към вратата, до която стоеше брат му.

Очите им за кратко се срещнаха, преди Ник да кимне и да излезе навън. Помилваният Пазител се намръщи:

— Как?

— Оказа се, че той не те мрази толкова — отговори Изадора и с това отново насочи вниманието му си към себе си. — Обещах му, че след като управлявам аз, всичко ще се промени. Тази война засяга не само нас, но и Ник. И той ще има нужда от помощта на Аргонавтите.

Деметрий беше обзет от гордост за всичко, което беше направила Изадора. И начинът, по който беше отстояла мнението си не само пред Съвета, но и пред баща си. И докъде беше стигнала, за да го спаси.

— Аз ще му помогна.

Изадора се усмихна и прокара ръка по лицето му, но преди Деметрий отново да успее да я целуне, усмивката ѝ се стопи и тя се изплъзна от обятията му.

— Задръж тази мисъл. И изчакай само минутка — опита се да му обясни тя, забелязала объркването, изписано върху лицето му. После се наведе и го целуна. — Веднага се връщам. Обещавам!

Изадора се изправи и се огледа. Калия се приближи към Деметрий, за да провери гърба му, докато Аргонавтите се усмихваха като пълни идиоти.

Принцесата приповдигна дългата си рокля и излезе през вратата.

— Орфей! — извика тя в големия мраморен коридор. — Почакай!

Андрасът спря и се обърна към нея.

— Чака ме работа, Иза. Трябва да отида някъде и да поизмъчвам някои хора. Така че, давай по-бързо. Какво искаш сега?

— Само да ти благодаря. Аз... — принцесата спря пред него и притисна ръка към корема си. Тя все още трепереше. Никога нямаше да забрави как Деметрий висеше в голямата зала на Съвета, целият в кръв. Ако беше закъсняла само с още няколко минути... — Дължа ти повече, отколкото мога да ти дам.

— Така е — намръщи се Орфей. — И как сега, дявол да го вземе, да си поискам дължимото? Когато цялото шибано царство знае, че си си загубила ума по местния Хелбой? А и какво удоволствие ще получа да съблазня развалена стока?

Тя се усмихна, когато през тялото ѝ премина тръпка на облекчение, примесена с благодарност. Той се смяташе за грубиян, какъвто всъщност не беше. И под предизвикателното му поведение се криеше сърце на истински герой.

— Ти нали знаеш, че щях да изпълня сделката ни.

— Зная — прошепна Орфей. После се вгледа в очите ѝ и отново се намръщи. — И какво му е веселото на това!

Усмивката на Изадора стана по-сърдечна и тя пристъпи крачка напред. О, толкова го харесваше! Просто никога досега не се беше постарала да погледне зад бодливата му фасада. Но вече го направи. Седмицата, прекарана с Деметрий, я беше научила, че външният образ невинаги отговаря на вътрешния.

— Остани — изрече сериозно тя. — Остани и ми помогни. Нужен си ми. Нашият народ има нужда от теб. Аргонавтите също. Сега си белязан от боговете. И макар да не зная къде се намира Аталанта или какви са следващите ѝ планове, не очаквам нищо добро. Ние спечелихме тази битка, но войната все още не е приключила.

— И двамата знаем, че не съм замесен от същия героичен материал, Иза. — Очите на Орфей проблеснаха в зелено, а после отново придобиха обикновения си сив цвят — едно простичко напомняне за несподелената му тайна. Но Изадора гледаше на това вече по друг начин: като на едно необичайно полезно качество.

— Въпреки всичко, ти си герой. Дори и да не го съзнаваш.

— Не и в този живот — той стисна зъби и отмести поглед. — Слушай, трябва да вървя. Това ли е всичко?

— Да. Но преди да тръгнеш, ето, вземи. Може да ти потрябва — Иза свали златната верижка от врата си и му протегна елемента на Земята. При светлината на полилеите, диамантът заблестя.

Орфей погледна към него така, сякаш се страхуваше, че камъкът ще го удари с енергиен поток. Но беше наясно със същността и важността на ценната дрънкулка.

— И ти го даваш на мен? Защо?

— Давам ти го назаем. Има голяма разлика. И разчитам, че ще върнеш камъка обратно. Ако ли не, разполагам с шестима здравеняци, които с удоволствие ще те проследят и върнат обратно, заедно с камъка. — Орфей не се усмихна на шегата ѝ, но Изадора не го и очакваше. Тя осъзнаваше, че го беше изненадала, затова се приближи, сложи внимателно диаманта в ръката му и сви пръстите му около него. — Той ще ти помогне да спасиш Грифон.

Орфей премести поглед от камъка в ръката си върху лицето на Изадора.

— Аз не възнамерявам да търся Грифон. За мен е важна единствено сферата.

— Разбира се. Но все пак го вземи.

Той отново наведе очи. И се поколеба, сякаш искаше да каже нещо, но в крайна сметка реши да премълчи. Когато отново я погледна, очите му бързо се плъзнаха покрай нея към другия край на коридора, където Изадора знаеше, че стои Деметрий.

Недоумението върху лицето на Орфей изчезна, заменено от обичайния му пренебрежителен не-ми-пука-за-никой израз. Той отново погледна към царицата и пъкна диаманта в джоба си.

— И гледай да не разрушиш Арголея, докато ме няма, Иза.

Принцесата остана мълчаливо да гледа след него, наясно, че дори да отрича, Орфей тръгваше не само след сферата на Кронос.

Тя чу стъпките на Деметрий и усети омагьосваща топлина на тялото му. Пулсът ѝ се ускори и тя се обърна. До нея стоеше нейният любим воин, наметнат с одеяло. Той мръщеше недоумяващо вежди, не разбрал на какво беше станал свидетел току-що. Черната му коса беше разрошена, а бузите — хлътнали от напрежението през последната седмица. Кожата му беше покрита с кръв и пот, но в очите на Изадора той никога не е изглеждал по-красив.

— Къде отива? — кимна Деметрий към другия край на коридора.

— Да намери Грифон.

— Как може да си толкова сигурна?

— Уповавам се на вярата си. И инстинкта си. Същите, които ме накараха да отида в света на смъртните да търся Кейси; същите, които ми помогнаха да се противопоставя на Хадес; същите, които ме накараха да повярвам в теб. Смятам, че и този път няма да ме подведат.

— Кардия.

Деметрий разгърна одеялото и Изадора, без да се колебае, плъзна ръце около кръста му, като внимаваше да не докосне някоя от раните по гърба му. Тя вдигна очи към лицето му и си пое дъх в момента, в който устните му се спуснаха върху нейните. Иза пое част от силата му и му върна десетократно от своята.

Когато Аргонавтът се откъсна от устните ѝ и се отдръпна, за да я погледне, в очите му, както никога досега, тя прочете много нежност. И макар Иза да беше сигурна, че никога няма да забрави ужасите на днешния ден, беше сигурна и в още нещо: че никога нямаше да забрави тази минута.

— Бродих в черния мрак на смъртта и страданието прекалено дълго — каза Деметрий. — Без да видя, че единственото, от което се страхувах, беше способно да ме спаси. Лахезис беше права. Там вътре ти не просто спаси тялото ми, кардия — ти спаси душата ми. Точно както го правеше на острова всеки път, когато ми се доверяваше, всеки път, щом ме докоснеше и всеки път, когато правеше любов с мен. Ти и

сега го правиш просто като ме гледаш така, сякаш съм всичко, което някога си желала.

— При това толкова много, че изобщо няма да ми повярваш — прошепна Изадора.

Деметрий прокара пръсти по бузата ѝ.

— Обещавам ти от цялото си сърце, че ще намеря начин да разваля сделката ти с Хадес. Не възнамерявам да преживея вечността без теб. Не и сега, когато най-накрая разбрах, че ти си моят дом.

Нима тя някога се беше страхувала от него? Струваше ѝ се, че е било много отдавна.

— Има неща, които не можеш да спасиш, Деметрий. И аз го зная добре. Не искам да изживея живота си заради бъдещето, когато в настоящето, точно тук и сега, държа в ръцете си всичко, което желая — имам теб и... — тя положи ръката му върху корема си — ... подареният от теб живот. Не ми трябва нищо повече.

Деметрий погледна надолу, където я докосваше ръката му. В очите му принцесата прочете такава съсредоточеност и нежност, че сърцето ѝ трепна.

— Ах, кардия, всичко може да се спаси. Аз съм живото доказателство за това. Вярвай в мен така, както аз вярвам в теб. Никога няма да ви подведа; никого от вас двамата. Обещавам.

Избликналите емоции заплашваха да я задушат.

— Аз те обичам, Деметрий. Толкова много те обичам.

— Не трябва — прошепна той. — Ако бях по-силен, всичко щеше да бъде по-различно. Но, дявол да ме вземе, нямам повече сили да се боря. — Воинът обви талията на Иза с ръце, повдигна я и бавно се завъртя с нея. — Аз също те обичам, Ора, царице, наречена моя, моя любима. Завинаги.

Устните му я завладяха отново и той я целуна точно така, както искаше Изадора. Все още имаше много неизвестни — съдбата на царството, нейното управление, бременността ѝ, Аргонавтите, недовършената война — но в обятията му принцесата осъзна една неоспоримата истина: докато той вярваше в отношенията им, нищо не можеше да ги раздели.

Дори самият Хадес.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.